

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MAYA BANKS

*Her Majesty
My Love*

• THE VAULT COLLECTION •

First time in print for over a decade

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA MAYA BANKS TARAFINDAN

*Simon Brazen'i
Baştan Çıkarmak
Onun Zevki İçin
Benimle Kal*

*Pervasız
Sev Beni, Hala*

*Sisin İçinde
İnin İçinde
Altın Gözler*

*Kehribar
Gözler
Benimle Ol
Songbird*

*Milyarderin Sözleşmesi Nişan Yastık Sohbeti
(Fourplay Duology)*

*Soul Possession (Üniformasız Erkekler Antolojisi) Eve
Giden Uzun Yol*

Sürgün (Cherished Duology)

COLTERS' LEGACY SERİSİ

*Colters'ın Kadını
Colters'ın Karısı (Colters'ın Kadını'na ücretsiz kısa öykü sonsözü)
Callie'nin Çayırı
Colters'ın Hanımı
Colters'ın Kızı
Colters'ın Sözü
Colters'ın
Hediyesi*

ANETAKIS ÜÇLEMESİ

*Metres Gelin
The Affair*

NEFES NEFESE ÜÇLEMESİ

RUSH

ATEŞ
YANIKLARI

TUTKU VE HAMİLELİK SERİSİ

Ayartıl
mı
İstenilen
Baştan
Çıkarılm
ış

TATLI SERİSİ

Tatlı Teslimiyet
Tatlı İkna Tatlı
Ayartma Tatlı
Baştan Çıkarma
Tatlı Sahiplenme
Tatlı Bağımlılık

KGI Serisi

En Karanlık Saat
Saklanacak Kaçacak
Yer Yok
Karanlıktaki Fısıltılar
Şafakta Yankılar
*Softly at Sunrise (novella dijital olarak veya Shades of Grey'in arkasında
basılı olarak mevcuttur)*
Fırtınadan
Sonra Steele'de
Dövülen Grinin
Tonları
Gün Ağarırken Şafaktan
Önce En Karanlık
Güneşten Daha Parlak

İSKOÇ TARİHSELLERİ

*Bir İskoçyalı ile Yatakta (McCabe üçlemesi) Bir
İskoçyalı Kadının Baştan Çıkarılması (McCabe
üçlemesi) Bir İskoçyalıyı Asla Sevmek (McCabe
üçlemesi)*

Bir İskoç'u Asla Baştan Çıkarma (Montgomerys & Armstrongs)
Highlander Most Wanted (Montgomerys & Armstrongs) Highland
Ever After (Montgomerys & Armstrongs) Çok Yakında

KARIŞIK KALPLER ÜÇLEMESİ

Onlara Ait
Daima Benim (TBA)
Sonsuza Kadar
Bizim (TBA)

TESLİMİYET ÜÇLEMESİ

Bırakmak
Teslim
Olmak Her
Şeyi Kabul
Etmek

KIRILMAMIŞ ÜÇLEME

Anlaşıldı
Duyuldu
İnkâr
Edilmedi

YAVAŞ YANMA SERİSİ

Beni Güvende
Tut Sonunda
Güvende
Her Nefeste Sadece
Bir Dokunuş

YETKİLİLER

Hakim olunan
Hakim olunan
Tutulan

KASA KOLEKSİYONU

Majesteleri, Gecenin
Ötesindeki Aşkım
Kalbimin Düşesi

Gece Yarısına Kadar

Maya ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesine gidin, onunla Facebook'ta bağlantı kurun veya onu twitter'da takip edin!

<http://www.mayabanks.com>

<http://www.facebook.com/authormayabanks>

http://twitter.com/maya_banks

MAJESTELERİ, AŞKIM

Maya Banks

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Majesteleri, Aşkım

Telif Hakkı © 2007 Maya Banks

ISBN: 978-1-946461-27-8

Kapak: Designs By Dana

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Maya Banks tarafından yayınlandı

Kaçak bir prenses, ülkesinin tahtında hak ettiği yeri alabilmek için mistik bir görevi tamamlamak zorundadır.

Prenses Isabella Chastaine, küçük ada ulusunun kaderini ellerinde tutuyor. Gerçek anlamda. Anne ve babasını öldüren adamlardan kaçarak, yeni bir hükümdarın tahta çıkması için gerekli olan ve anavatanının granit mağaralarının derinliklerine gömülü antik kalıntıların yerini gösteren kutsal bir haritayla İngiltere'ye kaçır.

Merrick Kontu Simon Rothmore, seçkin bir gizli teşkilata girdiğinden beri İngiliz kraliyetine sadakatle hizmet etmektedir. En yeni görevi, Leaudor kraliyet ailesine düzenlenen şaşırtıcı suikastları deşifre etmektir ve onu geriye kalan tek üyeye götürür... Prenses Isabella'ya.

En yakınları tarafından ihanete uğrayan ve olası bir İngiliz müdahalesinden derin şüphe duyan Isabella, ülkesine dönmeye ve ailesi için adalet aramaya yemin eder. Kimsenin, özellikle de kibirli bir İngiliz kontunun arayışına müdahale etmesine izin vermeyecektir.

Ama aşkın en beklenmedik ruhları bile birleştiren bir yolu vardır. Birlikte iki ülke arasında seyahat ederler, acı verici ihanetlerle karşılaşır, mistik bir görevi tamamlarlar ve ikisinin de hayal bile edemeyeceği yeni bir kaderi şekillendirirler.

DEDİKASYON

Sassy'ye. Seni özledik. Umarım onlara cehennemi yaşıyor ve bir sigara içiyorsundur.

Amy ve Karin'e bu kadar uzun süre benimle kaldıkları için. Bu hikayeyi yazalı uzun zaman oldu ve siz benim ona olan inancımı kaybetmeme asla izin vermediniz.

T.J.'ye hikayeyi okuduğu ve geribildiriminde dürüst olduğu için. Bana ve yazdıklarına her zaman inandığın için. Sonunda buraya gelmek iyi hissettiriyor.

Jess'e, sırf seni sevdiğim için.

İÇİNDEKİLER

<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BES</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI BES</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>YIRMI DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM OTUZ</u>	
<u>OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	

Önsöz

Harwich, İngiltere

Ocak 1815

Ölmek için berbat bir gündü.

Simon Rothmore, Merrick Kontu, çiseleyen yağmurun yaydığı soğuktan korunmak için ağır paltosunu daha sıkı sardı. Çamur ve buz içinde yatan vıcık vıcık cesede bir bakış attı.

Leaudor Kralı'nın en küçük oğlu Prens Davide Chastaine, ölümüyle karşılaşmadan önce gemisinden daha yeni inmişti. Piçler onu bekliyordu.

Simon daha yakından bakmak için eğildi. Görünüşe bakılırsa prens birkaç saat önce ölmüştü. Ölümü hızlı ve merhametli olmuştu, tabii buna öyle denebilirse. Boynundaki açık yarık büyük bir bıçağın izlerini taşıyordu ve başının üstündeki kurumuş kan, hiç kuşkusuz sert bir darbeden kaynaklanıyordu.

Ayağa kalktı ve ortağı Adam Kirkland'a dönerek geri çekildi. "Çok geç kaldık." Gereksiz bir ifadeydi ama başarısızlığından dolayı hissettiği tüm hayal kırıklığını ifade ediyordu. O ve Kirk, diğerleri öldürüldükten sonra Leaudorian kraliyet ailesinin kalan iki üyesinin izini sürme ve koruma çabalarını yönetmişlerdi. Şimdi sadece bir kişi kalmıştı.

Kirk başını salladı, nefesi gözle görülür bir şekilde dışarı çıkıyordu. "Prens neden buraya geliyordu? Bu hiç mantıklı değil, tabii..." Sesi kesildi ve dikkatle Simon'a baktı.

"Prenses burada değilse," diye bitirdi Simon.

"Tüm istihbarat onun Amerika'da olduğuna işaret ediyordu."

Simon buz gibi havayı içine çekti ve prensin ürkütücü görüntüsüne sırtını döndü. Yağmur daha da şiddetlenmeye başlamıştı ve yan tarafta duran iki adama cesetle ilgilenmelerini işaret etti. Uygun bir cenaze töreni için Leaudor' geri götürülmesini sağlayacaktı.

Kirk'le birlikte sağanak yağmurun içinden aceleyle geçerken, bu son gelişmeyi düşündü. İkili, Londra'ya dönüş yolculuğuna başlamak üzere Simon'ın kapalı vagonunun sıcak ortamına yerleşti. Kirk'ün dalgın bakışlarını incelemek için döndü.

kendi ifadesinin aynadaki görüntüsü olduğundan emindi. "Ya buradaysa? Ya sadece Amerika'ya kaçmış gibi görünmesini istediye? Yoksa prens neden saklandığı yerden çıkıp İngiltere'ye giden bir gemiye binsin?"

"Bilmiyorum ama bu bize kesinlikle bir ikilem sunuyor. Amerika'ya gönderilen ajanlar yanlış yere bakıyor olabilirler."

Simon arkasına yaslandı, baş ağrısı onu rahatsız etmeye başlamıştı. "Eğer haklıysam, onu diğerlerinden önce bulmalıyız. Naip en çok cinayetlerin arkasındaki nedeni bulmamızla ilgileniyor. Ve eğer İngiltere'yi etkileyecek bir şey varsa."

Şakaklarını ovuşturarak gerginliğini hafifletmeye çalıştı. "Kahretsin, ama bütün bu ölümleri görmek hiç kolay olmuyor. Napolyon'un Elba'da güvenli bir şekilde hapsedilmesiyle daha sakin zamanların tadını çıkarabileceğimizi ummuştum."

Kirk sessizce, "Belki de emekli olup kontluk görevlerini üstlenmeyi düşünmelisiniz," dedi. "Görünüşe göre çok uzun zamandır bu hayattayız. Soyunuzun devam etmesini istediğiniz için kimse sizi suçlayamaz."

Simon yüzünü buruşturdu. Hiç amaçlamadığı bir hayata geri dönüyordu. Kardeşinin ölümünden hemen sonra olduğundan daha çekici değildi.

Kirk, Merrick Kontu olarak sorumluluğundan bahsetmemiş gibi devam etti. "Fransa'yla olan anlaşmamız herhangi bir bozulmanın tehdit etmesine izin vermeyecek kadar önemli. Fransızlarla olan güçlü bağları göz önüne alındığında Leaudor'daki olayları görmezden gelmek aptallık olur."

"Ama kraliyet ailesinden geriye sadece bir kişi kalmışken, onu ölmesini isteyen kişiden önce bulma ihtimalne kadar?" Kirk tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdirerek sordu.

Simon ortağı olduğu kadar kardeşi de olan adama baktı. Kesinlikle kendi kanından ve canından daha fazla bir kardeşti. Kirk de Simon'ın hissettiği kadar yorgun görünüyordu. İkili Leaudor Prensi ve Prensisi'ni aramak için günlerce uzun saatler harcamıştı.

"Hiçbir garantimiz yok ama çabalarımızda gayretli olmalıyız. Prens, Leaudor'dan çok daha fazlasının kaderini elinde tutuyor olabilir."

Kirk başıyla onayladı ve yoldaki özellikle engebeli bir noktadan geçerken kendini desteklemek için bir elini koltuğa koydu.

Simon arkasına yaslandı ve kendisini en çok rahatsız eden konuyu dile getirdi. "Prensin İngiliz topraklarında öldürülmüş olmasından hoşlanmıyorum. İngiltere kolaylıkla Leaudor tarafından suçlanabilir ve Fransa bu fırsattan yararlanarak Leaudor'u kendi tarafına çekmeye çalışabilir. Küçük olmasına rağmen Leaudor'un güçlü ve

iyi bakımlı bir ordu. Tek başlarına İngiltere için bir tehdit oluşturmazlar. Ama Fransa gibi bir ülkeyle birleştiklerinde güçlü bir düşman haline gelirler."

"Yani tüm bu olanların arkasında Fransa'nın olabileceğini düşünüyorsunuz," dedi Kirk acımasızca. "Viyana Kongresi'nde Fransa ile İngiltere arasında bir anlaşma yapılacağının konuşulması çok zekice bir strateji. Kimse onların kendi ittifaklarını sabote ettiklerinden şüphelenmez."

"Ne düşünmem gerektiğinden emin değilim," diye düşündü Simon. "Kral Fernando'nun Leaudor'un Fransa ve İngiltere arasındaki herhangi bir çatışmada tarafsız kalması konusunda kararlı olduğunu biliyorum. Miraslarının çoğu Fransız olsa da, İngiltere ile çok fazla ticaret yapıyorlar. Fernando'nun iktidardan uzaklaştırılması ve ailesinin yok edilmesiyle, bir sonraki hükümdar Fransa ile bir ittifakı daha fazla kabul edebilir."

Kirk, "Prensesi bir an önce bulmak için bir neden daha," diye mırıldandı.

"Gerçekten de öyle. Onu bulmak ve tahtın Chastaineler'e geri verildiğini görmek bizim için en iyisi olacaktır. Her ne pahasına olursa olsun."

Birinci Bölüm

Londra, İngiltere

Şubat 1815

Ölmek için güzel bir gündü.

Ama belki de çoktan ölmüştü, bedeni sadece kalbinin bildiklerini kabul etmeyi reddediyordu.

Prenses Isabella Genevieve Elizabeth Chastaine, Westminster Köprüsü'nden geçerken her adımında acı hissediyordu. Davide İngiltere'ye geldiğinde onunla burada buluşacaktı. Leaudor'da yollarını ayırmadan önceki kısa süre içinde düşünebildikleri tek dönüm noktası burasıydı.

Üzerinden esen soğuk rüzgâr tüylerini diken diken etti. Keşke eldivenleri ve bir paltosu olsaydı, onu sıcak tutacak herhangi bir şey. İngiltere'ye uçarken sırtındaki giysilerden başka bir şey almasına izin verilmemişti ve bu giysiler onun gözden kaybolması için fazla inceydi. Onları yiyecek, bir elbise ve bir takım erkek giysisiyle takas etmişti. Ama yetersiz yiyecek stoku tükenmişti. Ve şimdi, zamanı da tükenmişti.

Köprü'nün üzerinden bir ileri bir geri geçen arabaların takırtısı sabit bir ritim tutturmuştu. Görmeyen gözlerle onlara baktı. Uzakta, sayısız fabrikadan dumanlar yükseliyordu. Bu yerden nasıl da nefret ediyordu. Kalabalık şehirden, iğrenç kokulardan, çatıları örten ağır kasvet örtüsünden. Yine de bugün bu koşullardan şaşırtıcı bir şekilde kurtulmuştu.

Yukarı doğru baktı. Londra gökyüzü ilk kez bulutların gölgesiyle karanlık değildi. Pırıl pırıl mavi, bahara benzer koşullara işaret ediyordu ve parlak güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. Dünyasının sonu gelmişken günün nasıl bu kadar güzel ve huzurlu olabildiğine hayret etti. Elbette normal gri tuval daha uygundu.

Memleketinin ham güzelliğini nasıl da özlemişti. Yemyeşil tepeler, Leaudor'un tüm kuzey cephesini engebeli dağ sırtının tabanına doğru hafifçe eğimliydі. Batıda, Mermer Kayalıklar ülkesinin gücünün gururlu bir anıtı olarak duruyordu. Keşke o da bu kadar güçlü olsaydı.

Köprünün ortasına ulaşana kadar ayaklarını sürüyerek ilerledi. Soğuğun verdiği rahatsızlık, boğazını tırmalayan ve onu çığlık atmaya teşvik eden çığ acıyla neredeyse hiç uyuşmuyordu. Ama o, Thames Nehri'ne metanetle baktı ve boğazında kabaran çığlığı için hızla tükenen rezervlerini kullandı. Kenardan kaymak ve acısız bir şekilde aşağıdaki suya düşmek ne kadar kolay olurdu. Etrafını saran ölümün elini hissedecek miydi?

Başını salladı ve bu düşünceyi aklından geçirdiği için kendini azarladı. Kendine acımanın zamanı değildi. Halkının ona ihtiyacı vardı. Sürdürmesi gereken bir görevi, koruması gereken bir mirası ve en önemlisi alması gereken bir intikamı vardı.

Sıcak bir damla gözyaşı soğuk yanağından aşağı süzüldü. Davide. İyi, nazik Davide ölmüştü. Dünyada sahip olduğu tek insan ölmüştü. Haberi Londra'da bir gazetede okuduğunda inanmak istememişti.

Parmakları çıkıntının buzlu taşının etrafında sıkıca kıvrılmıştı, pürüzler çıplak elini aşındırıyordu. İnce elbisesi ısıracı soğuğa karşı çok az koruma sağlıyordu ama zihnini ve ruhunu kaplayan kederin ötesinde pek bir şey hissetmiyordu.

Önemli olan her şeyi kaybetmişti ve kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Yeni bir umutsuzluk dalgası ona o kadar sert çarptı ki dizleri büküldü ve destek almak için köprüye yaslandı. Gözyaşları aşağıdaki taş sızdırdı ve belki de Thames'in karanlık sularına karışmak üzere gözden kaybolmalarını izledi.

Göz ucuyla iki adamın yaklaştığını gördü. Yavaşça öne doğru eğildi ve dikkatinin kaynağını görebilmek için başını hafifçe çevirdi. Ona bakıyorlardı, kaba görünüşleri içinde korku uyandırıyorlardı. Gözyaşlarını dindirmek için hızla gözlerini kırptırdı. Görüşü şimdi daha netti, bir kez daha baktı. Tesadüflere inanmazdı ve bu ikisini ilk kez görmüyordu.

Kasıtlı bir şekilde ona doğru ilerliyorlardı ve hiçbir kurnazlık yapmıyorlardı. Birkaç ay önce böyle bir hareket onu telaşlandırmazdı ama suikast girişiminin onu temkinli yapmasının bir yolu vardı. Herkese ve her şeye karşı. Korku bilincini iğnelerken bile öfke hızla boğucu kederinin önüne geçti.

Çok büyük değillerdi ve kaçmayı başarabileceğinden emindi ama sayıca üstün olmalarından hiç hoşlanmazdı. Ve son zamanlarda ihtimaller hiç de eşit değildi.

Seçeneklerini çabucak tarttı. Kalıp iki adamla yzleſebilirdi. Kaabilirdi ama ſu anki kıyafetiyle fazla uzağa gidemezdi. Ya da köprünün yanından atlayıp ſansını Thames Nehri'nde deneyebilirdi.

Burnu tiksintiyle kırıştı. Ona göre seçeneklerin hiçbiri rahatlık sağlamıyordu. Elleri bir kez daha köprünün çıkıntısını kavradı. Peder Ling'in dvſ sanatları konusunda verdiği eğitimin onu hayal kırıklığına uğratmaması için dua etmesi gerekecekti.

Sıcak bir el onunkinin üzerine kapandı. "Yerinizde olsam bunu yapmanızı tavsiye etmezdim. Yılın bu zamanında sular oldukça soğuktur."

Savaſmaya hazır bir ſekilde etrafında döndü. Bu adam ona fark ettirmeden nasıl bu kadar yaklaſabilmiſti? "Neyin peşindesiniz efendim?" diye sordu, sesine onu caydıracak kadar haklı bir öfke katmaya alıſarak. Ama sesinin daha çok dehſete kapılmış bir vıraklama gibi çıkmasından korkuyordu.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim, madam. Ben sadece çok tatsız bir olayı önlemeye alıſtım."

Bu yeni ve ürkütücü durumu hızla değerlendirirken gözleri kısıldı. "Peki bu hangi olay olabilir?" İki kabadayının nerede olduğunu görmek için yana doğru baktı ve ilerlemelerinin ſimdilik durduğunu görmekten memnun oldu.

Dikkatini tekrar önündeki adama çevirerek, adamın kendisine zarar vermek isteyip istemediğine karar verirken alt dudağını diſlerinin arasına sıkıştırdı.

"Kstahlığımı mazur grn ama sanki yan taraftan atlamayı dſnyormuſsunuz gibi bir haliniz vardı." Adamın derin sesi kızın üzerinde gümbürdüyor ve hafif bir endiſe tonu taſıyordu.

Kadın hafifçe gevſedi ve gözlerini dikerek adama baktı. "Nezaketiniz takdire ſayan efendim ama böyle bir niyetim yoktu." Kısa bir süre için tam da bunu dſndėn hatırlayınca küçük bir suçluluk duygusu onu ısırđı.

"Adın ne?" diye sordu, kara gözlerinde biraz fazla ilgi parlıyordu.

Adamın uzakta duran adamlara baktığını fark edince bir kez daha gerildi. ſphe hislerini artırdı ve bu yabancıyı dikkatle inceledi. Bu adamlarla birlikte olamayacak kadar iyi giyinmiſti. Paltosu, yeleğinin pahalı kesimini ortaya çıkarmak için ayrılmıſtı. Pürüzsüz pantolonu kaslı kalçalarını sarıyordu ve cilalı Hessian pantolonları parlak gneſ iſıėında parlıyordu. Keskin İngiliz aksanı daha aristokrat tonlar taſıyordu, onu uzaktan izleyen haydutlardan bir adım nde olduğu kesindi. Ama onun

Ona sıcak bir şekilde gülümserken bile içgüdüleri onun da en az onun kadar tehlikeli olduğunu haykırıyordu.

"Benim adım B-Beth," dedi, yalanı kekeleyerek söylediği için kendinden nefret ediyordu.

Gözleri kısıldı ve koyu kahverengi saçlarından bir tutamı sol kulağının üzerine itti. Sanki ona hiçbir şekilde inanmıyormuş gibi sabırsız bir hareketti bu.

Ona sertçe baktı. "Şey, Beth, bir kadını zor durumda bırakmak vicdanımın izin vermeyeceği bir şey. Açık sözlülüğümü bağışlarsanız, iyi bir yemek ve sıcak bir ateşe ihtiyacınız var gibi görünüyor. Evim buradan çok uzakta değil. Her ikisine de sahip olmanızı sağlayacağım."

Korku, ortaya çıkan bu adama karşı duyduğu merakı çabucak gölgede bıraktı. Boğazını sıkı panığe karşı sertçe yutkundu. "Buna gerek yok."

"Israr ediyorum," dedi yumuşak bir sesle, ama çenesinin gerginliği bunun nezaketten çok bir emir olduğunu gösteriyordu.

Olay çıkaramazdı. İstenmeyen bir dikkat çekemezdi. Titrek bir nefes aldı.

"Yoksa bekleyip bu tarafa gelen iki adamın sizin için ne planladığını görmeyi mi tercih edersiniz?"

Öfke, sıcak ve keskin, içini parçaladı. Hayır, bu sıradan bir yoldan geçen biri değildi. Ama ne kadarını biliyordu? Ve ona zarar vermek niyetinde miydi? "Onlarla birlikte olmadığını nereden bileyim?" diye sorarak, karmakarışık beyni bir eylem planı oluşturma kadar onu oyalamaya çalıştı.

Karşısındaki yabancıyı, uzakta durup kendisini dikkatle izleyen iki adamla karşılaştırdı. Söz konusu iki adamdan daha uzun boylu ve daha kaslıydı ama sadece bir kişiydi. Ve bir kişi her zaman iki kişiden daha iyiydi. Onu kendisi olmadan göndermeyi başarsa bile, yine de mücadele etmesi gereken diğer haydutlar olacaktı.

Önündeki adam onun sorusunu duymazdan geldi ve şaşırtarak koluna girdi ve onu uğursuz görünümlü karakterlerden uzaklaştırdı.

Kolunu adamın elinden kurtarmak niyetiyle kaskatı kesildi ama sağındaki iki adam ilerlemeye başlayınca bundan vazgeçti. Kararlılığını pekiştirerek kendini rahatlamaya zorladı ve adamın ona eşlik etmesine izin verdi.

Eğer onun yardıma muhtaç, acınacak derecede zayıf bir kadın olduğundan şüpheleniyorsa, yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu. Ama amacına uygunsa rolünü oynardı. Sonra da hiç beklemediği bir anda saldıracaktı.

Bundan çok daha ciddi durumlardan kaçmıştı ve buraya kadar gelip imkânsız başarımışken şimdi başarısızlığa uğramamıştı.

Prensesi sokağa doğru götürürken Simon'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Karşıdan gelen bir at arabasını selamlamak için elini kaldırdı ve çekilmesini bekledi.

Şans o gün yanındaydı. Sokaktaki bir muhbirin ihbarı onu çayırın derinliklerindeki köhne bir apartmana götürmüştü. O oraya vardığında, prenses binadan yürüyerek ayrılıyordu.

Bütün gün onu izlemiş, biriyle buluşup buluşmadığını merak etmiş ve ona yaklaşmak için doğru fırsatı beklemişti. Görünüşe göre, onu takip eden diğer iki adama bakılırsa, ona ilgi duyan tek kişi o değildi ve güvenliğini sağlamak için hızlı hareket etmişti.

Ona baktı ve yüzündeki gerginliği fark etti. Bileği onun kavrayışında ince hissediliyordu ve çok fazla baskı uygulamamaya özen gösterdi. Donuyor olmalıydı ama çenesinin duruşundaki bir şey ona paltosunu vermekten kaçınmasına neden oldu. Belki de incelmış kıyafetlerin ve inkar edilemez rahatsızlığın gölgesinde bile meydan okuyan bir gururdu bu. Eğer görünüşü bir ipucu veriyorsa, haftalardır doğru dürüst bir yemek yememişti.

Adam ona arabaya binmesi için yardım etti ve kadın koltuğunun kenarına usulca tünedi. Londra'nın kalabalık caddelerinde zıplayıp sallanırlarken, adam dikkatle onu izledi.

Pencereden dışarı bakmakla ellerine bakmak arasında gidip geliyordu. Onun gözleri dışında her yere. Ondan dalga dalga yayılan gerginliği hissedebiliyordu ve onu bir şekilde rahatlatmak için delice bir istek duydu. Kaşlarını çattı ve onu değerlendirmeye devam etti.

Çok güzeldi. Ürkütücü derecede. Duygulu gözleri bütün bir yaşamın ağırlığını yansıtıyordu. Kıtadaki savaştan dönen askerlerin yüzlerinde böyle bir acı yoktu.

Koyu renk saçları, tropik bir körfezin mavi-yeşil sularına benzeyen gözleri için dramatik bir fon oluşturuyordu. Uzun, siyah kirpikleri dalgalanıyor ve gözlerini kısa süreliğine kapatırken yanaklarına yaslanıyordu. Gözyaşlarıyla mücadele ettiği izlenimine kapılmıştı ama gözlerini tekrar açıp ona baktığında tüm sıkıntı belirtileri kaybolmuştu.

Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi, kızın onu rahatsız etmeyi başarmasına sinirlenmişti. Onun içinde uyandırdığı duygular, karşılayabileceği bir lüks değildi. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve hiç kimse, kırılğan, hüznü gözleri bir güzel bile buna engel olamazdı.

Şoför talimatlara uygun olarak Simon'ın evinin etrafında bir tur attı ve Simon takip edilmediklerinden emin olmak için gözlerini pencereden ayırmadı. Üçüncü geçişten sonra araba onun mütevazı tuğla konağının önünde durdu. Adam arabadan indi ve kızın merdivenlerden inmesine yardım etti. Kız, ayakları arnavut kaldırımlı sokağa değer değmez adamın elinden kurtuldu. Etrafına kaçamak bakışlar attı, dudakları sert bir çizgiye dönüştü.

"Bu taraftan," dedi ve onu kapıya giden yola yönlendirdi. Kadın her an kaçacakmış gibi görünüyordu ve adamın bu berbat soğukta birini kovalamak gibi bir niyeti yoktu.

İçeri girdikten sonra Simon onu, ocakta parlak bir ateşin yandığı oturma odasına götürdü. "Size yardımcı olacak uygun bir hizmetçim olmadığı için özür dilerim," dedi. "Tam kadro çalışmıyorum. Ancak hizmetçimin size her şekilde yardımcı olacağından eminim."

Prenses ocağın başında ısınırken onun bu sözlerini duymazdan geldi. İnce ellerini ateşe doğru uzattı ve gözlerini dans eden alevlerden ayırmadı.

"Yemeğinizi burada ateşin önünde mi yemeyi tercih edersiniz, yoksa yemek odasına mı geçmek istersiniz?"

Döndü ve konuşmadan önce bir an durakladı. "Bana yemek vermenize gerek yok. Zaten çok nazik davrandınız. Gerçekten gitmeliyim."

Bir seferde söylediği en fazla şey buydu ve adam onun sesindeki tınıyı özümsemişti. ne kadar İngiliz aksanı deniyor gibi görünse de, neredeyse İrlanda'yı andıran Leaudorian aksanı konuşmasında çok belirgindi. Belki de bu yüzden çok az konuşuyordu.

"Doğru dürüst bir yemek yemeden gitmene izin ."

Gözlerinde ayırt edilemeyen bir şey parladı. Öfke miydi bu? Tepkisini çabucak yatıştırdı ve onun zaten alışkın olduğu yumuşak ifadeyi benimsedi. Duyguları üzerinde dikkate değer bir disiplin gösteriyordu.

"Pekala, onu burada almak istiyorum."

Başıyla onayladıktan sonra son dokuz yıldır uşağı olan Timmons'ı çağırdı. İri yarı adama, "Ofisimdeki küçük masayı şöminenin yanına getir de yemeğimizi onun önünde yiyelim," diye talimat verdi. Sonra prensesin duymaması için daha alçak bir sesle Timmons'a misafir odasını hazırlaması talimatını verdi.

"Hemen, lordum."

Timmons'ın konuşmasıyla prenses irkildi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Simon Rothmore, Merrick Kontu, hizmetinizdeyim," dedi geniş bir selam vererek. "Kendimi daha önce tanıtmadığım için özür dilerim."

Bu duyurudan hiç de memnun görünmüyordu. Dudaklarını birbirine yapıştırdı ve hemen ateşe döndü.

Birkaç dakika sonra Timmons masayı kurdu ve oturabilmeleri için iki sandalye çekti. Ardından Bayan Turnbull'u çağırdı, o da elinde dumanı tüten çorba, sıcak ekmek ve bir tabak etle geldi.

Simon bir sandalye çekip prensese oturmasını işaret etti, sonra da dolaşarak karşısındaki koltuğa oturdu. Bu pozisyonun ona prensesi daha iyi inceleme fırsatı verumuyordu. Oynadıkları bu oyun onun sabrını fena halde zorluyordu. Belli ki tehlikede olduğunu bildiği gerçeğini görmezden gelmeye ve her şeyi onun sıcak bir yemeğe ihtiyacı olan bir kadına karşı hayırseverliği olarak göstermeye niyetliydi. Bir yemekten faydalanamayacağından değil.

Perişan görünümüyle çelişen bir zarafetle oturdu. Çorbanın tadına bakmak için kaşığı eline aldığı anda elleri titriyordu. Onun en son ne zaman iyi bir yemek yediğini hayal ettiğinde kaşlarını çatı. Ailesi öldürülmeden önce de olabilirdi bu.

Onun sessizce yemesini izledi. Kız sessizdi. Çok sessizdi. Dikkatlice ölçülmemiş bir şey söylemiş gibi görünmüyordu. Eğer onun güvenini kazanacaksa konuşmasına ihtiyacı vardı.

"Söyle bana... Beth. Nerelisin? Aksanın oldukça ilgi çekici."

Kaşığı masaya çarptı ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Fark eder mi?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Sadece merak ettim." Onu tuzağa düşürme çabası sadece onu daha da tedirgin etmişti. Özgürce herhangi bir bilgi vermeyecekti.

Avucunu masaya koydu ve oturduğu yerden kalktı. "Artık gerçekten gitmeliyim. Cömertliğinizi yeterince zorladım."

"Saçmalık." Ayağa kalktı ve elini yumuşak bir şekilde kızın dirseğine dolayarak, kız daha fazla itiraz edemeden onu kapıya doğru götürdü. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Hemen sizin için hazırlattığım yatak odasına gitmenizde ısrar ediyorum. Ateş çoktan yakıldı, rahat edersiniz. Dinlendiğinizde daha fazla konuşacağız."

Bir kez daha kaskatı kesildi ve adam onun zihninde dönen çarkları görebiliyordu, tıpkı kaçan bir arabanın tekerlekleri gibi. Yüz ifadesi buz gibi oldu ve sadece başını sallayarak onayladı. Gerçekten de onun kadar az konuşan başka birine daha önce hiç rastlamamıştı.

Ona koridorun diğer ucundaki yatak odasını gösterdi. İhtiyacı olan şeyleri nerede bulabileceğine dair kısa bir açıklama yaptı ve odadan geri çekildi. Cebinden bir anahtar çıkararak kapıyı dışarıdan sessizce kilitledi ve yumuşak tıkırtıyı duymamasını umdu. Kapıyı açmaya çalışırsa çok kızacaktı ama onu şimdi kaybedemezdi.

Kirk'e haber gönderme niyetiyle merdivenlerden aşağı indi. "Timmons, hemen bir mesaj göndermeni istiyorum," diye seslendi. aceleyle ofisine gitti.

Oturdu ve aceleyle bir mesaj not etti, ardından kişisel mührünü yapıştırdı ve bekleyen uşağa itti. Sandalyesinde arkasına yaslanarak ellerini başının arkasına koydu.

Prensesi bulmak onu büyük bir rahatlama duygusuyla doldurdu. Ama prenses henüz güvende değildi. Köprüde müdahale etmeseydi bugün başına neler gelebileceğini düşündükçe ürperiyordu. Onu takip eden iki adam, ona nazikçe davranacak gibi .

Simon onun karda yattığını, saçlarının kanla kaplandığını ve güzel gözlerinin ölüme kilitlendiğini hayal ederken küçük kardeşinin resimleri zihnini doldurdu.

Elinden gelse yapmazdı. Onun hayatta kalmasına çok şey bağlıydı. Kendi ülkesinin kaderi de Leaudorian monarşisinin yeniden kurulmasına bağlı olabilirdi.

Sandalyesinden kalktı ve pencerenin önünde durmak için yürüdü. Prens cesedinin bulunduğu gün Kirk'le yaptığı konuşmayı hatırlayarak sokağa baktı. Kirk haklı mıydı? Majestelerinin Gizli Servisi'nden emekli olmayı mıydı?

Tüm yetişkin hayatını İngiltere'nin çıkarlarını korumaya adanmıştı. Şimdi istifa etmek, kont olarak pozisyonunu benimsemek ağzında kötü bir tat bıraktı. Babası da bunu isterdi.

Babasını düşününce kaşları çatıldı. Şimdi değil. Babasının hayatının gidişatını belirlemesine asla izin vermeyecekti. Efendisini memnun etmeye çalışacak yaşı çoktan geçmişti. Gerçi bunun hiçbir faydası olmamıştı.

Ancak İngiltere'ye karşı olan görevi nasıl her düşüncesinin en önünde yer alıyorsa, unvanına karşı olan görevi de bir kıyamet habercisi gibi belirliyordu. Bir görev o

hiç istemediği ya da beklemediği bir şeydi. "Lanet olsun sana Edward," diye mırıldandı. "Bunu nasıl yapabildin?"

Sokaktan gelen bir hareket dikkatini çekti ve Kirk'ün bir arabadan inip Simon'ın kapısına doğru yürüdüğünü gördü.

Birkaç dakika sonra Kirk, Simon'ın çalışma odasına girdi, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. "Nerede o?"

Simon parmağını dudaklarına götürdü. "O misafir odasında. Onu rahatsız etmek istemem."

"Onu nasıl buldunuz? Görünüşe göre her yere baktık."

"Bu sabah muhbirlerimden birinden bir ihbar aldım. Şehrin kesinlikle tehlikeli bir bölgesinde kiralık bir odada kalıyormuş. Bu kadar uzun süre hayatta kalmasına şaşırdım."

Kirk başını salladı. "Şimdi ne olacak? Naibi görmesi için onu saraya götürecek misin? Muhtemelen korumasını ve bir grup İngiliz askeriyle birlikte Leaudor'a güvenli geçişini teklif edecektir. Leaudor tahtına yeniden istikrar kazandırmak için oldukça hevesli olacaktır."

"Düşüncelerinizde haklı olduğunuzu düşünüyorum. Saraya gidip Naip ile bir görüşme ayarlamayı istiyorum. Bu bana prensesten mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için biraz zaman kazandıracaktır. Ama asıl önemli olan, sarayda güvende olacak olması."

Kirk sırtarak, "Ve ellerini de çek," dedi. "O zaman belki de çok ihtiyacın olan bir molayı verebilirsin. Bir süreliğine malikânenizde kalın ve biraz avlanın."

Bir mülke sahip olduğunu inkâr etmek dilinin ucundaydı. Eski alışkanlıklar zor ölür. Çok fazla şeye sahip olmaya alışık değildi. Bir ajan olarak yaşadığı hayat, temel ihtiyaçlardan fazlasına sahip olmaya elverişli değildi.

Ama Kirk'ün Simon'ın babasının arazisinden bahsettiğini biliyordu. Simon'ın büyüdüğü yer. Ve bunu yapmak mümkün olur olmaz oradan ayrılmıştı. Kardeşinin intiharına kadar hiç pişmanlık duymadığı bir hareketti bu.

Yine de bunu sonsuza dek erteleyemezdi. Belki de Kirk haklıydı. Belki de bir süre ara verecek ve bir zamanlar evim dediği yere geri dönecekti. Ama önce prensesi saraya teslim etmesi gerekiyordu.

"Saraya git," diye Kirk'e talimat verdi. "Majestelerine prensesi uygun bir zamanda teslim edeceğimi söyle."

Kirk kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve Simon yavaşça merdivenlere doğru ilerledi. Prensesle hesaplaşma vakti gelmişti.

Kapının önünde bir an durdu ve en iyi hareket tarzına karar verdi. O doğrudan bir insandı ve şimdi bundan sapmak için bir neden yoktu. Dışarı çıkıp kimliğinin farkında olduğunu ona bildirdikten sonra oradan devam etmek daha iyi olacaktı.

Tabii eğer onu odaya kilitlediği için kafasına vurmaya hazır değilse.

Kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Soğuk bir hava dalgası doğrudan yüzüne çarptı. "Bu da ne?" diye mırıldandı odaya doğru adım atarken. Bakışları artık boş olan odanın etrafında dolanarak yatağın yanındaki açık pencereye yöneldi.

Aptal kadın ikinci katın penceresinden mi atlamıştı? Koşarak aşağıya baktı, yarı yarıya onu yerde yatarken görmeyi bekliyordu. Ama tek gördüğü, pencereden bahçeye açılan kapıya doğru uzanan küçük ayak izleriydi.

O gitmişti.

İkinci Bölüm

Isabella pencereden aşağıdaki yumuşak zemine düştü ve ayak bileğinde bir sızı hissedince irkildi. Hızla toparlanarak küçük bahçeyi aceleyle geçti ve kendini ara sokağa açılan kapıdan dışarı bıraktı.

Kaldırımı çıktı ve karşıdan gelen bir at arabasına çılgınca el salladı. Son parasını da yol parasına harcaması gerekecekti. Az önce yediği yemek, parasını yenilemenin bir yolunu bulana kadar onu idare edecekti. Kendini içeri attı ve şoförü ileriye doğru itti.

Kör bir şekilde pencereden dışarı baktı, geçen trafik bir bulanıklıktı. Yumrukları yanında sıkılaştı, tırnakları acı içinde avuçlarına battı. Rahatlama, göğsüne yerleşen gerginliğin bir kısmını azalttı ama daha gidecek çok yolu olduğunu biliyordu.

Felakete ne kadar yaklaşmıştı? Ve kendisini küstahça yoluna çıkaran bu adam kimdi? Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve dehşet içinde çiğnedi. Bu İngiliz'in İngiliz kraliyetiyle yakın bağları olabilirdi ve eğer varsa... Düşüncesi yarıda kaldı, öfke dişlerini dudağında daha da sıktı. Kanın keskin, metalik tadı diline yayıldı ve çenesini gevşetti.

Yoksa neden o, bir kont, sıradan bir kadına yardım teklif etsin ki? Onun kim olduğunu biliyor olabilir miydi? Bu fikir onu yeni bir korku dalgasına .

Kont hakkında akla yatmayan çok şey vardı. Neden daha şık bir bölgede yaşamıyordu? Isabella'nın Londra hakkındaki bilgisi sınırlıydı ama o bile asillerin çoğunun Mayfair ya da St. James'de yaşadığını biliyordu. Ve neden tam bir personel çalıştırmıyordu? Böyle bir gerçek ona, adamın evde çok az zaman geçirdiğini düşündürüyordu.

Başını iki yana salladı, Kont'un en önemli önceliğine böylesine kabaca müdahale etmesine kızmıştı.

Eve geri dönmeliydi. Artık Davide onunla İngiltere'de buluşamayacağına göre, ülkesinin sorumluluğu tamamen onun omuzlarındaydı. Tahtın tek varisi oydu ve tacı almak için geri dönemezse, Jacques'ın hükümdarlık yolu engellenmemiş olacaktı.

Tek umudu arayışında başarısız olmasıydı ama o zaman da ülkesinin geleneklerine bağlı kalacağına güvenemezdi.

yüzyıllardır yürürlükteydi. Amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağını çoktan kanıtlamıştı. Çok daha kötülerini yapmışken, mermer kayalıklara yapılan kutsal yolculuğu atlatmanın ne anlamı vardı?

Korku kısa süreliğine onu felç ederken midesi yuvarlandı. Ya görevi tamamlayamazsa? Gözlerini kapattı. Başarısızlık bir seçenek değildi. Bunu düşünmek yenilgiyi kabul etmek olurdu.

Bir tırnağı kırıldı ve parmaklarını onun çelik gibi kavrayışından kurtardı. Hiçbir koşul altında, katil bir hainin babasının uğruna çalıştığı her şeyi altüst etmesine izin vermeyecekti.

Araba nihayet durduğunda, dışarı fırladı ve bir oda kiraladığı binaya koştu. Hızlıca az sayıdaki eşyalarını gözden geçirdi ve sadece kolayca taşıyabileceği şeyleri topladı.

Kumaşı umursamadan üzerindeki giysiyi yırttı, sonra yatağın altına uzandı ve oraya sabitlediği pantolonunu çıkardı. Bacaklarını Davide'nin onu son gördüğü gün giydiklerine benzeyen pantolonun içine soktu. Gözlerine yeni yaşlar doldu ve onları öfkeyle uzaklaştırdı. Kederi onu sendeletiyordu ama içinde biriken ezici acıya boyun eğemezdi. Hayatı şu anda, şu anda atacağı adımlara bağlıydı.

Pantolonunu giydiğinde, atılmış elbiseyi aldı ve eteklerinden uzun şeritler yırttı. Şeritleri göğüslerinin etrafına sararak uçlarını önde sabitledi ve bağcığının altına sıkıştırdı. Gömleği başının üzerine attı ve pantolonunun içine soktu.

Küçük karyolanın üzerine eğilerek, elbisesinin eteğinden gevşettiği rulo halindeki küçük parşömen parçasını bulmak için çarşafları karıştırdı. Gömleğinin yakasını çekiştirdi ve haritayı göğüslerinin üzerindeki sıkı bağın altına sokmak için aşağı uzandı. Kraliyet nişanı yüzüğünü aldı, eli mirasının nesnesi üzerinde saygıyla kapandı. Onu küçük bir keseye koyarak iplerini sıkıca çekti ve pantolonunun bel kısmının hemen içine soktu.

Değerli eşya olarak elinde kalan tek şey onlardı. Parasının çoğunu Davide hakkında bilgi almak için harcamıştı. Ve sonra, hayatın küçük ironilerinden birinde, onun ölüm haberini bir gazetede okumuştı. Siyah beyaz, görünüşte önemsiz, İngilizlerin ilgisini çekecek bir haber olarak saklanmıştı.

Kimliğini belli edecek hiçbir şey bırakmadığından emin olmak için odaya hızlıca bir göz attı. Yırtık tırnaklarına baktıktan sonra

parmaklarını ağzına götürdü ve uzun tırnaklarını çiğneyerek daha kabul edilebilir bir uzunluğa getirdi. Son bir önlem olarak saçlarını sarkık bir şapkanın içine soktu ve odadan çıktı.

Yürüyüşünü yumuşatmaya dikkat ederek, caddede ilerlerken genç bir çocuğun adımlarını taklit etti. Düşünecek bir yere ihtiyacı vardı. Eve dönmek için bir plan yapabileceği bir yere.

İçgüdüsel olarak rıhtım yönüne doğru yürüdü. Oraya yürüyerek ulaşması saatler sürerdi ama Leaudor'dan ayrılırken yaptığı gibi bir teknede saklanabilirse, rotasını çizmek için değerli bir zaman kazanabilirdi.

Şimdilik Lord Merrick'ten olabildiğince uzaklaşmalıydı.

Geçtiği her blokta, kimsenin onu takip etmediğinden ya da gereksiz yere dikkat çekmediğinden emin olmak için dikkatle izliyordu. Ama yine de ısınmak için acele eden diğer çaresiz vatandaşlardan farklı görünmüyordu.

Neredeyse donmak üzere olan ellerine üfledi ve sonra pantolonuna sürdü. Çıplak ayaklarını içine soktuğu çok küçük botların içinde ayakları uyuşmuş, yürümek eziyete dönüşmüştü.

Yolculuğuna bir saat kala aniden durdu. Paniği neredeyse aptalca bir hata yapmasına neden oluyordu. Hızla arkasını döndü ve aceleyle ters yöne doğru ilerledi. *Düşün Isabella, !* Rıhtım onu arayacakları ilk yer olacaktı. Muhtemelen onu gözleyen ve bir gemiye binmesini bekleyen bir sürü insan vardı.

Eve dönmeye ne kadar kararlı olsa da, aceleci davranmayı göze alamazdı. Ve Kont'un onu tamamen korkutmasına izin vermişti.

Ana caddelerden uzak, daha küçük sokakları seçti. Soğuk vücudunun her gözeneğine işliyordu. Şimdilik güvende olacağı bir yer bulmalıydı. Sıcak bir yer.

Tanrım, neden akli çalışmıyordu? Sağduyu ve pratiklik uzun zamandır onun güçlü yanlarıydı ama şimdi eve dönmek için bir plan bulmaya çabalarken bunlar silikleşiyordu.

Donmuş ayaklarıyla bir adım daha atamayınca yakındaki bir ara sokakta yere çöktü ve kimsenin kadın olduğunu fark etmemesi için dua etti. Burada geçirdiği süre boyunca çabucak öğrendiği gibi, genç bir çocuk kılığına girmek bile şehrin bu bölümünde ona yardımcı olmazdı. Bir kadından olduğu kadar bir çocuktan da zevk alacak pek çok kabadayı vardı.

Dizlerini göğsüne doğru çekerek ileri geri sallandı ve vücuduna sıcaklık aşılamaya çalıştı. Başını dizlerinin üzerine koydu.

Yorgunluk onu sıkıca kavramıştı. Onu çağırıyor, ininin derinliklerine çekiyordu.

Düşün, diye emretti, umutsuzluğun parmaklarını silkeleyerek. Bir gemi alamazdı. Bu çok açıktı. Saraya yürüyüp prensle görüşme talebinde de bulunamazdı. Kraliyet rütbelerinden biri ona zaten bir kez ihanet etmişti, belki de naibin kendisi bile. Ona ikinci bir şans veremezdi.

Yalnız gitmesi gerekecekti. Dover bir olasılık değildi. İngiltere'ye Dover üzerinden girecekti ve oradaki limanlar gözetim altında olacaktı. Ve Leaudor'a yolculuk süresini kısaltmak için kuzeye gitmesi beklenirdi.

Güneye. İşte bu . Güneye, Brighton'a gidecekti. Yüzüğünü rehin bırakabilir ve elde ettiği gelirle Leaudor'a bir gemi kiralayabilirdi. Riskli olacaktı ama yeterince para teklif ederse, istekli bir kaptan bulabileceğinden emindi. Eylem planı hakkında biraz daha iyi hissederek bir an için gözlerini kapattı. Sadece birkaç dakika dinlenmesi gerekiyordu. Sonra Brighton'a gitmenin bir yolunu bulacaktı. Gözleri yanaklarına doğru dalgalanırken Soğuğa karşı uyuşmuş. Evet, sadece birkaç dakika dinleneceğim.

Etrafında uğuldayan rüzgâr şapkasını başından kaldırdı ve ensesinden aşağı soğuk bir hava püskürttü. Zihninin arka köşelerinden saçlarının açıkta kalacağı fikri onu telaşlandırdı ama uykunun cazibesi onu daha da kucağına çekti.

* * *

Yağmur yağmaya başladı ve rüzgâr şiddetini artırdı, sanki hiçbir şey giymemiş gibi ısıricı soğuğu paltosuna işledi. Simon rıhtımdan uzaklaştı, prensesin yetersiz gardırobunun ona sunduğu korumanın eksikliğini hatırladıkça endişesi artıyordu.

Hemen kızın kaldığı odaya gitmiş ama odayı boş bulmuştu. Geriye kalan tek şey elbisesinin yırtık kalıntılarıydı. Telaşla etrafı aramış, sonra da prensesin eve dönmeye çalışacağını düşünerek rıhtıma gitmişti. Ama görünüşe göre kayıp prensesin başka fikirleri vardı.

Arabasına tırmanırken şoföre bölgede yavaş bir tur atmasını söyledi. Kaldığı apartmanın çevresindeki geniş bir yarıçap içindeki her sokaktan başlayacaktı. Evden kaçtığından beri geçen süre içinde çok uzağa gitmiş olamazdı.

Acele etmesi gerekiyordu. Karanlık yakında çökecekti ve kalenin gölgeli sokaklarında onu bulma şansı çok azdı. Şafak söktüğünde muhtemelen kilometrelerce uzakta olacaktı ve onu tekrar bulma şansı da onunla birlikte yok olacaktı. Tabii Londra'nın suçlularla dolu bölgesinde geceyi sağ salim atlatabilirse.

Araba bir sokaktan diğerine yavaşça ilerlerken, gözlerini her hareketten ve her insandan ayırmıyordu. Başkalarının gözünden kaçabilecek şeyleri görüyordu ama yıllarca pratik yapmıştı. Onun işinde dikkatli bir göz, yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Gölgeler uzadıkça sabırsızlığı da artıyordu. Şimdiye kadar kraliyet sarayında, naibin koruması altında güvende olmalıydı. Bunun yerine kaçmıştı ve şu anda bile ciddi bir tehlike altında olabilirdi.

Onun zarar görebileceği düşüncesi içini sıktı ve onu bulma kararlılığını daha da güçlendirdi. Henüz bilmiyordu ama hayatta kalmak için en büyük umudu oydu.

"Dur!" diye bağırdı. Araba tamamen durmadan önce dışarı çıkmıştı. Gördüğünü sandığı şeyin gerçek olması için dua ederek ara sokağa doğru koştu.

Prences sımsıkı bir topun içine kıvrılmış, abanoz saçları üzerinde uçuşuyordu. Pantolon ve erkek gömleği giymişti ama saçları onu ele veriyordu. Yanda, muhtemelen kılık değiştirmesini tamamlayan, yırtık pırtık bir şapka duruyordu.

Yanına diz çöktü, solgunluğunu gördükçe ve teninin soğukluğunu hissettikçe endişesi artıyordu. Onu hafifçe sarstı ama kız kıpırdamadı. Korku midesinin çukuruna yerleşti. Onu kollarının arasına alarak aceleyle arabaya geri döndü ve kasabadaki evinin yönünü bağırdı.

Yolculuk sırasında paltosunu ona sardı ve umutsuzca onu ısıtmaya çalışarak kollarını ovuşturdu. Nefes alış veriş sığıdı, göğsü çabayla zorlukla yükseliyordu. Adamın kollarında savunmasız ve savunmasız görünüyordu.

Yüzündeki kemikler zarifçe yapılandırılmıştı, dudakları dolgun ve gülün en güzel tonundaydı. Koyu renk kirpikleri, yorgunluğunu belli eden belli belirsiz lekelerin üzerinde duruyordu. Bir erkeğin içgüdüsel olarak onu korumak istemesine neden olan bir kadındı ve bu his ona hiç de iyi gelmiyordu. Bulunduğu konumda böyle bir zayıflığı göze alamazdı. Kız onun gözetiminden ne kadar çabuk kurtulur ve naibe ne kadar çabuk teslim edilirse o kadar iyiydi.

Birkaç dakika sonra evinin önünde durdular ve Timmons, kadının zayıf bedenini de yanında taşıyarak hızla içeri girdi. Timmons ve Bayan Turnbull'a bir dizi emir verdi ve onlar da onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturmaya başladılar.

Onu daha önce kilitlediği odayı atlayarak kendi odasına girdi ve onu yatağa yatırdı. Ocakta yanan ateşin sıcaklığı iliklerine kadar işlemişti. Tek umudu bunun onu yeterince çabuk ısıtmasıydı.

"Doktoru çağırmalıyız," dedi Bayan Turnbull, elinde bir tepsi sıcak çorba ve çayla odaya dalarken.

"Hayır, yapamayız," diye mırıldandı Simon. Kız ona dehşetle baktı.

"Benim işimde gizliliğin son derece önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Ama zavallı küçük akar neredeyse donarak ölecek!"

"Çok fazla tıbbi yeteneğiniz var. Yeteneklerine güveniyorum. Beth'i sabaha kadar sağlığına kavuşturacağından eminim."

Yaşlı kadının yanakları hafifçe kızardı ve yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. "Evet, tabii ki yapabilirim. Biraz mahremiyete ihtiyacım var. Kalmanız sizin için iyi olmaz."

Kadın ona dikkatle baktı ve adam iç çekerek ayağa kalktı. "Merdivenlerin altındaki ofisimde olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın. Eğer bilinci yerine gelirse hemen bana haber verin. Ve hiçbir koşulda onu yalnız bırakmayın," diye uyardı.

Çalışma odasında bir konyak doldurdu ve ateşin başında ısınmaya başladı. Prenses düşündüğünden çok daha zor bir görev olduğunu kanıtlamıştı. Aslında, prensesin rahatlamış bir halde kollarına düşeceğini ve koruması için yalvaracağını hayal etmişti. Bunun yerine ondan kaçmıştı.

Kaşları çatıldı ve ağzının kenarları çatıldı. Onun güvenini kazanmak imkânsız olabilirdi. Ve görevini yerine getirebilmesi için onun güvenini kazanması şarttı. İngiltere'nin güvenliği en büyük önceliğiydi. Ve ailesinin suikasta kurban gitmesinin ardındaki nedeni öğrenene kadar, görevinde ihmalkâr davranmayı göze alamazdı.

Timmons kapıdan, "Lordum, Bay Kirkland sizi görmeye geldi," diye seslendi.

"Onu içeri al."

Simon ensesini ovuşturdu ve Kirk'ü beklerken duruşunu düzeltti. Saniyeler sonra Kirk, yüzünü gölgeleyen bir çatık kaşla kapıdan içeri girdi.

"Nerelerdeydin?" Kirk sordu.

"Bu uzun bir hikâye," diye mırıldandı Simon. "Saraydan ne haberler getirdin?"

"Majesteleri sabah prensesi kendisine takdim etmenizi istiyor."

Simon yüzünü buruşturdu. Bu, kızın geceyi onun çatısı altında geçireceği ve bir daha kaçmayacağından emin olmak için çok az uyuyacağı anlamına geliyordu.

"Majestelerine sabah Majestelerini şahsen takdim edeceğimi bildirin."

Kirk başıyla onayladı. "Mesajınızı doğrudan ona iletacağım."

Dönüp kararlı adımlarla odadan çıktı ve Simon'ı ateşin yanında ayakta bıraktı.

Simon arkasını döndü ve içkisini masanın üzerine koydu. Bayan Turnbull izin verse de vermese de prensesin nasıl olduğunu görmek için yukarı çıkacaktı. Çok samimi bir tartışma yapmalarının zamanı gelmişti.

Merdivenlerden yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı usulca çaldı. Cevap beklemeden kapıyı açtı ve rahatça içeri girdi.

Bayan Turnbull yatağın üzerinde prensesin yanına tüneyerek, "Burada olmamanız gerekir," diye azarladı.

"O nasıl?" Simon kadının itirazlarını duymazdan gelerek sordu. "Ona kendin sor."

Prensес yavaşça başını çevirdi ve okyanus gözleriyle ona baktı. Adam gözlerin derinliklerinde hiçbir şey okuyamadı, prensesin ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu bulamadı. Odayı geçip yatağın başucunda durdu. "Bize birkaç dakika müsaade edin Bayan Turnbull."

Bayan Turnbull itiraz etmeye başladı, ama adam sert bir bakışla onu susturdu.

İçinden homurdanarak ayrıldı ama kapıyı açık bıraktı.

Dikkatini tekrar prensese çevirdi. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim," dedi prenses sıkıntıyla.

"O halde, *Majesteleri*, sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

Üçüncü Bölüm

Isabella şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama adamın sözlerine verdiği tepkiyi hemen gizlemeye çalıştı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu ama sesine bir şaşkınlık notası eklemeye zorladı. "Lordum, korkarım soğuktan benden daha fazla etkilenmişsiniz. Neden bana böyle hitap ediyorsunuz?"

"Lafı dolandırmayalım, Majesteleri. Tehlikede olan çok şey var. Kim olduğunuzu biliyorum. Sizi köprüde yakaladığımdan beri biliyorum."

Ona baktı, daha önceki zararsız havası gitmişti. Neredeyse saçları kadar koyu olan yoğun kahverengi gözleri onu düşünceli bir şekilde değerlendirdi. Kadın istemsizce ürperdi. Daha önce kaçabileceğinden o kadar emin olduğu adam gitmişti. Onun yerinde, kurduğu aldatmacanın katmanlarını sıyrıp geçebilecek, zorlu bir düşman duruyordu.

"Özür dilerim lordum ama beni başka biriyle karıştırdığınızı düşünüyorum."

Yatağa onun yanına oturdu ve ondan uzaklaşmamak için her türlü öz disiplini göstermesi gerekti. "Dürüst bir diyaloga girmemiz şart. Sadece senin hayatın tehlikede değil, ülkemin güvenliği de tehlikede olabilir."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Boğucu korkusu bir an için unutuldu ve onun yerine kaynayan bir öfke kontrolü ele aldı. Zorbalığa ya da gözdağına boyun eğmeyecekti. Talihsiz bir genç kız gibi sinemeyecek kadar çok şey kaybetmişti. Eğer bu İngiliz onun zayıf ve çaresiz bir kadın olduğunu düşünüyorsa, o zaman büyük bir şok yaşayacaktı.

Yüzü sertleşti. "Kesinlikle hayır, Majesteleri. Size zarar vermek isteyenlerden sizi korumaya çalışıyorum. Daha açık sözlü olmalıydım ama kimliğinizden kesinlikle emin olana kadar sizi korkutmak istemedim."

"Minnettarlıkla ayaklarınıza kapanmazsam beni bağışlayın," dedi sertçe. "Kimseye güvenmiyorum."

"Sizin yerinizde olsam ben de olmazdım."

"Bu kadar ikna çabası yeter. Eğer bahsettiğiniz prensesin ben olduğumu düşünüyorsanız, sizi farklı şekilde ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kim olduğumu düşündüğünüz benim için önemli değil. Yardımınız için minnettar olsam da, bir an önce buradan ayrılmalıyım."

"Senin bir prenses olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim," dedi hafifçe.

Dilinin sürçmesine de, adamın hatasını çabucak fark etmesine de lanet olsun. Aceleyle odanın etrafına baktı ve olasılıkları değerlendirdi.

"Bu pencereden çıkmanızı tavsiye etmem," dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Aşağıdaki gül çalıları iyi bir iniş sağlamayacaktır."

"O zaman beni esir tutmaya niyetlisiniz?"

"Gerekirse."

Bir kaşını kaldırdı. "Kimin yetkisiyle beni isteğim dışında tutuyorsunuz?" Sorduğu sorularla adamın dikkatini dağıtmaya çalışırken aklı bir karış havada kalmıştı. Nasıl kaçabilirdi ki? Bu adam pekâlâ naip tarafından onu ortadan kaldırmak için gönderilmiş olabilirdi. Ama neden gecikmiş olabilirdi ki? Onu daha önce kolayca öldürebilirdi ama bunun yerine onun iyiliğiyle daha çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

Tabii onu öldürmeden önce ondan bilgi almak istemiyorsa. Dudaklarını sert bir çizgiye oturttu. Belli ki kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ondan hiçbir şey elde edemeyecekti ama Chastaineler'in egemenliğine son verme girişiminde de başarılı olamayacaktı. O artık kraliçeydi ve son nefesine kadar halkına hizmet edecek ve babasının saltanatının mirasını sürdürecekti.

"Belli ki çok kötü bir başlangıç yaptık. Size zarar vermek niyetinde değilim. Tam tersine. Seni güvende tutabilmek için çaresizce seni bulmaya çalıştım. Tek pişmanlığım kardeşini zamanında bulamamış olmam."

Çiğ acı göğsünü parçaladı. Hızla aldığı nefes başının dönmesine neden oldu ve gözlerine hücum eden yaşları kontrol etmek için yanağının ısırdı. Birkaç uzun saniye boyunca duygularının kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele etti.

"Kardeşim hakkında ne biliyorsun?" Bunu bir talep olarak söylemek istemişti ama bir yalvarış olarak çıktı ve sesinde duyduğu acıyla irkildi.

Hakkını yemeyelim, onun kimliğini inkâr ederek ani bir dönüş yapmasıyla alay etmedi. Gözleri acıma duygusuyla yumuşacıktı. Elini onunkini örtmek için uzattı ve sıcak bir his koluna doğru ilerlerken kadın elini geri çekti.

İhtiyatla ona baktı, cevabını bekledi ve söyleyeceklerinden korktu.

"Sadece Harwich'te bir gemiden biliyorum."

Ses tonu sempati yansıtıyordu, ama bu onun güvenini kazanmak için yapılmış bir hareket de olabilirdi.

"İkinizin de Amerika'ya kaçtığınızı düşünmüştük ama prensin cesedini bulduğumuzda muhtemelen burada olduğunuzu fark ettik."

"Biz tam olarak kimiz?" diye sordu, ona karşı şüphesi her geçen dakika artıyordu.

"Birlikte çalıştığım insanlar." "Peki onlar kim?"

Sanki *ona* güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Kadın neredeyse gülecekti. Onun kaybedecek her şeyi varken, adamın korkacak hiçbir şeyi yoktu.

"Majestelerinin Gizli Servisi'nin küçük bir biriminde çalışıyorum. Direktifleri kral naibinden alırsınız ve amacımız sadece İngiltere'nin çıkarlarını gözetmektir. Şubemiz, Bonaparte'ın 1802'de ömür boyu konsolos olarak atanmasından hemen sonra Kral George tarafından geliştirildi. İki yıl sonra işe alındım ve teşkilattaki kariyerime başladım.

"Asıl amacımız Bonaparte'ın faaliyetlerini izlemek ve İngiliz tahtını zayıflatabilecek her türlü komployu kraliyetin dikkatine sunmaktır. Belki şimdi Leaudor'da yaşananların neden dikkatimizi çektiğini anlayabilirsiniz."

"Gerçekten de öyle," dedi acı acı. "Kendilerini bir şekilde tehdit etmiyorsa, İngiltere'nin kraliyet ailesine yönelik suikastlar konusunda endişe duyması çok uzak bir ihtimal."

Sessiz kaldı, ne savundu ne de onayladı. Zaten çok fazla şey söylemişti. Pencereye bir bakış fırlattı. Gül çalıları olsun ya da olmasın, kaçmak her şeyden önemliydi.

"Ekselansları, naip prens, güvenliğinizden endişe duyuyor ve sabah sizinle görüşmek istiyor. Sizi saraya götürmek ve güvenliğinizi sağlamak benim sorumluluğum."

Kadın homurdandı. "Umarım görevinizi fazla ciddiye almıyorsunuzdur."

Adam bir kaşını kaldırdı, belli ki kızın patlamasına şaşırmişti. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"O zaman açık konuşayım. Seninle hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Özellikle de saraya." Yatakta dik oturmak için mücadele etti, ağır örtüleri itti. Bir halsizlik dalgası onu vurup titremesine ve ağır ağır nefes almasına neden olurken bir sıkıntı tıslaması çıkardı.

Sert eller onu tekrar yastığa bastırdı. "Dinlenmeli ve gücünü korumalısın. Oldukça çetin bir sınavdan geçtin. Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama şu anda sahip olduğun tek şey benim."

Yorganın altında yumruklarını sıktı ve hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı. Ama sonra geçici zayıflığı onun amaçlarına iyi hizmet edebilirdi. Gardını tamamen indirdiğinde tekrar kaçabilirdi. Ama bu sefer kaçışını en iyi şekilde değerlendirecekti.

Tekrar yatağa yerleşerek gözlerini kapadı ve yenilgi gibi göründüğünü umduğu bir sesle iç çekti. "Haklısın, tabii ki."

"Konuşmamız gerek Prenses. Ama bunu yapabilmek için bana karşı dürüst olmanız gerekiyor."

Gözlerini açtı ve temkinli bir şekilde ona baktı. "Tam olarak neyi tartışmak istiyorsunuz?" Belli ki bu adam elde etmeye alışkındı. Tavrında kibir yoktu, sadece her hareketinden yayılan sessiz bir güven vardı.

"Sana bazı sorular sormam gerekiyor. Acı verici sorular. Ama sana yardım edeceksem, cevaplarına ihtiyacım var."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüren ne?" diye sordu gözlerini kısarak.

Onun cevabı karşısında şaşırılmış görünüyordu. "O zaman belki birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Sorularınızı sorun," dedi yorgun bir ses tonuyla. "Onları yanıtlayacağıma dair hiçbir garanti vermiyorum."

Simon hayal kırıklığı içinde yüzüncü kez dilini ısırды. Sinir bozucuydu ve konuşmasında hiç de açık sözlü değildi, henüz hiçbir şey anlatmamıştı.

Artan siniriyle birlikte, bu alışılmadık kadınla ilgili güçlü bir merak da zihnini ele geçirmeye başlamıştı. Kadın ya da erkek, daha önce karşılaştığı hiç kimseye benzemiyordu. Zayıflamış haliyle bile ona meydan okuyor ve hiç acıımıyordu.

"Belki de sen biraz daha dinlenene kadar beklemeliyiz," diye teklif etti. Belli ki onunla işbirliği yapmak gibi bir planı yoktu.

"Sizinle o kadar uzun süre birlikte olmayı planlamıyorum lordum. Bilmek istediğiniz şeyin ne olduğunu şimdi sormanızı öneririm."

"Nereye gideceksiniz? Bana öyle geliyor ki bana güvenmekten başka seçeneğiniz yok."

"Kendinize olan güveniniz takdire şayan ama abartılı. Geçtiğimiz aylarda kendi başımın çaresine baktım ve sizin korumanıza ihtiyacım yok."

Çenesi meydan okurcasına kalktı ve gözleri kararlılıkla parladı. Belli ki söylediği her kelimeye inanıyordu. O pek inanmıyordu.

Onu isteği dışında saraya götürme fikri hoşuna gitmemişti ama bunu yapardı.

"Anne babanızın ve kardeşlerinizin öldürülmesinden kimin sorumlu olduğunu biliyor musunuz?"

" yle olsaydı, sıradan bir korkak gibi İngiltere'de saklanır mıydım sanıyorsun?"

Sesinden tiksinti,  reketten damlayan ağır re el gibi damlıyordu.

"Anlıyorum. *Neden*  ld r ld klerine dair bir fikriniz var mı?"

Dudağı kıvrıldı. "Belki de kendi h k metinize sormalısınız."

Gözlerini ona dikti. "Herhalde İngiltere'nin böylesine iğrenç bir saldırıyla bir ilgisi olduğunu ima etmiyorsunuzdur"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve daha fazla bir şey söylemeyi reddederek isyan edercesine önüne baktı.

Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Küçük şey iyiydi. Çok iyiydi. Isıracağını bilmesi gereken bir alanda onu yemlemeyi başarmıştı. Neredeyse gülümsüyordu. Alınan bir yaratıktı.

Durdu ve ona bir kez daha baktı. Onunla aynı seviyeye gelmenin ve yan çizmekten vazgeçmenin zamanı gelmişti. "Yardı mı mı teklif ediyorum, Majesteleri. Benim ve ülkemin korumasını. Hem Leaudor'da hem de kendi kıyılarımızda meydana gelen rezalet beni dehşete düşürdü."

Yatağa doğru yaklaştı. "Elbette yaşananların sonuçları ve İngiltere için ne anlama gelebileceği konusunda endişeliyim, ancak kime yapılırsa yapılsın böylesine anlamsız bir şiddet eylemine asla göz yummam. Bir İngiliz olarak size zarar vermeyeceğime ve ailenizin ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz veriyorum."

"Bir asilzade olarak s z n z değil mi?" diye sordu dikkatle.

"Bir İngiliz olarak verdiğim söz, Merrick Kontu olarak verdiğim sözden çok daha değerlidir," dedi karanlık bir sesle.

Yüzünde bir belirsizlik titreşimi belirdi, kırılганlıđı gösteren herhangi bir şeyin ilk parıltısı.

"Duyarlılığınız takdire şayan lordum, ancak benim yerimde olsaydınız, korumasını vaat eden ilk adama bu kadar kolay güvenir miydiniz?"

"Sanırım hayır," dedi isteksizce.

"İngiltere'ye güvenmemek için nedenlerim var," dedi alçak bir sesle. "Ve  lkemin geleceğini tekrar ona emanet etme hatasına düşmeyi göze alamam."

"Neden bahsediyorsun?" diye sertçe sordu. Belirsiz imalar onu rahatsız etmeye başlamıştı. Eğer hükümetine güvenmemesi için bir neden varsa, bunu duymak istiyordu.

Bir kez daha tepkisini maskeleymeden önce yüzünde gerçek bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Birine güvenebilme fikri bana her ne kadar cazip gelse de, bunu yapmam için çok fazla risk var. Cömertliğiniz için minnettarım ama sizden ayrılmak zorundayım. Eğer bahsettiğim şeyden gerçekten habersizseniz, burada kalarak sizi tehlikeye atmış olurum."

Simon dişlerini sıktı, patlamaya hazırdı. Onu sarsmamak için elinden gelen tek şey buydu. Ona ne yapıyordu? Yıllarca soğukkanlı ve soğukkanlı bir ajan olarak çalıştıktan sonra, bir kadın yüzünden profesyonelliği bir kenara bırakıp hayal kırıklığı içinde feryat etmeye hazırdı.

"Belki dinlendikten sonra her şeyi daha farklı görürsün," dedi kırılmış bir ses tonuyla. Döndü ve kapıya doğru yürüdü. Bayan Turnbull tarafından çıkarıldığına şüphe olmayan botları kapının yanında duruyordu. Eğildi ve onları aldı. *Çıplak ayakla kaçmayı denesin.* Odadan çıkmadan önce prensese bir bakış attı. Prenses ona bakmıyordu bile.

Mırıldandığı bir lanetle kapıyı arkasından kapattı, kilitledi ve anahtarı cebine attı. Bu kez kapıyı kilitlediği için vicdan azabı duymuyordu.

Alt kattan Timmons'ı çağırırdı. "Yatak odamın penceresinin önüne bir uşak ve kapının önüne de bir tane koy. Hiçbir koşul altında kimse o odaya girip çıkmayacak." Isabella'nın botlarını Timmons'a doğru itti. "Bunları ateşin yanında kurut. Oldukça nemli."

Timmons başını salladı. "Başka bir şey var mı lordum?"

"Arabamı çağırın."

* * *

"Preksi daha fazla erteleyemem," dedi Kirk. "Prensesi sabah özel toplantı odasında görmek istiyor."

Simon yumruğunu masaya vurdu. "Bu durumda doğru olmayan bir şeyler var ve prenesten tek kelime bile alamıyorum. Daha gevşek ağızlı istirdiyeler gördüm."

"Belki de onu rahatsız eden şeyi prense anlatır."

"Bundan şüpheliyim," dedi Simon acımasızca. "gitmekten korkuyor. Yine de bana nedenini söylemiyor."

Kirk, "Bırakın bu meseleyle naip ilgilensin," diye öğüt verdi. "Siz yapabileceğiniz her yaptınız."

"Biliyorum ama bana söylemediği bir şey var. Şüphelendiğim önemli bir şey."

"Onu zorlama fikrinden ne kadar nefret ettiğinizi bilsem de, başka seçeneğiniz yok gibi görünüyor. Sabah prensesi teslim etmelisin."

Bu da Simon'a onun güvenini kazanmaya çalışacak zaman bırakmıyordu. Ve onu isteği dışında saraya götürmesi, sadece onun çıkarlarına aykırı davrandığı fikrini pekiştirecekti. Şeytan alsın. İşi ona şu anda eziyet çektiği muammayı nadiren sunuyordu.

"Kendini üzme, Merrick. Majesteleri prensesi bulma hızınız için minnettarlığını iletmemi istedi. Chastaine hükümdar ailesinden kimse kalmadığı takdirde Leaudor'un başına yeni bir hükümdarın geçmesinin doğuracağı sonuçlar konusunda oldukça endişeliydi."

Öyleyse neden en kötü türden bir ihanet teklif ediyormuş gibi hissediyordu? Gurur duyması gerekirdi. Görevini yapmış ve her zamanki gibi başkalarının başarısız olduğu yerde başarılı olmuştu. Ama bu kez hissettiği tek şey içi boş bir sızıydı.

Unutulmaz turkuaz gözler zihnini doldurdu. Altında yatan çeliği maskeleyen zayıf bir yüz ve aldatıcı bir yumuşaklık. Zaten yeterince incinmişti ve burada onu pazardaki parça et gibi prene teslim etmeye hazırlanıyordu.

Kirk onun sırtına bir tokat attı. "Eve git ve biraz uyu. Berbat görünüyorsun ve naiple erkenden bir randevun var."

Simon Kirk'e başıyla selam verdi ve son beş yıldır ofislerine ev sahipliği yapan binadan ayrıldı. Sıradan bir yerde bulunan bu bina bir kontun alışlagelmiş konforundan çok uzaktı. Ama kendi konağı da aristokrasinin üyelerinden tüccarlara, doktorlara ve avukatlara hitap eden bir bölgede bulunuyordu.

Arabasına tırmanırken, atalarının yolunu benimsemiş olsaydı hayatının nasıl olabileceğini düşünmeden edemedi. Parlamento oturumdayken Mayfair'de bir ev. Sezon dışında Londra'nın hemen kuzeyindeki Hertfordshire'daki kır evi. Sayısız sosyete ilişkisi. Para ve prestij için yarışan boş, şımarık kadınlar, Merrick Kontesi unvanından bahsetmiyorum bile.

Kardeşinin memnuniyetle benimseyeceği her şey. Ya da o öyle düşünüyordu. Hüzün ve öfke içinde dönüp duruyor ve göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. *Neden*

Edward mı? Bunu neden yaptın?

Kardeşinin ölümünden önce onunla pek ilgilenmemiş olan babası, Edward'ın ölümünü takip eden aylarda ona dönmüştü. Eve dönmesi ve geleceğin kontundan beklenen hayatı yaşaması için yalvarmıştı.

Kont, Simon'la arasındaki aşılmaz uçurumun üstesinden gelmek için büyük adımlar atmıştı -sanki iyi yerleştirilmiş birkaç kelime, en küçük oğlunu bir ömür boyu görmezden gelmenin üstesinden gelebilirmiş gibi. Ama artık çok geçti.

O zamana kadar Simon ajanstaki pozisyonunu o kadar kolay bırakamayacak kadar benimsemişti. Ve kendisini hiçbir zaman değerli görmeyen babasının şimdi her şeyi bırakıp ailesine dönmesini beklemesine çok içermişti.

Simon, Edward ve babasının yanında olmasına rağmen yalnız büyümüştü. Belki de bu yüzden prensesin durumuna sempati duyabiliyordu. Yalnızlığı tercih ederek büyümüş olsa da yalnızlığın verdiği rahatsızlığı çok iyi biliyordu.

Babası, annesinin onu doğururken ölmüş olduğu gerçeğini asla affetmemişti. En eski anılarından itibaren babasının kızgınlığını, tüm ilgisini ve sevgisini Edward'a yöneltme kararlılığını hissetmişti. Her zaman Edward'a. Annesi ölmemiş olsaydı her şey farklı olur muydu? Annesi hayatta olsaydı, aile hayatının yakınlığından zevk alırlar mıydı?

Sonunda, Edward'ın ölümünden bir yıldan kısa bir süre sonra babası uykusunda öldüğünde, babasının onu asla layık görmediği bir unvan onun oldu. Asla barışmamışlardı. Simon ona nedenini sorma fırsatını hiç bulamamıştı.

Araba evinin önünde durduğunda içini çekti, ağır bir melankoli bahar günündeki kara bir bulut gibi üzerine çökmüştü. Geleceğini ne kadar kabullenirse kabullensin, henüz onunla uzlaşamamıştı. Başını salladı ve etrafındaki ağır kasvet örtüsünün dağılmasını sağlamaya çalıştı. Belki de Kirk haklıydı. Belki de teşkilattan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kendisine miras kalan karmaşayı çözmek için zamana.

Yorgun bir şekilde evinin merdivenlerini çıktı ve kendini kapıdan içeri attı. Prensesi zorla saraya götürme fikri ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

Kısa bir süre için meseleyi sabaha kadar dinlendirme fikriyle flört etti ama o zamana kadar prenses muhtemelen yine kaçmanın bir yolunu bulacaktı. İnâatçı prensesle yüzleşmeye karar vererek yatak odasına doğru yürüdü ve ceketinin cebinden anahtarı çıkardı.

Kapıyı açtığında, dinlenmeye ihtiyacı olduğu bu kadar açıkken onu rahatsız ettiği için bir an suçluluk hissetti. Ama odaya baktığında onu pencerenin önünde, sırtı kapıya dönük bir şekilde dururken buldu. Hâlâ onu bulduğu pantolonun içindeydi ve dar kumaştan poposu açıkça belli oluyordu. Son derece dar bir kumaş.

Vücudunun yumuşak hatları tüm ihtişamıyla adamın gözleri önündeydi. Neredeyse tiksinti dolu bir ses çıkaracaktı. Kendinden iğrenme. Çünkü ne yaparsa yapsın, bakışlarını onun hoş şeklinden alamıyordu. Vücudunun iç işleyişinin derinliklerinde, hiç de hoş olmayan garip bir kıpırdanma hissetti.

Birinin onu bir delikanlı sanabileceği fikri gülünçtü. Şanslıydı ki onu bulan kişi, onun iyiliğini düşünmeyen biri değil de o olmuştu.

Çıplak ayakları pantolonun paçalarından görünüyordu ve botlarını çıkardığı için bir an suçluluk hissetti. Bayan Turnbull'un ona en azından çorap verdiğinden emin olmak için aklına bir not düştü.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandığında, uzun abanoz saçları etrafında salınarak döndü. Bu haliyle bile muhteşemdi. Bakışlarını onun üzerinde sabitledi. "Hapishane müdürüm geri döndü."

"Gördüğüm kadarıyla yokluğumda bir iyileşme olmamış."

Nefret etmeye başladığı suskun bakışlar kadının yüzünü kapladı. Yine de sakın görüntüsünün altında kaynayan öfkeyi hayal edebiliyordu.

Yatağa oturdu ve kadının bakışlarıyla yüzleşti. "Bana güvenmeni sağlamak için elimden geleni yaptım ve bunun tanıdığımız kısa süre içinde kazanabileceğim bir şey olmadığının farkındayım. Bu yüzden tacın bana emrettiği şeyi yapmaktan başka çarem yok. Sabah sizi naip prensle özel bir görüşme yapmanız için saraya götüreceğim."

"Hayır."

Verdiği tek kelimelik yanıt onu ama yine de onun laf kalabalığından etkilenmemiştir.

"Hayır mı? Belki de beni yanlış anladınız. Size bu konuda bir seçenek sunmuyorum."

Yüzünde yavaş yavaş donuk bir kızarıklık oluştu. Parmakları iki yanında yumruk kıvrıldı. "Yani görevin uğruna beni feda mı edeceksin?"

Kaşları çatıldı ve şaşkınlıkla onu inceledi. "Bana söylemediğiniz şey nedir Prens? Çünkü eğer benden bir şey istiyorsan, şimdi tam zamanı.

konuşma zamanı. Bana karşı tamamen dürüst olmazsan sana yardımcı olamam."

Dudağını ısırdı, sonra ağzını açıp kapadı, ona sırrını açıp açmamakta kararsız olduğu belliydi. Sonunda ona sert bir bakış fırlattı ve şöyle dedi: "Sanırım beni saraya teslim edecek olmanızın bir önemi yok. Gerçek ki, prensiniz bana zaten bir kez ihanet etti ve eğer sizin için fark etmiyorsa, beni öldürmesi için ona bir şans daha vermek istemiyorum."

Isabella, Lord Merrick'in gözleri sertleşirken bile ağzının açık kalmasını izledi. "Bu çok ciddi bir suçlama."

Hayal kırıklığı içinde neredeyse hırlıyacaktı. "Elbette öyle. Cinayetin ciddi bir suçlama olduğunu düşünüyorum."

"Elinizde sağlam kanıtlar olduğunu varsayıyorum, aksi takdirde naibi böyle bir davranışla suçlamazdınız."

Uzun bir süre onu inceledi. Gerçekten de bu Allah'ın belası ülkede kimseye sırrını açmak istememişti ama şimdi çok az seçeneği varmış gibi görünüyordu. Davide gitmişti ve onunla birlikte İngiltere'de güvенеbileceği kimse kalmamıştı.

Dudağını ısırarak bu adamla ne kadar ilişki kurması gerektiğini düşündü. Onun kendisine inanacağına dair pek umudu yoktu. Kraliyete olan sadakatine sıkı sıkıya bağlıydı. Takdire şayan bir nitelik. Kendi tebaasının çoğunun aynı sadakate sahip olmaması çok kötüydü.

Ondan uzaklaştı ve bir kez daha pencereden dışarı baktı. Adam yataktan kalkıp ona doğru yaklaştığında yerde ayak sesleri duyuldu. Eli onun kolunu kavradı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Naibin sana ihanet ettiğini söylerken ne demek istiyorsun?"

Bu bir rica değil, bir emirdi ve o emir almaya alışık değildi. Adamın cüreti karşısında ağzı açık kaldı ama adam geri adım atmadı. "Eğer size yardım etmemi istiyorsanız, Prens, konuşmaya başlamanızı öneririm."

"Derhal elini benden çek," dedi buz gibi bir sesle.

Dudakları sıkıştı ve kadının kolunu bıraktı ama bir santim bile geri çekilmedi. "Zamanın tükeniyor. Ya bana söylersin ya da naibe söylersin."

Dalgınca kolunu ovuşturdu, gerçi adam ona hiçbir şekilde zarar vermemişti. Ama dokunuşu devam ediyordu ve bu hoşuna gitmiyordu. Ona sırrını açsa da fark etmezdi. Onun tepkisi ne olursa olsun, kendisini saraya götürmesine izin vermeyecekti. Ve belki, sadece belki, ona yardım edebilirdi.

"İngiltere'ye vardığımda saraya haber göndererek naibin yardımını ve korumasını istedim. Kime güvенеbileceğimi bilmiyordum. Babam

İngiltere'yi her zaman çok sevmişimdir, bu yüzden şansımı deneyip buraya gelmeye karar verdim."

Boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve yutkundu, kederinin onu yenmesine izin vermemeye kararlıydı. "Naibin mührünü taşıyan bir mektup aldım. İçinde özel elçisiyle nerede buluşacağıma dair talimatlar vardı. Buluşma yerine vardığımda neredeyse öldürülüyordum. Kaçmayı başardım ama belli ki naip ya da ona çok yakın biri yaşamamı istemiyordu."

Kararsızlıkla karışık bir inançsızlık Kont'un yüzünü kapladı. "Bu hesapla ilgili birkaç sorunum var. Naibin sizi öldürmek için plan yaptığına inanamıyorum. Ailenizin neden öldürüldüğünü öğrenmekle fazlasıyla ilgileniyor. İngiltere'nin tehlikede olan çok şeyi var.

"Ve" dedi son kelimeyi uzatarak, "eğer naip İngiltere'deki varlığınızdaki haberdar olsaydı, bunu ilk öğrenenlerden biri ben olurum. Yerinizi tespit etme çabalarını bizzat ben denetledim."

"İfadeleriniz saflık kokuyor," dedi alaycı bir sesle. "Gerçekten naibinizin her bilgiyi sizinle paylaştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Prens benimle paylaşmayı uygun görmediği pek çok şey olduğundan şüphem yok, ancak kendisi en çok Leaudor'daki durumla ilgileniyor ve ailenizi öldürme planının bir parçası olmasını kabul edemem."

Öfkeyle gömleğini pantolonundan çekip çıkardı. Gömleği avucunun içinde sıkı ve karnını ortaya çıkaracak şekilde kaldırdı. "Bu hayal ettiğim bir şeye benziyor mu?"

Dramatik gösterisinden pek etkilenmiş benzemiyordu. "Ne oldu?"

Parmakları otomatik olarak karnında hâlâ hassas olan yaranın üzerinde gezindi, sonra yabancı bir adamın önünde etini açtığını hatırlayarak gömleğini geri çekti. "Naibin uşakları bıçak kullanıyordu."

Ona şüpheyile baktı. "Peki kaçmayı nasıl başardın?"

"Sana kendi başımın çaresine bakabilecek durumda olduğumu söylemiştim," dedi dişlerini sıkarak.

Geri adım atarak aralarındaki mesafeyi genişletti. Ama bakışları hâlâ kızın üzerindeydi. "Bana olan her şeyi anlat."

"Sanırım size ne olduğunu zaten anlattım." Sabrı tükeniyordu ve bu adamdan uzaklaşma arzusu her geçen an daha da güçleniyordu.

Ondan uzaklaştı ve hapisane parmaklıklarının arkasından özgürlüğü biri gibi pencereden dışarı baktı. Fazla zamanı yoktu. Ailesini öldüren insanlar, onları durdurmak için zamanında geri dönemezse yeni bir hükümdar kurmaya çalışacaklardı. Halkının mirasını çalacaklardı.

Parmakları göğüslerinin arasına sıkıştırılmış parşömeni katlamak için kaşınıyordu. Dürtüsünü bastırmak için parmaklarını iki yanına kıvırdı. Harita olmadan kimse antik mağaraları bulamazdı. Bu düşünceye sıkıca sarıldı ve zamanında geri dönebilmek için dua etti.

Nefesi boynuna sıcak bir şekilde üfledi ve kadın gerildi. Bir kez daha yüzünü ona dönmek için döndüğünü hissetti. "Bu elçiyle buluşmaya gittiğinde neler olduğunu bana kelimesi kelimesine anlat."

Adamın alev alev yanan gözlerinde kötü niyet aradı ama tek gördüğü kararlılıktı. Dikkatle adamın ellerine baktı ve adam parmaklarını yavaşça kadının kollarından ayırdı.

"Kuzey posta yolundaki bir hana gittim. Hancıdan beni üst kattaki bir odaya yönlendiren bir mesaj aldım. Farkında olmadan bir odaya girerken kendimi pek rahat hissetmedim."

Lord Merrick onaylarcasına başını salladı.

"Kapıyı çaldım ve kimin açtığını görmek için koridorda biraz ilerledim. Ama biri beni arkamdan yakaladı ve odaya itti. Üç adam vardı ve biri boynuma bıçak dayamıştı. Beni öldüreceklerini biliyordum, bu yüzden onlarla dövüştüm. Pencereden atlamadan önce bıçaklandım."

Adam ona inanamayarak baktı. "Üç adamla dövüştüğüne ve pencereden atladığına inanmamı mı bekliyorsun? Pencere kısmına inanıyorum," diye mırıldandı.

Öfke damarlarında kabardı. Adamın üst kolunu kavradı ve yumuşak bir hareketle kalçasını adamın kasıklarına doğru salladı ve onu omzunun üzerinden fırlattı.

Bir gümbürtüyle yere düştü, yüzü bir şok maskesine dönüşmüştü.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve muzaffer bir edayla ona baktı. "Şimdi inandınız mı lordum?"

Dördüncü Bölüm

Simon az önce olanlar karşısında afallamış bir halde tavana baktı. Bir dakika önce prensesin önünde dururken, bir dakika sonra yerde yatıyordu.

Prensesin yüzü, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde ona bakarken belirdi. *Sırtıyordu*. Onun huzurunda ilk kez gülümsüyordu ve bu yüzünü tamamen değiştirmişti. Yanaklarında ikiz gamzeler belirmiş ve gözleri neşeyle parıldamıştı. Sadece güzel değil, baş döndürücüydü de. Düşüşten mi yoksa kızın ona bakışından mı daha çok nefessiz kaldığını bilmiyordu. Ama her ikisi de onu son derece rahatsız etmişti.

Kadın ona bir elini uzattı ve adam onun pürüzsüz tenini keyif alarak avucunu kavradı. Yavaşça ayağa kalktı ve ihtiyatla ona baktı. Kadın da onun bakışlarına karşılık verdi ve kıkırdamasını bastırmaya çalışır gibi bir tavırla alt dudağını çiğnedi. Kahkahasının sesinin de görünüşü kadar güzel olup olmadığını merak etti.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Sırtını ovmak istedi ama ona bu zevki tattırmadı.

"Kendimi nasıl savunacağımı çok genç yaşta öğrendim. *Sacre Foi* manastırındaki kıdemli keşiş Peder Ling, eski yöntemleri öğrenmeye başlayacak yaşa geldiğim andan itibaren bana rehberlik etti."

Bir kraliyet prensesinin kendini savunmayı öğrenmesi fikri gülünçtü. Ve bunu bir keşişten mi öğrenmişti? Eğer onu tekrar fırlatacağını düşünmeseydi, kahkahalarla gülerdi.

"Sizi korumakla görevli kişisel korumalarınız yok mu?"

Kadın ona sanki tam bir embesilmiş gibi baktı. "Peki bu muhafızlar aileme zarar gelmesini engelledi mi?"

Soru yerindeydi ve doğrudan konuya giriyordu. Kraliyet ailesinin güvenliğinden sorumlu adamlar görevlerinde fena halde başarısız olmuşlardı. Böyle bir felaket karşısında prensesin eğitimi hayatını kurtarmış olabilirdi. Belki de "gülünç" bunun için uygun bir terim değildi.

Kadının yeteneklerinin tuhaflığını tartarken aklına bir düşünce geldi. Babası kraliyet saflarında ihanet olduğundan mı şüphelenmişti? Isabella'nın kendini korumaya adanmasının nedeni bu muydu? Yoksa bu sadece bir eğlence miydi?

hoşgörölü babası biricik kızına nasıl bir lütufta bulunmuştu? Bunu ancak prenses o korkunç günde yaşananları anlatırsa öğrenebilirdi.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu sessizce. Aklında yüzlerce soru vardı ama meselenin özüne inmek için duyduğu hevesi bastırdı.

"Bu deneyimi anlatmak gibi bir isteğim yok," dedi hafif bir ürpertiyle.

İfade kesindi ve çenesinin yukarı doğru eğilmesiyle vurgulanmıştı. Bu hareketi onun inatçılığıyla ilişkilendirmeye başlamıştı bile. Ama kadının gözlerinde acı parlıyordu ve adam gerçekten de anıların kadının zihninde acı dolu bir iz bıraktığını biliyordu.

O korkunç sahnelere hayat verme konusundaki isteksizliğini anlıyordu ama ona yardım edecekse bildiği her şeyi ve daha fazlasını bilmesi gerekiyordu.

"Sen ve kardeşin ölümden kaçmayı nasıl başardınız?"

Gözlerinde dökülmemiş parlak yaşlar parlıyordu.

"Şanslıydık."

Adam daha fazlasını bekledi ama kadın dudaklarını büzdü ve bakışlarını kaçırdı. Başını sallayarak, bir kez daha arttığını hissettiği hayal kırıklığını bastırdı. Onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyordu ama onun önünde böyle bir zayıflık göstermesine izin veremezdi. "Biraz dinlenmelisiniz Prens. Sabah naiple bir toplantımız var."

"Sen öyle sanıyorsun," diye mırıldandı.

Adam arkasını döndü. "Pardon?"

Boğazını temizledi. "Beni yalnız bırak da dinleneyim."

Kadının buyurgan tavrı karşısında kaşlarını kaldırdı ama dönüp odadan çıktı. Savaş sabah olacaktı. Geceyi yüzleşmeyle bitirmeye gerek yoktu.

* * *

Isabella yatağında huzursuzca dönüp duruyordu. Bayan Turnbull onunla ilgilendikten sonra bir kez daha giyinmişti. Kaçmak için bir yol bulması gerekirken gevşek davranmayı göze alamazdı. Ama şimdi çizimleri yoktu. Kont, ayakkabısız olmanın onu amacından caydıracağını düşündüyse, belli ki onun kendisinden ve İngiltere'den kurtulma arzusunu hafife almıştı.

Neden uzanmayı seçtiğinden bile emin değildi. Kaçmak son derece önemliydi. Ama ağır örtülerin sunduğu sıcaklık onu soğuk pencereden uzaklaştırmıştı.

Ateşin sönmesine izin vermiş, sessizliği alevlerin patlamasına ve şaklamasına tercih etmişti. Sessizlik odanın üzerine çöktü ve

Kulakları atmosferdeki her türlü değişikliğe uyumluydu.

Onun yatağında yatmak garip hissettiriyordu. Adam onu çevreliyor gibiydi. Kokusu yastıklara sinmişti. Daha önce, o odadan çıkar çıkmaz, esrarengiz kont hakkında herhangi bir bilgi bulmak için odaları aramıştı ama bulabileceği çok az şey vardı.

Oda seyrek döşenmişti ve anlamsız ıvır zıvır ve süslemelerden yoksundu. Küçük masasında değerli eşyalar ya da yazışmalar yoktu. Hayatını ellerinde tutan adam hakkında ona bir şey söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Kaçması ve bir an önce kaçması gerekiyordu. Ama Lord Merrick aptal değildi. Gül çalıları olsun ya da olmasın, kapısının ve penceresinin dışında da birilerini görevlendirirdi. Zihni bir plan yapmak için koşuşturdu. Gözlerini açtı ve odanın etrafına baktı, gözleri boğucu karanlığa hızla alışıyor. Gözlerini kırıştırdığında oda aydınlandı, sokak lambalarından gelen loş ışık pencereden içeri süzülüyordu.

İç çekerek dinlenebilme fikrinden vazgeçti. Ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayağa kalktı. Yatağın ayağı pencereye bakıyordu ve o da yatağın ucuna doğru yürüdü. Zemin soğuk olmasına rağmen bağdaş kurdu ve birkaç derin nefes aldı.

Gözlerini kapadı ve anavatanını, Peder Ling'in yüzünü hayalinde canlandırdı, ona uzaktan teselli ve cesaret verebileceğini umuyordu.

Güçlü olmalısınız, Majesteleri. Birçok şey Leaudor'a dönmenize bağlı.

Yaşlı adamın ruhuna yapıştı, meditasyonunda elde etmeyi başardığı zayıf bağı umutsuzca sürdürmek istiyordu. Ama yorulmuştu. Zayıftı. Bağlantıyı sürdürmek için gereken yoğun konsantrasyon, sahip olduğu kalan gücü de hızla tüketti.

Bunun yerine memleketinin inişli çıkışlı manzarasını gözünde canlandırınca kaşları hafifledi. En sevdiği atına binmiş manzaranın üzerinde gürlerken rüzgârı saçlarında hissettiğinde ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Görüntülerin babasıyla birlikte ata son bindiğı zamana ait olduğunu fark ettiğinde gülümsemesi kayboldu.

Başını hafifçe sallayarak kuzey sınırını oluşturan görkemli dağ zincirine yeniden odaklandı. *Sacre Foi* manastırını barındıran granit kayalıklarla buluştukları yere. Manastırdan, Soleil Dağı'nın eteklerindeki köye, yani evine giden, iyi izlenmiş yolu takip etti. Onun sığınağı.

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve gözlerini açarak rahatsız edici görüntüleri dağıttı. Sevdiği anılar onu rahatlatmak şöyle dursun, sadece geçen yıl yaşadığı korkunç olayları hatırlattı.

Soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak derin nefes aldı. Sonunda her şey bir kez daha sessizliğe gömüldü ve o da sükûneti bozmak istemeyerek kıpırdamadan oturdu.

Salondaki saat, evin üzerine çökmüş olan ürkütücü sessizliği bozdu. Üç çan. Zamanı tüketiyordu.

Melodik notalar sustuğunda dondu kaldı. Koridorda bir kıpırtı. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde çapraz bacaklarını açtı ve ayağa kalktı. Kalbi öyle bir şiddetle çarpıyordu ki göğsünün patlayacağından korktu. Boğazında safra birikti ve midesini panik kapladı.

Havada hissettiği rahatsızlığın hemen ardından boğuk bir gümbürtü geldi. Sonra kapısına yaklaşan, neredeyse ayırt edilemeyen yumuşak ayak sesleri duyuldu.

Onu bulmuşlardı.

Piç kurusu ona ihanet *etmişti*. Kontun etrafında savunmasını düşürdüğü için kendini on çeşit aptal gibi hissediyordu. Şansı varken onu öldürmeliydi. Şimdi bu hatanın bedelini hayatıyla ödemezse şanslı sayılırdı.

Birden oda çok sıcak geldi. Alnından boncuk boncuk ter aktı ve ağzı kurudu. Sarsılarak yutkundu ve içine dolan korku dalgası üzerinde kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele etti.

Parmak uçlarında pencereye doğru ilerledi ve aşağıdaki sokağı incelemek için ışığı kullandı. Onu savaşımadan almayacaklardı. İngilizlere güvenmemekle akıllılık etmişti. Prens ya da kont ona ihanet etmediyse nerede olduğunu başka nasıl bilebilirlerdi ki?

Bakışlarını yerde gezdirdikten sonra caddenin ötesine baktı. Aşağıda gizlenen biri tarafından görülmemeye dikkat ederek camların kenarında durdu. Gölge bir formun hafif hareketi, birinin ön tarafı izlediğine dair korkularını doğruladı. Dışarı çıkmanın tek yolu davetsiz misafirlerden geçiyordu.

Kararlılığını pekiştirerek bir dua mırıldandı ve kapısına doğru ilerledi. En azından sürpriz onun tarafında olacaktı.

Nefesini tuttu ve dinledi. Yumuşak ayak sesleri kapısının önünde durakladı, sonra kapı tokmağı usulca tıkırdadı. Dönmesini izledi, korkusu her geçen dakika artıyordu.

Tuvalet masasının üzerinde duran vazoyu almak için arkasına uzandı. Parmakları vazoun boynuna dolandı ve onu sessizce yanına getirdi.

Kapı hafifçe aralandı, hiçbir ses onun alanına girildiğini ele vermiyordu. Sinsi bir beden içeri girdi. Kapının arkasından gerildi ve suikastçıya doğru açık bir yol bulabilmek için eğildi.

Hiç tereddüt etmeden, adam görünür görünmez vazoyu kafasına doğru savurdu. Havayı kirleten tek ses kırılan cam oldu.

Davetsiz misafir sarsıldı ama çabucak kendine geldi. Isabella onun için hazırdı. Adam ona saldıramadan, Isabella adamın orta kısmına güçlü bir tekme attı.

Adam ayak bileğini yakalayıp onu duruşundan çekince şaşkınlıkla irkildi. Sırtına yayılan acıyla yere sert bir düşüş yaptı. Adamın kendisine karşı herhangi bir ivme kazanmasını istemediğinden, boştaki bacağından bir tekmeyle karşılık verdi ve adamın kafasıyla buluştu.

Adam geri çekildi ve kadın bir saniye içinde ayağa kalktı. Güçlü kollar göğsüne dolandı ve onu ikinci bir saldırganla doğru geri çekti. İlk saldırgan ona doğru hücum ederken kalbi duracak gibi oldu.

Teslim olmuş gibi yaparak onu esir alan adama doğru yığıldı. İlk adam yeterince yaklaştığında, çenesine şiddetli bir tekme savurdu. Kemiğe temas eden çıplak ayağı acıdan çatırdadı. Kendisini tutan adama doğru savrulurken, vücudunu büktü ve dizini adamın kasıklarına doğru kaldırdı.

Kendini koridora atmadan önce ona hiç zaman tanımadı ve neredeyse Merrick'in hizmetkârının secde halindeki formuna takılıp düşüyordu. Bir nöbetçi koymak çok işe yaramıştı. Merdivenlere doğru kaçarken, aşağıda muhtemelen birden fazla saldırganla mücadele edeceğini biliyordu.

Köşeyi döndüğünde, bir başka kol uzandı ve onu havadan yakaladı. Vahşi bir kedi gibi tepki verdi, tekmeledi ve çırpındı.

"Benim." Lord Merrick onun kulağına tısladı.

Ama sözleri onu rahatlatmayı başaramadı. Piç kurusu. Dirseğini geri çekerek adamın kaburgalarına vurdu. Adam acı içinde ve tutuşu gevşedi. Kendini kurtarmasına yetecek kadar. Kendini koridora geri attı. Koridorun sonunda bir pencere vardı.

İlk iki saldırgan yatak odasından koridora fırlamış, pencereye ve ötesindeki özgürlüğe giden yolu kapatmıştı. Durdu ve geri çekildi, Merrick ile kendisine doğru tehditkâr bir şekilde ilerleyen iki adamın arasına çılgınca baktı.

"Güven bana, Prenses." Sessiz sesi kulaklarına ulaştı. "Ya onlar ya da ben. Kim olacak?"

Bir anlık belirsizlik onu yakaladı. İki adam şimdi onun için hazırlıklı olmalıydı. İkinci kez kaçmak o kadar kolay olmayacaktı. Ama Merrick merdivenleri kapatmıştı.

"Eğer onlarla birlikte değilsen, yoldan çekil ki kaçabileyim," diye bağırdı ona doğru yaklaşırken. "Beni öldürmek istiyorlar."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi sakince. "Başarılı olmalarını istemiyorum."

Sesindeki sessiz güven ona ilk umut ışığını verdi. Ona güvenilebilir miydi? Belli ki başka seçeneği yoktu. Ona doğru ilerleyen iki adamın onu öldüreceğini *biliyordu*. Merrick ona zarar vermek niyetinde olsa bile, gerekirse ondan kaçmak için yeterince zaman kazanabilirdi.

Hızlı bir karar vererek ona usulca fısıldadı. "Sağdaki adamı alabilir misin?"

"Çekil Prenses. Yaralanmanızı istemiyorum."

Durum bu kadar vahim olmasaydı gülebilirdi. "Kahramanlık yapmayı bırak, Merrick. Ben soldaki adamı alacağım. Acele et, bunu beklemeyeceklerdir. Üstünlüğün kendilerinde olduğunu sanıyorlar."

Merrick'in odasından sızan yumuşak ışıktaki gümüş parlıyordu. Adamlardan en az birinin elinde bıçak vardı. Kontun görüldüğü kadar işinin ehli olduğunu umuyordu.

"Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim," diye hırladı. "*Çekil!*"

Anlayış belirdi ve adamlar ileri atılırken o da yana doğru savruldu. Bir el silah sesi gece havasını çatlattı. Sonra ikinci bir . Yere yığılmış iki adamı görmek için yuvarlandı. Tekrar yukarı baktığında, Kont'un elinde dumanı tüten iki tabanca gördü.

"Bunu yapmanın bir yolu da bu," diye mırıldandı.

"Çabuk ol," diye bağırdı. "Başka yollar da var."

Adam silahları bir kenara atarken kadın ayağa fırladı. "Hadi pencereden çıkalım." "Sen ve o lanet pencereler," diye . "Sen hiç pencereyi kullanmaz mısın?"

Kapı mı?"

"Önden buyurun o zaman," dedi ve bir kolunu merdivenlere doğru uzattı.

Fuayeye doğru koşarlarken kadın da onun arkasından hızla yaklaştı. Adam aniden durdu ve kadın onun sırtına çarptı. Adamın kolu onu sabitlemek için etrafına dolandı. "Şşşt."

Nefesini tuttu, yüzü onun gömleğine gömüldü. Adamın kokusu sarmıştı ve açıklanamayan bir nedenden ötürü kendini güvende hissediyordu. Bu saçma düşünceyi bertaraf etmek için başını sallayarak dikkatini çevresine verdi.

"Kapının dışında bekleyen en az iki kişi var," diye mırıldandı. "Muhtemelen daha fazla."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı etrafına bakarak.

Ona susturucu bir bakış attı. "Soruları sonraya bırakabilir miyiz?"

Kadın başını salladı, dudaklarını kenetledi.

Çalışma odasına doğru bir bakış attı. "Hadi gel." Kızın elinden tuttu ve onu evin arka tarafına doğru sürükledi.

Çalışma odasına girdiklerinde kadın onun peşinden ayrılmadı. İlginçtir ki adam kapıyı kapatmadı ya da sürgülemedi. Adam elini dudaklarına götürdüğünde bunu yapmayı önermek için ağzını açtı.

"Güven bana." Odanın karşısındaki şömineyi işaret etti. "Botlarını al ve elini çabuk tut. Onlara ihtiyacın olacak."

Kadın botlarını almak için acele ederken, adam da arka duvarı boydan boya kaplayan büyük kitaplığa doğru koştu.

Bir ayağının üzerinde zıplayarak ona doğru giderken, diğer botunu giyerken, "Okumanın sırası değil," diye söylendi.

Onu görmezden gelerek ağır bir cilt çıkardı ve ötesine uzandı. Kadını şaşırtan bir şekilde kitaplık ortadan açılarak bir geçit ortaya çıkardı. Adam hızla kitabı yerine koydu ve ona kendisini takip etmesini işaret etti.

Merdivenlerden inip karanlık koridora girdiklerinde, adam bir kolu itti ve kitaplık kapandı. Bir an onun el yordamıyla bir şeyler karıştırdığını duydu, sonra adam yanan bir mumu havaya kaldırınca içerisi yumuşak bir ışıkla aydınlandı.

"Beni takip edin."

Sessizce onun peşinden koştu. Kimdi bu adam? Katil haydutlar tarafından saldırıya uğramışlardı ama o son derece sakindi. Bir kavgada kesinlikle kendini idare edebilirdi ve evinde gizli geçitler vardı.

Endişesi biraz olsun azaldı. Belki de ona güvenebilirdi. Onu öldürme fırsatı vardı ama yine de onu kesin bir ölümden kurtarmıştı.

Aslında birine güvenmek midelerini bulandırıyordu ama İngiltere'den tek başına çıkamayacağı giderek daha da netleşiyordu.

Bitmez tükenmez gibi görünen bir mesafe boyunca geçidi takip ettiler. Küflü, nemli kokular burnuna hücum etti. Burun delikleri titriyor, hapşırma ihtiyacıyla gözleri sulanıyordu. Durmalarından hemen önce soğuk bir hava akımı üzerinden geçti.

"Umalım da bu açılsın," dedi acımasızca, bir tuzak kapısına bakarak.

"Eğer bu senin mizah girişiminse, fena halde başarısız oluyorsun," diye hırladı. "Neredeyiz biz?"

"Yanlış bir yola sapmadığımı varsayarsak, evimden iki blok ötede olmalıyız."

"Yanlış dönüş mü? Evinizin altında ne tür bir labirent var?"

Tahtayı itti ve bir toz bulutu onları yuttu. Öksürdü ve elini yüzünün önünde salladı, sonra hapşırma dürtüsüne teslim oldu. Kolunu yüzünde gezdirerek tozları sildi.

"Her zaman evimden mümkün olan en fazla çıkış yoluna ve mümkün olan en az giriş yoluna sahip olmaya inandım."

İçinde bulundukları durumun korkunçluğuna rağmen sıırttı. "İyi politika." "Bana yardım etmek ister misin?" diye sordu, dikkatle ona bakarak.

Onun yanında pozisyon aldı ve işaretini bekledi. İkisi de omuzlarını yukarı doğru itti. Tahta yerinden oynadı ve soğuk hava dalgası şiddetiyle onu şok ederek içeri girdi. Vücudunu saran ürpertiye kontrol edemeyerek kendini çiğ gece havasına hazırladı.

Kendini açıklıktan yukarı çekti ve birkaç dakika sonra elini ona doğru uzattı. "Güvenli."

Elini kavradı ve adam onu kolayca yanına çekti. İnce giysili ayakları buzlu zemine temas ettiğinde yüzünü buruşturdu. Konuşmak için ağzını açtı ama adam araya girdi.

"Fazla zamanımız yok. Daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik güvenli bir yere gitmeliyiz."

Bu mantığa karşı çıkmazdı.

Her yöne kaçamak bakışlar atarak kızın elini tuttu ve karanlık ara sokakta ilerlerken onu arkasına çekti. "Her zaman bana yakın dur," diye uyardı. "Herhangi bir itirazda bulunmanın ne yeri ne de zamanı."

Başıyla onayladı.

Birkaç dakika içinde, çok küçük botlarının içindeki ayakları, soğuşun uzuvlarını istila etmesiyle uyuşmaya başladı.

Bir an durakladı ve ona baktı, sesi endişeyle yumuşaktı. "Başarabilecek misin?"

Kararlılıkla dişlerini sıkarak, "Benim için endişelenmeyin. Bunu başarabilirim. Hadi gidelim."

Bir saat sonra Kont adımlarını yavaşlattı. "Gün ağarmadan önce sadece kısa bir zamanımız var. Bizi arıyor olacaklar."

"Tam olarak kim onlar?" diye sordu, ayakları rahatlaması için bağırırken yüzünü buruşturarak.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Sence biliyor muyum?"

Karanlıkta adamın yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu ama gözlerinin alev alev yandığını biliyordu. Öfke ondan belirgin dalgalar halinde yayılıyordu. Uzun bir süre ona baktı. "Hayır," dedi usulca.

"Eh, bu da bir şeydir. Haydi, birkaç blok kaldı."

"Nereye gidiyoruz?"

Onu görmezden geldi ve yorucu temposuna devam etti. Tam daha fazla ilerleyemeyeceğine ikna olduğunda, adam köhne bir binanın önünde durdu. Onu içeri çekerek kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra mutfağa benzeyen bir yere girdi ve kileri açtı. Kadına onu takip etmesini işaret etti.

Merdivenlerden aşağı inerlerken kendini bir kez daha bir geçidin içinde buldu. Karanlıkta birkaç uzun saniye debelendikten sonra, adamın bir kandil yaktığı daha büyük bir odaya girdiler.

Kötü muamele görmüş ayaklarından kurtulduğu için minnettar, yırtık pırtık bir kanepeye uzandı. Yakındaki bir battaniyeyi aldı ve titreyen vücuduna sardı. "Neredeyiz biz?"

"Güvenli bir yerde."

Adamın köşede duran eski sobada ateş yakmasını izledi. Sonra ayağa kalktı ve onun oturduğu yere doğru yürüdü. "Ayaklarına bakayım."

"İyiler," dedi, onları daha da altına çekerek.

"Bakın Prenses, yürüyemezseniz pek bir işe yaramazsınız. Onları ısıtmamız gerek."

"Lütfen. Bana Isabella de," dedi yumuşak bir sesle.

"Pekâlâ, Isabella." Adını temkinli bir şekilde söylemişti ama dilinden dökülüğü hoşuna gitmişti. Adamın İngiliz aksanı, ismine çekici ve şehvetli bir ton vermişti.

Botları yavaşça ayaklarından çekti ve yıpranmış tabanlarına tiksintiyle baktıktan sonra bir kenara fırlattı. Adam ayaklarını sıcak ellerinin arasına aldı ve masaj yapmaya başladığında kadın gözlerini kapattı. Yorgunlukla karışık enfes bir zevk, ezici bir dalga halinde üzerine çöktü. Uyumayalı hatırlayabildiğinden çok daha uzun zaman olmuştu. Gerçekten uyumamıştı.

Adam ayaklarını ovmaya devam ederken, buz gibi iğne batmaları tabanlarına saldırdı. Hissi intikam duygusuyla geri geldiğinde istemsiz bir inilti çıkardı.

"Sadece bir an sürecek," dedi güven verici bir şekilde.

Şaşkınlık içinde ayaklarını kaldırıp göğsüne dayadı ve kollarını ayaklarına doladı. Adamın sıcaklığı bacaklarına ve vücuduna yayıldı, onu tamamen sardı. Tuhaf bir ürperti omurgasına doğru ilerledi ve ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Bacaklarındaki tutuşu gevşetmek için mücadele etti. "Şimdi iyiyim," dedi aceleyle, bacaklarını tekrar altına çekerek. Ailesinin ölümünden beri hiçbir kişisel temas yaşamamıştı ve Kont'un ilgisi içinde güçlü bir ihtiyaç uyandırmıştı. İçinde bulunduğu durumda incelemek istemediği bir şeydi bu.

Ellerini iki yanına indirdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "İtiraf etmekten hoşlanmıyorum ama sanırım haklı olabilirsin," dedi alçak bir sesle.

Gözleri büyüdü ve merakla ona baktı.

"Kimse nerede olduğunu bu kadar çabuk bilemezdi."

Titredi ama soğuktan değil. Öfke gözlerinde ısıll ısıll yanıyor, onu tehditkâr gösteriyordu. Ve çok, çok tehlikeli.

"Asıl soru neden?" diye mırıldandı. "İngiltere'nin kazanacağı ne olabilir ki?"

Haritayı bulmak için elini gömleğinin içine sokma dürtüsüne direndi. Harita hâlâ oradaydı. Onu soğuk teninde hissedebiliyordu. Haritanın varlığını ne kadar az kişi o kadar iyiydi ve Kont'un bu olaydaki rolünü henüz anlayamamıştı.

"Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim," dedi kararlı bir sesle. "Şimdilik bekleyeceğiz."

"Ne için?"

"Ne değil, kim. Kirk birkaç saat içinde burada olacak."

"Kirk kim, bizi nerede bulacağını nereden biliyor ve daha da önemlisi ona neden güveniyorsun?"

"Bu saklanma yerini bilen sadece ikimiz varız. Sabah evime geldiğinde ve cesetleri bulduğunda beni nerede arayacağını bilecek."

Bir an durakladı, bir sonraki sorunun cevabını bilmek istediğinden hiç emin değildi. "Eğer... eğer İngiliz Krallığı için içindeyse, o zaman ne yapacağız?"

"Bu güzel bir soru, Isabella. Henüz cevabını bilmediğim bir soru."

Beşinci Bölüm

Şafağı bir saat geçmişti ve Kirk'ten hâlâ bir iz yoktu. Simon usulca ilerliyor, arada bir durup saatini kontrol ediyordu. Uyuyan prensese bir göz attı. Prenses ince battaniyenin altında büzülmüş, başını kanepenin koluna yaslamıştı. Kendisi nöbet tutarken onu dinlenmeye ikna etmek için bütün ikna çabalarını harcamıştı ve sonunda prensesin gözleri kapandı.

Onu saldırganlardan kurtardıktan sonra bile ona tam olarak güvenmemişti. Bu onu rahatsız etse de, onun suskunluğunu anlayabiliyordu. Onun yerinde olsaydı, o da muhtemelen kimseye güvenmezdi. Ama onun azmine hayranlık duyuyordu. Daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Ve gerçekten de istenmeyen saldırganları savuşturmak konusunda hatırı sayılır bir beceriye sahip olduğu anlaşılıyordu. Yoksa yatak odasındaki iki adamdan nasıl kaçabilirdi? Koridorda sakince hangi adamı indirmesi gerektiğini tarif ederkenki özgüveni hiç de sırtıtmıyordu. İhtimallerin kendi lehine olduğunu açıkça biliyordu.

Saldırıya uğradığından beri ilk kez daha dikkatli davranmadığı için kendine lanet ediyordu. Onu öldürme planının arkasında İngiliz kraliyetinin olduğu iddiası kulak ardı edilmişti. Ta ki şimdiye kadar. Eğer öldürülmüş olsaydı, ona karşı bu kadar gevşek davrandığı için sadece kendisini suçlayacaktı. Ama bu bir daha olmayacaktı.

Onun hareketsiz bedenine yaklaştı ve elini yavaşça indirerek başının üzerine koydu. Saklandıkları yere vardıklarında neredeyse bayılmak üzereydi. Muhtemelen en son uyumasının üzerinden birkaç gece geçmişti.

Parmakları kızın saten saçlarının arasına kayd. Bir tutamı omzunun üzerinden geçirdi ve pürüzlü teninin üzerindeki pürüzsüzlüğün tadını çıkardı.

Bakışları gömleğinin yakasına kayd, sanki kumaşın katı sınırlarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi boğazından çözülüyordu. Göğsünün yumuşak bir şekilde inip kalkışını, göğüslerinin yukarı doğru itilerek kabarışını izledi. Yüce Tanrım, belli ki gülünç kılığının bir parçası olarak göğüslerini bağlamıştı. Böylesine çarpıcı bir kadınlık gösterisini daha önce fark etmiş olmalıydı. Aklında hiç şüphe yoktu.

Tek bir kusuru bile olmayan süt beyazı teni gömleğin kumaşının arkasından görünüyordu. Ona dokunmak için can atıyordu, onun kadar ipeksi olup olmadığını görmek için

Baktım.

Birinci dereceden bir belaydı. Düşünülmeden bırakılması en iyisi olan düşünceleri incelemesine neden oldu. Daha önce deneyimlemediği duyguları, tehlikeli duyguları hissetmesini sağladı. Ruhunun koruyucu katmanlarını söküp atma gücüne sahip duygular.

Nasıl olur da küçük bir kadın, babasının onayına muhtaç küçük bir çocukken hissetmesine izin vermediği yalnızlık duygusunu yüzeye çıkarabilirdi? Birine ihtiyaç duyma konusunu çoktan kapatmıştı. Kendine güvenmek, hayatının erken dönemlerinde öğrendiği önemli bir özellikti. Zor yoldan. Kendini başkalarına kapatarak, kimseye onu bir daha incitecek gücü vermemişti. Ve bu şekilde kalmayı amaçlıyordu.

Uyuyan prensesten uzaklaştı, eli isteksizce prensesin saçlarından çekildi. Kendini onun iyiliğine adamaya izin verirse, böyle bir incinmeye kapı açabileceği düşüncesi rahatsız ediciydi.

Görevini yapardı. Mesleğinden büyük gurur duyuyordu. Prensесin güvenli bir şekilde tahta oturduğunu görecekti ama onun kayıpları için merhametten başka bir şey hissetmesine izin vermeyecekti.

Koridordan gelen bir ses onu düşüncelerinden uyandırdı. Dikkat eksikliğine lanet etti ve botunda sakladığı bıçağa uzandı. Prensес hakkındaki kötü düşüncelerini canlı tutabilmesi için onları eğitmesi gerekiyordu. Aceleyle kapıya doğru ilerledi ve davetsiz misafir yaklaşırken nefesini tutarak bekledi.

Birkaç dakika sonra üç kısa vuruş sesi duyuldu, ardından bir ve üç tane daha. Nefesini bıraktı ve dikkatle kapıyı açtı. Kirk aceleyle içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Endişelendim," dedi odanın etrafına bakarak.

"Güvendeyiz. Şimdilik," dedi Simon acımasızca.

Kirk ona küçük bir sepet uzattı. "Biraz yiyeceğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm.

Prensес nerede?"

Simon omzunun üzerinden bir işaret yaptı ve parmağını dudaklarına götürdü.

"Ne oldu böyle?" Kirk kısık sesle sordu. "Evinize geldiğimde iki ceset ve hasta bir uşak buldum."

"Timmons iyi mi?"

"O iyi. Katliamı temizliyordu. Yine de berbat görünüyordu. Şimdi söyle bana, o adamlar kimdi?"

Simon karanlık bir sesle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Sepeti karıştırdı ve küçük bir parça ekmek seçti. Geri kalanını Isabella için saklayacaktı. Yemeğin geri kalanını bir kenara bırakarak Kirk'e baktı. "Bir sorunumuz var."

Kirk bir kaşını kaldırdı. "Bu kadarı çok açık. Ama devam edin."

"Isabella'nın naibin onun ölmesini istediğine inanmak için sebepleri var. Ben ona inanmadım... şimdiye kadar."

Kirk'ün yüzü bir şok maskesine dönüştü. "Eminim şunu önermiyorsundur-"

"Ne önerdiğimden emin değilim," diye araya girdi. "Ama bu ilk değil. İngiltere'ye geldiğinden beri Isabella'ya tuzak kuruldu. İlki naipten elçisiyle buluşması için haber aldıktan sonraydı. İkincisi ise dün geceydi." Kadının anlattıklarını tamamen kabul ettiğİ aklından geçti. Yine de içgüdüleri onun dürüst olduğunu söylüyordu.

Sözlerinin kafasında yer etmesi için durakladı, sonra da Kirk'e sert bir bakış fırlattı. "Adamlar, naibin Isabella'nın nerede olduğu konusunda bilgilendirilmesinden birkaç saat sonra geldiler."

Kirk bir elini saçlarında gezdirdikten sonra küfretti. "Madem naip biliyordu, neden bize kesinlikle İngiltere'de olduğu söylenmedi? Prens cesedini Harwich'te bulduktan sonra burada olabileceğini ilk söyleyen bizdik."

"Güzel soru," diye mırıldandı Simon.

"Bu bir felaket, Merrick. Ne yapacağız şimdi?"

"Bütün gece başka bir şey düşünmedim. Burada kalamayız. Bu çok kesin. Bizi arıyor olacaklar."

Kirk başını salladı, sonra yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı. "Belki de suikastların arkasında İngiltere'nin olduğunu düşünmeliyiz."

Simon sanki öfkesi gerçekliğı bükebilirmiş gibi başını salladı. "Hayır. Böyle bir düşünceyi aklımdan bile geçiremem. Düşünmeyeceğim."

Kirk de Simon gibi acı çekmiş görünüyordu. İşin içinde başka güçler olmalı. Kendi hükümetinin böylesine iğrenç bir şeyin arkasında olabileceğine ihtimal vermiyordu. Derhal Ardmores Dükü'nü görmesi gerekiyordu. Kirk dışında Simon'ın tamamen güvendiğı tek adam oydu. Simon'ı işe alan ve Simon'a her zaman görevlerini veren adamdı. Leaudor hakkında Simon'la paylaşabileceğı daha fazla şey biliyor olmalıydı.

Isabella'ya ve sonra tekrar Kirk'e baktı. "Isabella'nın yanında kalmanı ve hiçbir yere gitmediğinden emin olmanı istiyorum."

Kirk ona şaşkın bir bakış attı. "Nereye gidiyorsun?"

"Seyahatimiz için gerekli düzenlemeleri yapmam gerekiyor." Konuşurken bakışları Isabella'ya kaydı. "Bir sonraki rotamızı çizene kadar onu mümkün olduğunca çabuk Londra'dan uzaklaştırmam gerekiyor. Onu sorgulamak için zamana ihtiyacım var."

Kirk başıyla onayladı. "Eski avcı kulübesi en iyisi olacaktır. Bir sonraki hamlenize karar verdiğinizde bana oradan bir mesaj bırakın. Çok uzakta olmayacağım."

Simon hafifçe gülümsedi. Kirk onu iyi tanıyordu. "Çabucak döneceğim." "Dikkatli ol. Ve acele et. Burada uzun süre güvende olamayız." Simon selam verdi ve kapıdan dışarı çıktı.

* * *

Isabella bir anda uyandı ve uyuyakaldığı için kendine lanet okudu. Doğrulup hızla etrafına bakarak Merrick'i aradı. Odanın öbür ucunda, sırtı ona dönük duran adamı gördüğünde tüyleri diken diken oldu.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kanepedeki tüneğinden indi. Adam arkasını döndüğünde donakaldı.

"Ahh, uyanmışsın."

Temkinli bir şekilde geri çekildi, tüm kasları kendini savunmaya hazır. "Sen kimsin ve Merrick nerede?"

Ellerini yatıştırıcı bir tavırla uzattı. "Adım Adam Kirkland, çoğu kişi beni Kirk olarak tanır."

Gözleri kısıldı. "Nerede o?" diye tekrar sordu.

"Bir süreliğine dışarı çıktı. Kısa süre içinde dönecek. Benden seninle kalmamı ve o dönene kadar seni güvende tutmamı istedi."

Yüzünü inceledi, herhangi bir aldatma belirtisi aradı ama Merrick gibi, çelik gibi bir kararlılıktan başka bir şey bulamadı. Boyu Merrick kadar etkileyici olmasa da, kendi başının çaresine bakabilecek bir adam olduğu açıktı.

Açık kahverengi saçları yakasının hemen üzerinde duruyordu. Mavi gözleri, Merrick'in karanlık ve düşünceli gözlerinin aksine, doğal bir çekicilikle ışıltıyor gibiydi. Sanki Merrick'in dikkatle incelediğinin farkındaymış gibi, hafif çarpık dişleriyle geniş bir gülümseme yaydı.

"Teftişiniz bittiyse, Majesteleri, belki bir şeyler yemek istersiniz."

Uzanıp küçük masadan bir sepet aldı ve ona uzattı.

Titreyen parmaklarıyla ondan aldı ve içine baktı. "Onu zehirlemediğini nereden bileceğim?" diye sordu kuşkuyla.

Güldü. "Zehirlenme çok pis bir çile. Çok hızlı ya da hoş değil. Eğer seni öldürmek isteseydim, sen uyurken boğazını keserdim."

Eli boynuna gitti ve tekrar tekrar ovuşturup masaj yaptı. Adam haklıydı. Bakışları yavaşça sepete kaydı ve içindekileri daha iyi incelemek için odanın öbür ucuna, ondan daha uzağa gitti.

Ekmek, peynir ve tavuk budunu gördüğünde midesi guruladı. Biraz edepli davranmaya çalışarak yiyecekleri tek lokmada mideye indirme dürtüsünü bastırdı ve ikram edilenleri özenle seçmeye çalıştı.

Küçük bir parça ekmek koparıp ağzına götürürken parmakları titredi ve sarsıldı. Daha önceki akşam yemeği lezzetli olsa da, kaçırdığı onca öğünün gölgesinde uzak bir hatıraydı.

Başparmağını yalarken, kendisine eğlenerek bakan Kirk'e tekrar baktı. Kirk sonunda arkasını dönene kadar geri adım atmayı reddederek onun bakışlarını üzerinde tuttu. Kendisi için ayırdığı porsiyonun geri kalanını hızla tüketti ve kalanını Merrick için özenle paketledi.

" kaç?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Neredeyse öğlen," diye yanıtladı arkasını dönmeden.

Kanepeye geri döndü ve üzerinde uyuduğu battaniyenin altına girdi. Oda oldukça soğumuştı ve ayaklarını buz kütlesi gibi hissediyordu.

Kirk pişmanlık dolu bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "Ateşle ilgilenmem gerekirdi. Aklım başka şeylerle meşguldü."

"Mesela mı?" diye sordu, adamın sobaya daha fazla kömür koymasını izlerken. Adam kıkırdadı. "Benden bilgi mi istiyorsunuz Prens?"

Sobanın kapağını bir çınlamayla kapattı ve gözleri şeytani bir şekilde parlayarak ona döndü. "Benim sorularıma cevap verirsen ben de senin sorularına cevap veririm."

"Merrick seni burada beni sorgulamak için mi bıraktı?" diye sordu.

"Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Merrick senin için hayatını tehlikeye attı. Eğer ölmeni isteseydik, şu anda yerin bir metre altında yatıyor olurdun."

"Bana ders verme," tısladı. "Kimseye güvenmemek için iyi nedenlerim var."

Kapıdaki bir dizi vuruşla bölündüler. Kirk kapıyı çekerek açtı ve Merrick eğilerek içeri girdi. Merrick hemen odaya baktı ve bakışları Merrick'in üzerinde parlayınca durdu.

Kanepenin arkasına bir çuval bıraktı. "Sana bazı şeyler getirdim," dedi. "Giy onları. Yola çıkmalıyız."

Hızla ayağa kalktı, milyonlarca soru dudaklarına hücum etti.

Bir elini kaldırdı. "Giyinir giyinmez açıklayacağım."

Şaşkınlıkla ağzını kapattı ve çuvala uzandı. Temiz bir pantolon ve gömleğin yanı sıra ağır bir palto ve şapka çıkardı. Ama en çok sevindiği şey bir çift kürklü çizme oldu. Merrick'in attığı kalitesiz çiftin acısını çektikten sonra, ayaklarını yeni çiftin içine sokmak için sabırsızlanıyordu.

Giysileri topladı ve üstünü değiştirebileceği gizli bir yer bulmak için aceleyle etrafına bakındı. Merrick boğazını temizledikten sonra loş bir köşeyi işaret etti. Kirk'e arkasını dönmesini işaret etti, o da hemen ardından onu takip etti.

Köşeye çekilirken bakışları iki adamın üzerinden hiç ayrılmadı. Kendisine bir nebze olsun mütevazılık sağlayan tek eşya olan yırtık pırtık bir koltuğun arkasına yerleşti ve hızla kıyafetlerini değiştirmeye koyuldu.

İki adam başları birbirine yakın, sessiz bir tonda konuştular. Sonra dostluk ve destek jesti olarak el ele tutuştular.

Merrick daha yüksek bir sesle, "Dükü göremedim," dedi. "Benim için gidip onu görmelisin. Neler olup bittiğini öğren ve mümkün olduğunda bana rapor ver."

Kirk başıyla onayladı ve saniyeler sonra kapıdan çıkıp gitti.

Başka ne konuştuklarını merak ederek kaşlarını çatı.

Botlara uzandı ve birinin içine sokulmuş bir saç fırçası bulunca durdu. Kont her şeyi düşünmüştü. Garip bir şekilde, onun düşünceliliğinden etkilenmişti. Fırçayı şimdilik bir kenara bırakıp botları giydi ve sıcak kürkün verdiği hissin tadını çıkardı.

Çuvalı bir kenara atarak kanepeye döndü ve merakla Kont'a baktı.

"Nereye gitmemizi öneriyorsun?" diye sordu.

Onun cevabını beklerken, uzun saçlarını omzunun üzerinden çekti ve saçlarını taramaya başladı.

"Gel, bana bırak," dedi ve kanepede onun arkasına oturmak için hareket etti.

Şaşkınlık içinde fırçayı ondan aldı ve düğümlerin arasından geçirmeye başladı.

"Bu daha uzun sürer," dedi sabırsızlıkla. "Ve fazla zamanımız yok."

Ses tonu kaba olsa da, vuruşları tam tersi yönde ydi. Fırçayı kadının saçlarında nazikçe gezdirirken büyük bir zen gösteriyordu.

zerinden zevk dalgaları geçerken gözlerini kapattı. Küçük sivilceler kafa derisine ve sırtına yayıldı ve yüksek sesle inlememek için elinden gelen tek şey buydu.

"şimdi ne yapacağız?" diye sordu usulca.

Durakladı, fırçanın saçlarında sallanmasına izin verdi. "Sanırım bu, benimle kalmayı ve en yakın pencereden kaçmamayı kabul edip etmemene bağlı."

Geri çekildi ve onun iğnesini görmezden gelerek yüzünü ona döndü. Hâlâ ona tam olarak gvenebileceğinden emin değildi ama İngiltere'den canlı çıkabilmek için en iyi şansını temsil ediyordu. Derin bir nefes alarak elini ağzına götürdü. "Yardıma ihtiyacım var, Merrick."

Altıncı Bölüm

Simon onun ifadesinin etkisini şaşkınlıkla karşıladı. Kadının gözlerinde fikrinin değiştiğine dair bir ipucu aradı, ama gözleri ciddiyetle ona bakıyor, ona yardım etmesi için yalvarıyordu.

"Bir an önce Leaudor'a dönmeliyim," diye devam etti.

Kadının planı kendi niyetinden farklı olmasa da bu konuda sessiz kalmayı tercih etti. Belki de ona yardım etme isteği onun iyiliğini kazanmasını sağlayacaktı. Ve güvenini. "Benden tam olarak ne istiyorsun?"

Bakışlarını kaçırды, uzun siyah saçları omzunun üzerinden akıyordu. Tekrar dokunmak, daha önce yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdirmek istedi. En pahalı ipeğin bile onun saçlarının kadifemsi yumuşaklığı karşısında hiçbir üstünlüğü yoktu.

Ona tekrar baktığında, gözleri her zamanki ürpermiş ifadesiyle şaşırtıcı bir tezat oluşturacak şekilde duyguyla parlıyordu.

"Brighton'a gitmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Ama Brighton güneyde. Leaudor'a yolculuk çok daha uzun sürer."

Kelimeler ağzından çıkarken bile onun niyetini anlamıştı. Akıllıca bir plandı ama böyle bir yolculuğun gerektireceği zamana sahip değillerdi.

"Kesinlikle," dedi. "Birinin beni orada arama ihtimali daha düşük."

Aniden ayağa kalktı. Onunla hemen anlaşmazlığa düşmek istemiyordu ve şu anda hangi limandan çıkacaklarından daha önemli başka şeyler vardı.

"Herhangi bir anlaşmaya varmadan önce, Prenses, ele alınması gereken birkaç konu var. Her şeyden önce, bana karşı tamamen dürüst olmalısınız."

Kadının gözlerinin bulutlanmasını ve bariyerin bir kez daha önünde dikilmesini hayranlıkla izledi. Kadın da ayağa kalkıp adamın önünde volta atmaya başladı, tedirginliği her halinden belliydi.

"Sorularım var. İlerlemeden önce cevaplanmasını istediğim sorular" diye ekledi.

"Pekâlâ," dedi, ani teslimiyetiyle onu şaşırtarak. "Bilmek istediğiniz şey nedir?"

"Şimdi olmaz. Burada değil," diye yanıtladı.

Gözlerinde kızgınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bakışlarını ona çevirdi. "Anlıyorum. Sorgulamanın nerede yapılmasını istersiniz?" diye sordu dışarıdaki soğuk havaya uygun bir ses tonuyla.

Nefesinin altında küfrederek onu sarsmaya hazırlandı. "Buradan gitmeliyiz. Burada uzun süre güvende olamayız. Sadece konuşmamızı, bizi yok etmeye kararlı insanlar tarafından rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde yapmayı tercih ederim."

Yüzünden sayısız ifade geçti. Öfke, kafa karışıklığı ve nihayet pişmanlık. "Özür dilerim."

"Özür dilemesi gereken benim," dedi, verdiği kısa yanıttan pişmanlık duyarak. "Tüm bu deneyimin sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Onu şaşırtacak şekilde, kadın kıkırdadı.

"Siz İngilizler yetersizlik konusunda çok ustasınız. Gerçekten zor bir deneyim."

Gülmeye devam etti, sesi neredeyse histeri içinde çatlıyordu.

Kız kendisine bu kadar yakinken hissettiği rahatsızlığı düşünmeden onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. Gözyaşlarını boynunda hissetti ve göğsü adı konmamış bir duyguyla gerildi. Onun yanındayken rahatsız edici bir alışkanlık edinmeye başlamıştı.

Bir eliyle kızın saçlarını okşadı, diğer koluyla kızın etrafını sıkıca sararak onu göğsüne doğru çekti. Tanrım, ona karşı ne kadar iyi hissettiğini itiraf etmeyi göze alamıyordu. Başka bir insanla böylesine samimi bir şekilde bağ kurmanın ne kadar iyi hissettirdiğini. Başının tehlikeli bir şekilde döndüğünü, gerçek bir his fırtınasının içinde sürüklendiğini hissetti.

Mükemmel uyuyordu. Çok mükemmel. Başka bir insanla böylesine yakın temasta bulunmanın şoku, onu saran patlayıcı duygu dalgasıyla neredeyse sarsılmasına neden oluyordu.

Bastırılmış duygularını serbest bırakırken boğuk hıçkırıkları daha da yükseldi. Küçük elleri adamın beline dolandı ve kadın da adamın ona sarıldığı kadar sıkı sarıldı. Sert bir şekilde durdu, kontrol için dua etti, kayıtsız kalmaya, onun acısına tepki vermemeye kendini zorladı.

Bir süre sonra hıçkırıkları kesildi ve ona doğru usulca hıçkırdı. Başını onun omzuna yasladı, sonra burnunu çekti ve yavaşça geri çekildi. Adam onun yakınlığını kaybetmenin acısını, başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetti.

Belirgin bir utanç içinde aceleyle gözlerini kaçırdı. Gözyaşlarını gömleğinin koluyla sildi ve arkasını döndü. "Nereye gideceğimizi biliyor musun?"

Ona ulaşmak istedi. Ezici kederini açığa vurmanın onu zayıf kılmadığını bilmesini sağlamak istiyordu ama onun rahatsızlığını çok iyi anlayabiliyordu. Kardeşi ve ardından babası öldüğünde bir kez bile duygularını belli etmemişti. Zaten bu jestini takdir etmeyecekti ve o da bu jesti genişletmek konusunda kendini rahat hissetmiyordu.

Ellerini pantolonuna silerek hızla odayı gözden geçirdi. "Şimdilik kuzeye gidiyoruz. Ama önce bizi aramaya gelirlerse peşimizdekileri uzaklaştırmak istiyorum."

"Ama benim güneye gitmem gerekiyor," diye itiraz etti.

"Bunu buradan güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda konuşuruz," dedi kararlı bir şekilde. "O zamana kadar planladığım yere gidiyoruz."

Elini cebine attı ve aceleyle çizilmiş bir harita çıkardı. Haritayı ikiye böldükten sonra kalan parçayı tekrar cebine soktu. Ardından köşeyi muma tuttu ve kâğıt yandığında alevi hızla üfledi. Sonuç, sanki belgenin tamamı kimsenin fark etmesini engellemek için yakılmış gibi görünüyordu. Ancak kömürleşmiş kalıntıların üzerinde takipçilerini yanlış yöne yönlendirecek kadar bilgi vardı.

Yüzünde şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle onu izleyen Isabella'ya baktı.

"Gidelim o zaman," diye duyurdu.

* * *

Isabella, adamın uzattığı eli tuttu ve onun tuzak kapısından çıkmasına yardım etti. Ağır paltosunu daha sıkı sardı ve çiseleyen soğuk yağmur boynundan aşağı süzülürken titredi. Gri bulutlu gökyüzü neredeyse yağmurla dolacak gibi görünüyordu. Buz gibi, ıslak bir yağmur.

Yağmurla karışan küçük buz taneleri yüzüne çarptı ve hızla eridi. Şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Merrick'e ayak uydurmak için adımlarını uzatırken endişeyle etrafına baktı ve takip edildiklerine dair bir işaret aradı.

Kont da caddeyi geçerlerken etrafına dikkat kesilmişti ve karşıdan gelen bir at arabasını selamladı. Arabanın sıcak ortamına girdiklerinde Isabella koltuğunda arkasına yaslandı ve Merrick'in yüzündeki sert çizgileri inceledi.

Duygu patlamasından dolayı utanç duysa da, onun gücü ve desteği için mutluymdu. Ancak onun hiçbir şey söylememiş olmasına daha çok minnettardı. Sadece yas tutmasına izin vermiş, sonra da hiçbir şey olmamış gibi devam etmişti. Ve doğruyu söylemek gerekirse, kendini çok daha hafiflemiş hissetmişti. Kederinin bunaltıcı ağırlığı, boğulmaktan korkana kadar üzerine çökmüştü.

Adam onun bakışlarını hissettiğinde bakışlarını pencereden kaldırdı ve onun samimi değerlendirmesine karşılık verdi. Uzun bir an boyunca ikisi de vagonun diğer ucundan birbirlerine baktılar.

Ona güvenmek istedi. Hem de çok istiyordu. Belki de olması gerekenden daha fazla. Ama mantıklı tarafı, ailesini kaybettiği için çok öfkeli olan tarafı, kimseye güvenemeyeceğini haykırıyordu.

Tüm bunların, haritayı ondan geri alabilmek için ona güvenmesini sağlamaya yönelik ayrıntılı bir plan olduğu düşünceleri ona eziyet ediyordu. Ya da daha kötüsü, ülkesinin kontrolünü ele geçirmek için onu kullanmak.

Gözleri, içgüdülerine güvenebileceğine dair bir işaret almak için yalvarırcasına adamın yüzündeki her detayı inceledi. Koyu renk saçları dikkatsizce yüzünün bir tarafına doğru taranmış, bir şakağının üzerine hoyratça daldırılmıştı. Önden arkaya doğru uzanan dalgalar, elini kulağının hemen üstündeki saçlarında gezdirme alışkanlığını kanıtlıyordu.

İşaret üzerine uzandı ve elini şakağındaki saçların arasından geçirerek kısa sürelğine kulağının arkasına itti. Koyu renk gözleri bakışlarına karşılık vererek tüm bedenini ısıttı. Gözlerini kırıştırdı ama onu değerlendirmeye devam etti.

Dudakları aşırı dolgun değildi ama geniş, cömert bir ağız vardı ve gülümsemeyi seçtiğinde tüm yüzünü ciddi bir ciddiyetten çocuksu bir çekiciliğe dönüştürüyordu. Burnu tüm imajına uyuyordu. Yüzüne hakim değildi ama hafifçe çarpıktı. Yaşadığı hayatın bir kanıtı olduğuna şüphe yoktu. Sadece en dikkatli gözler bile fark edebilirdi ama o bunu büyüleyici buluyordu.

"Burnun. Nasıl kırdın?" diye sorarken buldu kendini. "Pardon?"

Gözlerini kırıştırdı ve kaşları çatıldı.

Kendi burnuna dokundu. "Nasıl kırdın?"

Acı acı gülümsedi. "Fark etmene şaşırmamalıyım."

Sanki onun dikkatle incelemesinden aniden rahatsız olmuş gibi koltuğunda kıpırdandı. "Yüzüm talihsiz bir hata yaparak çok daha

daha büyük bir yumruk."

"Ah," diye mırıldandı sempati içinde.

"Bir de İngilizlerin hafife almaya eğilimli olduğunu söylersiniz," dedi donuk bir sesle.

Güldü.

"Bunu daha sık yapmalısın," dedi sesi ciddileşerek. Şaşkınlıkla ona bakma sırası kızdaydı.

"Gülmek," diye açıkladı. "Çok güzel bir gülüşün var."

O anki neşesinin yerini hüznün aldı. "Son zamanlarda gülecek pek az şeyim oldu."

Araba durdu ve aralarındaki samimiyeti bozdu. Isabella daha dik oturdu ve pencereden dışarıyı görmek için kendini zorladı. "Neredeyiz biz?"

"Londra'nın hemen dışında olmalıyız," dedi kapıyı açmak için hareket ederken.

"Peki ya buradan?" Merdivenlerden aşağıya doğru onu takip ederken sorusunun geri kalanının kaybolmasına izin verdi.

Merrick hemen şoföre parasını ödedi ve onu ana yoldan uzaklaştırdı.

"Umarım yürüyüşe hazırsındır," dedi onu ağaçların arasına doğru yönlendirirken.

Sessizce inledi ama ona ayak uydurmaya devam etti.

"Yola paralel gideceğiz," dedi devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçerken. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu kadın giderek artan bir sabırsızlıkla.

Gidecekleri yerle ilgili daha önce sorduğu soruya cevap vermeyi reddetmesi, sesinin amaçladığından daha keskin çıkmasına neden oldu.

Durdu ve yüzünü ona döndü. "Bildiğim bir av kulübesine gidiyoruz. İkimizin de dinlenmeye çok ihtiyacı var ve Londra artık bizim için güvenli değil. Birkaç saat uyuduktan sonra bir sonraki hamlemizi planlayacağız."

Onun ısrarla kullandığı "biz" kelimesini özümsemişti. Bu onu aylardır hissetmediği bir şekilde yüreklendirdi. Ona tamamen yalnız olmadığını hissettirdi.

Kirk'ün daha önceki azarlamasını hatırlayarak, aklındaki en önemli soruyu dile getirdi. "Neden benim için hayatını riske atıyorsun?"

"Bu benim görevim," diye yanıtladı, sanki sorusu saçmaymış gibi. "Peki ya beni öldürmek senin görevin olursa?" diye sordu usulca.

Gözleri parladı. "Naibin senin ölmeni istediğini düşünmeyeceğim."

Hayal kırıklığı onu bıçak gibi kesmişti. Nefesi önünde bir sis gibi dağıldı. Sorusuna cevap vermemiştir.

"Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok Isabella," dedi sonunda, sanki onun biraz olsun güvenceye ihtiyacı olduğunu fark etmiş gibi.

Bir kez daha onun gözlerinin içine baktı. Derinliklerinde hiçbir aldatma izi yoktu. Sadece yoğunluk ve kararlılık vardı. Kalbi bu adama güvenmek için sabit bir ritim tutturdu. Ama olası sonuçları düşündüğünde korku onu ele geçirdi.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda. Ve Tanrı ona yardım etti.

Gözlerinde memnuniyet kıvılcımları çaktı, gözbebekleri kısa bir an için parladı.

Sonra daha yumuşak bir ifade takındı ve gözlerini gökyüzüne dikti. "Yola çıkmamız gerek. Karanlık çökmeden orada olmak istiyorum."

Kadın onun arkasına düştü ve ormanlık arazide ilerlemeye devam ettiler. Onlar ilerlerken yeniden yağmur yağmaya başladı. Birkaç kar tanesi, yere düştüklerinde hızla eriyen yağmur serpintisinin arasından hafifçe süzülüyordu.

Merrick'in ihtiyaçlarına gösterdiği ilgi için her zamankinden daha fazla minnettardı. Sıcak botlar, son haftalarda giymek zorunda kaldığı kötü ayakkabılara göre hoş bir değişiklikti. Ellerini paltosunun ceplerine daha sıkı soktu ve adımlarını hızlandırdı.

Sessizce yürüdüler, sadece Merrick yollarına çıkan ağır dalları itmek zorunda kaldığında durdular. Merrick onun dirseğinden tuttu ve ilerlemelerini engelleyen küçük bir derenin üzerinden geçmesine yardım etti. Kayadan kayaya atlarken botları sığ suda sıçradı.

Merrick onun yetişmesi için duraklarken, "Çok uzak değil," dedi.

Isabella batmakta olan güneşe baktı. Artık yağmurdan çok kar taneleri düşüyordu ve bu da sıcaklığın düştüğünü kanıtlıyordu. Hafif bir serpinti yerde birikmiş, rengi kahverengiden beyaza çevirmişti. Bir ateş ve sıcak bir yatak fikri, ayaklarına çok ihtiyaç duyduğu enerjiyi aşıladı ve onu artan bir hızla ilerlemeye itti.

Kız ona doğru yaklaşırken elini ona doğru uzattı ve kız hiç düşünmeden parmaklarını elinin içine soktu. Adamın eli onunkinin etrafında kıvrılırken sıcaklık hızla koluna yayıldı.

"Bir sonraki tepenin ardında," dedi boştaki eliyle işaret ederek. "Başarabilir misin?"

"Sıcak bir yatak için uçabilirim," dedi çarpık bir sırıtışla.

Adam da ona gülümsedi ve birdenbire etraflarını saran uyuşturan hissetmemeye başladı. Sanki doğrudan bir ateşin önünde duruyormuş gibi bir sıcaklık dalgası üzerine hücum etti. Ayakları hafifledi, son birkaç saattir ileri doğru hareket etmeye zorladığı taş bloklara hiç benzemiyordu.

Elini daha sıkı kavrayarak başını eğdi, onun üzerindeki etkisini görmesini istemiyordu. Ama aralarındaki bağı koparmak da istemiyordu. Henüz değil.

Bir sonraki tepeyi aştıklarında, adam kızın elini tutuşunu gevşetti. Kadın isteksizce kolunun yanına düşmesine izin verdi ve ormanlık alanın içinde yer alan küçük kulübeye baktı.

Kulübeye doğru inmeye başladılar. Isabella bir çukura basarken tökezledi ama hemen ayağa kalktı ve aceleyle ilerledi. Adam merakla ona baktı ama Isabella başını salladı.

Evin etrafındaki küçük açıklığa yaklaştıklarında yavaşladı. Onu nazikçe büyük bir ağacın arkasına itti ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Ben güvenli olup olmadığına karar verene kadar burada kal."

Kız itiraz etmeye başladı ama adam parmaklarının ucunu kızın ağzının üzerinde tuttu. "Bu sefer tartışmayın. Sadece burada kal ki etrafa bir göz atabileyim."

Sonunda başını salladı ve adam hızla uzaklaştı. Adamın evin etrafında dolanmasını ve bir pencereden içeri bakmasını izledi. Sonra arka tarafta kayboldu. Birkaç dakika sonra ön kapı açıldı ve adam ona gelmesini işaret etti.

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan, kardan kurtulduğu için minnettar bir şekilde içeriye doğru koştu. Tozlu ahşap zemine bastığında botları ıslak izler bıraktı. Küflü ve bayat kokuyordu ama daha da önemlisi kuruydu.

"Ben ateş yakacağım," diye konuştu. "Bak bakalım yiyebileceğimiz bir şey var mı?" "Ah evet, sanırım bir tavuk sihirli bir şekilde gökten tencereye düşecek."

kuru bir şekilde söyledi.

Ona, zekâsından etkilenmediğini belli eden bir bakış attı. "En azından bir şeyler hazırlayabileceğimiz bir şeyler var mı diye bakabilirsin. Ekmek bile hiç yoktan iyidir."

"Böyle acı bir haberi veren kişi olmaktan nefret ediyorum ama ekmek ya da başka bir şey hazırlamayı bilmiyorsanız açlıktan ölmeye mahkumuz."

Uzun bir süre ona baktı. "Mutfakta tamamen başarısız değilim ama sanırım bu benim aptallığımdı. Makamınızı unutmaya meyilliyim, Majesteleri."

Pişmanlık ruh halini bozdu. Onun rahat tavrını, şu anda sergilediği sert tavra tercih ederdi. Keşke ona soylu olduğunu hatırlatmasaydı.

Küçük mutfadı gözden geçirmekle meşguldü. Ancak toz ve birkaç mutfak eşyası dışında tamamen çıplaktı. Bir düşündükten sonra elini cebine attı ve daha önce yemeğin geri kalanını sardığı peçeteye dokundu.

Onu çıkararak, yaktığı ateşten henüz uzaklaşmış olan Merrick'e yaklaştı. "Bunu senin için sakladım," dedi elini uzatarak. Merrick soru dolu bir ifadeyle bohçayı aldı ve ardından bezi açtı.

"Bunu alamam. Senin buna benden çok daha fazla ihtiyacın var."

Ona geri uzattı ama o başını salladı.

"Ben payımı çoktan yedim," diye yalan söyledi. "Ben mutfaktayken."

Midesinin hırlamak gibi kadınlara yakışmayan bir şey yaparak ona ihanet etmemesi için dua etti.

Gözlerinde şüphe dolu bir ifade belirdi. "Emin misiniz?" "Evet, elbette. İkimize de yetecek kadar getirdim."

"Teşekkür ederim o zaman," dedi ve bir parça ekmek alıp ağzına tıkıştırdı. "Bu senin açından mükemmel bir düşünceydi."

Ateşe doğru döndü ve onun yemek yemesini izlemek istemediği için ellerini uzattı. Onun için çok endişelenmişti ve bu iyiliğe karşılık vermek istemiyordu. Ayrıca, yemeksiz kalmaya alışkındı.

Ağır bir kazıma sesi dikkatini alevlerden uzaklaştırdı. Merrick cılız koltuklardan birini ateşin yanına çekti ve oturmasını işaret etti. "şu ıslak giysileri çıkarman ve kurumaları için ateşin yanına koyman gerekiyor."

Gözleri şok içinde açıldı. "Ama..."

"Üzerini örtebileceğin bir şeyler arayacağım. Ama soğuktan ölmene izin vermeyeceğim."

Kulübedeki diğer tek oda olan yatak odası olduğunu tahmin ettiği yerde gözden kayboldu. Merrick'in haklı olduğunu bilerek sırlısıklam olmuş kıyafetlerine baktı ama onun önünde soyunma fikrinden hoşlanmıyordu, üstünü örtmek için ne bulursa bulsun.

Uzandı ve şapkasını çıkardı, bunu yaparken nemli saçlarını da çözdü. Paltosunu silkerek bir kenara bıraktı ve ateşe yaklaştı. Meme uçlarının izi gömleğinin ıslak malzemesinden açıkça görünüyordu ve koruyucu bir önlem olarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onun içinde

Londra'da giyinmek için acele ettiğinden, göğüslerini tekrar bağlama zahmetine katlanmamıştı. Ve şimdi paltosunun altından her kıvrımı tüm ayrıntılarıyla ortaya çıkmıştı. Belki de ıslak giysilerini çıkarmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

Merrick birkaç dakika sonra geri döndü ve bir erkek geceliğini ona doğru itti. "Bulabildiğim tek şey bu," dedi. "Ama giysileriniz kuruyana kadar işinizi görür."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü. Arkasına bakmadan, "Ateş için biraz odun toplamaya gidiyorum. Ben yokken üstünü değiştirebilirsin."

Krem rengi gömleği eline aldı ve üzüntüyle inceledi. Şu anda giydiğinden sadece biraz daha mütevazıydı ama en azından kuru ve sıcaktı. Belki giyindikten sonra altına girebileceği bir battaniye bulabilirdi.

Kendisi soyunmadan onun içeri girmesini istemediğinden, ıslak pantolonunu aceleyle çıkardı ve gömleğini başının üzerinden çekti. Nemli tenini ısıtacak kadar durakladıktan sonra hızla gece gömleğini çekti. Dizlerine kadar düştü ve bacaklarının geri kalanını çıplak bıraktı.

Botlarına uzandı ve kıyafetleriyle birlikte kurumaları için ateşin yanına koydu. Pantolonunun içine sakladığı değerli haritayı, yüzüğünün bulunduğu keseyle birlikte dikkatlice botunun burnuna soktu. Zemin çıplak ayaklarına soğuk geliyordu ve ateşe bu kadar yakın durmasına rağmen bacaklarına bir ürperti yayılıyordu.

Saçlarının kuruması için sırtını şömineye döndü. Ellerini arkasına koyarak, ısı kollarına yayılırken onları esnetti. Birkaç dakika sonra, rahatsız edici uyuşukluk yerini rahatlatıcı bir sıcaklığa bıraktı.

Ocağın önünde yere bağdaş kurdu ve gözlerini kapatarak zihnini kilometrelerce ötedeki anavatanına gönderdi.

Şimdi daha güçlü ve zihinsel bağlantıyı daha iyi sürdürebiliyordu, kendisine en ağır gelen yükü dışarı gönderdi.

Ona güvenebilir miyim, Peder Ling? İyi bir adama benziyor ve yardımına çok ihtiyacım var.

Kalbinizin içine bakın, Majesteleri. Aradığınız cevabı orada bulacaksınız. Her şeyden önce içgüdülerinize güvenin. Sana öğrettiklerimi kullan.

Derin bir nefes aldı, başı eforla çarpıyordu. Bağlantı zayıflıyor, zayıflıyordu ve zihnini diğer tüm engellerden uzak tutmak için mücadele etti. Adamın yumuşak sesi zihninde son bir kez daha yankılandı.

Tanrı seninle olsun, Prenses. Önünüzde zor zamanlar var, ama inancınızı kaybetmeyin ve galip geleceksiniz.

Simon odun yüküyle içeri girerken çizmelerini kapının eşiğine vurdu. Başını kaldırıp baktığında dikkatini ateşin önünde oturmuş, gözleri kapalı, yüzünde mutlak bir huzur ifadesi olan Isabella çekti.

Onu rahatsız etmek istemediğinden, odunları kapının yanına yığmakla meşgul oldu. İş bittiğinde ceketini silkti ve kuruması için ateşin yanına taşıdı. Sessizce ilerledi, Isabella'nın sunduğu resim ilgisini çekmişti.

Avuç içleri çenesinin altında birbirine bastırılmıştı ve başı dua eder gibi hafifçe eğilmişti. Ondan tam bir sükûnet yayılıyordu. Sanki bedeni buradaydı ama kendisi tamamen başka bir yerdeydi. Bu düşüncenin saçmalığı karşısında başını salladı.

Ateş çıtırdadı ve gözleri fal taşı gibi açıldı, içindeki azap ocaktaki alevler kadar parlak bir şekilde yanıyordu. Nerede olursa olsun, gerçeklikten sadece geçici bir süre uzaklaşabilmişti.

Ayağa fırladı ve şömineden uzaklaşarak birkaç adım ötedeki sandalyeye yerleşti. Tahminine göre bacaklarını göğsüne doğru çekerek mütevazı bir görüntü sergilemeye çalışıyordu. Her ne kadar çaresiz olmadığını bilse de zayıf bedeni ona savunmasız bir hava veriyordu. Gözleri alevlerin gölgesinde ılık ılık parlıyor, okyanus yeşili derinlikleri tropik bir körfezin sakin, durgun sularından çok denizdeki bir fırtınayı andırıyordu.

Sanki adamın onu incelemesinden rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. Ama adam ona kilitlenmişti, bakışlarını ondan ayıramıyordu. Ateşin yumuşak ışığında, onda uhrevi bir şeyler vardı. Onu kollarının arasına alıp göğsüne yaslamak dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. Ama bu dürtü ne kadar güçlü olursa olsun, ateşin sıcaklığı neredeyse düşüncelerinin yönü kadar rahatsız edici hale geldiğinden kıpırdamadan durdu.

Sonunda, kadının sunduğu cazip görüntüden kendini çekip ocaktan uzaklaştı. Mutfaktan eski bir tahta tabure aldı ve onu prensesin oturduğu yere taşıdı. Ateşten daha rahat bir mesafeye yerleşerek ellerini dizlerinin üzerine koydu ve dikkatini bir kez daha prensese çevirdi.

"Sanırım tartışmamızın zamanı geldi," diyerek aralarındaki sessizliği bozdu. ", " dedi yumuşak bir sesle. "Ne sor."

Kendisini en çok rahatsız eden şeyi nasıl dile getireceğini düşünerek düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. Hareketsiz kalamayınca ayağa kalktı ve ateşin önünde bir ileri bir geri volta attı.

"Bir süredir beni rahatsız eden bir şey var, ancak şimdiye kadar buna bir anlam verememiştim."

Durdu ve doğrudan ona baktı. Kadın onu sakince izledi, söyleyeceklerini bekliyordu, endişeden eser yoktu.

"Sana saldıran adamlar. Neden seni öldürmediler?"

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve konuşmak için ağzını açtı ama adam devam etti.

"Yeterince basit görünüyor. Eğer gerçekten ölmeni istiyorlarsa, neden seni vurmadılar? Elleri hiç fırsat geçmedi ama her seferinde sadece bıçaklarla geldiler."

"Belki de gürültünün yaratacağı aşırı dikkati çekmek istemediler," diye mırıldandı şaşkın bir sesle, daha önce özlediği endişeyle karışık bir sesle.

Gözleri yana kaydı ve ilk kez yüz ifadesindeki tedirginliği kolayca okudu. Ne saklıyor olabilirdi?

"Bunu düşünmüştüm," dedi, şimdi onu yakından izliyordu. "Ama hayatta kalmanıza izin vererek çılgılık atmanızı riske attılar ve ilk kaçışınızdan sonra, suikast girişimlerinde başarılı olmak için daha da kararlı olacaklarını düşünürdüm. Tabii..."

Sesinin imalı bir şekilde kesilmesine izin verdi.

"Neye kadar?" diye sordu, yüzünün her tarafına bariz bir korku yazılmıştı.

"Tabii seni ölü görmek gibi bir niyetleri yoksa," dedi sakince.

Yedinci Bölüm

Isabella'nın gözleri parladı ve adamın söylediklerinin etkisini tam olarak hissedince bembeyaz kesildi. Koltuğuna geri oturdu ve sinirli bir şekilde dudağını yaladı. Gerçekten de ilginç bir tepkiydi. Böyle bir ifşaat rahatlamayla karşılanmaz mıydı? Simon onu dikkatle inceliyor, vereceği yanıtı bekliyordu. Değerlendirmesinde haklı olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuştu.

"Ne... bunu size söyleten nedir?" diye kekeledi. "Sizi temin ederim, yaptıkları hiçbir şey bana ölmenden başka bir şey istedikleri izlenimini vermedi."

Konuşurken sanki ilk karşılaşmasında aldığı yarayı hatırlıyormuş gibi karnını ovuşturdu.

"Ben de bunu merak ediyordum," diye mırıldandı. "Ama düşündükçe, belki de sende onların istediği bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Hem de çok istedikleri bir şeye. Seni canlı ele geçirmek isteyecek kadar kötü." Sözlerini bitirirken dikkatle ona baktı.

Konuşurken sesi artık fark edilebilir şekilde titriyordu. "Onların isteyeceği neye sahip olabilirim ki?"

"Bu gerçekten de güzel bir soru. Cevabını çok merak ettiğim bir soru."

Ona doğru eğildi ve bakışlarının tüm gücüyle onu kıstırdı. "Bana her şeyi anlatmıyorsun Prenses. Ve konuşmaya başlamazsan seni güvende tutamam. Bence tam olarak ne istediklerini biliyorsun."

Suçlaması karanlıkta bir atış olsa da, gerçeği bulduğunu hemen anladı. Kadının rengi soldu ve gözlerini kaçırdı, tedirginliği artıyordu. Oturduğu yerden sıçradı ve ona sırtını döndü, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Sonra yavaşça ona döndü, nefesi sığ kesik kesik geliyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve adam onun içinden geçen kararsızlığı okuyabiliyordu. Nefesini uzun bir iç çekişle bıraktı, yanakları bu çabayla hafifçe şişti.

"Kaçmadan önce saraydan aldığım bir şeyi istiyorlar," dedi titrek bir sesle.

Beklenti onu neredeyse aceleci yapmıştı ama tepkisini çabucak ayarladı. "Ne aldın?"

"Bir harita."

"Harita mı?" Patlamasındaki inanmazlığı gizleyemedi. "İngiltere'ye kadar takip edildin, kardeşin öldürüldü, hepsi bir harita yüzünden mi? Ailen bu yüzden mi öldürüldü?"

"Ailemin bu *yüzden* mi öldürüldüğünü bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama haritayı aradıklarını biliyorum. O olmadan tahtı güvence altına alamazlar."

"Peki bu harita nerede?"

Ateşin yanında kuruyan botlarına uzandı ve birinin içinden rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkardı. Ona uzatarak, "Yıllar boyunca bu haritayı korumak için pek çok kişi öldü. Ona sahip olmak için cinayet işleyecek kişiler olduğundan hiç şüphem yok."

Zihni onun ne söylediğini anlamak için koşuşturdu. Nemlenmiş parşömeni açarak, anlaşılmaz karalamalara, kaba çizimlere inanamayarak baktı. Belli ki bir çeşit haritaydı, ama neyin haritası?

Adam tekrar ona baktı ve kadın haritaya uzandı. Adam haritayı ona geri vermek için hiçbir harekette bulunmadı. "Bu haritanın nesi bu kadar önemli?"

"Anlamamı beklemiyorum," dedi alçak bir sesle. "Dene bakalım."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra sandalyesine geri çöktü. "Otur lütfen. Üzerimde öyle dikilerek beni sinirlendiriyorsun."

Tabureye oturdu ve beklentiyle ona baktı.

"Harita, Leaudorian Kraliyet kalıntılarına ulaşmanın tek yolu."

"Anlıyorum, yani amaçları açgözlülük mü?"

Onun sözünü kesmesine aldırmadan devam etti. "Bu sıradan bir hazine değil. Leaudorian yasaları, taç giyme töreni sırasında Mücevherli Asa ve Kraliyet Zümrütü'ne sahip olmayan bir hükümdarın tahta çıkmasını yasaklar. Her ikisi de tarihimizin ayrılmaz parçalarıdır.

"Yüzyıllardır, yeni bir kral ya da kraliçe taç giymeden önce, tahtın varisi Mermer Kayalıklar'a oyulmuş antik mağaraların derinliklerine yolculuk eder. Harita, geçitlerden oluşan labirente gezinmek için gereklidir. Asayı ve zümrüdü geri almalı ve tören için zamanında dışarı çıkmalıdır."

Başını salladı, kadının açıklamasını anlamaya çalışıyordu. Kulağa gotik bir romandan fırlamış gibi geliyordu.

Isabella ona dik dik baktı ve hikâyesine ara verdi. "Bunun sizin anlayışınızı aşacağını biliyordum. Bizim geleneklerimiz İngiliz geleneklerinden çok farklıdır.

işlerini yürütme biçimleri. Geleneklerimize, tarihimize derinden bağlıyız ve yöntemlerimiz normal insan anlayışının ötesindedir."

Ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen, devam edin. Dinliyorum."

Çenesini kaldırdı ve sandalyesinde yan dönerek ocakta dans eden alevlere doğru baktı.

"Yolculuk bir geçiş töreni olarak görülüyor. Erkek ya da kadın, mağaraların girişini koruyan manastırdaki keşişler tarafından kutsanır. Bütün bir ulusun duaları, doğuştan gelen haklarını ararken ve hükümdarlıklarının geleceğini şekillendirirken yolcuyla birlikte dir."

"Taç giyme töreninde, yeni taç giyen kral ya da kraliçe hazineleri liyakatlerinin kanıtı olarak sunar. Rahipler bu iddianın geçerliliğine karar verdikten sonra yeni hükümdarı kutsamayı teklif eder ya da reddederler."

Simon tüm bilgileri özümsemi ve her şeyi anlamaya başladı. "Yani kutsal emanetleri sunmadan yeni bir hükümdar atanamaz mı?"

Başını salladı.

Bir kez daha ayağa kalktı, dudakları ince bir çizgiyle çizilmişti. "Peki ailenize neden suikast düzenlediniz? Tahtta hak iddia edebilsinler diye mi? Monarşi bir veraset çizgisini takip etmez mi? Ve eğer öyleyse, taht için sıradaki kişi siz olurdunuz. Onlar -kim ki onlar?- tahtı ele geçirmeyi nasıl bekleyebilirler ki? Dahası, eğer monarşiyi yıkmaya kararlılırsa, gelenekleri neden umursasınlar ki? Yeni yasalarla yeni bir rejim kurmak da o kadar kolay olurdu."

Sorular, tüm kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı bir anda ortaya döküldü. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Ve gerçeği öğrenmeye en başından beri olduğundan daha yakın değildi.

Yüzünü saf bir nefret ifadesi kapladı. "*Onlar* babamın askeri işlerden sorumlu baş danışmanı."

Gözlerinden akan yaşlar, gözlerindeki kin kadar parlaktı. "Eğer başka bir şey yapmazsam, aileme ihanet etmesinin bedelini ona ödeteceğim."

Kadın konuşurken adamın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Ondan bir an bile şüphe etmedi. "Leaudor'un kontrolünü ele geçirmeyi nasıl umabilir? Kutsal emanetleri üretmeyi başarsa bile, bunun ona tahtı vermeyeceği kesin."

"Leaudor'da, yönetici aileden hayatta olan bir akraba bulunamazsa, sıradaki kişi dışişleri bakanıdır. Sonra da ordunun baş danışmanı," dedi sivri bir şekilde. "Sıra burada bitiyor. Kral ya da kraliçenin amcaları, kuzenleri, erkek ya da kız kardeşleri bu niteliklere sahip değildir."

"Bu oldukça tuhaf görünüyor," dedi. Sadece garip değil, aynı zamanda duyulmamış.

Sanki sözünü kesmemiş gibi devam etti. "Uzun zaman önce, ülkemizin büyük bir kısmı savaşlar ve monarşinin sık sık değişmesiyle sürekli kargaşa içindeyken, Kraliçe Genevieve iktidara geldiğinde yeni bir politika benimsendi.

"Devrim niteliğindeydi ama bir kez uygulandığında tarihimizin tüm akışını değiştirdi," dedi gururla. "Ben onun adını taşıyorum."

Dış politika konusunda ne kadar bilgili olduğunu düşünmek istese de, Leaudorian yasaları konusunda korkunç derecede cahildi. Ama daha önce İngiltere'nin çıkarlarını korumak için Leaudorian sınırlarının ötesine geçmek zorunda kalmamıştı. Şimdiye kadar.

"Neymiş bu yeni politika?" diye sordu sonunda.

"Uzun veraset silsilesi ortadan kaldırıldı," diye açıkladı. "İktidardaki hükümdarın yakın ailesi dışında, dışişleri bakanı ve askeri işler şefi tahta çıkabilecek sadece iki kişidir. Yukarıda sayılanlardan hiçbirinin yönetime gelememesi durumunda, *Sacre Foi* rahipleri tarafından yeni bir hükümdar atanır. Leaudor vatandaşları arasından uygun ve dürüst bir hükümdar bulmakla görevlidirler.

"Böyle bir politikanın benimsenmesiyle, monarşiyi devirmek isteyen bir dış kaynağın tehdidi fiilen ortadan kaldırılmış oldu. Şimdiye kadar."

Açıklaması düzensiz bir şekilde sona erdi, acı her nefeste vurgulanıyordu.

"Çok zekice," diye kabul etti. "Ülke dışından hiç kimse hükümeti devirerek bir şey elde edemezdi çünkü bir kez gittiğinde yerine gelecek kişi tamamen rastlantısaldı. Peki ya askeri güç?" diye dikkat çekti. "Elbette başka bir ulus yönetimi tamamen ele geçirebilir ve yönetici sınıfı değiştirebilir. Tarih boyunca bu defalarca yapıldı."

"Leaudor'un tüm vatandaşlarını katletmeden ve ordumuzu yok etmeden olmaz," dedi kararlı bir şekilde. "Leaudorlular destekleriyle, sadakatleriyle efsanedir. Her türlü istilaya karşı silahlanırlar. Kraliçe Genevieve'in politikası çok zekiceydi. Sıradan insanlara çok fazla güç veriyor."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını büktü ve gözlerine uzaklardan bir bakış girdi. "Biliyor musun," diye başladı usulca, "babam sıradan bir adamdı. Eski kralın başına korkunç bir kaza geldikten sonra iktidara geldi. Genç kral, dışişleri bakanı ve askeri şefiyle birlikte Belçika'ya gidiyormuş. Gemileri denizde kayboldu. Ve ilk kez rahipler yeni bir hükümdar bulmakla görevlendirildi."

Simon öne doğru eğildi, onun anlattıklarından büyülenmişti.

"O zamanlar babam iki yirmi yaşlarında genç bir adamdı. Annemle yeni evlenmişti ve ikisi birlikte deniz kenarında küçük bir arazide çiftçilik yapıyorlardı."

Gülümserken bile gözyaşları yanaklarından kontrolsüzce süzülüyordu. Artık tanıdık gelen sıkışma hissi göğsünü kavradı. Gözleri sevgiyle ve anne babasının değerli anılarıyla ışıldıyordu.

"O zaman ne oldu?" diye sordu.

"Keşişler ona geldi ve bir soruşturma için saraya gelmesini istediler. Annem gitmesini istemedi," dedi neredeyse hıçkırarak. "Keşke şimdi dinlemiş olsaydı."

"Bir hafta boyunca o ve diğerleri sorgulandı, test edildi, ölçüldü ve görevlerini yerine getirmeleri istendi. Sonunda, mağaralara yolculuk etmesi ve kutsal emanetleri araması için onu seçtiler. Başarılı olduğunda tüm ülke sevindi. Pek çok kişi tarafından seviliyordu," dedi, sesi sonunda duygu yoğunluğu altında kırıldı.

Birkaç uzun saniye boyunca açıkça ağladı, yüzünden aşağıya doğru kayan acı izleri gözden kayboldu.

"O iyi bir adamdı. Leaudor onun yönetiminde gelişti."

Simon sessiz kaldı, onun devam etmesini bekledi, yansımasına müdahale etmek istemiyordu.

"Ve şimdi, benden her şeyimi aldılar," diye tısladı, sesindeki acının yerini öfke almıştı. "Peki ne için?"

Uzandı ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Seninle konuşmak istediğim şey bu, Isabella. Buna dayanabilir misin?"

"Leaudor'a dönmeme yardım edecek misin?" diye sordu ellerini sıkıca kavrayarak.

Rahatsızca kıpırdandı ve kısa bir süreliğine gözlerini kaçırdı. Ondan *kendisine* yardım etmesini istiyordu. Leaudor değil. İngiltere'ye değil. Ona.

Onu Leaudor'a götürmek niyetindeydi. İngiltere'ye olan görevi bunu gerektiriyordu. Ama her nasılsa kadın bu işi olması gerekenden daha kişisel bir hale getirmişti.

Ama İngiltere'ye karşı sorumluluğundan kaçmayı aklına getiremediği gibi, prensesin gözlerinin içine bakıp yalvarışlarından etkilenmemiş gibi de davranamazdı. Ya da sadece ülkesinin çıkarları doğrultusunda hareket ediyormuş gibi davranamazdı.

"Evet, Isabella. Sana yardım edeceğim," dedi sadece bir parça suçluluk duygusuyla. Tahta geçtiğinde, ona neden yardım ettiğinin onun için pek bir önemi kalmayacaktı.

"O zaman buna katlanabilirim," diye fısıldadı.

İkisi uzun bir süre birbirlerine baktı, elleri hâlâ birleşikti. Sonunda Simon taburenin üzerindeki tüneğinden kalkarak geri çekildi.

"Bana her şeyi anlatmanı istiyorum, Isabella. Ne kadar acı verici olursa olsun, hiçbir ayrıntıyı atlama. Sana yardım edeceğim, ama her şeyi bilmeliyim."

Başını sallayarak onayladı.

"O zaman bana ailenizin öldürüldüğü gün neler olduğunu anlatın."

Sanki sandalyenin sınırlarına daha fazla dayanamayacakmış gibi ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı ve ellerini gergin bir şekilde önünde kavuşturdu.

"Babamın askeri danışmanı Jacques Montagne babamı kahvaltıdan çağırdı. Her zaman birlikte kahvaltı ederdik," dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Acil olduğunu anlayabiliyordum. Jacques çok önemli olmadıkça aile yemeklerimizi bölen biri değildi. Davide ve ben kahvaltıdan hemen sonra bahçede yürüyüş karar verdik, bu yüzden annemle Stephane'ı yemek salonunda bıraktık. Davide'nin şövaletini aldıktan sonra sonbahar havasının tadını çıkarmak için dışarı çıktık. Davide benim bir portremini çizecekti.

"Belki bir saat sonra annemin odasına çıktık. Davide ona eserini göstermeye hevesliydi ve annemin de saraydaki hanımlarla yapacağı kuşluk seansı için giyineceğini biliyorduk.

"Odasını boş bulduğumuzda, onu rutin olarak mahkeme yaptığı müzik odasında bulmayı düşündük. Oraya giderken, kendisiyle gelmemizi isteyen Jacques tarafından durdurulduk. Sesinde beni tedirgin eden bir aciliyet notası vardı. Davide de bunu hissetmişti. Jacques'ın peşinden koşarken elimi tuttuğunu hatırlıyorum."

Tedirginliği arttı ve ellerini ciddi ciddi sıkmaya başladı. Simon onları ayıran boşluğu geçti ve bir kez daha onun ellerini avuçlarının içine aldı.

"Ben buradayım, Isabella. Buna tek başına katlanmak zorunda değilsin. Gerekirse bana tutun."

Elini neredeyse acıyla kavradı ve titrek bir sesle devam etti. Gözbebekleri büyümüştü ve yüzü kireç gibi beyazdı.

"Taht odasına vardığımızda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Babamın kişisel korumaları ortalıkta görünmüyordu. Oda korkunç derecede boştu. Sonra annemi ve babamı gördüm."

Sesi kesildi ve soğukkanlılığını yeniden kazanmak istercesine gözlerini kısa süreliğine kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, tüm ışık gitmiş, donuk, cansız bir bariyer onları kaplamıştı.

"Annem babamın yanında duruyordu, sırtı gururdan kaskatı kesilmişti. Jacques'ın onun korkusunu görmesine asla izin vermezdi. İki yanında iki adam boğazlarına kılıç dayamışlardı. Benimle konuştukları son sözleri çok iyi hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Onlar orada dururken, babam bana ve Davide'ye gözlerinde büyük bir sevgi ve gururla baktı. 'Sizi seviyorum çocuklarım' dedi. Annenizi ve beni ne kadar gururlandırdığınızı asla unutmayın' dedi. Ve sonra askerler onları öldürdü."

Yüksek bir feryat kopardı ve parmaklarını ondan çekerek elleriyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım," diye hıçkırdı. "Onları gözümün önünde öldürdüler."

Kendini onun göğsüne bastırdı, elleri onun kollarını kavradı. Ani hareketi onu şaşırttı ve kucaklamasına nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak kaskatı durdu.

Ona karşı titriyordu, duygularının gücü onu rahatsız ediyordu. Bir elini kaldırdı ve onu rahatlatmak için beceriksizce saçlarında gezdirdi.

"Özür dilerim," dedi huysuzca.

Tekrar konuştu, sözleri adamın göğsünde boğuldu. Adam onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kadın ona yapıştı. Adam uzandı ve kızın yüzündeki saçları düzeltti, kulağının arkasından hafifçe okşadı.

Tanımlanamayan bir his göğsünde yılan gibi kıvrıldı. Yakından incelediğinde hoşuna gittiğini fark edeceği bir his. Saç tellerinin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi, sonra da ona dokunmaya devam etmemek için elini yumruk yaptı.

Bir kez daha duyabilmesi için ağzını gömleğinden uzaklaştırdı. "Jacques güldü. Ailem ölürken o piç güldü. Sonra kanlı elini kaldırdı-" Tekrar sözünü kesti ve gömleğini yumruklarıyla sıktı. "Kardeşimin eli."

"Stephane?" Simon mırıldandı.

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Jacques, babamı kendi davasına ikna etmek için eli ona sunmuştu. Babam reddedince Davide ve beni çağırdı, sonra da onları gözümüzün önünde öldürdü. Planı Davide'yi kendi iradesine boyun eğdirmek için beni kullanmaktı."

"Ne istiyormuş?" Simon sordu.

"Benim tahminim harita," dedi yumuşak bir sesle. "Harita olmadan, tüm ailem gitmiş olsa bile, liderliği üstlenemezdi."

"Peki ya dışişleri bakanı?"

Ona karşı ürperdi. "Bilmiyorum, ama Jacques'ın ailemden önce ondan kurtulduğunu sanıyorum."

"Sonra ne oldu... aileni öldürdükten sonra?" diye nazikçe sordu, onu ne kadar zorlaması gerektiğini merak ediyordu.

Kız tekrar kollarında hareketsiz kaldı ve adam onun derin bir nefes aldığını hissetti.

"Çılgılık attığımı ve bağırığımı hatırlıyorum. Davide şoktaydı. Hatırladığım bir sonraki şey Jacques'ın bana tokat attığı ve sessiz olmamı söylediğiydi. Bana baktı ve gülümsedi. O gülümsemeyi asla unutmayacağım. Benim için planları olduğunu söyledi.

"Sonra ailemi öldüren adamlardan birine Davide'yle beni alıp kalenin doğu kanadındaki küçük nezarethaneye kapatmasını emretti.

"Onun hatası sadece bir tane göndermekti," dedi tiksintiyle. "Kibri yüzünden birden fazla silahlı eskorta ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti."

"Demek böyle kaçtın," diye düşündü Simon.

Başını salladı. "Jacques'tan iyice uzaklaşana kadar bekledim. Davide'nin gözlerini yakaladım ve ona iletmeye çalıştığım şeyi anlaması için dua ettim. Sonra düşmüş gibi yaptım.

"Muhafız beni geri çekmek için uzandığında, Davide ve ben ona saldırdık. Davide arbede sırasında yaralandı ve bu yüzden muhafızı alt ettiğimizde onu güvenli bir yere gönderdim. Haritayı geri almam gerektiğini biliyordum."

"Sen inanılmaz bir kadınsın. Hayatta kalmayı nasıl başardığınıza inanamıyorum."

"Yaşamak zorundaydım," dedi kararlılıkla. "Jacques ve onu destekleyen herkes ihanetlerinin bedelini ödemeli."

"Yani haritayı geri aldınız. Sonra ne oldu?"

"Davide ile kale arazisinin dışında tanıştım. Çocukken birçok geçitte saatlerce gezinmiştik, bu yüzden dışarı çıkmak kolaydı. Oradan limana doğru kaçtık. İki gemi kalkıyordu. Biri İngiltere'ye. Biri Amerika'ya. Davide'ye haritayı alıp İngiltere'ye gitmesi için yalvardım. Naibin yardımını istemek için. Ama o bunu duymak istemedi. Geride kalmayı ve gemiyle Amerika'ya gitmişiz gibi görünmeyi tercih etti. Dover'a giden gemiye kaçak olarak bindim. Davide, İngiltere'ye giden bir gemiye fark edilmeden binebilecek kadar uzun süre Leaudor'da kalacaktı. Onu bekleyecektim ve birlikte kral naibine gidecektik. Ama bildiğiniz gibi bu hiç gerçekleşmedi."

Uzaklaştı, gözleri üzgün ve... yorgundu.

"Planın tamamı aptalcaydı," dedi donuk bir sesle. "Ama doğru dürüst düşüncecek vaktimiz de yoktu. İkimiz de gemiye binip İngiltere'ye gitmeli ve şansımızı İngiliz topraklarında denemeliydik. Onun geride kalması ölümünü kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramadı."

"Kendini suçlamamalısın," dedi ellerini onun omuzlarına koyarak. Ellerini hızla çekti ve yanına düşmelerine izin verdi. "Kaçmayı başarmış olman bile inanılmaz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ateşe yaklaştı ve amaçsızca sönmekte olan korlara baktı. Ona döndüğünde gözleri kömürler kadar parlak bir şekilde yanıyordu.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var."

Beklentiyle bekledi.

"Annem ve babam öldürülmeden bir ay önce, Bonaparte'ın destekçilerinden oluşan küçük bir grup babamı ziyaret etti. Ziyaretlerinin amacını bilmiyorum ama babam çok tedirgindi ve annem de üzgün görünüyordu. Adamlar saraydan ayrılana kadar ikisini de neredeyse hiç görmedim."

Simon'ın akıllı yeni bilgileri özümserken karıştı. Bu ziyaretin ardından yaşanan kargaşayla bir ilgisi olabilir miydi? Bir önsezi duygusu göğsünü sıktı. Bu tesadüf hiç hoşuna gitmemişti. Ve eğer içini kemiren his doğruysa, naip suikastların İngiltere üzerindeki etkilerinden duyduğu endişede haklıydı.

Şimdi her zamankinden daha fazla, tüm bu meselenin özüne inmeye ihtiyacı vardı. Ama aynı anda iki yerde birden olamazdı. Isabella'yı Leaudor'a geri götürürken Kirk'ün İngiltere'den araştırması gerekecekti. Leaudor'a yeni bir hükümdar getirmek için her ne plan yapıldıysa bunu engelleyebilmeleri için Isabella'nın tahta çıkması gerekiyordu.

Bunu yapmak için de onu hayatta tutmak zorundaydı.

Eğer gerçekten elinde tuttuğu haritanın peşindeyseler, o zaman belli ki onu canlı yakalamaya çalışıyorlardı. Haritayı ele geçirdiklerinde, muhtemelen onu ortadan kaldıracaklardı.

O ve Isabella avantajlıydı ve bir şekilde bu avantajı kendi lehine kullanması gerekiyordu. Isabella ve harita elindeydi, Leaudor'un ve belki de İngiltere'nin geleceğindeki iki kilit unsur.

"Ne düşünüyorsun?" Isabella onun düşüncelerini bölerek sordu.

Başını salladı ve kaşlarını çatı. "Ben sadece Leaudor'a sağ salim varabilmemiz için mümkün olan en iyi rotayı çizmeye çalışıyordum."

"O zaman bana yardım etmeyi planlıyorsun," dedi, gözleri parlayarak.

"Yapacağımı söyledim. Sözümde
dönmem." "Teşekkür ederim," dedi
yumuşak bir sesle.

"Şimdi biraz dinlenmeye çalışmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum,"
dedi. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Sekizinci Bölüm

Isabella mışıl mışıl uyuyordu. Anne ve babasının ölümlerinin dehşetini anlattığından beri, görüntüler rüyalarında canlanıyordu. Ama uyanmak ve gözünün önünden akıp giden anı yağmurunu durdurmak için gücü yoktu.

Ağzı çığlık atmak için açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Saldırganları savuşturmak için ellerini uzatmaya çalıştı ama elleri yanında felç olmuştu. Sarayın koridorlarında koştu ama ayakları ağırdı ve ağır çekimde hareket ediyordu.

Sonra güçlü kollar onu sardı ve güvenli kucaklarıyla içine aldı. Derin bir ses kulağına mırıldanarak uyanmasını, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Sıcaklık etrafını sardı ve rahatlatıcı bir koku burun deliklerini doldurdu.

Yarı bilinçli halinde bile Merrick'in dokunuşunu fark etti. Yanağı onun kaslı göğsüne yaslandı ve kısa bir an için kendini tamamen onun sunduğu güvenli limana bıraktı. Duygularını serbest bıraktı. İçinde biriken arzuya yenik düşmesine izin verirse neler olacağını düşünmesine izin verdi.

Geçici olarak kollarını onun beline doladı ve sıcaklığını daha fazla hissetmek istedi. Adam kulağına yatıştırıcı bir şekilde mırıldanmaya devam ederken eli nazıkçe saçlarını okşadı.

Tek yapması gereken yakınında olmaktı ve o da kendini güvende hissediyordu. Kimseye güvenmemeye yemin etmiş biri olarak, Merrick'e kişisel güvenliğinden daha fazlası için tehlikeli bir şekilde bağımlı hissediyordu. Özünde, ülkesinin tüm geleceğini onun ellerine teslim etmişti.

Gözlerini kırıştırtarak açtı, son düşünce zihnini kemiriyordu. Ne düşünüyordu ki? Nasıl olur da kendi rahatını ve arzularını halkının önüne koyabilirdi?

Başını kaldırdığında Merrick'in ona baktığını gördü, şöminenin alevleri yüzündeki endişeli ifadeyi aydınlatıyordu.

"Şimdi iyi misin?"

Başını salladı ama kendini ondan ayırmak için hiçbir hareket yapmadı. Yavaşça başını adamın göğsüne yasladı, ortasındaki saç telleri yanağını gıdıkladı. Ve sonra fark etti. Adamın üzerinde tişört yoktu.

Kendini geri çekerek aşağı baktı, gözleri adamın karnındaki belirgin kaslara, göğsünün sertliğine ve omuzlarının genişliğine takıldı. Yarı çıplak bir adamla sarmaş dolaştı, kendisi ise sadece biraz daha giyinikti.

Merrick'le arasına biraz mesafe koymaya çalışarak hızla yer değiştirdi. Merrick uzanıp onun çenesini kavradı, başparmağı yumuşak şekilde yanağına süründü.

"Korkunç rüyalar görüyordun," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Rahatsız etmediniz."

Uzun bir süre kızın bakışlarını tuttu, sonra elini kızın yüzünden çekerek garip bir hayal kırıklığına uğramasına neden oldu. Ateşin içine bakmak için yaptığı derme çatma paletin üzerinde iki büküm oldu. Dizlerini yukarı çekerek kollarını dizlerine doladı ve onları sıkıca göğsüne doğru çekti.

Arkasından onun gömleğini çıkardığını duyabiliyordu, sonra ateşin yanında ona katıldı. Ondan birkaç adım öteye oturdu ve alevlere baktı. Kadın yan gözle ona baktı. "Uyuyamıyor musun?"

Başını salladı ve ocakta dağınık halde duran korlara bakmaya devam etti.

"Bana kendinden bahset," dedi. "Benim hakkımda o kadar çok konuştuk ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten anlatacak çok az şey var. İngiliz hükümetindeki rolümü zaten açıkladım."

"Peki ya *sen*?" diye sordu usulca. "Ailen var mı? Sen zor durumdaki prensesleri kurtarmaya gittiğinde endişelenen birileri?"

Yarım bir tebessüm etti. "Ailem yok. Benim için endişelenecek kimse yok."

Adamın sesindeki hafif acı yankısını duyarak kaşlarını çattı. Yoksa hayal kırıklığı mıydı? Kendisi hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordu ama kadın bu esrarengiz adamı merak ediyordu.

"Peki ya annen?" diye sordu. "Kont olduğunuza göre babanızın öldüğünü varsayıyorum."

Yüz hatları sertleşti ve vücudu kaskatı kesildi. "Beni doğururken öldü."

Isabella onun daha fazla konuşmasını bekledi ama o sessiz kaldı. Annesini hiç tanımamış olması ne kadar da korkunçtu. Belki de bazı açılardan onu daha sonra kaybetmekten daha kolay olmuştu. Hayır. Ne kadar çok

Kendi annesini özlemişti, onun ölümünün görüntüleri ne kadar korkunçtu, çocukluk anılarını hiçbir şeye değişmezdi.

"Aileni çok sever miydin?" diye sordu, üzerlerine çöken sessizliği bozarak.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Bu nasıl bir soruydu böyle? Elbette ailesini seviyordu, yoksa şu anda burada onunla birlikte olmaz, onlar adına intikam almak için Leaudor'a dönüş yolunu planlamazdı. Merrick öyle bir adam gibi konuşuyordu ki...

Farkına vardı. Kendisinin ailesiyle paylaştığı sevgiyi ailesiyle paylaşmamış bir adam.

"Evet," dedi sonunda. "Onları çok sevdim."

"Bana onlardan bahset," dedi, sesinde hafif bir gerginlik vardı.

Uzun bir süre ona baktı. Adam onun ailesi hakkında bir şeyler duymaya hevesli görünüyordu ama sesi sadece kibar bir ilgi gösteriyordu.

"Şey, bir bakalım. Stephane en büyükleriydi. Çocukken bile sabırsızdı. Geleceğin kralı olarak görevi konusunda çok ciddiye. Babamın umutsuzluğa kapıldığı bir öfkesi vardı ama kendini yaklaşan rolü hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye adanmıştı."

Palet üzerinde kaykıldı, dirseğini dizine dayadı ve yanağını avucunun içine aldı. "Davide ve ben pek çok açıdan şanslıydık. Çocukluğumuz rahat geçti, gerçi ailemiz Stephane'ı hiçbir zaman *bu kadar* odaklanmaya teşvik etmedi. Bu onun seçimi idi."

"Davide'nin kral olmak için biçilmiş kaftan sanmıyorum, yine de iyi bir kral olabilirdi. Keşişlerin yöntemleriyle daha çok ilgilenirdi. Bence manastıra katılmayı ciddi ciddi düşünürdü."

Bir gülümseme yüzündeki gerginliği hafifletti. "Biz yakın bir aileydik. Stephane ne kadar ciddi olursa olsun, bana her zaman gülümser ve saçımı hızlıca karıştırırdı. Ama babamı memnun etmek onun için her şeydi ve bunun için sürekli çalışırdı."

Merrick'in yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Ne büyük kayıp."

Onun tepkisi karşısında kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bu Stephane'ın seçimi idi," diye savundu. "Babam hepimizle çok gurur duyardı. Bizimle gurur duyduğunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Stephane bunu daha da ileri götürdü. Babamızın onaylayacağı türden bir kral olmak istedi."

Merrick başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre sonra ona baktı, gözlerinde meraklı bir özlem vardı. "Peki ya annen? O nasıl biriydi?"

Isabella ona çarpan acı dalgasıyla nefesini tuttu. Tekrar yıkılmamaya kararlı bir şekilde titrek bir gülümseme sundu. "O harikaydı. Güneş ışığı ve koşulsuz sevgi kokuyordu. Dokunuşu, sesi, şimdiye kadar deneyimlediğim en rahatlatıcı şeydi. Babamı, ailemizi ayakta tutardı. O... hepimizin hayatındaki temel unsurdu," dedi, annesinin hepsi için ne kadar önemli anlatmak için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," diye fısıldayarak sözlerini tamamladı.

"Özür dilerim," dedi Merrick alçak bir sesle. "Acı dolu anıları geri getirmek istememiştim. Sadece annemi hiç tanımadım. Nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum. Çocukluğum bir hemşire ve daha sonra da hükümdarına aşırı düşkün, asık suratlı bir mürebbiyeyle geçti."

Kalbi, küskün adamın derinliklerine gömülmüş küçük çocuk için acıyordu. Sahip olduğu aileye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Kısa bir süre için bile olsa.

"Kendini yakın hissettiğin biri olmalı," diye mırıldandı.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kirk benim için bir kardeş gibiydi. Her zaman sahip olmayı hayal ettiğim türden bir kardeş. Edward, gerçek kardeşim, kötü biri değildi. Beni çok düşündüğünden şüpheliyim. Benden nefret etmiyordu. Birinden nefret etmek için en azından onu tanımış olmak gerekir."

"Peki ondan nefret ediyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ona hep hayranlık duydum. Ona imrendim. Onun olduğu her şey olmayı arzuladım."

"Ona ne oldu?"

"Neredeyse şafak sökmek üzere," dedi saatini kontrol ederek. Ayağa kalktı, konuşmalarına devam etmek için hiçbir çaba göstermedi.

Karanlık gökyüzünden onay almak için pencereye doğru baktı. "Sanırım o zaman hazırlanmalıyız."

Başını salladı. "Eğer duymak istersen bir plan düşündüm." Kadın başını salladı.

"Köye gidip Kirk'ün bizim için ayarladığı atları alacağız. Yolculuğumuz için de erzak olmalı."

Isabella şaşkınlıkla ona baktı. "Kirk bize bir şey getirmeyi nereden biliyor?"

Ağzının kenarından hafif bir gülümseme yayıldı. "Kirk ve ben birbirimizle o kadar uzun süredir çalışıyoruz ki, hamlesini

Bunu yapmak. Londra'dan buraya gelme planımı ona anlattım. Komşu köyde bize yardım ettiğinden hiç şüphem yok."

Tedirginlik midesini bulandırdı. Tecrübelerine göre, kimseye güvenmek para kazandırmıyordu. Hele de hakkında bu kadar çok şey bilen birine.

"Bana güvenebiliyorsan Kirk'e de güvenebilirsin," dedi sanki aksini söylemesi için ona meydan okurcasına.

"Köyden nereye gidiyoruz?" diye sordu, Kirk'ten ya da endişelerinden bahsetmek istemiyordu.

Derin bir nefes aldı. "Dover."

Bir anda yerdeki tüneğinden fırladı. "Dover mı? Dover'a gidemeyiz. Söz konusu bile olamaz. Orada bir gemiye binmeden önce tuzağa düşürülürüz. Sana Dover'ın İngiltere'ye girdiğim yer olduğunu söylediğimde beni duymadın mı?"

Kadının tiradını durdurmak için elini kaldırdı. "Beni dinle."

Korku ve öfke içinde savaşıyordu ama dudaklarını birbirine sıkıca kapattı.

"Brighton'a seyahat etme planın çok mantıklıydı. Çok mantıklıydı. Ta ki peşinizdekilerin sizden tam da bunu yapmanızı beklediklerini düşünmeye başlayana kadar. Şimdiye kadar sizi kolayca yakalayamayacaklarını biliyor olmalılar.

Çok değerli bir rakip olduğunuzu kanıtladınız."

Tedirginlik öfkesinin bir kısmını bastırdı. Ya haklıysa? Güneye doğru ilerleyerek bir tuzağa doğru yürüyor olabilirdi. Söyledikleri mantıklıydı.

"Gerçekte, dünya üzerinde yapabileceğimiz en aptalca şey Dover'dan bir gemi kiralamaktır. İşte bu yüzden yapmamız gerekenin tam da bu olduğunu düşünüyorum."

Alt dudağını çiğnedi, tedirginliğini gizlemeye hiç çalışmıyordu. Mantıklıydı ama büyük bir risk alıyorlardı. Ya peşindeki adamlar bir eşeğin zekâsına sahip değillerse? O zaman muhtemelen hepsi Dover'da sıraya girmiş onun gelişini bekliyor olurdu. Ama söyledikleri doğruysa, muhtemelen onun bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyorlardı ve dediği gibi, onun için yapılacak en mantıksız şey Dover'a gitmek olurdu.

"Dover'da bir gemiye binmeyi başarısak, birkaç gün içinde Leaudor'a varabiliriz," diye belirtti. "Brighton'a gidersek, sadece oradaki yolculuk bile birkaç gün sürer. Oradan da Leaudor'a bir gemi kiralayacağımızdan emin olamayız ve havanın uygun olması halinde bu yolculuk muhtemelen bir hafta sürecektir."

Birkaç gün içinde evde olabilirdi. Bu düşünce ona çok uzun zamandır yaşadığı en büyük rahatlığı verdi. Ve bu riske değdi.

Yakalandı.

Bir süre durakladıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Dover zaman."

Ayağa kalktı ve ocağın üzerinde duran giysilerini işaret etti. "O zaman giyinelim ve hava aydınlanır aydınlanmaz köye doğru yola çıkalım."

* * *

Sıcaklık gece boyunca daha da düşmüştü. Gün doğumunun loş ışığına adım attıklarında, etraflarındaki hava donmuş gibiydi. Ayaklarının altındaki toprak çatırdıyor, bir buz tabakasının altında sıkışıp kalıyordu.

Isabella paltosunu daha sıkı sardı, en azından dünkü yağmur ve kar karışımı soğuğu durdurduğu için minnettardı.

Merrick onun elinden tuttu ve küçük kulübeyi çevreleyen sık çalılıkların arasından geçmesine yardım etti. Ormana girdiklerinde yürümek daha kolaydı ve hızlarını arttırdılar.

Başka koşullar altında olsa manzaranın güzelliğine hayran kalırdı ama köyün eteklerine yaklaşırlarken sadece şöyle bir baktı. Önce ince bir duman, sonra da yakındaki bacalardan geldiğine şüphe olmayan bir başkası onu yaklaşmakta oldukları konusunda uyardı.

Bir grup küçük kulübeyi gördüklerinde rahat bir nefes aldı. Fazla uzakta değillerdi.

Ana yoldan köye girmemeye dikkat ederek evlerin etrafında geniş bir daire çizdiler. Sonunda bir hana vardılar ve Merrick onu gözden uzak durması konusunda uyardı.

"Atlarımız hakkında bilgi almak için içeri giriyorum. Bir dakikadan fazla sürmez. Eğer on dakika içinde dönmezsem, buradan olabildiğince çabuk çıkın."

"Ama ben nasıl..."

Saatini onun eline tutuşturdu. "Birazdan döneceğim."

Adamın köşede kayboluşunu izledikten sonra hızla etrafını kolaçan etti. Yoldan geçen insanların görebileceği bir yerde kalmamaya karar vererek hana bitişik olan ahıra girdi.

Atların küflü kokusu, ter ve gübre, taze saman karışarak içeri girer girmez ona saldırdı. Atlar onun varlığını hissettiklerinde gergin bir şekilde kişnedi ve homurdandı.

Ahırlara doğru ilerledi, geçerken elini yumuşak burunları okşamak için uzattı. Atlardan yayılan sıcaklık hoş bir karşılamaydı.

rüzgarla değişir.

Sonunda durdu ve göğsünü itmek için başını eğen atın boynunu okşadı. "Sana yedirecek bir şeyim yok," dedi üzüntüyle, at ona sokulmaya devam ederken.

Yemliğe uzandı ve bir avuç yulafı onun ağzına götürdü. Anılar onu sardı. Kraliyet ahırlarında çok uzun saatler geçirmişti. Babası yirmi beşinci yaş gününde ona güzel bir aygır hediye etmişti. Ölümünden sadece üç ay önce.

Zamanı kısıtlı ve görevleri çok fazla olmasına rağmen, onunla ata binmek için her zaman zaman ayırırdı. Saray arazisinde keyifli bir gezintinin ardından sık sık ahıra geri dönerlerdi. En son birlikte ata bindiklerinde kız ilk kez kazanmıştı.

Kalbi ağırlaşmıştı, döndü ve Merrick'i beklemek için ön tarafa doğru yürüdü. Saatini hızlıca kontrol ettikten sonra yedi dakikadır burada olmadığını anladı. Geriye sadece üç dakika kalmıştı. Boğazından yukarı doğru kabarmakla tehdit eden panik dalgasını bastırdı. O burada olacaktı.

Tam dokuz dakika ve birkaç kalp atışı sonra, elinde iki poşetle ahıra girdi. Birini kadına uzattı, ardından daha küçük bir paketi ona doğru itti.

"Yiyecek bir şeyler," diye açıkladı onun büyük sevincine.

Bir an bile beklemeden içine daldı ve hâlâ sıcak olan etli turtayı buldu. Kabuk içinde cennet gibiydi. Et dolu pastayı ısırırken duyduğu haz dolu iniltiyi zorlukla zapt edebildi.

Kalanını hızla tüketti, istediği gibi tadını çıkarmak için durmadı. Gömleğindeki kırıntıları fırçaladıktan sonra omzundaki büyük çantayı aldı. "Hangi atlar bizim?" diye sordu.

"Ön bölmelerdeki iki kişi."

Her iki atı da hızla eyerledi ve çantalarını bağladı. Atları ahırdan dışarı çıkarırken ona baktı. "Sormayı unuttum ve sanırım tahmin etmemeliydim, ama ata binebilir misin?"

Kıkırdadı. "Daha iyi bir soru yan eyere binebilir miyim olurdu. Aslında ben her zaman ata binmişimdir."

Atına binmesine yardım etmek için elini uzattı ve yerleşir yerleşmez dizginleri ona verdi. Daha sonra atına atladı ve onun önünde yola çıktı.

Atını ileri doğru itti ve köyden çıkıp kuzey yoluna doğru onu takip etti. Adamın yanına yaklaştığında, adam ona baktı.

"Zorlu bir yolculuk olacak. En iyi ihtimalle sadece birkaç saat uyumak ve atları dinlendirmek için duracağız. İki gün içinde Dover'da olmayı umuyorum."

Onaylarcasına başını salladı.

Kısa süre sonra ana yoldan ayrıldılar ve kırsal alan yerini daha az sıklıkta ormanlık bir alana bırakırken ana yola paralel ilerlemeye başladılar. Ağaçların arasında hâlâ görece bir belirsizlik içindeydiler ama arazide zorlanmadan ilerleyebiliyorlardı.

Birkaç saat sonra küçük bir dereye geldiler ve atların su içip otlamasına izin vermek için durdular. Merrick çantasını karıştırdı ve onlar için iki sandviç ve küçük bir şişe şarap çıkardı.

Sandviçi afiyetle yedi ve her lokmanın tadını çıkardı. Çok uzun süre az ya da hiç yemek yemediği için, en basit yiyeceklere bile yeni bir takdir kazanmıştı. Adam şarabı ona uzattı ve o da şişeden içti. Kaba bir şaraptı ve alışkın olduğu şaraba hiç benzemiyordu ama daha önce hiç bu kadar iyisini tatmamıştı.

Şişeyi ona geri vererek bir ağaca yaslandı ve memnuniyetle iç çekti. Aynı gün içinde iki öğün yemek alışık olmadığı bir lükstü ve doymak ve doyurulmak harika hissettiriyordu.

"Bir daha aç kalmayacaksın," dedi Merrick karanlık bir sesle. "Buna izin vermeyeceğim."

Şaşkınlıkla gözlerini açtı ve ona baktı, yine onun algısına hazırlıksız yakalanmıştı. Onun düşüncelerini okuyabildiği için utanarak gözlerini kaçırdı.

"Bu aylar sizin için zor geçmiş olmalı."

"Umarım ben eve döndüğümde sona ererler," dedi hafifçe. Yine de kalbinin derinliklerinde zor zamanlarının daha yeni başladığını biliyordu.

Atların bağlarını çözdükten sonra Merrick ona yardım etti ve yola devam ettiler. Sessizlik içinde ilerliyorlardı, öğle güneşi onu hafifçe ısıtırken sabit adımlarına devam ettiler. Bulutlu gökyüzü yerini güzel bir mavi tuvale bırakmıştı. Yapraksız ağaçlar böylesine güzel bir arka plana karşı keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Ayaz erimiş, zemin ıslak ve nemli yapraklarla kaplanmıştı. Onları takip eden biri olsaydı, atlar çamurda taze toynak izleri bıraktığı için izlerini bulmak kolay olurdu.

Isabella başını salladı, yolculuklarının tehlikelerini düşünmemeye kararlıydı. Eğer şansları yaver giderse, iki günden kısa bir süre içinde Dover'a varacaklar ve Leaudor'a güvenli bir şekilde geçeceklerdi. Ve İngiltere'ye sonsuza dek veda edebilecekleri. Eğer bir daha dönmek zorunda kalmazsa, çok erken olacaktı.

Gün ilerledikçe ve güneş batmaya başladıkça hava daha da soğudu. Atların burun delikleri alevlendi ve nefeslerini bir sis içinde dışarı üfledi. Bacakları uyuşmuştu ve onları atına yaklaştırarak onun sıcaklığını aradı.

"Hava tamamen kararır kararmaz yola geri döneceğiz," diye seslendi Merrick onun yanında. "Ormanda kaybolma riskini göze alamayız."

Gece için durmaktan hiç bahsetmedi ve yola devam etmenin önemini bilmesine rağmen kalbi sıkıştı. Bir süre uyuyabileceği sıcak bir yer için neler vermezdi. Derin ve iyileştirici bir uykuya dalmayalı yıllar olmuş gibiydi.

Otuz dakika sonra, güneş ağaçların arkasında tamamen battığında ve artık üzerinde bulundukları patikayı seçemediklerinde Merrick atını yola doğru çevirdi.

Ufkun hemen üzerinde, yeni evresinden çok uzak olmayan ay belli belirsiz parlıyordu. Dolunay olmadığı için sessizce şükretti. Dolunaylar haydutları ve diğer kötü niyetli insanları çekerti.

Yetkin bir binici olmasına rağmen, eyer üzerinde geçirdiği uzun saatler, kibar bir ortamda dile getirilemeyecek noktalarını yıpratıyordu. Daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışarak hafifçe kımıldadı.

"Durmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

Bir şey kaçırdı mı? Algısı onu rahatsız etmeye başlamıştı. "Hayır, ben gayet iyiyim. Benim yüzümden durmanıza gerek yok."

"Şşşt," dedi ve atını aniden durdurdu.

Döndü ve uzun bir süre arkalarından baktı, sonra tekrar ona döndü. "Ormana doğru," dedi aceleyle, atını ileri doğru mahmuzlayarak.

At Merrick'in peşinden ormana doğru koşarken topuklarını tekmeledi ve başını eğdi. Ağaçların arasına girdiğinde Merrick kısa bir süre durdu ve kıza kıpırdamamasını işaret etti.

Birkaç dakika sonra bir gümbürtü duydu ve kısa bir süre sonra, atlı iki adamın takip ettiği bir araba yoldan aşağı yuvarlandı.

Araç tamamen gözden kaybolana kadar izlediler, sonra Merrick dikkatle başka bir trafik işareti olup olmadığını dinledi. Başka bir şey olmadığına ikna olmuş olacak ki eliyle yola doğru işaret etti.

O anın heyecanıyla ne kadar üşüdüğünü tamamen unutmuştu. Yolculuğa devam ettiklerinde ve kalp atışları normale döndüğünde, üşüme geri gelmeye başladı. Yorgunluk da öyle. Atın yavaş sallanma hareketi, gözlerini açık tutmakta zorlanana kadar onu uyuşturdu. Ama yine de yollarına devam ettiler.

Tam daha fazla ilerleyemeyeceğine ikna olmuşken, adam bir kez daha kendisini yoldan takip etmesini işaret etti.

Atından inerken, "Bu gece burada duracağız," dedi.

Atından inerken dizleri neredeyse bükülüyordu. Adamın zayıflığını görmesini istemediği için aceleyle ayağa kalktı. Gerçi hiçbir şey fark etmediği de şüpheli, diye düşündü ekşi ekşi.

Karanlıkta ayrıntıları seçmeye çalışarak çevrelerine göz gezdirdi. Ağaçların arasında küçük bir açıklık vardı ama bunun dışında alan dikkat çekici değildi.

Merrick atları küçük dereye kadar yürüttü ve yakındaki bir ağaca bağladı. Onları ot yığınlarıyla ovdudan sonra, otların üzerinde mutlu bir şekilde içmeye ve atıştırmaya bıraktı ve kadının durduğu yere geri döndü.

"Atların yakınında kamp kuracağız. Biri yaklaşırsa bizi uyarırlar."

Onu dereye kadar takip etti, yürüyüşü sert ve dayanılmaz derecede acıydı. Adamın eyere bağladığı çantalardan birini açmasını izlerken bacakları titriyordu. Yere bir battaniye serdi, sonra üstüne bir tane daha koydu.

"Birbirimize yakın uyumak zorundayız," dedi biraz tereddütle. "Sıcak kalmamızın tek yolu bu. Vücut ısıımızı kullanarak."

Adamın söylediklerini özümsemişti ve ona sınıksız sarılıp uyuduğunu hayal ederken yanakları ısındı. "Evet, evet tabii ki," diye çıkarmayı başardı. "Son derece mantıklı."

"Yatmadan önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, tek istediğim ," diye itiraf etti.

Ona bir el uzattı. "O zaman biraz uyuyalım ve sabah yemek yiyelim."

Elini onunkinin içine soktu ve adam battaniyeye uzanmasına yardım etti. Sıcaklık çoktan lezzetli bir girdap halinde koluna yayılmaya başlamıştı. Adam onu uzanmaya çağırırken kadın isteksizce elini bıraktı.

Yerden gelen nemin battaniyeye çoktan nüfuz etmemiş olması için dua ederek yavaşça yerleşti. Adam daha fazla battaniye çıkardı ve onun yanına doğru süründü. Kadın nasıl bir pozisyon istediğini sormadan, adam ona doğru uzandı ve onu kendine doğru çekti.

Battaniyeleri etraflarına sıkıca sararak onu göğsüne hapsetti. Derin bir nefes aldı, adamın sıcak kokusu onu sarmıştı. Adamın kolları

ona yaklaştı ve memnuniyet içinde iç çekti.

"İyi misin?" diye sordu usulca kulağına.

"Mmmm."

Boğuk sesi kadının üzerinde duygusal bir şekilde kayıyordu. "Şimdi uyu. Yarın uzun bir yolculuğumuz daha var."

Ona sokuldu, onun gücü karşısında eridi. Kolları onu sımsıkı sardı ve bir daha bu kadar zevkli bir şey yaşayıp yaşamayacağını merak etti.

Gözleri dalgalandı ve yanağını onun göğsüne bastırarak kalbinin sabit ritmiyle rahatladı.

Simon neredeyse yüksek sesle inliyordu, çünkü kadın yemyeşil formunu ona daha da yaklaştırmıştı. Zaten acı içindeydi ve ona karşı kıpırdanarak ona daha fazla işkence ediyordu.

Vücudunun sakinleşmesini diledi ama şu ana kadar çabasının hiçbir etkisi olmamıştı. Pantolonu sıkıydı, acı verecek kadar sıkıydı ve kızın bunu fark etmemesi için dua etti.

Kontrol eksikliğine lanet etti. Dikkatini toplayamazsa bu onu öldürmekten başka bir işe yaramayacaktı. Daha önce hiç bir kadına duyduğu çekimin, duyguları üzerindeki sıkı hâkimiyetine müdahale etmesine izin vermemişti.

Ama lanet olsun ki bu kadın, henüz bir kraliyet prensesi, onun reşit olmuş bir okul çocuğı gibi tepki vermesine neden olmamıştı. Sadece ulaşamayacağı bir yerde olmakla kalmıyor, aynı zamanda onun güvenliğınden de sorumluydu. Onun hakkında şehvet dolu düşünceler beslemek boşuna bir çabaydı.

Koyu renk kirpiklerinin yanaklarına yaslandığını görmek için aşağıya baktı. Yumuşak nefesi göğsüne üfledi ve onu iliklerine kadar ısıttı. Yavaşça, yanağını kaplayan saç tellerini geriye doğru okşadı. Gerçekten de çok güzeldi ve onu hiçbir kadının büyülemediğı kadar büyülemişti.

İşte tam da bu yüzden aralarına mümkün olduğunca mesafe koyması gerekiyordu. Mecazi anlamda tabii ki, çünkü şu anda aralarında bir santim bile mesafe yoktu.

Bunu düzeltmek için arkasına yaslandı ve gökyüzüne baktı. Hayatı nasıl birdenbire bu kadar karmaşık hale gelmişti? İşinin tehlikeleri onun için yeni bir şey değildi ama daha önce hiç bu kadar kişisel bir çıkar geliştirmemişti. İşini yaptı ve bir sonraki konuya geçti.

Onun uyuyan haline baktı ve göğsünde garip bir sıkışma hissetti. Her şeye lanet olsun ama kızın onun üzerinde yapamayacağı bir etkisi vardı.

hatta açıklamak.

Başka hiçbir insana söylemediği şeyleri onunla paylaşmıştı. Kirk'e bile. Onun ailesinden bahsetmesi, içinde doğduğu evden ayrılırken geride bıraktığını düşündüğü bir özlem uyandırmıştı.

Yetişkin hayatında ilk kez, kendi ailesine sahip olsaydı hayatının nasıl olabileceğini düşündü. Gerçek bir aile.

Ağızındaki kötü tada karşı yutkundu ve bu yola girdiği için bile kendini sessizce azarladı. Sahip olamayacağı şeyleri özlemenin ona bir faydası yoktu. Seçtiği yolda asla sahip olamayacağı şeylere. İngiltere onun sorumluluğundaydı. Onun ailesiydi. Bu yeterli olmalıydı.

Dokuzuncu Bölüm

Isabella yavaşça gözlerini açtı, lezzetli rüyasından çıkmaya isteksizdi. Kendini sıcak ve güvende hissediyordu. Gözleri odaklandığında kendini Merrick'in göğsüne bakarken buldu.

Sanki kendi akılları varmış gibi, elleri yukarı kalktı ve gömleğinin yüzeyinden omuzlarına doğru hafifçe sıyrıldı. Tıpkı her zaman bir erkeğin hissetmesi gerektiğini hayal ettiği gibi hissediyordu. Sert, sağlam, güçlü. Adam deri ve at kokuyordu ama bu koku ona çok çekici geliyordu.

Adam gözlerini açtığı anda, kadın ellerini hızla geri çekti.

"Günaydın," diye mırıldandı hafif boğuk bir sesle. "Umarım iyi uyumuşsundur."

Başını salladı.

Adam aceleyle ondan ve battaniye açıldığında soğuk bir hava dalgası üzerine çöktü. Adamın sıcaklığını kaybettiğini vücudunun her santimetresinde hissetti ve geri dönmesini isteme dürtüsünü bastırdı.

Onu takip etti, gerinirken bacakları protesto çığlıkları atıyordu. Bir eliyle boynundaki kıvrımları ovuştururken, diğer eliyle küçük bir ağacın dallarına astığı paltosuna uzandı. Sabah sisi tehlikeli bir şekilde yere yakın asılı duruyor ve bölgeye ürkütücü bir nitelik kazandırıyordu. Atlar kışnerken sırtlarından buhar yükseliyordu.

Merrick derenin kenarında diz çöktü ve suyun bir kısmını ağzına götürdü. Kadını yanına çağırdı ve avuçladığı ellerini ona doğru uzattı. Kadın çekingen bir tavırla ağzını eğdi ve içti. Her nasılsa onun ellerinden içme eylemi şehvetli bir hal almıştı. Dudakları adamın başparmağıyla temas ettiğinde neredeyse sıçrayacaktı. Adamın teni hafif tuzlu bir tada sahipti ve yumuşak ağzına sert bir his veriyordu. İçinde kalan nemi alırken dili kısa bir süre dışarı fırladı ve adamın geri kalanının da aynı tadı verip vermeyeceğini merak etti.

"Daha fazla mı?" diye sordu, ellerini tekrar dereye indirerek.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu kadar yeter. Teşekkür ederim." Dudaklarını yaladı, adamın dokunuşunun hissi hâlâ oradaydı.

Atların yanına döndü ve çantasından iki ekmek çıkarıp birini ona uzattı. "Artık gitmeliyiz. Yolda bir şeyler yiyebiliriz."

Teklif edilen ruloyu aldı ve atına doğru ilerledi. Merrick'in elleri beline dolandı ve onu eyere kadar kaldırdı. Kadın oturduğunda, dizginleri toplarken elleri önce oyalandı sonra da bacağından aşağı indi.

Bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama aniden döndü ve kendi atına bindi. Sessizce yola koyuldular, bir kez daha ana yoldan vazgeçip ormanın içinden geçtiler.

Birkaç mil sonra Isabella sessizlikten sıkıldı ve Merrick'e baktı. "Dover'a ne zaman varacağımızı düşünüyorsun?"

"Umarım bu geceye kadar," diye karşılık verdi. "Bizi Leaudor'a götürebilecek bir gemi araştırması yapacağız ve umarım kısa bir süre sonra yola çıkacağız." Bir an durakladı ve önce önüne, sonra tekrar ona baktı. "Ama bu birkaç gün sürebilir."

"Bizi götürecek bir gemi bulamazsak ne yaparız?" diye sorarak, diğerlerine üstün gelen tek korkusunu dile getirdi.

"Başarısız olmayacağız," dedi kararlılıkla.

Kendisine olan güveni onu biraz olsun neşelendirdi ve Leaudor'a geçme şansları konusunda daha iyimser olmaya zorladı kendini. Zihni hızla eve döndükten sonra ne olacağına odaklandı.

Kalbini korku sarmalları sardı. Her şeyden önce, Jacques onlara ulaşmadan önce kutsal emanetleri almak için kayalıklara gitmesi gerekecekti. Muhtemelen çoktan hazineye rastlama umuduyla mağaraları araştırmaya başlamıştı.

Ve sonra, onları geri almayı başarsa da başaramasa da, ailesini öldüren adamla yüzleşmek zorunda kalacaktı. *Sacre Foi* rahiplerinin başkanlık edeceği uzun bir duruşmanın içine çekilmek istemiyordu. Jacques ya ölüme mahkûm edilecek ya da adadan sürgün edilecekti. Her iki durumda da kendini aldatılmış hissedecekti. O piçle kendisi yüzleşmek istiyordu.

Yumrukları dizginleri sıkıca kavradı, parmak eklemleri bembeyaz olana dek. Denerken ölse bile intikamını alacaktı. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu, ulusunun yönetimini üstlenmek kadar önemliydi.

Annesinin sevgi dolu yüzü, sanki gerçekten de kanlı canlı karşısında duruyormuş gibi gözlerinin önünde belirdi. Isabella gözyaşlarını kırıştırdı ve annesinin onları eliyle nazikçe sildiğini hayal etti.

"Ölümünün cezasız kalmasına izin vermeyeceğim anne," diye fısıldadı.

"Bir şey mi söyledin?" Merrick onu hayal aleminden kopararak sordu.

Gözyaşlarını yutarak ve parlak bir gülümsemeyle ona baktı. "Hayır."

"Bak Charlie, misafirimiz var," diye seslendi yabancı bir ses, hem Isabella'yı hem de Merrick'i ürkütmüştü.

Bir açıklığa yaklaştıklarında, küçük bir ateşin etrafında oturan iki pejmürde görünümlü adam gördüler. Merrick gözleriyle ona bir uyarıda bulundu ve o da anlayışla başını salladı. Burada durmayacaklardı.

Merrick iki adama başıyla selam verdi ve atını yana doğru yönlendirdi, Isabella da onu takip etti.

İkinci adam dişsiz bir gülümsemeyle, "Bu hiç de dostça bir davranış değil," dedi. "Neden durup biraz oturmuyorsun?"

"Evet, neden olmasın?" dedi üçüncü bir ses çok yakınlarından.

Isabella ağaçların gölgesinden bir adamın çıktığını gördü, elinde bir tabanca vardı. Doğrudan Merrick'e doğrultulmuştu.

Adam ateşin yanındaki ikisinden sadece biraz daha iyi giyinmişti ama bakışları daha tehditkârdı. Elindeki tabancayı sallayarak attan inmelerini işaret etti.

Merrick atından kaydı ama dizginleri sıkı sıkı tutmaya devam etti. Yavaşça onun yanından indi ve önlerindeki tehdide dikkatle baktı.

"Ne istiyorsun?" Merrick homurdandı. "Yolumuza gitmek istiyoruz."

Isabella onun sesindeki değişime hayret etti. Aristokrat tonu gitmişti. Daha yaygın olduğu kolayca anlaşılabilen daha düz bir aksan benimsemişti.

Etrafta başka sürprizler olup olmadığını anlamak için aceleyle etrafına bakındı. İki adam ateşin yanındaki çömelme pozisyonlarından kalkmış ve şimdi silahını sallayan arkadaşlarının yanına doğru ilerliyorlardı.

Aşırı iri adamlar değillerdi. Merrick'le birlikte onları en az güçlkle savuşturabileceklerinden emindi. Ancak silah istenmeyen bir komplikasyon yaratmıştı.

Silahlı adam Merrick'e, "Çantanı buraya at," diye hırladı.

Merrick uzandı ve çuvalı eyerden yavaşça çözdü. Sonra çuvalı adama doğru fırlattı ve çuval bir yığın halinde adamın ayaklarının dibine düştü. Adam çuvalı alması için suç ortaklarından birine işaret etti.

Adam Isabella'ya doğru yaklaştı ve etrafından dolanırken tabancayı kolundan omzuna ve sırtına doğru kaydırdı.

"Senin gibi hoş görünümlü bir kadın erkek gibi giyinerek ne yapıyor?" diye sordu kıs kıs gülererek.

Isabella sessiz kaldı ve ona bakmayı reddetti.

"Üzerinde değerli eşya yok," diye seslendi diğer adamlardan biri. "Bu açıkça görülüyor."

Adamlar şamatayla güldüler.

Tabancalı adam dikkatini Merrick'e çevirdi. "Peki ya sen? Üzerinde ne var?"

"İlginizi çekecek bir şey yok," dedi Merrick.

"Şimdi buna ben karar vereceğim." Merrick'e dik dik baktıktan sonra silahıyla bir işaret yaptı. "Botlarını çıkar."

"Ne?" Merrick talep etti.

"Beni duydu. Ben onları havaya botlarını çıkar."

Merrick yüzünü buruşturarak eğildi ve bir ayağının üzerinde zıplayarak önce bir çizmesini sonra da diğerini çıkardı. Onları öfkeyle adama fırlattı ve nemli zeminden gelen nemi emen çoraplarıyla ayakta durdu.

Adam daha sonra Merrick'in cebine uzandı ve saat ile para kesesini çıkardı.

"Vay, vay, vay, burada neyimiz varmış?" Diğer iki adama döndü. "Adamımızın cepleri oldukça dolgun."

Para kesesini adamlara fırlattı, onlar da açgözlülükle keseyi açıp bozuk paraları ve tomar tomar banknotları yere döktüler.

Sonra tekrar Isabella'ya doğru yürüdü ve botlarına baktı. Isabella nefesini tuttu, adamın botlarını bırakacağını umuyordu. İlk başta yüzüğü ve haritayı biraz büyük botlarının burnuna sakladığı için şükretmişti ama şimdi onları yine de kaybedecekmiş gibi görünüyordu.

Diğer adamlara hızlı bir bakış attığında Merrick'in parasını saymakla meşgul olduklarını gördü. Göz ucuyla silahlı adamı izledi ve bir fırsat bekledi. Ve sonra o fırsatı yakaladı. Adam ondan uzaklaştı, Merrick'e doğru bakarken eli hâlâ silahı ona doğru tutuyordu.

Bir anda kolunu savurdu ve adamın bileğine çarparak tabancayı yere düşürdü. Darbesinin ardından bacağını savurdu ve adamın dizine çarptı.

Bacakları bükülürken acı içinde inledi ve yere yığıldı.

Diğer iki adam yerden fırladı. Biri parayı aldı ve hemen ağaçlara doğru koşmaya başladı, ama diğeri Merrick'e saldırmak için hamle yaptı. Merrick adamın hücumunu karşılarken, Isabella rakibinin dikkatinin dağılmasından faydalandı ve silahına davrandı.

Eli namlunun soğuk metaline değdiğinde, bir el bileğinin etrafında kıvrıldı ve neredeyse kavrama gücüyle onu koparacaktı.

"Lanet olası kaltak!" diye homurdandı ve ona ters bir yumruk atarak geriye doğru savurdu.

Yanağı kızgın bir arı gibi vızıldadı ama saniyeler içinde ayağa kalktı. Öfkesi üzerinde alev alev parlıyordu ve adam hâlâ yerde olduğu için şimdi avantaj ondaydı. Ayağını hızla uzattı ve adamın burnuna bir tekme attı. Yüzünden fişkıran kan hemen altındaki zemine saçıldı.

Ona tepki vermesi için zaman tanımadan, bu kez çenesinin tam ortasına bir darbe daha . Bir çatırtı hissetti ve dişlerini kırdığını anladı. Elleri burnunu ve çenesini kavramak için havaya kalktı ve acı içinde çığlık attı.

Adama doğru bir kez daha ilerlerken silahı ayağıyla yerden alıp ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

Ayağa fırladı ve çılginca geri çekilerek ondan uzaklaştı. "İblis kaltak!"

Merrick'in yerde duran botlarına neredeyse takılıyordu. Onları kaptığı gibi döndü ve ilk adamın koştuğu yöne doğru kaçtı.

Isabella ona yardım etmek için koştuğunda Merrick kalan adamı çenesine indirdiği bir yumrukla yere sermişti.

"İyi misin?" diye sordu, omuzlarını ellerinin arasına alarak. "Evet, iyi misin?"

"Bütün paramı, lanet olası botlarımı ve içlerine sakladığım bıçağı alıp kaçtılar," diye homurdandı ve hayal kırıklığıyla yumruğunu eline vurdu.

Tekrar ona baktı ve eli hızla yanağına gitti. "İyi değilsin."

Adamın ona vurduğu yere hafifçe dokundu ve kadın irkildi.

"Ben iyiyim," diye itiraz etti. "Önemli bir şey değil."

"Sana dokunduğu için o piçi öldürmek isterdim," dedi tehlikeli derecede alçak bir sesle.

"Gerçekten, ben iyiyim."

Çıplak ayaklarına tiksintiyle baktı. "Leaudor'a geçişi güvence altına almak için başka bir yol bulmalıyız. Haydutların çaldığı parayla bir gemi kiralamayı umuyordum, ama şimdi tek seçeneğimiz kaçmak olabilir."

"Bir yolunu bulacağız," dedi kısık bir sesle.

"Evet," dedi adam güven verici bir şekilde.

"Şimdi belki de sana bot tedarik etmeye odaklanmalıyız," dedi adamın ayaklarına bakarak. "Yakınlarda bir kasaba var mı?"

"Birkaç saat içinde Tynedale'e varabiliriz," dedi. "En azından atları almamışlar."

Ayaklarının dibindeki baygın adama tiksintiyle baktı. "Eminim hırsız arkadaşları onun için geri döneceklerdir."

"Donmaması için onu ateşe yaklaştırmama yardım et," dedi adamın kollarını tutmak için uzanarak.

Adam bir kaşını kaldırdı ama itiraz etmedi. Adamı ateşe yeterince yaklaştırdıktan sonra, adamın ayağındaki çizimleri çekmek için eğildi. Simon onun niyetini anlayınca gülümsedi.

Botları onun ayaklarının dibine yere bıraktı. "Sence işe yararlar mı?" diye sordu.

Onlara şüpheyle baktı ama bir ayağını içeri sokmak için eğildi. Birkaç dakika topuğunu yıpranmış derinin içine sokmaya çalıştıktan sonra sinirli bir şekilde içini çekti ve ayakkabıyı adamın yattığı yere doğru fırlattı.

Isabella omuz silkti. "Denemeye değerdı." Bir an için baygın adama döndü, sonra tekrar Merrick'e. "Onu gömleğinden çıkarmama yardım et. Malzemeyi şeritler halinde yırtıp ayaklarını sarabiliriz."

Merrick düğmeleri karıştırdı ve ikisi birlikte gömleği adamdan kurtarmayı başardılar. Kadın gömleği çekerek yırtmaya çalıştı ama gömlek sağlamdı. Merrick gömleği ondan aldı ve ikiye ayırdı. Sonra eğildi ve keteni her iki ayağının etrafına sardı.

Tabancayı birkaç metre ötedeki yerden aldı. Dönerek Merrick'e uzattı. "Buna daha sonra ihtiyacımız olabilir."

Başını salladı ve pantolonunun içine soktu.

Atlarına bindiklerinde Merrick ona döndü. "Beni bir kez daha şaşırttınız Prenses."

Merakla ona baktı.

"Dezavantajlı olduğunuz bir durum yok mu?"

"Zorunluluk başarıyı doğurur," diye yanıtladı. "Başarısız olamam, bu yüzden olmayacağım."

Sesinin bir palavracıdan biraz daha iyi çıktığını biliyordu ama doğruyu söylüyordu. Başarısız olmayacaktı. Yapması gereken şeyle arasına kimsenin girmesine izin veremezdi. Daha azını düşünmek kendini felakete sürüklemek olurdu. Ya başaracaktı ya da ölecekti. Bu kadar basitti.

"Bence siz belki de tanıdığım en sıra dışı kadınsınız," dedi, ses tonunda isteksiz bir hayranlık vardı.

"Gerçekten olağanüstü olsaydım, ailemin ölümünü engelleyebilirdim," dedi yumuşak bir sesle.

"Başkalarının delilikleri için kendini suçlayamazsın, Isabella. Bu benim mesleğimde uzun zaman önce öğrendiğim bir şey."

"Hayır, sanırım öyle değil," dedi iç çekerek. "Ama keşke orada mermer bir heykel gibi durup ailemi kesmelerini izlemeseydim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi kararlı bir şekilde. "Ama intikamlarının alınmasını sağlayacağız."

Sıcaklık vücuduna ve göğsüne yayıldı. Sanki davasını onunla birlikte üstlenmiş gibi konuşuyordu. Bunu tek başına yapmayacağı düşüncesi onu daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar güçlendirdi. Kendisine yeni midilli verilmiş bir çocuk gibi gülmek için saçma bir dürtü hissetti.

Birkaç dakika boyunca at sürdüler ve Isabella onun ayaklarına baktı. İnce malzeme muhtemelen soğuğa karşı fazla koruma sağlamıyordu ama en azından botlarını değiştirene kadar bir işe yarıyordu.

Boğazını temizledi ve tekrar ona baktı. Omuzları atının ritmiyle hareket ederek ilerledi. İki gece önce yaptıkları konuşma zihninde ağır bir yük oluşturuyordu. Kardeşi hakkındaki sorusunu geçiştirmişti ama yüzündeki acıyı görmüştü. Sesinde duymuştu.

Yine de konuyu nasıl açacağından emin değildi ve onun hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek için büyük bir istek duyuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, onun düşünce akışını bölerek. Farkında olmadan aklının en üstündeki soruya kapı açmıştı.

"Konuşmamızı düşünüyordum - ailen hakkında," dedi, onun ifadesine vereceği tepkiyi ölçerek.

Yüz ifadesi donuklaştı ve kaçırdı. "Kardeşine ne oldu?"

diye sordu usulca.

Kaskatı kesildi, arabası sertleşti. Uzun bir aradan sonra, "İntihar etti," dedi.

Isabella'nın gözleri büyüdü. "Ama neden?"

Ağız alaycı bir şekilde büküldü. "Keşke bilseydim. Geleceğin Merrick Kontu'nun olması gereken her şeye sahipti. Herkes onu severdi, hiç düşmanı yoktu. Politikada keskin bir sesi vardı. Sesyete çevrelerinde iyi gezerdi. O..." Merrick ne diyeceğini bilemez bir halde sözünü kesti.

"O benim olmadığım her şeydi," dedi sonunda.

Öfke ondan hacim olarak yayılıyordu. Önüne bakarken elleri dizginlerin etrafında sıkıca kıvrılmıştı.

"Özür dilerim," dedi boğazındaki düğümün ardından.

O ve Merrick birçok yönden birbirlerine benziyorlardı. İkisi de sahip oldukları tek aileyi kaybetmişti.

Acı dolu anılardan kurtulmak istercesine başını salladı. "Ne büyük kayıp. Her şeye sahipti."

Yapmadığım her şeyi.

Sanki o kelimeleri yüksek sesle söylemiş gibi kesin bir şekilde duydu. Kendi ailesi içinde bir hiç olmak nasıl bir duyuydu acaba?

Onlar ilerlemeye devam ederken gözlerini önüne dikti. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sessiz kaldı. Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra bir kez daha ona döndü.

"Ayakların nasıl?" diye sordu, konuyu aniden değiştirerek.

"Uyuşmaya başladılar," diye itiraf etti. "Onları ısınmaları için ata karşı tutuyorum ama hislerimi kaybetmeye başladım."

"Yakında bir köye varmış olmalıyız," dedi. "Evet, en fazla birkaç mil daha. Tynedale uzak değil." "Orada dururuz, böylece erzak ve bot alabilirim." "Para olarak ne kullanacaksın?" diye sordu.

"Mühür yüzüğüm yanımda."

Pişmanlık yüzünü kapladı ama itiraz edemedi sözünü kesti.

"Leaudor'a dönmeyi başaramazsam bunların hiçbir anlamı kalmayacak. Ve bunu başarmak için tek yolumuz bu olabilir."

Başını salladı ve yollarına devam ettiler.

Bir saat sonra ağaçların tepesinden dumanların yükseldiğini gördüler. Merrick hafifçe kuzeyi işaret ederek, "Kasaba hemen şu tepenin ardında," dedi.

"Beni dış mahallede bekle," diye talimat verdi. "Çıplak ayakla at sürerek dikkat çekmek istemeyiz. Ben içeri girip malzemelerimizi güvence altına alacağım ve seninle burada buluşacağız."

"Yalnız gitmenden hoşlanmıyorum," dedi kararlılıkla. "Tabancayı bana ver. İyi olacağım."

Tabancayı pantolonunun cebinden çıkardı ve ona uzattı. "Dikkatli ol," uyardı. "Eğer bir saat içinde dönmezsen, peşinden gelirim."

Onuncu Bölüm

Isabella'nın atı ormanın kenarından dikkatlice ilerleyerek tepeden aşağıya, köye doğru yol aldı. Atından inip yerel bir tavernanın önünde atını bağlarken dikkatle etrafı izledi.

Toprak sokağın aşağısında birkaç dükkân gördü ve ilkinde doğru ilerledi. Bot namına bir şey yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden bir sonrakine devam etti.

Küçük dükkâna girdiğinde onu gülümseyen bir kadın karşıladı.

"Sizin için ne yapabilirim hanımefendi?"

Isabella'nın kıyafetine şaşırdıysa da gözünü bile kırpmadı.

"Kocam için bot almam gerekiyor."

"Ölçüleri sizde var mı?"

"Hayır, ama elinizde önceden yapılmış olanlar varsa, belki onlara bir göz atabilirim?"

"Bu taraftan," dedi ve Isabella'ya takip etmesini işaret etti.

Isabella'ya birkaç çift iyi yapılmış bot gösterdi ve Isabella Merrick'e en uygun olacağını düşündüklerini seçti.

"Hanımefendi," dedi ve dükkânın önüne doğru ilerlemeye başlayan kadını durdurdu.

Kadın döndü ve soru sorarcasına Isabella'ya baktı.

"Acaba benim için bazı malzemeleri toplamak ister misiniz? Ödemem gereken tek bir şey var ama sizi temin ederim zaman ayırdığınıza değerlidir."

Kadın ona şüpheyle baktı. "Ne kadar aldın?"

Isabella cebinden mühür yüzüğünü çıkardı ve kadına uzattı. "Bu senden isteyeceğimden çok daha değerli. Bunu satabilir ve gelecek yıllar boyunca rahat edebilirsiniz."

Kadının gözleri fincan tabağı büyüklüğünde yuvarlaklaştı ve sonra daraldı. Yüzüğü alıp ağzına götürdü ve büyük yakutu çarpık dişleriyle ısırды. Yüzüğü geri çekerken gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Hemen döneceğim."

Isabella kadının mağazanın arka tarafına doğru ilerleyip bir kapıyı açmasını ve içeride kaybolmasını izledi. Birkaç dakika sonra gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla geri döndü.

"Gelin, bana ne istediğinizi söyleyin. Kocam ve ben onları hemen alacağız."

Isabella istediği şeyleri çabucak sıraladı ve kadın onun isteklerini yerine getirmek için aceleyle dışarı çıktı.

Isabella kadının kendisine yardım edeceğinden emin olduktan sonra atına döndü ve çizmeleri eyere bağladı. Şapkasını gözlerinin üzerine indirerek atın sıcaklığına yaslandı ve kadının istediği şeylerle dönmesini bekledi. Bulunduğu konum, tozlu sokakta herhangi bir tehlike olup olmadığını gözlemlemesine olanak sağlıyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra kadın, yanında kır saçlı, yaşlı bir adamla sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı. Adamın elinde büyük bir çuval, kadının elinde ise ince bir iple tutturulmuş iki paket vardı.

"Buyurun hanımefendi. İsteddiğiniz her şey. Henry hepsini atınıza bağlamanıza yardım edecek."

Isabella'nın kadının kocası olduğunu tahmin ettiği adam malzemelerle uğraşırken, kadın Isabella'nın eline sıcak bir sandviç tutuşturdu. "Bunu kullanabileceğini düşündüm," dedi kadın.

"Teşekkür ederim," dedi Isabella gülümseyerek.

Adam atın yanından uzaklaşırken kadın sandviçi aldı. Kadına dönerek, "Her şeyi sır olarak saklayacağınıza inanıyorum. Eğer biri beni sorarsa, beni hiç görmediğinizi söylerseniz çok memnun olurum."

"Kesinlikle hayır!" diye haykırdı kadın. "Ben ve Henry eşyalarımızı toplar toplamaz buradan ayrılıyor. Bize verdiğin yüzük sayesinde buradan uzakta yeni bir hayata başlayabiliriz." Gözleri heyecanla parlıyordu ve ellerini sevinçle önünde kavuşturdu.

Isabella atına binmek için döndü ama kadın elini uzattı. "İşte istediğin para." Kadın eteklerini karıştırdı ve küçük bir para kesesi çıkardı. "İsteddiğiniz kadar param yoktu ama elimdekileri bir araya getirdim."

Isabella cüzdanı minnetle kabul etti. "Teşekkür ederim, madam. Yardımınız için minnettarım."

Eyerine asıldı ve atını hızla köyün dışına doğru çevirdi. Merrick yakında dönmezse endişelenecekti ve istediği son şey onun peşinden kasabaya girmesiydi.

Merrick'i bıraktığı yere ulaştığında, Merrick topallayarak atına yaklaştı ve attan inmesine yardım etti. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. Onun

Sesinde bir miktar kızgınlık vardı ama sağ salim döndüğü için yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu.

Çuvalın arkasındaki botları çözdü ve ona uzattı. "Ayaklarınızı ısıtabilmeniz için bir ateş yakmalıyız."

Başını salladı ve botlarını çekmek için eğildi. "Dikkat çekmek istemiyoruz ve artık köyde görüldüğünüze göre, kasabayla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymamız gerekiyor."

"Yiyecek, iki bıçak, tabanca için cepbane ve ikimiz için de kıyafet aldım," dedi ve çantayı işaret etti. Para kesesini çıkardı ve ona doğru fırlattı. "Umarım bir gemi kiralamak için yeterli olur."

Onaylarcasına başını salladı ve içindekileri incelemek için çantayı aşağı çekti. Hançerlerden birini cebine attı ve diğerini ona uzattı. "Bunu yanından ayırma," diye tavsiye etti. "İhtiyacımız olabilir."

Tabancayı aldı ve pantolonunun içine soktu, ardından cepbane kesesini kemerine bağladı.

Isabella kadının ona kasabada verdiği sandviçin yarısını uzattı. "Al, bunu ye."

Sandviçi kabul etti ve çabucak mideye indirdi. "Hazır mısın?" diye sordu malzemeleri ata geri yüklerken.

Kadın başıyla onayladı ve adam onu hızla eyere kaldırdı.

Birkaç saniye sonra atlarını tırısı kaldırdılar ve batıya doğru ilerleyen ağaçların arasında eridiler.

Birkaç dakika sonra, "Devam edersek bu gece Dover'a ulaşabiliriz," dedi. "Atları iki kez daha durdurup dinlendireceğiz ve yolculuğun geri kalanına dayanabileceklerini umacağız. Onları Dover'da yiyecek ya da daha fazla erzak karşılığında takas edebiliriz."

Isabella ayak parmağını botunun içinde oynatarak ucundaki haritayı hissetti. Mühür yüzüğünü kaybettiği için pişmanlık duysa da, Leaudor'a dönmesine yardımcı olduğunu biliyordu.

Öğleden sonra uzadıkça eyerde daha da yorgun düşüyordu. Kasları bir gün öncesinden beri ağrıyordu ve bacaklarının iç kısımları yara bere içindeydi.

Atların su içmesi ve dinlenmesi için durduklarında çok rahatlamıştı. Ama çok geçmeden Merrick onu tekrar atına bindirdi ve o da eyere yavaşça yerleşti.

Atları ikinci kez dinlendirdiklerinde Isabella tekrar ata binemeyeceğinden korktu. Bacakları belinden ayak parmaklarına kadar uyuşmuştu ve

fark edilir şekilde titiyorlardı. Eyere bakarken midesinin bulandığını hissetti. Yorgunluğu vücudunun her zerresine sızmıştı ve daha fazla devam edemezdi. Bir mil daha gidemezdi.

Sıcak eller omuzlarına dolandı ve boynundaki sert kaslara masaj yapmaya başladıklarında yüksek sesle inledi. Göz kapakları yaşlarla doldu, yorgunluğu konuşmasını imkânsız hale getirdi.

Merrick onun arkasından, "Devam etmeliyiz," diye mırıldandı. Ses tonu büyük bir sempati taşıyordu.

"Yapamam," fısıldadı, sesi çaba sarf etmekten çatlıyordu.

Birdenbire adamın güçlü kolları arasında havaya kalktı. Onu nazıkçe eyere yerleştirdi ama yine de vücudundaki her kas protesto çığlıkları atıyordu. Dudağını ısırды, kendini zaten olduğundan daha fazla aptal durumuna düşürmek istemiyordu.

Merrick önden giderken atını ileri doğru itti, sallanma hareketi vücudunun konuşmaya cesaret edemediği kısımlarına işkence ederken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Dover çok erken gelemezdi.

Liman kentinin eteklerine vardıklarında saat gece yarısını geçmişti. Üzgün bir çifttiler, atları ağır aksak ilerliyordu, ikisi de eyerlere çökmüştü.

Merrick baktı ve yanına gelmesini işaret etti.

Kadın ona uydu ve beklentiyle ona baktı.

"Hana uğrayacağız. Ben etrafı kolaçan edip Leaudor'a olası bir geçiş hakkında neler bulabileceğime bakarken sen bir odaya geçebilirsin."

O anki haliyle tek bir itiraz bile etmedi. Eğer uyumaktan vazgeçmek istiyorsa, tartışmayacaktı. Ona eşlik etmek için de ısrar etmeyecekti. Neredeyse bilinçsiz bir haldeyken ona çok yardımcı olabilirdi.

Başını salladı, onayladığını bile söyleyemedi.

"Bir şey daha var," dedi biraz isteksizce. "Karı koca gibi davranmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum. İstenmeyen bir dikkat çekmek ya da kaşları kaldırmak istemeyiz. Tek umudumuz kıyafetlerinizin gözden kaçmaması."

Yine başını salladı.

Bir süre durakladıktan sonra, "Bu aynı odayı paylaşacağımız anlamına geliyor," dedi. "Ve gemide bir kamara."

Bu onu uyandırdı.

Ona çılgınca düşünceler yaşatan bir adamla aynı odayı paylaşması nasıl mümkün olabilirdi? Utanmaz özelemler, ve daha da kötüsü, canlı görüntüler

Ona tam olarak ne yapmak istediğini. Hem de en ince ayrıntısına kadar.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve uygunsuz düşüncelerini dizginlemeye çalıştı. Eğer o bu duruma bu kadar sakin bir şekilde yaklaşabiliyorsa, o zaman kesinlikle kendisi de yaklaşabilirdi. Onun bu düzenlemeye gülünç bir tepki verdiğini görmemişti.

"İyi düşünmüşsün," dedi sonunda boğuk bir sesle.

Karanlığın örtüsüne daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Yanakları alev alev yanıyordu ve muhtemelen en sevdiği yemek olan haşlanmış ıstakozu benziyordu.

Hana yaklaştıklarında, bitişikteki meyhanenin saatin ilerlemesine rağmen hâlâ çok iyi aydınlatılmış olduğunu gördü. Büyük pencereden, küçük masaların etrafında toplanmış, ellerinde bira kupalarıyla bir düzine kadar müşteri gördü. Barmaid dikkatsizce yerleştirilmiş masaların arasından geçerken, sokakta şamatalı kahkahalar ve bir dizi çığlık yankılandı.

Pejmürde giyimli bir çocuk atlarını ahıra götürmek için acele etti. Isabella atın götürülmesine izin vermeden önce az miktardaki erzağını attan almaya dikkat etti. Merrick onu hana götürdü ve burada uykulu görünen yaşlı bir adam tarafından karşılandılar.

Merrick yine daha sade bir aksanla, "Bir oda istiyoruz," dedi.

Adam başını salladı ve tezgâhın arkasına geçti. Bir anahtar uzattı ve onlara ters ters baktı. Adamın ödeme beklediğini anlayan Isabella, kadının ona verdiği bozuk para cüzdanını çıkardı ve Merrick'e doğru itti.

Tutarı saydı ve birkaç bozuk parayı çantasına geri koydu. Sonra döndü ve Isabella'ya onu takip etmesini işaret etti.

Odaya güvenli bir şekilde yerleştiklerinde, içinde yiyeceklerinin bulunduğu çuvalı yatağın üzerine koydu ve ona döndü. "Ne öğrenebileceğime bakmak için tavernaya gidiyorum. Sen dinlen."

Kararsızlık onu sarstı. Özlemle yatağa baktı ama Merrick'in tavernaya yalnız gitmesine izin vermenin bilgeliğini düşündü.

"Isabella," dedi sertçe. "Taverna bir kadına göre bir yer değil. Sen sadece dikkat dağıtırsın. Geride kalırsan ihtiyacımız olan bilgiyi çok daha çabuk bulabilirim."

Başını salladı, onun haklı olduğunu biliyordu. Ve yatak oldukça davetkâr görünüyordu.

Ve sıcak.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Onu odada yalnız bırakarak kapıdan çıktı. Isabella dakikalar önce yakıldığı belli olan küçük ateşe doğru ilerledi. Haritayı yanında tutmaya dikkat ederek hızla soyundu.

Ateşin yanında ısıdıktan sonra yorganın altına girdi ve minnetle yumuşaklığa gömüldü. Göz kapakları ağırlaşırken, Merrick'in nerede uyuyacağını merak etti.

"Oh, anne, bu harika."

"Gerçekten beğendin mi, canım?"

Isabella dikkatle resme baktı. "Oh, evet, bu çok harika. Keşke ben de senin gibi resim yapabilsem. Davide çok yetenekli ama benim yapabileceğim bir şey yok."

Kraliçe Marie-Claire on yaşındaki kızını kucakladı. "Tanrım, Isabella. Böyle bir fikir nereden aklına geldi? Ata binebiliyor, ateş edebiliyor ve çit çekebiliyorsun. Sanırım babanın öğrenmeni sağladığı ve benim onaylamadığım daha pek çok şey vardır." Isabella'nın saçlarını yüzünden çekerken gözleri neşeye parlıyordu.

"Ama ben senin gibi olmak istiyorum," dedi usulca. "Çok güzelsin." Çamurlu eteklerine baktı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Nazik eller çenesini yukarı doğru iterek doğrudan annesine bakmasını sağladı. "Benim değerli kızım. Senden daha güzel kimse yok. Hayatı büyük bir azimle kucaklıyorsun. Senin büyümeni izlemek büyük bir keyif. Bir gün, canım, gerçekten muhteşem şeyler yapacaksın. Bunu biliyorum."

Isabella'ya gülümsedi ve onun dağınık saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi git, aile portremizi bitirmek istiyorum, böylece babana doğum gününde hediye edebilirim."

Isabella kendini annesinin kollarına attı ve ona sıkıca sarıldı. Elbette bir annenin kucaklamasından daha iyi bir şey olamazdı. İçini çekti ve annesinin rahatlatıcı kokusunu derin derin içine çekti.

Uzaklaşırken şövaleye tekrar baktı ve gülümsedi. Annesi Isabella'yı babasının kollarında resmetmişti, iki erkek kardeşi de iki yanında gururla duruyordu. Babası ile Davide arasında bir boşluk kalmıştı. Geriye bir tek annesinin portreye kendisini eklemesi kalmıştı.

"Sence baban beğenecek mi?" diye sordu annesi, Isabella'nın saçlarını karıştırırken.

"Buna bayılacak! Anne, doğum günüm için bunun aynısından bir tane yapar mısın?"

"Eğer istersen, sevgilim. Eğer istersen."

Isabella uyandığında yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Rüya o kadar gerçek, o kadar canlıydı ki. Hâlâ annesinin kollarını boynunda hissedebiliyor, leylakların hafif kokusunu alabiliyordu.

Doğrulup yüzünü ellerinin arasına gömdü. Açıkça ağlarken hıçkırıklar vücudunu sarstı. Göğsüne sıcak bir bıçak saplanmış gibi acı içinde kıvranıyordu. Annesini nasıl da özlemişti.

İleri geri sallandı, dizlerini kavradı ve göğsüne sıkıca çekti. Başını dizlerinin üzerine koyarak gözlerini kapattı ve daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağıya doğru kaymaya başladı.

Anne babasının ya da Stephane'ın cenazelerine bile katılamamıştı. Makamlarına uygun bir cenaze töreni yapıp yapılmadığını ya da dünün çöpü gibi atılıp atılmadıklarını bile bilmiyordu. Bu düşünce ona acı veriyordu. Ülke yas tutarken ve sevgili kral ve kraliçeye saygılarını sunarken cesetleri haftalarca devlet töreninde yatmalıydı.

Sadece onun hayatta kalmış olması adil görünmüyordu. Ülkesine kraliçe olarak hizmet etmek için uygun değildi. Ne annesinin sabrına ya da nazik ruhuna ne de babasının bilgeliğine ve zekâsına sahipti. Babasının yerine geçemeyecek kadar dik başlı ve inatçıydı.

Stephane tahta çıkmak için yetiştirilmişti. Davide bile katı sorumlulukları ve protokolleri öğrenmekle görevlendirilmişti. Ama Isabella büyük ölçüde kendi haline bırakılmış, babası tarafından utanmazca şımartılmış ve kardeşleri tarafından şımartılmıştı. Annesi tarafından ölçüsüzce sevilmişti.

Başını kaldırdı ve sönmekte olan ateşe baktı. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Son nefesinde bile onları utandırmayacaktı. Ve hepsinin intikamı alınacaktı.

Simon koridorda yürüdü ve Isabella'yla birlikte kaldıkları odanın kapısının önünde durdu. Onu rahatsız etmemek için sessizce kapının tokmağını çevirdi ve içeri girdi.

Şaşkınlıkla yatakta doğrulup oturmuş, ateşin son kalıntıları tarafından usulca aydınlatılmıştı. Adam kapıyı arkasından kapatırken kadın dönüp ona baktı ve gözlerindeki ıstırap adamın nefesini kesti.

Kapı aralığında garip bir şekilde durdu, belli ki özel bir ana müdahale etmek istemiyordu ama aynı zamanda ona ulaşmak ve onu rahatlatmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti.

Gözyaşlarını elinin tersiyle silerek arkasını döndü. Kendini aralarındaki mesafeyi kapatırken buldu ve yatağa oturdu

onun yanında. Uzun bir sessizlik oldu ve sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını başka yöne çevirdi, hıçkırıklarını yutarken boğazı inip kalkıyordu. "Rüyamda annemi gördüm," dedi titreyerek.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, onu rahatlatmak için yapabileceği çok az şey olduğunu biliyordu. Kendi annesini hiç tanımamış olsa da, onun yokluğunu şiddetle hissettiği zamanlar olmuştu.

Bakışlarını ona çevirdi, gözleri yaşlarla parlıyordu. Onun acısı kalbini parçalıyor, kendisini inanılmaz derecede çaresiz hissetmesine neden oluyordu. Dudakları hafifçe aralandı ve adam farkına bile varmadan elini uzatıp gözyaşlarıyla dolmuş yanağını yumuşattı.

Yeryüzündeki hiçbir güç onu öpmesine engel olamazdı. Dudakları onu davet ediyor, gözleri ona yalvarıyordu. Ve eğer yapmazsa, patlayabilirdi.

Dudaklarını yavaşça onunkilere indirdi. Hızla aldığı nefes şaşkınlığını belli ediyordu ama ayrılmak için hiçbir çaba göstermedi. Yavaşça dudaklarını onunkilere değdirdi, dudaklarının kısa süreli teması bacaklarından aşağıya kadar enfes bir memnuniyetin sarsıntılarını gönderdi.

Tüy gibi bir öpücükle yetinmeyip dudaklarına geri döndü ve bu kez ağzının onunkinde oyalanmasına izin verdi. Dili yavaşça ileriye doğru hareket ederek alt dudağını çizdi. Kızın tadı cennet gibiydi ve adam daha fazlasını istiyordu.

Kendini ona daha fazla açtı, onu daha da içeri davet etti. Dişlerinin arasında dudağını emdi, onun hissinin ve tadının tadını çıkardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kızın dili onunkiyle buluşmak için ileri atıldı ve sanki her biri ilk öpüşmesini yaşıyormuş gibi geçici bir düello yaptılar. Ve birçok açıdan bu onun ilk öpüşmesiydi. Çünkü daha önce hiçbir kadını bu şekilde öpmemişti. Şefkatle, sabırla, yavaşça.

Onun iç çekişini yakaladı ve tamamen yuttu. Elini boynunda ve saçlarında gezdirerek öpücüğünü derinleştirdi, dudaklarını onunkilerin üzerinde daha büyük bir istekle gezdirdi. Elleri omuzlarına kaydı ve parmaklarının izini teninde hissedene kadar onu sıkıca kavradı.

Adam onu yatağa yatırıp yavaşça yorganın üzerine yatırırken gözyaşlarını ve üzüntüsünü unutmuştu. Ağzı onunkini hiç terk etmedi, dudakları sıcak bir şekilde birlikte hareket ederken kesik kesik nefes alıp veriyorlardı.

Zevkten kaynaklanan coşkusunun arkasından belirgin bir uyarı geldi. İlk başta onu görmezden geldi, onun hissinde kayboldu, ama daha yüksek sesle ve daha ısrarlı hale geldi. En savunmasız durumundaki bir kadından faydalanıyordu. Hem de kraliyet ailesinin bir üyesinden.

Sahip olduğunu düşündüğünden daha fazla bir itidalle ağzını onunkinden ayırdı ve hızla kendini onun üzerinden kaldırdı. Bir elini saçlarında gezdirdi, onun gözleriyle karşılaşmaktan bile utanıyordu. Karşılaştığında ise gözleri şaşkınlık ve arzuyla parlıyordu.

"Bana bu şekilde bakmamalısın," dedi kısık sesle. "Bana böyle baktığında doğru dürüst düşünemiyorum."

Kadın hızla gözlerini kaçırdı ama bu, adamın parıldayan havuzlarda yansıyan acısını görmesine yetmedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bana ne oldu bilmiyorum. Yaptıklarım affedilemezdi. Beni alçak kadınların en alçağı olarak görüyor olmalısınız."

Onu omuzlarından kavradı ve gözleriyle buluşması için çevirdi. "Özür dilemesi gereken benim, Isabella. Yaptığım şey utanç vericiydi. Senden affedilemez bir şekilde faydalandım. Umarım kalbinde beni affedecek gücü bulabilirsin. Kabul ediyorum, senin yanıdayken her zaman sağlıklı düşünemiyorum."

Gözlerinde tuhaf bir ışık parladı ve dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. "Özrünüz kabul edildi lordum. Beni öptüğünüz için özür dilemediğiniz sürece."

"Bir daha olmayacak," dedi kararlılıkla. Olmamalıydı. Aklını başında tutacaksa olmamalıydı.

Kadın yataktan kalkarken bir şeyler mırıldandı ve adam duymak için zorlandı. Ama kesinlikle doğru duymamıştı. Çünkü sesi sanki "Umarım yanılıyorsunuzdur" der gibiydi.

Başını iki yana salladı. Yeterince uyumadan çok uzun süre geçirmişti. Zihni ona oyunlar oynuyordu.

Tekrar yüzünü ona döndüğünde, birkaç dakika önceki Isabella ortadan kaybolmuştu. Onun yerinde sakin, kendinden emin Isabella duruyordu. Üç dakika önce kollarında tuttuğu savunmasız, kırılgan kadın değil, dünyayı karşısına alabilecek olan Isabella.

"Meyhanede ne öğrendin?"

Ayakları yere basacak şekilde döndü ama yataktan kalkmadı. "Bize yardım edebilecek bir kaptanın adresini aldım," diye cevap verdi. "Bir gemisi var ve Kuzey Denizi'ne sayısız kez açılmış, en azından meyhanede konuştuğum adamlara göre. Sabah onu ararız."

Başını salladı, gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı.

"Şimdi dinlenmeyi öneriyorum," diye önerdi.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Sadece bir yatak var." "Ben yerde, ateşin önünde uyurum," diye teklif etti.

Yanakları güzelce renklendi ve bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra derin bir nefes alarak, "Dün gece hiçbir aksilik olmadan birbirimizle yattık. Eminim bu da farklı değildir?"

"Sanırım öyle değil, ama..." Daha fazla ne söyleyeceğinden emin olamadığı için sesi kesildi.

Kendini yukarı çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Uygunsuz bir su birikintisine dönüşmeden yatağı paylaşabileceğimize eminim. Sınırları o kadar aştık ki, bu aşamada kimse gözünü bile kırpmamalı. Ayrıca, bizi kim görecektir?"

Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Bu noktada uygunluk kaçınılmazdı ama zaten endişelendiği şey bu değildi. Daha çok, bir geceyi daha ona bu kadar yakın bir yerde nasıl geçirebileceği ve onun nefis bedeninden kıyafetlerini çekip çıkarmadan ve onunla daha önce hiçbir kadınla sevişmediği gibi sevişmeden nasıl durabileceği konusunda endişeliydi.

İçinden bir iniltiyle sadece başını salladı ve kendini iki otuz yılının en uzun gecesine hazırladı.

On Birinci Bölüm

Merrick'in yumuşak nefesi odayı doldurduktan uzun bir süre sonra Isabella uyanık bir şekilde yatağın kenarına, yere yuvarlanmadan olabildiğince uzanmıştı.

Yorgundu, bitkin düşmüştü ama gözlerini her kapadığında onun öpücüğünü endişe verici ayrıntılarla yeniden yaşıyordu. Şimdi bile dudaklarını onunkilerin üzerinde hayal ederken ürperiyordu. Omurgasından aşağıya doğru inen karıncalanma şoku. Onun dokunuşunun gölgesinde diğer her şeyi nasıl da unutmuştu.

Ona verdiği tepki tehlikeli ve aptalcaydı. Serseri bir kız öğrenci gibi davranmaya devam ederse, tüm hedefini tehlikeye atacaktı.

Ama içinde, dünyaya karşı yalnız olmaktan bıkmış bir kadın vardı. Kucağa alınmayı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi çok isteyen bir kadın. Ve daha önce hiç, her şeyi ayaklarının altına sermek isteyeceği bir adamla tanışmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

İmkânsız ihtimallere karşı imkânsız bir eşleşme. Uzun zamandır onu rahatsız eden baskıcı kederden farklı, derin bir hüznün üzerine çökmüştü. Hayatının artık kendisine ait olmamasının ve isteklerinin artık bir önemi olmamasının üzüntüsü. Anne ve babasının öldürüldüğü o korkunç anda sahip olduğu tüm seçenekler elinden alınmıştı. Artık geleceği Leaudor'a ve onun insanlarına aitti. Hayatında geçici fantezi anlarına yer yoktu.

Merrick'le yatağa girdiklerinden beri yüzüncü kez huzursuzca dönüp duruyordu. Dönerken Merrick'in kolları onu sabitlemek için uzandı. Kolları onu sıkıca sardı ve kendisine doğru çekti.

"Uyu," diye mırıldandı.

Sırtını adamın vücudunun kıvrımlarına yaslarken onun sıcaklığında eridi. Derin bir memnuniyet iç çekişi onu sarstı. Birkaç çalıntı an için geleceği düşünmeyecekti. Şimdilik, onun sunduğu rahatlığı kabul edecekti. Ne zaman ayrılacakları üzerinde durmayacaktı.

Adamın eli kadının göğsüne tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu ve parmaklarının altındaki deri farkındalıkla yanıyordu. Adamın sıcaklığı kadının vücuduna yayılıyor ve ateşi gereksiz kılıyordu.

Yaptıklarının doğruluğunu ya da bilgeliğini düşünmeden bir kez daha ona döndü ve bedenini ona sımsıkı sararak

mükemmel bir uyum içinde.

Hayal mi görüyordu yoksa kalbi daha mı hızlı atmaya başlamıştı? Kolunu adamın yanından geçirdi ve onu daha da yakınına çekti. Genişçe esneyerek yanağını onun sert göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı.

* * *

Simon'ın gözleri hızla açıldı ve odanın içinde telaşla dolaşmaya başladı. Isabella kollarında mışıl mışıl uyuyordu ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Üzerine bir önsezi duygusu çöktü. Bir şey onu uyandırmıştı ama ne olduğunu biliyorsa lanet olsun. Ve sonra onu duydu. Zeminin gıcirtısı, zar zor fark ediliyordu ama işte oradaydı.

Isabella'yı uyandırıp uyandırmama konusunda kararsız kalarak doğrulup oturdu. Onu rahatsız etmekten ne kadar nefret etse de, içgüdüleri nadiren yanıltırdı.

"Isabella," diye fısıldadı aceleyle, onu sarsarak.

Bir anda uyandı, gözleri hemen açıldı. Aniden doğruldu. "Ne oldu?"

"Giyin," diye talimat verdi. "Kapımızın dışında biri var. Pencereden çıkışa başvurmak zorunda kalabiliriz."

Giysilerini toplamak için uçarken ayakları neredeyse sessizce yere çarptı. Alçakgönüllülük konusunda hiç endişe duymadan bacaklarını pantolonunun içine soktu ve ona biçimli baldırlarının kışkırtıcı bir görüntüsünü verdi.

Gömleğini çekti ve hızla botlarını giydi. Bir parmağını dudaklarına götürerek ona pencereyi işaret etti. "Bak bakalım izleyen biri var mı?" diye fısıldadı. "Ben koridorun aşağısına bakacağım."

Adam yanından geçerken kolunu yakaladı. "Dikkatli ol." Kısa bir süre ona süründükten sonra aceleyle pencereye doğru yürüdü.

Eli kapı kolunun etrafında kıvrılırken, Isabella pencereden aceleyle fısıldadı. "Dışarıda duran en az iki adam var."

Dönüp ona baktı, eli hâlâ kapının kolundaydı. "O çok sevdiğin pencere çıkışını düşünmeliyiz."

Kapı ile pencere arasında endişeyle göz gezdirdi.

"Sürünerek çatıdan aşağı inebiliriz. Aşağıda bekleyen biri varsa, sürpriz unsurunu kullanır ve üzerlerine atlarız."

Başıyla onayladı.

Ona baktı. "Buna hazır mısınız?"

Onun meydan okuması karşısında gözleri parladı. "Hadi gidelim. Zaman kaybediyoruz."

Elini kapı kolundan çekerek aceleyle odanın diğer tarafına geçti. Pencereyi zorlayarak açtı ve Isabella'nın gelmesi için sabırsızca eliyle işaret etti.

"Yere düştüğünde yuvarlanmayı unutma," diye mırıldandı eşiğin üzerinden sürünerek geçerken.

"Pencereden atlamaya bu kadar düşkün görünmenize rağmen, sizi temin ederim ki bu kaçış yolunu ilk kez kullanmak zorunda kalışım olmayacak," dedi kuru bir sesle.

Sessizce, kenara ulaşana kadar çatı boyunca süründüler. Simon aşağıya baktı, sonra Isabella'ya bakarken bir parmağını dudaklarına götürdü. İki parmağını kaldırıp işaret etti. Isabella başını salladı ve aşağıyı görebilene kadar ilerledi.

Başını eğdi ve hazır olduğunu işaret etti. Isabella nefesini içine çekti ve çömeldi. Bir elini bileğine koydu ve iki adam yaklaşırken atlamaları için işaret etti.

Birlikte atladılar. Simon hedefinin üzerine inerek adamı dümdüz yere serdi. Adamın yüzüne sert bir darbe indirdiğinde, Simon'ın kafası bir acı patlamasıyla patladı ve öne doğru yığıldı.

Isabella altındaki baygın adamdan başını kaldırdı ve Merrick'in yere düştüğünü görünce acımasızca küfretti. En azından adamların dikkatini kaçabileceği kadar dağıtmış olması için dua ederek ayağa kalktı. Eğer şüpheleri doğruysa, zaten onunla uğraşmazlardı.

Ters yöne doğru kaçarken bir dağ gibi ağırlıkla çarpıştı. Kendisinin iki katı büyüklüğünde bir adamın onu yakalamasıyla yere savruldu. Nefesi bir anda kesildi ve acı içinde soluyarak havayı içine çekmeye çalıştı.

Kıvrınarak ve tekmeleyerek saldırganın altında çılgınca çırpındı. Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve başını geriye attı. Diğer eliyle parmaklarını adamın gözlerine sokarak acı dolu bir feryat kopardı.

Onun sıkıntısından yararlanarak, olabildiğince sert bir şekilde itti ve onu yana doğru yuvarladı. Ayağa fırladı ve botunun topuğunu adamın boğazına geçirdi. Adamın kendisini takip etmeyeceğinden emin olunca koşmaya başladı.

Korkusu ve kararlılığı ona tahmin ettiğinden daha fazla hız kazandırdı. Ormanın kenarına yaklaştığında, bir anlık sevinçle kaçmayı başardığını düşündü.

Sonra, hiçbir uyarı , bacakları altından çekildi ve nefesini tamamen kesecek kadar büyük bir güçle sırt üstü yere düştü. Kısa bir süre acı içinde soluk soluğa yatarken, tepesinde üç adam belirdi ve kalbi sıkıştı. Onlardan kaçması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Zayıflık numarası yaparak hareketsiz yatmaya devam etti ve saldırganların bir sonraki hamlesinin ne olacağını ölçtü. Biri ona doğru uzandığında, bacaklarını yukarı kaldırdı ve ayaklarını adamın boynuna doladı. Bacaklarını yana doğru açarak onu vücudunun üzerinde çevirdi. Sırtını kamburlaştırarak ayağa kalktı. Ayağa kalkar kalkmaz bacağını güçlü bir tekmeyle savurdu ve hemen sağındaki adamı yere yıktı.

Onlar ayağa fırlarken o da dövüş pozisyonu aldı. İki adam öfkeyle hırladı ve ona doğru atıldılar. Birinin kafasına bir darbe indirdi ama . Altlarında yere düştü, çelik gibi kavrayışlarından kaçamadı.

Elini pantolonunun içine soktuğu hançere doğru uzattı ama kolları başının üzerinden çekilince onu kavrayamadı. Onu yere daha da bastırdıklarında öfkeyle çığlık attı. Ödül olarak suratına bir tokat yedi ve bir anlığına sessizliğe gömüldü. Beklemediği bir hızla önce kollarını, sonra da bacaklarını bağladılar.

"Bakalım bundan nasıl kurtulacaksın Prenses," diye alay etti içlerinden biri.

"Siz kimsiniz?" diye sordu. "Seni kim gönderdi?" Aksanları İngilizce, Leaudorian değil. "Sana ne ödüyorlarsa, iki katını ödeyebilirim. Eğer gitmeme izin verirsen."

"Çenesini kapaması için bez parçasını ağzına tık," diye mırıldandı diğeri. "Ve Tom'u yerden kaldır," diye ekledi tiksintiyle.

İtirazları, kötü kokulu bir bez ağzının içine zorla sokulurken bastırıldı. Tadına dayanamayıp öğürdü. Onu ayağa kaldırdıklarında, ayakları ve kolları bağlı olduğu için dengesini sağlayamayarak tökezledi. Ağzındaki tıkaç diliyle çıkarmaya çalıştı ama bir el hemen dudaklarına kenetlendi.

Görünürdeki elebaşı, "Ona karşı nazık olun," diye uyardı. "Hayatta kalmasını sağlamak için bize çok para ödendi ve öldüğü ortaya çıkarsa bu parayı geri vermek istemiyorum."

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Kaçmak zorundaydı. Artık haritaya sahip olmadığını anladıklarında, onu hayatta tutmak için duydukları tüm arzuyu muhtemelen kaybedeceklerdi.

* * *

Simon gözlerini açtı ve acı başını keskin bir şekilde bıçakladığında hemen tekrar kapattı. Kendini ıslak ve soğuk hissediyordu ve üzerinde yattığı şey de son derece rahatsızdı. Neredeydi?

Gözlerini tekrar açtı ve yapraklara çok benzeyen bir şey gördü. Yerdeydi. Hafızası geri geldi ve hemen ayağa fırladı, acı onu ele geçirirken neredeyse kusuyordu.

"Isabella! Isabella!" diye boğuk bir sesle bağırdı ve onu bulmak için çığınca etrafta döndü.

Dünya nihayet dönmeyi bıraktığında, karanlıktan başka bir şey göremedi. Boğucu sessizlik etrafı ürkütücü bir şekilde sarmıştı ve Isabella'nın yerini bulmasına yardımcı olacak herhangi bir şey duymak için kulağını eğdi.

Kaçmış mıydı? Yoksa kafasına vurulduktan sonra mı yakalanmıştı? Kendini suçlaması onu sert bir şekilde yiyip bitirdi.

Hana doğru tökezleyerek ilerledi. Onu bulmak zorundaydı. Merdivenleri zorlukla çıkıp odalarına ulaştıktan sonra kendini içeri attı ve lavabodan yüzüne aceleyle su sıçrattı.

Yetersiz eşyalarını topladı ve aceleyle bir çuvala doldurdu. Hançeri bir kez daha botunun içine soktu, ardından tabancanın hâlâ orada olduğundan emin olmak bel kemerini kontrol etti. Eli tabancanın hemen sağında garip bir şekle değdi ve onu almak için pantolonunun içine girdi.

Büyük bir şaşkınlık içinde, içinde haritanın bulunduğu küçük keseyi çıkardı. O nasıl...? Sonra pencereden atlamadan hemen önce ona süründüğünü hatırladı. Yakalanacağından korkmuş ve haritayı vermek istememiş olmalıydı.

Boğazındaki safra yükseldi ve korku onu sardı, neredeyse felç ediyordu. Haritanın onda olmadığını anladıklarında, ona ne olduğuyla fazla ilgilenmeyeceklerdi. Leaudor'un tüm geleceğini ona emanet etmişti ve onu hayal kırıklığına uğratmamalıydı. Bunu zaten bir kez yapmıştı. İkinci kez felaket olurdu.

Pencereden hızlı bir bakış ona şafağın çok uzakta olmadığını söyledi. Saatin erken olmasına rağmen meyhanede hâlâ müşterilerin olacağını biliyordu. Belki birkaç bozuk para dillerini çözerdi. Isabella'nın köylü kadından aldığı bozuk para kesesini parmakladı ve içinde ihtiyacı olan bilgiyi elde etmeye yetecek kadar para olduğunu umdu.

On İkinci Bölüm

"Harita nerede?" diye hırladı adam.

Isabella sessiz kalıp meydan okurcasına önüne bakmaya devam edince, adam öfkelenerek avucuyla yüzüne bir tokat attı.

Başını geriye attı, acı yanağını uyuşturmuştu ama hızla tekrar öne doğru döndü. Sonra da en soğuk bakışları olduğunu umduğu bakışlarını ona dikti. "Cehenneme git," dedi sertçe.

Adam öfke dolu bir kükremeyele topuklarının üzerinde döndü. adının Tom olduğunu öğrendiği diğer iki adam, yüzlerine yerleşmiş sırtışılarıyla arka planda oturuyordu.

Tom çenesini ovuşturarak, "Bırakın da onunla ben uğraşayım," dedi. "O sürtüğe borçluyum." Yanında oturan adam ona dirsek attı. "Seni aptal. Neden onu ?

Onu konuşturabilirim." Kasıklarını düzeltirken kahkahalarla güldü.

"İkiniz de susun," diye emretti lider.

"Ah, Rufus," diye sızlandı Tom. "Sadece biraz eğleniyoruz."

"Aptallığınızın sırası değil," diye tersledi Rufus. "Sen ve Frank, ben size konuşma zamanının geldiğini söyleyene kadar çenenizi kapatın."

Isabella'ya döndü, elinde kötü görünümlü bir bıçak belirdi. Isabella'ya doğru eğilirken gözlerinde uğursuz bir parıltı belirdi. Isabella boynundan aşağı ince bir kan damlası süzüldüğünü hissedene kadar bıçağı boğazına bastırdı. "Bana nerede olduğunu söyle Prenses, yoksa seni doğramaktan büyük zevk alırım."

"Beni öldürürsen haritanın nerede olduğunu asla öğrenemezsin," dedi zaferle.

"Hayır, ama bu beni senin için yeni bir yüz yaratmaktan alıkoymayacak. Hala çok canlı olacaksın. Sadece şimdikinden daha az güzel olacaksın."

Midesi sıkışmıştı ve korkusunu gözlerinden uzak tutmakta başarısız olduğunu biliyordu çünkü adam ona memnuniyetle bakıyordu.

"Şimdi bana bilmek istediğim şeyi söyle yoksa senin için çok uzun bir gün olacak."

* * *

Simon, meyhanedeki yaşlı adam tarafından doğru yöne yönlendirilmiş olmak için dua ederek kulübeye doğru süründü. Yaşlı adam birasını yudumluyordu. Muhtemelen gece boyunca içtiği birçok biradan biriydi. Konuşması bulanıktı ama bir grup adamın bir kadını kaçırp eski Jenkins'in evine götürmeyi planladıklarını duyduğuna yemin ediyordu.

Sessiz adımlarla kapıya kadar olan mesafeyi yürüdü ve kulağını çürüten tahtaya dayadı. Isabella'nın acı dolu çığlığını duyduğunda kalbi neredeyse duracaktı.

Hemen içeri dalma dürtüsünü bastırarak dikkatle dinledi ve adamların odadaki konumlarını tespit etmeye çalıştı. Ayak seslerinden ve mırıldanmalardan en az üç kişi olduklarını anladı. Pek iyi bir ihtimal değildi. Ama tabancası ve hançeri gibi sürpriz unsuru da yanında olacaktı. Hepsini sonuna kadar kullanacaktı.

Zihninden üçe kadar sayarak bıçağı ve silahı geri çekti ve omzunu kapıya çarptı. Kapı hemen parçalandı, tahtalar her yöne uçuştı. Hiç vakit kaybetmeden tabancayı gördüğü ilk adama ateşledi. İkinci adam ona doğru atılırken Simon hançeri adamın göğsüne sapladı.

Silahları bitince Isabella'ya en yakın olan adama döndü ve onu kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmeye hazırlandı. Kızın boğazındaki bıçağı görünce midesi sıkıştı.

"Onu öldüreceğim," diye bağırdı adam, korku terli yüzüne kazınmıştı.

"Eğer ona dokunursan, uzun, yavaş ve acılı bir şekilde ölmeni sağlarım," diye homurdandı Simon.

İki adam birbirlerine baktılar. Simon korku ve belirsizliği okuyabiliyordu... ve çaresizliği. Onu endişelendiren ikincisiydi. Umutsuz adamlar umutsuz şeyler yaparlardı.

Isabella'ya bir baktı ve anında pişman oldu. Boynundan aşağı ince bir kan damlası akıyordu. Yanağında bir çürük başlangıcı vardı ve gözleri korkuyla parlıyordu. Öfke, kırmızı ve sıcak, onu ele geçirdi. "Bıçağını bırak ve bir erkek gibi yüzüme bak," diye emretti. "Yoksa bir kadının arkasına saklanmaktan memnun musun?" Alaycı bir ton denedi, umuyordu ki adamı bir çatışmaya çekebilirdi.

Ama adam kararlı bir şekilde durdu, bıçağı kadının teninden hiç ayrılmadı. "Çık dışarı yoksa boğazını keserim."

Keşke kurşununu bu adam için saklasaydı ama onu çok geç görmüştü. Artık silahı yoktu ve onu yakalamaya çalışırsa Isabella'nın zarar görmesini göze alamazdı.

Yatıştırıcı bir tavırla kollarını kaldırdı. "Acele etmeyin. Sanırım bende istediğiniz bir şey var."

"Merrick, hayır!" Isabella tısladı.

Simon onu görmezden geldi ve pantolonundan parşömeni çıkardı. Parşömeni adama uzattı ve adamın gözlerinin parlamışını izledi.

"Onu yere bırak," dedi adam heyecanlı bir sesle. "Sonra geri çekil."

Simon itaat etti ama sadece biraz uzaklaştı. Adam belli ki ne yapacağını şaşırmıştı. Belli ki haritayı çok istiyordu. Muhtemelen haritayı geri alabilmesi için kendisine fahiş miktarda para teklif edilmişti.

Adam heyecandan büyük bir hata yapmıştı. Adam Isabella'nın ayaklarındaki ipleri keserken Simon memnuniyetini zorlukla kontrol edebiliyordu.

"Haritayı al," diye emretti onu yakalayan kişi, kabaca ayağa kaldırarak. "Sakin aptalca bir şey yapmaya kalkma yoksa bu bıçağı sırtına saplarım."

Isabella vücudunu büktü ve yavaşça eğilerek bağlı elleriyle elinden geldiğince parşömene uzandı. Parmakları onu kavramadan hemen önce Simon'a baktı. Soru gözlerinden okunuyordu ve Simon onun anlayacağını umarak hafifçe başını salladı.

Kadın yerden kalkarken, adam haritayı elinden almak için uzandı. Hızlı bir hareketle bacağına kaldırdı ve adamın karnına bir tekme attı.

Simon'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Isabella'yı kenara iterek tehlikeden uzaklaştırdı ve adama doğru hamle yaptı. Simon adamı yere sererken bıçak da haritayla birlikte uçup gitti.

Simon ellerini rakibinin etli boynuna doladığında yuvarlandılar. Simon öfkesinin ve gücünün her zerresini kendi lehine kullanarak dizini adamın karnına sıkıştırdı, böylece adam nefes alamaz hale geldi. Boynunu sıkıca kavradı, adamın yüzü kızarana ve çırpınışları azalana kadar sıkı.

Simon acımasız bir hareketle adamın boynunu kırdı. Cansız gözleri tavana bakarken başı geriye yuvarlandı.

Simon hemen Isabella'nın yere yığıldığı yere doğru koştu. Umutsuzca ellerini kurtarmaya çalışıyordu. Onu ayağa kaldırdı ve ipler üzerinde çalışmaya başladı. Birkaç dakika içinde serbest kaldı ve onu kollarına çekerek sıkıca kendine doğru tuttu.

Kalbi göğsüne doğru çılgınca çarpıyordu ve adam onu daha da sıkı kavradı. Sonunda hafifçe geri çekildi ve yüzünü ona çevirdi, gözlerinde rahatlama okunuyordu.

Kadının nasıl tepki verdiğini umursamadan dudaklarını onunkilere yapıştırdı, rahatlama ve bastırılmış korku içinden akıyordu. Elleri çılgınca adamın sırtında ve omuzlarında gezinirken, kadın da öpücüğüne aynı sıcaklıkla karşılık verdi. Onu kendine çekmeye çalışırken parmakları saçlarına dolandı. Gözlerini, yanaklarını, dudaklarını öptü ve sonra ağzını boynunun yan tarafına doğru kaydırıldı.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye homurdandı. "Sen beni kurtardın."

Kollarını sıkıca ona doladı ve başını göğsüne bastırdı. Duygularının büyüklüğü onu boğmakla tehdit ediyordu ve kontrolü ele geçirmeye çalıştı.

Sonunda onu uzaklaştırdı. Elleri vücudunda geziniyor, kendini onun iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Boynuna ulaştığında, öfke tekrar üzerine hücum ederken çenesini sıkı.

İçindeki çalkantıyı gizleyen bir nezaketle kızın tenindeki kanı sildi. Başparmağını yanağındaki morluğun üzerinde gezdirdi, sonra eğildi ve dudaklarını yumuşak bir şekilde iz üzerinde gezdirdi.

"Özür dilerim. Söz verdiğim gibi seni ."

Geri çekildi ve yüzünü iki eliyle kavrayarak onu doğrudan gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Eğer sen olmasaydın, uzun zaman önce ölmüş olurdum."

Şaşkınlıkla vücudunu onunkine bastırdı ve dudaklarını ağızla yakaladı. Kendine gelmesi sadece bir anını aldı. Adam onun ilerleyişine hevesle karşılık verdi, sadece nefes alacak kadar durakladı.

Kadın üzerine dökülürken onu vücudunun her santimetresinde hissetti. Bir düzine haydut içeri dalıp onu öldüresiye dövse bile umurunda olmazdı. Mutlu ölebilirdi.

Mükemmel uyuyordu. Vücudunun sert düzlemlerine karşı yumuşaklığı. Eli yukarı kalktı ve gömleğinin üzerinden göğsünü kavrayarak yumuşak tümseği yoğurdu. Kadının boğazından bir inilti koptu ve öpüşmeleri daha talepkâr hale gelirken adam bu iniltiyi yuttu.

Erkekliği kadının beline yaslanırken kasıkları neredeyse patlayacak kadar ağrıyordu. Zevk ve ıstırap mükemmel bir uyum içinde içinden geçiyordu. Daha önce hiçbir kadın onun için bu kadar önemli olmamıştı ve yine de Isabella'yı tanıdığı birkaç gün içinde onu kaybetme düşüncesi içini acıtmıştı. Ve neredeyse kaybediyordu.

Isabella, Merrick'e can simidiymiş gibi sarılmıştı. Ve birçok yönden öyleydi. Onu tamamen yalnızlıktan ayıran tek şey oydu. Onu açıklıkla öptü, kucaklaşmanın bitmesini istemiyordu. Onun karşısında erirken tüm rahatlamasını ve korkusunu onun ellerine bıraktı.

Merrick onu geriye doğru götürürken sırtının kulübenin duvarına dayandığını hissetti. Elleri Merrick'in saçlarına daldı ve kısa tellerin verdiği hissin tadını çıkardı. Onun her santimini deneyimlemeye, ona dokunmaya, onu hissetmeye kararlıydı.

Gömleği adamın ısrarcı elleri altında açıldı. Göğüslerinin üzerinde serin bir hava esiyor, uçları sertleşiyordu. Başparmağı gergin bir meme ucunun üzerinde gezinerek vücudunda zevk kıvılcımları çakmasına neden oldu.

Ağzını onunkinden ayırdı ve kesik kesik bir nefes aldı. Sonra başını eğdi ve dilini bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. Nefes nefese kaldı, sonra dişlerinin arasında emerken haykırdı.

Başının arkasını kavrayarak onu göğsüne doğru sıkıca tuttu. Gitmesine izin vermesinden korkuyordu, onu durduramayacağından korkuyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Onu istiyordu.

Yavaşça geri çekildi, gömleğini yavaşça aşağıya doğru çekerek onu örttü. Yüz ifadesi okunamıyordu. Adamın yaptıklarından mı yoksa öpüşmeyi bitirdiğinden mi pişman olduğunu anlayamadı.

Başparmağını kızın şişmiş dudaklarına sürttü ve aralarına mesafe koyarak geri çekildi.

"Sakın söyleme," dedi şiddetle. Eğer adam özür dilemeye kalkışırsa, kadın onun dişlerini sökecekti.

"Ne diyeyim?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Üzgün olduğumu."

"Bu bir yalan olurdu."

Memnuniyet, annesinin sıcak kucaklaması gibi rahatça üzerine çöktü. Onun bu itirafı karşısında tepkisini dizginlemek için mücadele etse de dudakları yukarı doğru bir gülümsemeye dönüştü.

"Gitmeliyiz," dedi ve gerçekliği ikisinin de üzerine yıktı. "Belli ki fark edildik."

"Şimdi nereye?" diye sordu.

"Artık burada olduğumuza göre Dover'da olduğumuzu bilmelerinin pek bir önemi yok. Sana bahsettiğim kaptanı görmeye gitmeliyiz. Eğer bir aksilik çıkmadan gemiye binebilirsek, şansımız başka bir limandan binmişiz gibi olur."

Başıyla onayladı.

Eğilip haritayı yerden aldı ve dikkatlice katladı.

Sonra da ona uzattı.

Parmaklarını onun etrafında kıvırdı, bir kez daha ona kavuştuğu için mutluydu. Bu onun tüm geleceğini temsil ediyordu. Onu Merrick'ten saklayarak büyük bir risk almıştı ama bunu yapmakta haklıydı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, dirseğini kavradı ve onu yere düşmüş cesetlerin etrafından dolaştırdı.

Merrick bıçağını ölü adamlardan birinin göğsünden almak için eğildiğinde irkildi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi bıçağı adamın pantolonuna silerek temizledi ve tekrar botunun içine soktu.

Adamların kendi başlarına ölmeleri onu rahatsız etmemişti. Doğası gereği kana susamış olmasa da, ailesinin cinayetleri onu derinden etkilemişti. İntikamını alırken daha fazla ölümün onu takip edeceği kesindi.

Ama onu rahatsız eden şey, Merrick'in gözlerinin önünde bambaşka bir adama dönüşmesiydi. Ona gösterdiği ilgi ve alaka gitmiş, yerine soğukkanlı bir katil gelmişti. Metodik bir şekilde ceza vermeye alışkın bir adam. İlk ikisini korkunç derecede etkili bir şekilde ortadan kaldırırken hiç duraksamamıştı.

Gerçek Merrick hangi taraftaydı? Bu adama bu kadar güvenmekle hata mı etmişti?

"Sadece bir at getirdim," diye açıkladı soğuğa adım attıklarında. "Çifte binmemiz gerekecek."

Ona yardım ettikten sonra arkasına geçti. Etrafına uzanarak dizginleri tuttu ve atı harekete geçirdi. Kadın onun sıcaklığına ve rahatlığına ihtiyaç duyarak göğsüne yaslandı.

Dizginleri sol eline geçirirken sağ kolu onun etrafında sıkıldı. "Dinlen," diye mırıldandı saçlarına karşı.

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Son birkaç saatte yaşananlar onu fena halde sarsmıştı ve Merrick'in gücüne çok ihtiyacı vardı. Kuşkularını şimdilik bir kenara bıraktı ve Merrick'in bahsettiği kaptanı işe alabilmeleri ve Leaudor'a doğru hızla yola çıkabilmeleri için sessiz bir dua etti.

Cesareti bir anda onu terk etti. Ciddi bir şekilde titreyerek ona karşı tehlikeli bir şekilde sarktı. Adamın başına bir öpücük kondurduğunu hissetti ve her şeyini kaybetti.

serbest kalmak için zorlanan duyguların kontrolünü ele geçirdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve bir hıçkırığı geri çağırmaya çalışırken hıçkırdı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece yola devam ederken ona daha sıkı sarıldı. Kadın minnettardı. Onun için sürekli bir sulama kabı haline gelmek onu rahatsız ediyordu ve tanıştıklarından beri yaptığı tek şey bu gibi görünüyordu.

Daha fazla gözyaşı döküldükçe, adamın saçlarına kondurduğu öpücükler de artıyordu. Buz gibi hava nemli yanaklarına soğuk soğuk üflüyordu ama bu rahatsızlık için minnettardı. Yaşıyordu. Hissedebiliyordu. Ve Merrick'ten yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Kalbinin sırtında attığını hissediyordu. Güçlü kollarının onu sardığını hissediyordu. Ve bir an için, az önce üç adamı öldürmüş olduğunu unutabilirdi.

Gözyaşları dindiğinde ve titremesi durduğunda, yorgunluk çöktü. Tekrarlanan tokatlar yüzünden yanakları zonkluyor ve boynundaki kesik her harekette acıyordu.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diye konuştu Merrick. "Ama kaptanın evine gitmeliyiz. Başarabilecek misin?"

Adamın sesi öylesine pişmanlık ve endişe doluydu ki, kadın hemen ona karşı doğruldu ve omurgasını sıkılaştırdı.

"Ben gayet iyiyim, Merrick. Elbette, gemimizi kiralamak için acele edelim. Gemiye bindiğimizde dinlenmek için zamanımız olacak." "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi kararlılıkla.

Kalbi sıkışmıştı. Adamın sözleri tüm vücudunu ürpertti. "Beni yüzüstü bırakmadın Merrick," dedi usulca. "Yaşamamı ya da ölmemi umursayan tek kişi sensin."

Adam cevap vermedi ama kıza olan bağlılığı hiç gevşemedi. Bir saat daha kötü tutulmuş bir yolda ilerlediler. Sonunda yol tamamen gözden kaybolup manzaranın içinde eriyip gitti.

Kısa bir süre sonra küçük bir açıklığa ulaştılar. Sık bir ormanın arka planında bakımlı bir kulübe vardı. Merrick kapıdan biraz uzakta atından indi ve Isabella'nın inmesine yardım etmek için uzandı.

Kız adamın kollarına kaydı ve adam onu yavaşça yere bıraktı. Henüz üç adım atmamışlardı ki kulübeden bir ses onlara seslendi. "Daha fazla yaklaşmayın yoksa sizi vururum."

Hemen durdular ve Merrick ellerini önünde havaya kaldırdı. "Size zarar vermek istemiyoruz," diye yüksek sesle kulübeye doğru seslendi. "Buraya Kaptan Martin'i görmeye geldik."

"Neden burada olduğunuzu biliyorum ve cevabım hayır. Kimseyi Leaudor'a götürmekle ilgilenmiyorum."

Yenilgiyi kabul etmek istemeyen Isabella bir adım öne çıktı. "Isabella, hayır," dedi Merrick onu durdurmak için elini uzatarak.

Ama onun uzattığı eli görmezden geldi. "Yüzbaşı Martin, lütfen en azından beni dinleyin." Davasını anlatmaya kararlı bir şekilde kulübeye doğru yürüdü.

"Daha fazla yaklaşmayın," diye bağırdı kaptan. "Ateş edeceğim."

Bir an durakladı ve sonra seslendi, "O zaman vur beni, ama en azından bizi dinleyene kadar gitmiyorum."

Gözlerini sıkarak ayaklarını tekrar ileri uzattı ve adamın sadece blöf yapıyor olması için dua etti. Kaptan onun eve dönmek için tek umuduydu ve öylece çekip gidemezdi. Çok fazla şey tehlikedeydi.

Şaşkınlıkla ön kapı açıldı ve iri yarı, yaşlı bir adam dışarı çıktı. Saçları ağarmıştı ve yamalı bir sakalı vardı. Giysileri yıpranmıştı ama temizdi ve botları cilalıydı.

Tabancasını ona doğrulttu. "Ben ateş etmeye başlamadan önce iki dakikan var, o yüzden hızlı konuşsan iyi olur."

Isabella gergin bir şekilde yutkundu ama iki dakikayı boşa harcamak istemiyordu. "Leaudor'a geçmek istediğimizi nereden biliyordun?"

Çoktan öğrenilmişler miydi? Kasabada onları bekleyen biri var mıydı? Dover'dan geçerek keşfedilmekten korkmakta haklı mıydı?

Adam homurdandı. "Bu bölgede Leaudor'a geçmeye çalışan suçluları duymayan kimse yoktur. Yakalanmanız için bir ödül var."

"Biz suçlu değiliz," dedi hararetle. "Ve Leaudor'a geçişe ihtiyacımız var.

Oraya bir an önce varmamız son derece önemli." "Ben

zaten hayır dedim," diye homurdandı adam.

"Size çok iyi ödeme yapabiliriz."

"Paranı istemiyorum," dedi adam, kadın devam edemedi sözünü kesti. "Hiçbir para beni o Tanrı'nın unuttuğu topraklara geri döndüremez."

Şaşkınlık ve şaşkınlık aynı anda kaydedildi. "Neden buraya Tanrı'nın terk ettiği diyorsunuz?"

Ona tiksintiyle baktı. "Tüm ülke kargaşa içinde."

Adamın elinde tuttuğu silahı tamamen unutarak ileri atıldı. "Bana ne demek istediğini söylemelisin," diye talep etti, her kelimesine aciliyet sinmişti.

Kaptanın gözleri kırıştı ve şaşkınlık ile tanıma karışımı bir duyguyla ona baktı. Sonra yüzü kızardı. Titreyen elleriyle

şapkasını çıkardı ve tabancayı yere bıraktı. "Prenses Isabella, bu gerçekten siz misiniz?"

Cevap beklemeden sert zemine diz çöktü ve başını onun önünde eğdi. "Öldüğünü sanmıştık."

Kalan mesafeyi kapattı ve adamı kolundan tutarak ayağa kalkmaya zorladı. Onun arkasında Merrick aceleyle ilerledi, adamın onlara zarar vermek istemediği belliydi.

"Lütfen, bana her şeyi anlatmalısınız. Yakın zamanda Leaudor'a gittiniz mi?"

Kaptan ayağa kalktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Aynı şey değil, Majesteleri. Olanlar korkunçtu." Gözlerinde şüpheli bir parıltıyla Merrick'e baktı. "Sen de kimsin?"

"Simon Rothmore, Merrick Kontu," dedi keskin bir sesle.

Kaptan tekrar eğildi. "Özür dilerim lordum. Sadece Ekselanslarının sizinle güvende olduğundan emin olmak istedim."

"Leaudor vatandaşı mısınız?" diye sordu. Aksanında kendi ülkesinin hafif tınıları vardı ama yerli olduğuna ikna olmasına yetecek kadar değil.

"Burada, İngiltere'de doğdum, Majesteleri, ama uzun yıllarımı Leaudor'da geçirdim. Burayı ikinci evim olarak görüyorum." Kendisini kulübeye kadar takip etmelerini işaret etti.

İçeri girdikten sonra ocakta ateş yakmakla meşgul oldu. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve onlara yıpranmış kanepeye oturmalarını işaret etti. "Hizmet etmekten memnuniyet duyarım, Majesteleri. Sağlam bir gemim var. Leaudor'a yüzlerce kez yolculuk yapmıştır."

Heyecan göğsünde kabardı. "Teşekkür ederim Kaptan Martin. Eve dönmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinizden eminim."

"Oraya vardığınızda yardım için çok uzağa bakmanıza gerek kalmayacak," dedi kaptan. "Görünüşe göre Jacques Montagne'ın adamları her yerde."

Kaşlarını çattı. "Yani destek kazanabildi mi?"

Kaptan ona garip bir şekilde baktı. "Neden yapamıyın ki? Ne de olsa bir sonraki hükümdar o. Yani siz dönene kadar. Prens Davide'nin ölüm haberi geldiğinde öldüğünüz sanıldı."

Farkına vardı. Elbette kimse Jacques'ın bu işe karıştığından şüphelenmeyecekti. Onun ihanetini sadece o biliyordu. "Söyleyin bana Kaptan, herkes ne olduğuna inanıyor?"

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve huzursuzca Merrick'e doğru baktı. "Resmi bir şey açıklanmadı ama genel

Suikastların arkasında İngiltere'nin olduğu ve İngiltere'nin Leaudor'un kontrolünü ele geçirmek için bir komplo kurduğu konusunda fikir birliği var."

Merrick ayağa fırladı. "Şeytan diyorsun!" Telaşla adımlamaya başladı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor, Isabella. Birileri bu işin arkasında İngiltere varmış gibi göstermek için büyük çaba harcıyor. Dedikoduları yayan muhtemelen Montagne."

Kaptan Merrick'e ters ters baktı. "Montagne böylesine korkunç bir trajedinin ardından Leaudor'u bir arada tutmak için takdire şayan bir iş çıkardı. Sorumlu her kimse ondan intikam almaya yemin etti."

Midesinde safra birikti ve öğürme dürtüsüne karşı savaştı. "O bir aziz değil," diye tükürdü.

Kaptan şaşkınlıkla ona baktı.

"Ailemi öldüren kişi o. Onların öldürülmesine kendi gözlerimle şahit oldum."

Yüzbaşı Martin'in beti benzi attı ve ağzını açtı, sonra hiçbir kelime çıkmayınca tekrar kapattı.

Merrick alçak bir sesle, "Neden bir an önce Leaudor'a dönmemiz gerektiğini anlıyorsun," dedi.

"Yüce Tanrım," dedi yaşlı adam titrek bir sesle. Bir elini başının üzerinde gezdirdi, kasketini yerine taktı ve sonra tekrar çıkardı. "Bütün ülke onun arkasında birleşmiş durumda. Hepsi bir anda İngiltere'ye karşı silahlanmaya hazır."

O ve Merrick tedirgin bakışlar attılar.

Kaptan, "Fransa ile bir ittifaktan çok söz ediliyor," diye yanıtladı. "Yine resmi bir şey yok ama her Leaudorialının dilinde. Kökleri Fransız olduğu için, pek çok kişi onlarla yeniden birleşme zamanının geldiğini düşünüyor."

Merrick yemin etti. "Bu İngiltere için felaket olur. Fransa ile başka bir savaşa ihtiyacımız yok. Hele hele intikam peşinde koşan bir ülkenin öncülük edeceği bir savaşa hiç."

Isabella ayağa kalktı, yumruğunu ağzına götürdü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Ne var? Ne oldu?" Merrick talep etti.

"Beni yakalayan adamların söylediği bir şey. Hiç dikkat etmedim ama şimdi..."

"Ne?" diye tekrar sordu, sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Kendi aralarında konuşuyorlardı ve 'o' kaçmadan önce haritayı doğru ellere ulaştırmanın ne kadar önemli olduğunu söylüyorlardı. Bir keresinde

'geri döndüğünde' Fransa eski ihtişamına kavuşacaktı."

Döndü ve dehşet içinde Merrick'e baktı. "Sence 'o' Bonaparte olabilir mi?"

On Üçüncü Bölüm

Simon ona baktı, içinden geçen soru selini dile getiremedi. Hayır. Bu düşünilemeyecek kadar fantastikti. Napolyon Elba'ya sürülmüştü ve orada İngiliz koruması altında kalıyordu.

Viyana Kongresi'nde Fransa ve İngiltere arasında gizli bir ittifak kurulacaktı, bu yüzden Leaudor'daki olayın arkasında Fransa'nın olması mantıklı gelmiyordu. Tabii anlaşılmaya uymaya niyetleri yoksa.

Eğer Napolyon'un kaçıışı için bir komplo varsa, o zaman tüm dinamik değişir. Leaudor'daki ayaklanmanın arkasında bir grup sadık kişi varsa, bu pek çok şeyi açıklar. İngiltere'nin suikastlara karışması arzusu da dahil.

Ama yine de mantıklı gelmiyordu. Leaudor'un kontrolü onlara ne kazandırabilirdi ki? İngiltere ile Fransa arasında oluşan zayıf güveni sarsmak ve Napolyon'un dönüşünün yolunu açmak dışında. Karanlık bir önsezi duygusu onu ele geçirdi ve omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü.

Isabella bir şey bulmuş olabilir mi? Şüphelerini kraliyete bildirmeye cesaret edebilir miydi? Muhtemelen bir bedlamite olarak görevden alınacaktı, ancak görevi, ne kadar küçük olursa olsun, krallığa yönelik herhangi bir şüpheyi, herhangi bir tehdidi bildirmektir.

En azından Kirk'e haber ulaştıracak, sonra da Isabella'yla birlikte Leaudor'a gidecek ve orada Fransızların bu işe karışmasının nedenini tam olarak öğrenmeyi umacaktı. Ve onu tahta geri döndürerek ülkeye çok ihtiyaç duyulan istikrarı getirecekti.

"Bilmiyorum," dedi sonunda Isabella'nın dehşete düşmüş sorusuna cevap verirken. "Cevaplanmamış pek çok soru var. Seni bir an önce Leaudor'a geri götürmemiz her zamankinden daha zorunlu, böylece her ne planlanıyorsa onu baltalayabiliriz."

"Gemimi bir gün içinde hazırlayabilirim," diye araya girdi kaptan. "Siz ve Majesteleri burada kalıp gecenin köründe gemiye binebilirsiniz. Kasabada sizin bana geldiğiniz ve benim de güney sahillerine yelken açmayı planladığım için sizi götürmeyi reddettiğime dair birkaç dedikodu çıkarabilirim. Sizi daha kuzeydeki başka bir liman kentine gönderdim."

Simon yaşlı adama minnetle bakarak, "Bu çok iyi bir fikir," dedi.

"çok iyi alacaksınız," dedi Isabella kaptana.

"Sizden para kabul etmeyi aklımdan bile geçirmem, Majesteleri," dedi ciddiyetle. "Leaudor'u eski ihtişamına kavuşturmak benim için yeterli bir ödeme olacaktır. Montagne yönetimi devraldığından beri ticaret limanları hemen hemen kapatıldı. Bunun Leaudor'u olası bir istiladan korumak için olduğunu sanıyordum ama sanırım geri dönmeye çalışırsan seni yakalamak içindi." Sözlerini bitirirken üzüntüyle Isabella'ya baktı.

"Nezaketinizi unutmayacağım," dedi usulca. "Ya da Leaudor'a hizmetini."

"Eğer gemimi yelken için hazırlayacaksam, şehre inip güvendiğim adamlardan oluşan küçük bir tayfa toplamam gerekecek. Ve Leaudor'a yelken açtığının duyulmasını istemiyorsak bunu mümkün olduğunca gizli bir şekilde yapmalıyım. Her şey hazır olduğunda döneceğim. Bu arada atını evin arkasındaki ahıra koy ve ortalıkta görünme."

Simon kaptanın elini sıktı. "Teşekkür ederim. İngiltere de hizmetinizi unutmayacaktır."

Kaptan Martin kıkırdadı ve şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Benim gibi yaşlı bir kaptanın bu kadar önemli bir iş yapacağını kim bilebilirdi?"

Ayaklarını sürüyerek kulübeden çıktı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Simon Isabella'ya döndü. "Buraya gel ve yaralarına bakmama izin ver."

Onun ilgisinden rahatsız olmuş gibi hafifçe renk değiştirdi. "Şiddetli değiller."

"Yine de ilgiye ihtiyaçları var."

Onu ateşin önüne oturttu, küçük mutfaktan bir bez seçti ve yakındaki ibrikten aldığı suyla ıslattı. Kadının oturduğu yere dönerek boynundaki kurumuş kanı nazikçe ovdu.

Yanağında, sağ gözünün hemen altındaki morluk mora dönüşmüştü. O noktaya tüy gibi bir öpücük kondurdu ve dudaklarının altındaki ten hissinden zevk aldı.

"Bu iş hayal ettiğimden daha karmaşıkmiş," diye mırıldandı. Şaşkınlık içinde alt dudağını ısırdı ve yüzü çatışmayla doluydu.

"Bunu düzeltereğiz," diye söz verdi, kadının sesindeki ıstırapı silmek istiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ona gülümseyerek. İnce elini adamın yüzüne koydu ve adam avucunun içine daha fazla sokulma isteğine direndi.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok."

"Gerçekten de öyle. Kendini büyük bir tehlikeye atarak bana yardım etmeyi seçtin.

Ülkemin size büyük bir borcu var."

"Leaudor'un bana hiçbir borcu yok," dedi kararlılıkla. "Senin tahta geçmen İngiltere'nin yararına olacaktır."

Gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Ve bu yüzden mi bana yardım ediyorsun? İngiltere talep ettiği için mi?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Benim ilk sadakatim kraliyete. Kendi ülkenizin hükümdarı olarak bunu anladığınızdan eminim. Benim yükümlülüğüm sizi sağ salım Leaudor'a geri götürmek ve bunun İngiltere'nin geleceğini nasıl etkileyeceğini tam olarak öğrenmek."

Gözleri donuklaştı. "Leaudor'un İngiltere'nin yardımına ihtiyacı yok. Yardımınızın burada, kendi topraklarınızda kullanılmasının daha iyi olacağına eminim. Gemiye bindikten sonra bana daha fazla eşlik etmenize gerek yok."

"Seni Leaudor'da ölüme terk edeceğimi düşünüyorsan beni hafife alıyorsun demektir. Tamamen güvende olduğunuzdan emin olana kadar sizi bırakmayacağım."

"Ahh evet, görevin bunu gerektiriyor," dedi alaycı bir şekilde.

Sözlerindeki keskinliğin nedenini merak ederek kaşlarını çattı. Ayağa kalktı ve yarasını temizlediği bezi bir kenara bıraktı. "Dinlenmen gerek. Önümüzde uzun ve zorlu bir yolculuk var ve sen cehennem gibi bir gece geçirdin. Sen uyurken ben nöbet tutacağım."

Sertçe ayağa kalktı ve onu kanepeye kadar takip etti. Ona ulaşmak, tavrındaki değişikliğin nedenini sormak istedi ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen yorgun düşmüştü.

Kadın kanepeye yerleştiğinde, adam üzerine bir battaniye çekti. "Kaptan dönerse seni uyandırırım."

Kadın başını salladı ve gözlerini kapattı. Pencerenin yanında pozisyon aldı, böylece dış çevreyi inceleyebilecekti.

Birkaç dakika geçmeden kız mışıl mışıl uykuya daldı. Odanın diğer ucundan izledi, bakışları yüzündeki izler üzerinde gezinirken yumruklarını sıkı.

Dikkatini tekrar pencereye çevirerek, herhangi bir rahatsızlık olup olmadığını araştırmaya devam etti. Umutsuzca Kirk'e bir mesaj iletmesi gerekiyordu.

Bu arada en önemli görevi Isabella'nın Leaudor'a döndüğünden emin olmaktı. Yaşıyor.

* * *

Isabella uyandığında odanın içi karanlıktı. Köşede titreyen tek bir mum çok az ışık saçıyordu. Doğrulduğunda gözleri alıştı ve pencerenin yanında duran Merrick'in iri gövdesini görebildi.

Pencereden dışarı dikkatle bakarken uzun bir süre onu inceledi. Sinir bozucu algı yeteneği ve aşırı korumacı eğilimleriyle onu ne kadar rahatsız etse de, onu yerine getirilmesi gereken bir görevden fazlası olarak görmediği için keskin bir hayal kırıklığı hissetti.

Bir noktada paylaştıkları yakınlık onun için bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Belli ki onun için ifade ettiğinden daha fazla. Belki de o da onun gibi yapmalıydı. Ne de olsa, *görevinden* alınmak için daha az uygun bir konumdaydı.

Görev. Ne kadar kötü bir kelime. Keşke ikisinin de böyle farklı yükümlülükleri olmasaydı. Ama imkânsız hayal etmek ona pek iyi gelmiyordu. Çünkü geçmiş ne kadar unutmak isterse istesin, geleceği geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Değiştirmeye gücünün yetmeyeceği bir gelecek.

Merrick'in onu gerçekten koruduğundan ve onu sağ salim Leaudora götürüp tahta çıkışını görmeye tüm kalbiyle bağlı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Görev duygusu başka hiçbir olasılığı kabul etmezdi.

Ama onun son görevinden daha fazlası olmak istiyordu. Üstlerine vereceği rapordaki bir isimden daha fazlası.

"Kaptan döndü mü?" diye sordu, yumuşak sesi uzaklara doğru sürükleniyordu.

Arkasını döndü ve kanepeye doğru yürüdü. Onun yanına yerleşti ve eliyle yanağını kavradı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diye itiraf etti. "Düşündüğümde çok daha fazla yorulmuşum." Adamın elini silkti ve delici gözlerinden rahatsız olmuş gibi uzaklara baktı. Adam onun düşüncelerini okumakta ne kadar mahir olsa da, üzerinde düşündüğü her şeyi onun bilmesini istemiyordu.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, kaptan geri dönmedi. Endişelenmeye başlıyorum. Şimdiye kadar dönmüş olacağını sanıyordum."

"Eminim yakında dönecektir," dedi sesine hafiflik katmaya çalışarak. Şu anda onun varlığında hissettiği korkunç rahatsızlığı aşmak için her şeyi yapardı. "Saat kaç bu arada?"

"Neredeyse gece yarısı oldu."

Şaşkınlıkla nefesi kesildi. "Bu kadar uzun süre uyuduğumdan haberim yoktu." "Buna ihtiyacın vardı," diye hatırlattı ona.

Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. "Kaptanın mutfağına bakalım, yiyecek bir şeyler var mı?"

Uzattığı eli görmezden gelerek ayağa kalktı ve giysilerini düzeltti.

Mumu aldı ve onun önünde mutfağa taşıdı. Pencerenin yanındaki küçük masaya oturdular ve kilerde buldukları bir somun ekmeği afiyetle yediler.

Aralarındaki kolay dostluğun yok oluşuna lanet okudu. Bunu yapan kendisiydi. Ona giderek artan bağımlılığını ve devasa sorumluluklarını birbirinden ayıramaması. Birkaç saat önce ekmekten daha fazlasını paylaşacaklardı. Arkadaşlığı ve dostluğu paylaşacaklardı.

Aklının bir köşesinde, annesi ve babasının çiftçilikle geçen zor bir günün ardından kulübelerinde oturup tıpkı kendisi ve Merrick'in yaptığı gibi bir somun ekmek yediklerini hayal ediyordu. O kulübede ailesiyle birlikte basit bir hayat yaşamak için tüm kraliyet mücevherlerini ve tahtın kendisini takas edebilirdi. En azından hala onlara sahip olurdu.

"Düşünceleriniz için bir parça ekmek," dedi, kabuklu topuğunu uzatarak.

Gülümsemeye çalıştı. "Annemle babamı böyle bir kulübede hayal ediyordum."

Gözleri yumuşadı ve masanın karşısında duran kızın elini tuttu. "Leaudor'a döndüğünüzde, her şey yoluna girdikten sonra belki onların kulübesini ziyaret edebilirsiniz."

"Orada yaşamak isterdim," dedi hayıflanarak. "Uygun bir kraliçe olacağımdan emin değilim. Leaudor'un hükümdarı olmayı kesinlikle hiç beklemiyordum."

"Tıpkı benim kont olmayı hiç beklemediğim gibi, ama yapmamız gerekeni yapıyoruz. Uyum sağlayacaksınız."

"Her zaman bu kadar pragmatik misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Ona her zaman bu kadar iğrenç derecede akli başında olup olmadığını sormak istiyordu. Hiç düşüncesizce bir şey yapmaz mıydı? Sorumsuzca? Suçlama dalgasını durdurmak için dişlerini sıktı. Belki de aşırı heyecanlanmıştı. Onu suçlamak için hiçbir nedeni yoktu ve dahası, onun aşırı sakinliği ve zekâsı için minnettar olmalıydı. Şimdiye kadar onu hayatta tutan kesinlikle bu olmuştu.

Ön kapının açılmasıyla bölündüler. Kaptan kulübeye girdiğinde Merrick dönüp baktı.

"Gemimi hazırladım," diye duyurdu yorgun bir sesle. "Birkaç saat içinde gemiye bineceğiz ve ilk rüzgârla birlikte yelken açacağız."

"Herhangi bir zorluk yaşadınız mı?" Merrick sordu.

Kaptan şapkasını çıkardı ve başını kaşıdı. "Hayır, ama kasaba çalkalanıyor. Kadın suçlu ve arkadaşı hakkında bilgi verenlere ödül konuldu."

"Ve kiraladığınız adamlar. Onlara güvenilebilir mi?" Isabella sordu.

"Evet. Yapabilirler. Benimle birçok kez denize açıldılar. Onlara hayatım pahasına güvenirim."

Merrick başıyla onayladı. "O halde geriye kalan tek şey haber vermeden kasabaya dönmek ve gemiye binmek."

"Hoşunuza gitmeyecek düzenlemeler yaptım ama sizi kimse görmeden gemiye bindirmenin tek yolu buydu," dedi kaptan, ikisine de dikkatle bakarak.

Kadın merakla ona baktı ve o da devam etti.

"Adamlarımın daha sonra gemiye taşıyacağı bir sandığa gireceksiniz. Tüm kargonun arasına karışacaksınız."

Merrick onaylayarak, "Her şeyi düşünmüşsün," dedi.

"Her şey yolunda giderse, iki gün gibi kısa bir sürede Leaudor'da olabiliriz."

Nefesi onu aceleyle terk etti. İki gün. Aynı anda hem ağlamak de gülmek istiyordu. Eve dönme düşüncesi onu ne kadar korkutsa da Leaudorian topraklarına ayak basmak için sabırsızlanıyordu.

Merrick elini sıkmak için uzandı. Kız hiçbir şey söylemedi ama onun sıkıldığı ele kendi eliyle karşılık verdi.

Kapının çalınmasıyla kısa süren sevinçli bir anda sona erdi. Merrick onu hemen arkasına itti ve kaptan telaşla etrafına bakındı.

"İkiniz de yatak odasına," dedi ve evin arka tarafına doğru çılgınca bir işaret yaptı. "Ekselanslarının saklanabileceği büyük bir sandık var."

Simon Isabella'yı kolundan tutup yatak odasına kadar sürükledi. Yatağın ayak ucundaki sandığı açtı ve onu içeri soktu. Isabella'nın içine girdiğinden emin olduktan sonra kapağı kapattı. Şimdi Tanrı aşkına nereye saklanacaktı?

Odayı hızlıca gözden geçirdikten sonra, eğer biri buraya kadar gelirse, dışarı çıkmak için savaşmak zorunda kalacağı gerçeğini kabul etti çünkü

İri gövdesini sığdıracabileceği bir yer değildi. Çizmesinden hançerini çıkararak kapıya doğru ilerledi ve kulağını kapıya dayadı.

"Bu gece yola çıkacağınızı duydum," dediğini duydu yabancı bir ses.

"Evet, öyle," diye yanıtladı kaptan.

"İşe almak istiyorum. İşe çok ihtiyacım var."

"Şey, delikanlı, sana yardım etmek isterdim ama zaten tam bir mürettebatım var. Brighton'a kısa bir yolculuk için kıyıdan aşağıya doğru gidiyoruz."

Simon gerisini duymak için kendini zorladı. Adam bir an tereddüt ettikten sonra, "Leaudor'a gidebileceğinizi duydum," dedi.

"Leaudor? Oraya mı gidiyorsun oğlum?" Kaptan kıkırdadı. "Herkes limanların yabancı gemilere kapalı olduğunu bilir. Eğer Leaudor'a gitmek istiyorsanız, korkarım ki şansınız yok."

Sesler giderek kısıldı ve Simon artık ne dediklerini anlayamıyordu. Birkaç dakika sonra kapı yanağına çarptı ve hızla geri çekildi. Kaptan kapı aralığında duruyordu.

"Artık dışarı çıkabilirsin."

Simon aceleyle bagaja gitti ve kapağı açtı. Isabella dışarı fırladı, nefesi kesik kesik geliyordu.

"Tanrıya şükür," dedi ağır bir sesle. "Neredeyse boğulacaktım."

Oturma odasına döndüklerinde kaptana "Kimdi o?" diye sordu.

Kaptan perdeleri düzeltmekle meşgul oldu, sonra da mumu söndürerek odayı karanlığa gömdü.

Simon ve Isabella'ya doğru geri döndü ve daha küçük bir sigara yakıp onları mutfığa yönlendirdi. "Yabancı. Buralı değil. Gemimde çalışmak istediğini söyledi." Yüzünde bariz bir inançsızlık ifadesi belirdi. "Saçmalık. Onun denizci olduğuna bir an bile inanmadım."

"Fark edilmeden kasabaya nasıl gireceğiz?" diye sordu sesi titreyerek.

Simon bir kolunu onun omuzlarına doladı ve sıktı. Keşke onun korku ve endişesini giderebilseydi. "Merak etme Isabella. Bir plan yapacağız."

"Evin gözetleneceği kesin," dedi kaptan acımasızca. "İkinizi buradan çıkarmak en iyi ihtimalle zor olacaktır."

Simon bir ileri bir geri volta atıyor, zihni olası seçeneklerle dolup taşıyordu. Hiçbiri yeterince uygulanabilir görünmüyordu. Ya çok tehlikeliydiler ya da çok açıktılar. Isabella'yla birlikte limana kaçabilmelerinin bir yolu olmalıydı.

Kaptana döndü. "Arabanız var mı?"

Kaptan Martin başını salladı.

Simon dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir yol bulmuş olabilirim. Riskli ama diğer seçenek de kesin yakalanmak."

Isabella ona şüpheyile baktı. "Aklında ne var?"

"Kaptan arabayı çekerek dışarı çıkabilir. Arkaya birkaç varil yerleştirip üzerlerini battaniyeyle örtebiliriz. Biri bizi izliyorsa, doğal olarak arabada saklandığımızı düşüneceklerdir."

Isabella'nın gözleri parladı, mum ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu. "Tabii ki! Sonra da onlar at arabasıyla meşgulken gizlice kaçabilir ve kasabada kaptanla buluşabiliriz."

Simon başıyla onayladı. "Aynen öyle."

Kaptan eliyle çenesini ovuşturdu. "İşe yarayabilir. Bu konuda başka bir seçeneğimiz yok gibi görünüyor. Arabayı hazırlamak için hemen işe koyulacağım ve bir saat içinde yola çıkacağım. Benimle meyhanenin arkasında buluş, ama içeri girme."

Simon ve Isabella'yı yalnız bırakarak evin arka tarafından çıktı. İkili ateşin önünde oturmuş, gergin bir şekilde kaptanın dönmesini bekliyorlardı. Yarım saat sonra içeri girdi ve onlara baktı. "Vakit geldi."

Bölüm On Dört

Merrick pencereden etrafı gözetlerken Isabella parmaklarını gergin bir şekilde büktü. Kaptan gideli on dakika olmuştu ve Merrick'le birlikte beş dakika içinde yola çıkmaları planlanmıştı.

Korku ve beklenti içinde savaşıyor, midesini kargaşaya sürüklüyordu. Hedeflerine ulaşmaya çok yaklaştımlardı ama yine de bu imkânsız bir başarı gibi görünüyordu. Cesaretini artırmak için annesinin ona çocukken öğrettiği o tanıdık duayı fısıldadı.

"Hazır mısın?" Merrick onun yanında mırıldandı.

Kız yutkundu ve başını salladı.

Elini tuttu ve karanlık gözleri ona uzandı, onu rahatlattı ve güven aşıladı. "Başaracağız, Isabella. Güven bana."

Sözlerindeki ironiden etkilenerek gülümsemeye çalıştı. Daha birkaç gün önce birine güvenmeyi düşünmek onu fiziksel olarak hasta ederdi ama şimdi bu adama dolaylı olarak güveniyordu. Başka hiçbir şey olmasa bile, onu sağ salim evine götürecek ya da bu uğurda ölecekti.

Derin bir nefes alarak onun elini tuttu ve arka kapıya doğru yürüdüler. Pencereden çevreye hızlıca bir göz attıktan sonra kapıyı açtı ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. Karanlığın içinde ahıra doğru koştular.

Merrick atı eyerlemek için hiç vakit kaybetmedi. Onun yerine atın çıplak sırtına çıktı ve Isabella'yı yukarı çekmek için aşağı uzandı. Pantolonundan tabancasını çıkardı ve ona uzattı. "Sanırım ateş edebiliyorsun."

Cevap verme zahmetine girmeden sapını kavradı ve sıkıca kendine doğru tuttu.

Atı ileri doğru itti ve ahırdan çıkıp doğrudan evin arkasındaki sık ormana girdiler. Körlemesine ilerlerken onlara yol gösterecek ay ışığı çok azdı.

Her geçen dakika, birinin ağaçların arasından fırlayacağına ikna oluyordu ama orman ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Soğuk iliklerine kadar işlemişti ve

dışlerinin takırdamasını önlemek için ağzını sıkıca kapattı. Kasabaya giden birkaç mil sonsuzluğa uzanıyordu. Saatler geçmiş gibi görünüyordu ama henüz dış mahallelere ulaşmamışlardı. Sınırları gerilmişti. Karmakarışık bir reçel yığınıydı ve zaman geçtikçe endişesi artıyordu.

Bir tavşan yollarının üzerinden geçip çalılıkların arasında kaybolduğunda neredeyse attan düşüyordu. Merrick'in kolu onun etrafında sıkılaştı ve kulağına fısıldadı, "Dikkatli ol. Silahın patlayıp bana kalıcı bir zarar vermesini istemem."

Onun alayları gerginliğini azalttı ve tabancayı sıkı sıkı tutmaya dikkat ederek ona karşı gevşedi. Orman aniden açıldığında ve ileride bir kulübenin gölgesi belirindiğinde, hevesle öne doğru eğildi. Başarmışlardı.

Merrick atı kulübeye kısa bir mesafe kala durdurdu ve attan indi. Kollarını kıza doğru uzattı ve kız tereddüt etmeden ata bindi, ama aklında binlerce soru vardı.

Kız bunlardan hiçbirini dile getiremeden, adam atı yakındaki bir ağaca bağladı ve kızın elinden tuttu. Evden uzaklaşırlarken alçak bir sesle, "Yolun geri kalanını yürüyerek gitmemizin en iyisi olacağını düşünüyorum. Bir at bizi daha fazla fark ettirir ve gölgelerin arasında erimemiz gerekir."

Elbette atlarını bırakmak için sağlam bir nedeni olacaktı ve zaten onu gemiye alamayacaklardı. Hevesini dizginlemeye ve hızını yavaşlatmaya çalıştı. Meyhaneye ulaşma ve gemiye bir adım daha yaklaşma telaşıyla onu da peşinden sürüklemeye tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Evlerin arasında acele ediyor, gölgelerde kalmaya ve gözlerden uzak olmaya dikkat ediyorlardı. Meyhaneye yaklaştıklarında adımları daha temkinli olmaya başladı. Meyhaneye ve iyi aydınlatılmış iç mekâna geniş bir bakış atıldılar ve kuzeyden geri döndüler.

Merrick arka taraftan biraz uzakta durdu ve uzun bir süre etrafı izledi. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca Isabella'yı ağaçların arasından çıkarıp arka sokağa doğru itti. Bina ile çöpler için kullanılan büyük tahta kutunun arasına çömeldi ve Isabella'ya da aynısını yapmasını işaret etti.

Kız onun yanına çömeldiğinde, adam onu sıcak tutmak için kolunu kızın etrafına sardı. Onun ihtiyaçlarıyla sürekli ilgilenmesi, gerçek kucaklamasından çok daha ısıtıcıydı.

Kaptanın onları çağırması saatler sürebilirdi ama bunu şafak sökmeden önce yapması için dua etti. Karanlığın örtüsü ona gün ışığında olmayan bir güvenlik hissi veriyordu.

Merrick bir süre sonra, "Ben tavernaya bir göz atıp kimler varmış bir bakacağım," dedi.

Muhtemelen o da en az onun kadar telaşlıydı ve gafıl avlanmamaya kararlıydı. Her yöne hızlıca baktıktan sonra ayağa kalktı ve kırık pencereden içeri baktı. Adam gerildi ve kadının kalbi hızla çarpmaya başladı.

Duvardan aşağı kayarak onun yanına oturdu. "Oraya girmem gerekiyor."

"İçeri girmem gerek de ne demek?" diye sordu sert bir sesle.

Fısıltı. "Görülemezsin."

"Kirk orada ve onu şüphelerimizden haberdar etmem gerekiyor. Muhtemelen bizi arıyordur ve bizim için de haberleri olabilir."

Şakağında bir nabız atışı. "Fark edilmeden içeri nasıl gireceksin?"

Nefesini üfledi. "İlk geldiğimizde atlarımızı alan seyisi aramaya gideceğim ve Kirk'e bizimle burada buluşması için bir mesaj iletmesini söyleyeceğim."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi kararlılıkla. "Kaptanı beklememiz gerekmez mi?" Onu boğmakla tehdit eden paniği yutmaya çalıştı. Buraya kadar gelmişlerdi ve şimdi açığa çıkma riskini göze almaları delilikti.

"Bunu yapmak zorundayım, Isabella." Doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "İngiltere'yi dış tehditlere karşı güvende tutmak benim görevim. Eğer elimizdeki bilgileri kendime saklarsam, savunduğum her şeye karşı gelmiş olurum."

Yüzü kızardı ve sonra utanç duydu. Kızgınlığı anlamsızdı. Elbette ondan başka yükümlülükleri de vardı. Kendisi Leaudor'a ne kadar sadıksa, o da İngiltere'ye o kadar sadıktı ve kendi ihtiyaçlarının bütün bir ulusun güvenliğinden üstün tutulmasını beklememeliydi.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı onun sözlerini onaylamak için. "Tabanca sende.

Kullanmaktan çekinmeyin," dedi. Sonra kayarak sokağın aşağısında.

Eğildi ve kimsenin onu bulmaması için dua etti. Merrick'in sağ salim dönmesi için dua etti. Kaptanın ortaya çıkması için dua etti. Yakında Leaudor'da olabilmek için dua etti.

Merrick'i beklemek sonsuza kadar sürdü, ama sonunda geri döndü ve onun yanına yerleşti.

"Eee?" diye sordu endişeyle.

"Çocuk mesajı iletiyor. Şimdi Kirk'ün gelmesini bekleyeceğiz."

Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Birkaç dakika sonra sağ taraflarından yumuşak bir düdük sesi duyuldu. Merrick dudaklarını büzdü ve çağrıya cevap verdi. Sonra ayağa kalktı.

Kirk karanlığın içinden hızla ilerledi. "Merrick?"

"Burada," dedi Merrick.

"Tanrım, seni görmek çok güzel. Senden haber alamayınca endişelendim."

Isabella iki adamı izledi, aralarındaki kolay uyum muhtemelen uzun yıllar birlikte çalışmış olmalarından kaynaklanıyordu. Kirk'ten gerçek bir endişe yayılıyordu ve ilk kez onun etrafındaki korumasını gevşetti.

"Prenses," dedi başıyla ona işaret ederek. "Umarım iyisinizdir." "Merrick sayesinde çok iyiyim."

"Konuşacak çok şeyimiz var, Kirk. Ve fazla zamanımız yok."

Kirk hemen ayıldı ve tüm dikkatini Merrick'e odakladı.

"Ardmore Dükü ile konuştunuz mu? Fransa ile Leaudorian ittifakına dair herhangi bir söylenti duydunuz mu?"

Kirk şaşkınlıkla tepki verdi ve ilk soruyu duymazdan geldi. "Hiç de bile. Böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Merrick kaptanın Leaudor'daki zihniyet hakkında anlattığı her şeyi hızlıca özetledi. Sonra da bir gün önce yakalandığını anlatmadan önce bir an durakladı. Bonaparte'ın kaçıışıyla ilgili olası referansa geldiğinde, Kirk'ün yüzünde bariz bir inançsızlık parladı.

"Kulağa çok inanılmaz geliyor," dedi başını sallayarak. "Yine de, eğer doğruysa, Leaudor'da olan her şey anlam kazanıyor."

Merrick, "Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Yani Montagne bir Bonaparte sempatzanıysa ve olası bir kaçışı biliyorsa, Leaudor monarşisini yıkma çabaları Leaudor'u Bonaparte'ın eline geçirme girişimi olabilir."

"Merrick'e ailemin ölümünden birkaç ay önce bir grup Bonapartistin babamla konuşmak için Leaudor'a geldiğini söyledim. Eğer onu ikna edemedilerse, Jacques'ta sempatik bir kulak bulmuş olabilirler," diye konuştu.

"Sanırım bir şey bulmuş olabilirsin," diye mırıldandı Kirk. "Tasadüfler hiçbir şey ifade etmeyecek kadar şaşırtıcı. Tanrım, eğer bu doğruysa ve Bonaparte bir kaçış planlıyorsa, Elba'daki muhafızlara derhal haber verilmeli."

"Isabella'yı Leaudor'a götürürken bu taraftaki işleri halledebilmen için sana haber vermeyi umuyordum," dedi Merrick.

Kirk bir kaşını kaldırdı. "Prensesle birlikte Leaudor'a mı gidiyorsun?"

"Evet," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. "Onu sağ salim evine götürmeye ve bu karmaşanın ülkelerimizi nasıl etkilediği konusunda elimden geleni yapacağıma söz verdim. Leaudor'da İngiltere'yi bu olaya bulaştırmaya çalışanlar var."

suikastler. Fransa ile ittifakımıza çok şey bağı. Kimsenin bunu bozmasına izin veremeyiz."

Kirk bir süre sonra, "Evet, tabii ki yapmalısın," dedi. "Belki de Leaudor'un Fransa'yla ittifak yaptığı iddiasının herhangi bir geçerliliğı olup olmadığını öğrenebilirsiniz."

"Dük'ü planlarımdan haberdar edeceğinize inanıyorum."

"Sence bu akıllıca mı?" diye sordu Kirk'le aynı anda.

Merrick ona döndü. "Sana zarar vereceğini düşündüğüm hiçbir şeyi yapmam, Isabella."

"Yapmayacağını biliyorum," dedi elini onunkine uzatarak. "Ama peşimizdekiler nereye gidersek gidelim bizi bulmak gibi esrarengiz bir beceriye sahipler. Biriken tesadüfleri göz ardı edemezsiniz."

Onu sorgulamak ona acı veriyordu ama hükümetinin Jacques'la işbirliğı içinde olabileceğini düşünmek istememesi onu çok endişelendiriyordu.

Onun itirazlarına aldırmadan Kirk'e döndü. "Doğruca majestelerine git ve ona şüphelerimi anlat. Castlereigh'in bilgilendirilmesi ve Viyana'daki Wellington'a haber gönderilmesi gerekecek. Bonaparte'ın güvende olduğundan emin olmak için Elba'ya ekstra muhafızlar gönderilmeli."

Kirk başını salladı. "Gitmeliyim. Dikkatleri senin ya da prensesin üzerine çekmek istemiyorum." Uzaklaşmak için döndü ama durakladı. "Dikkatli ol Merrick. Duyduklarım hiç hoşuma gitmiyor. Eğer sen ve prenses haklıysanız, bunun ülkelerimiz için sonuçları çok büyük olabilir."

İki adam el ele tutuştu ve Kirk başıyla onu selamladı. "Size en iyi dileklerimi sunarım, Majesteleri."

"Teşekkür ederim," dedi.

Kirk gözden kaybolduğunda gözlerini kırptırdı, sanki hiç orada olmamış gibi gecenin içine gömüldü. Kaşları çatıldı ve dalgınca dudağını çiğnedi. Sessizce, gölgelerin içine doğru eğildi.

"Bir sorun mu var?"

Merrick'e baktı ve başını iki yana salladı. Bu kesinlikle anlaşmazlığını dile getirmenin ne yeri ne de zamanıydı.

"Seni rahatsız eden bir şey var, ne oldu?" diye ısrar etti, bir kez daha onun yanına çökerken.

Dişlerini sıkarak onun algısına karşı hırlama isteğini bastırdı. Adam ona bakmaya devam edince içini çekti. "Çalıştığın insanlara bu kadar güvenmenin gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam onun yanında kaskatı kesildi. "Beni mi sorguluyorsun?"

Yan gözle ona baktı. "Evet, sanırım öyleyim."

Onun bakışlarına karşılık verdi, gözleri gecenin karanlığında parlıyordu. "Birlikte çalıştığım insanlar güvenilebileceğim *tek* insanlar. Kirk benim ailem. Edward ya da babamdan çok daha fazla. Görevim, ilk yükümlülüğüm, doğrulansın ya da doğrulanmasın, sahip olabileceğim her türlü şüpheyi naibe bildirmektir. Öğrendiğim her şey hakkında sessiz kalamam. Kalamam."

Isabella onun sesindeki acıdan dolayı bir sızı hissetti ama altında yatan bir öfke vardı. Güvendiği insanların nedenlerini sorguladığı için ona duyduğu öfke.

Onun güdülerinde görev ve onurdan çok daha fazlası vardı. Konuştuğu her kelime kararlılıkla yankılanıyordu. Başarmak için bir kararlılık. Başarısız olmama azmi. İlk kez değil, ailesiyle olan ilişkisinin hükümette bir pozisyonu kabul etmesinde nasıl bir rol oynadığını merak etti.

Ellerini sıcak tutmak için üfledi ve devam etmeden önce etrafına dikkatle baktı. "Baban öldükten sonra neden teşkilatı bırakmadın? Unvanın sana miras kalması karşısında üstlerinin anlayış göstermeyeceğini düşünemiyorum."

Yanında kıpırdandı, sonra elini yüzünde gezdirerek burnunun kenarını sıktı. Rahatsızlığı açıkça ortadaydı ve acı verici bir konuyu gündeme getirdiği için bir an suçluluk hissetti.

"Babamın istediği-beklediği buydu," diye cevap verdi sonunda, sanki dünyanın en açık cevabıymış gibi.

şey daha da netleşmeye başlamıştı. "Hayatta kendi yolundan gitmeye kararlıydın, varis olan kardeşin ölene kadar sana hiçbir faydası olmayan bir adamın değil, senin çizdiğin bir yol."

Onun algısından etkilenmiş görünüyordu. Sonra ağzının köşesi alaycı bir yarım gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım bu çok korkunç bir neden, ama gerçek şu ki, bana hiç ihtiyacı olmadı. Ama İngiltere yaptı. Benim işim

-önemlidir. Sıkı çalışmalarımız sayesinde binlerce hayat kurtarıldı. Her nasılsa bu, hiç istemediğim bir unvanın varisini yetiştirmek için taşraya çekilmekten daha önemli görünüyordu."

"Edward'a hiç kızdın mı?" diye sordu usulca.

Gözlerini kaçırdı, suçluluk duygusu gözlerinde parlıyordu. "Hayır! Evet... Tanrım..." Sesi kesildi. "Bir zamanlar ona kızdığımı söylemekten utanıyorum. Eğer o olmasaydı babamın *beni* seveceğini düşünürdüm. Sonra o öldü ve tek düşünebildiğim onun yokluğunu dilediğim zamanlar oldu."

"Birden fazla kez kardeşlerimin benden uzak olmasını diledim," dedi alaycı bir ifadeyle. "Sanırım bu kardeş sahibi olmanın doğasında var."

"Sadece bir ilişkim olsun istedim. Babam ve Edward'la her türlü ilişki. Bir aile olmamızı istedim. Ajansa katıldığımda, benim ailem oldular."

"Ama-"

"Kimseye güvenmiyorum," diye sözünü kesti, o devam edemedi. "Ama İngiltere'nin dış tehditlere karşı güvende olmasını sağlamak için benimle birlikte hayatlarını sürekli riske atan adamlara güveniyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sessizliğe gömüldü. Adamın sert fısıltıları gecenin durgun havasının üzerine yükselmişti. Ses tonu konuyu daha fazla tartışmaya gerek bırakmıyordu ve kadının da onu daha fazla kızdırmaya niyeti yoktu. Kendi tedirginliği çenesini sıkmaktan ağrıyana kadar artmıştı.

Eli Isabella'nın koluna uzandı, yukarı kaldırdı ve avucunu parmaklarını birleştirene kadar aşağı kaydırды. "Bana güvenebilirsin, Isabella. Yemin ederim."

"Güvenmediğim sen değilsin," dedi basitçe.

O daha cevap veremeden sokaktan bir ses geldi. Gerildi ve kaynağı görmek için gözlerini zorladı. Saniyeler sonra kaptan sisin içinden çıktı ve rahat bir nefes aldı.

"Majesteleri?" diye seslendi usulca.

"Buradayız," dedi ayağa kalkarak.

Kaptan durduğunda Merrick onun yanında durdu. "Siz hazırsanız gemi de hazır."

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Ben hazırım. Eve gitmeye hazırım."

On Beşinci Bölüm

Isabella umut ve sevinç karışımı bir duyguyla gemiye baktı. Etrafında, kargolar yüklenirken ve adamlar iskelede bir ileri bir geri koşuştururken hazırlıklar devam ediyordu.

"Majesteleri, acele etmelisiniz," diye tısladı kaptan. "Görülmemelisiniz."

İrkilerek harekete geçti ve hızla büyük sandığın içine tırmandı. Yerleştiği sırada kapak üzerine kapandı ve bir an paniğe kapıldı. Birkaç saniye boyunca, havasız kaldığına ikna olarak ağır ağır nefes aldı. Sonra serin bir hava akımı hissetti ve rahatladı.

Sandık kaldırıldıkça yukarı doğru yükseldi ve adamlar onu gemiye yüklerken o da sallanıp durdu. Kaptan, Merrick'le birlikte saklandıkları sandıkların önce yükleneceğini, böylece diğer yüklerin en üste yerleştirileceğini açıklamıştı. Ancak gemi denize iyice açıldıktan sonra mürettebat onları çıkaracaktı.

Bir kez daha Dover'dan rahatsız edilmeden ayrılmaları için sessiz bir dua etti. Gözlerini sıkıca kapadı ve sevgili ailesinin yüzlerini ve anavatanının canlı görüntülerini çağırdı. Yakında, her şey yolunda giderse, Leaudorian topraklarına geri dönecekti. Ve sonra sevdiklerine karşı işlenen suçlar için adalet arayacaktı.

Yere çarptığında tüm sandık sallandı ve onu rahatsız edici bir şekilde sarstı. Heyecandan midesi bulandı. Artık gemideydi. Kendini kontrol etmek için her şeyini kullanarak, karanlıkta rahatlamaya ve beklemeye karar verdi.

Bir sonsuzluk sonra, altındaki zeminin dalgalandığını hissetti. Artan sallanma hareketi yola çıktıklarının işaretiydi. Yola çıkmışlardı.

Gözlerini kapattı ve yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Eve dönüş yolundaydı. Etrafındaki tahtaların gıcirtısı ve iniltisi onu rahatlatı ve uykuya yaklaştırdı.

Ne kadar uyukladığından emin değildi. Gözlerini kırıştırarak açtı, farkındalık onu sarmıştı. Hızla gözlerini kırıştırdı ve alarımının kaynağını bulmak için kulaklarını zorladı.

Sonra kazıma ve vurma sesleri duydu, gürültülü gumbürtüler gittikçe yaklaşıyordu. Kaptanın onu ve Merrick'i serbest bırakma vakti henüz gelmemişti.

Nefesini tuttu ve uzaktaki sesleri duymaya çalıştı. Sesler giderek ve sonunda ne dediklerini anlayabildi.

Tanıdık olmayan bir ses, "Eminim kaptanın kargosunu aramamıza bir itirazı olmayacaktır," dedi.

"Kesinlikle ," diye kaptan. "Bunun anlamı nedir? Sadece kargo ambarını incelemek istediğinizi söylemişsiniz."

"Evet, iyi kaptanım, ama gemide kaçak mal olup olmadığını anlamak için sandıkları da incelemek gerekir."

"İtiraz etmek zorundayım. Kimin yetkisi altında böyle bir arama yapıyorsunuz?" "Ekselansları, Prens Naibi," diye yanıtladı adam.

Üstünde bir çatırtı duyunca sıçradı. Daha fazla tahta parçalanması ve kasaların birbirlerinin üstünden kayma sesleri. Umutsuzca sakın kalmaya çalışarak yumruğunu ağzına bastırdı.

"Bunun anlamı nedir Kaptan?" diye sordu adam. "Sandıklar boş."

"Evet, öyle," dedi kaptan gülerek. "Mal *toplamak* için denize açıldığımızda genellikle böyle olur."

"Peki tam olarak ne toplamayı planlıyorsunuz?" diye sordu adam şüpheli bir ses tonuyla.

"Bu seni neden ilgilendiriyor anlamıyorum," diye karşılık verdi kaptan.

Birden bağırışlar patlak verdi ve itiş kakış başladı. Odunlar saçıldı. Homurtular, gümbürtüler, acı çığlıkları saklandığı tahta sandığı delip geçti. Neler oluyordu? Öğrenilecek miydi?

Gürültü arttıkça, avucunu yukarı doğru vurarak kapağı açmaya çalıştı ama anlaşılan üstte hâlâ başka bir sandık duruyordu çünkü yerinden oynamıyordu.

Gürültü arttıkça hayal kırıklığı içinde arkasına yaslandı. Sandık sallandı ve birkaç metre aşağı kayarken bir tarafa savruldu.

Birkaç dakika süren kargaşanın ardından aniden sessizlik çöktü. Sonra ayak sesleri duydu. Sandığının hemen yanında durana kadar daha yüksek ve daha yakın. Onu içine hapseden sandık yana doğru itilirken üst kısmı sarsıldı.

Ağzı tamamen kurudu. Ani ışığın onu kör etmemesi için dua ederek hızla gözlerini kırptırdı. Savaşmak için hazırlıklı olmalıydı.

Kilidin klik sesini duydu ve sonra yana doğru fırlatılırken takırdadı. Vücudundaki her kas, kapağın açılmasına hazırlanmak için gerildi. Dehşeti arttıkça alnından boncuk boncuk terler döküldü ve boynundan aşağı süzüldü.

Kapak yavaşça açılmaya başlarken ellerini iki yanına dayadı. Bacaklarını kavislendirdi ve saldırmaya hazırlandı.

Sonra Merrick'in başı yan tarafta belirdi ve tüm gerginliği bir anda vücudunu terk etti. Gevşek bir çamaşır bezi gibi dibe doğru sarktı.

"Artık güvenli," dedi ve onu çıkarmak için elini uzattı.

Başını sandığın üstünden kaldırdığında, etrafındaki kaosu görmek için dışarı baktı. Tüm kargo ambarında savaş çıkmış gibiydi. Uzak köşede, birbirine bağlanmış üç asık suratlı adam oturuyordu. Kaptan ve mürettebatından birkaç kişi yan tarafta durmuş, yakalanan adamlara tabancalarını doğrultmuşlardı.

"Ne oldu?" diye sordu sandığın kenarından atlarken. Merrick kollarını uzattı ve onu yanında yere indirdi.

"Bu adamlar gemiye müfettiş kılığında geldiler. İngiltere'de böyle bir şey olmadığını boş verin," dedi kuru bir sesle. "Aksanları da tavırları kadar içler acısı."

"Onlar Leaudorian mı?" diye sordu gözleri büyüyerek. Cevap beklemeden ileri atıldı. Bağlanmış adamların üzerinde durdu ve toplayabildiği tüm asil duruşuyla onlara baktı. "Siz kimsiniz?"

Cevap olarak ona homurdandılar.

"Belli ki kim olduğumu biliyorsunuz," dedi sert bir sesle. Dönüp birkaç adım uzaklaştı ve sonra rahat bir duruşla onlara döndü. "Ayrıca Leaudor'a döndüğümde kraliçe olacağımı da biliyor olmalısınız."

Öndeki adam yere bakmadan önce gözlerinde bir korku parıltısı belirdi.

"Ayrıca Leaudor'da hainlere ne yaptığımızı da biliyor olmalısınız." Sesi artık buz gibiydi ve ailesini öldüren insanlara karşı hissettiği tüm nefreti yansıtıyordu.

"Asla kraliçe olamayacaksın," diye tükürdü diğer adamlardan biri.

Ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Evet, öyle yapacağım. Ve ben kraliçe olduğumda, siz üçünüz Laugerfeld'de çürüyeceksiniz."

İkisi de çok korkulan hapishaneden bahsedilince soldu. Çoğu orada ceza almaktansa ölümü tercih ederdi ve Leaudor'da sadece en iğrenç suçlular için ayrılmıştı. Gerçekten de son yüz yılda sadece yirmi beş kişiyi barındırmıştı.

"Onları bir yere kapatabilir misiniz Kaptan?" diye sordu, sakince Kaptan'ın durduğu yere doğru yürürken. "Belki daha sonra kraliçeleriyle konuşmaya karar verirlerse, daha hafif bir cezayı düşünebilir."

Başını mağrur bir şekilde sallayarak Merrick'e kargo ambarından çıkmasına yardım etmesini işaret etti. Merrick hiç sorgulamadan itaat etti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Birkaç dakika sonra yukarıdaydılar ve parmaklarını sıktığı yumruklardan kurtardı. Isınmak için ellerini kollarına sürdü ve sonra ellerine üfledi. Öfke hâlâ yüzeyinin altında kaynıyordu ve sıkılı çenesini gevşetmek için mücadele etti. Hiç kimse. Kesinlikle hiç kimse onu hedefinden alıkoyamazdı. Montagne'a tahta giden yolu açmadan önce mezarında soğuktan donacaktı.

Korkak. Onunla kendisi bile yüzleşemedi. Kirli işlerini yaptırmak için beceriksiz uşakları vardı.

Sakinleştirici derin bir nefes aldı ve geminin yan küpeştesine doğru ilerledi. Uzakta, İngiltere'yle aralarına biraz daha mesafe koyan Dover'ın belli belirsiz dış hatlarını seçebiliyordu. Ve onu eve dönmeye ve kaderini gerçekleştirmeye bir adım daha yaklaştırdı.

Merrick'bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu, araştırıyor ve değerlendiriyordu. Merrick'in incelemesi onu rahatsız etmişti, bu yüzden yüzünü ona döndü. "Bir terslik mi var?"

Yüzündeki şaşkın ifade hızla kayboldu ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Hayır, hiç de değil." Bir an durakladı ve başını yana doğru eğerek ona baktı.

Ona inanmayan bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım orada biraz şaşırmıştım. Yani, şu ana kadar sizi gerçekten Leaudor'un gelecekteki Kraliçesi olarak gördüğümü sanmıyorum... Ekselansları."

Adamın sözleri onu rahatsız etti. Sesi artık çok sert, çok resmiydi. Son birkaç gün içinde onunla birlikte pek çok şeye katlanmış olan adama hiç benzemiyordu.

"Kim olacağımın ötesine bakıp kim olduğuma odaklanamaz mısınız?" diye sordu neredeyse yalvaran bir sesle.

"Birkaç gün içinde, yakınlığım sadece yakışsız değil, aynı zamanda saygısızlık da olacak," dedi sert bir şekilde. "Senin kraliçe olacağına inanmıyorum. Kadın değil..."

Sesi bir anda kesildi ve söyleyeceklerinden pişman olmuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne kadını değil?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Tekrar ona baktı, mürettebat güvertenin altından ve üstünden geçerken ileri geri sallanan fenerlerin yumuşak ışığında gözleri zar zor seçiliyordu.

"Kucakladığım, rahatlattığım... ve öptüğüm kadın değil," dedi sonunda.

Yanakları ısındı ve açıklanamaz bir şekilde gözyaşlarının diken diken olduğunu hissetti. Gözyaşlarını engellemek için hızla gözlerini kırıştırdı ve ona daha da yaklaştı. "Elinde tuttuğun kadın benim. Hiçbir unvan bunu değiştiremez." Ellerini onun göğsüne koydu ve parmaklarını açtı. "Kont unvanını miras almak buradaki adamı değiştirdi mi?" Parmakları göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. "Adın değişti diye ülkesine hizmet eden adam olmaktan vaz mı geçtin?"

Ellerini onunkilerin üzerine kapatıp sıkıca göğsüne bastırdı. "Hayır."

"Beni farklı görmeye başlarsan buna dayanamam Merrick. Birlikte katlandığımız onca şeyden sonra olmaz. Sende hissettiğim bu sertlik, bu gariplik, bu benim tuttuğum adam değil."

Onun ellerinin altında gevşediğini hissetti ve rahatlaması o kadar büyüktü ki neredeyse ona doğru sarkacaktı. Öne doğru eğildi ve alnını ellerinin göğsünde durduğu yerin hemen üzerine koydu.

Ellerinden birini kaldırıp başının arkasını kavradı ve diğer elini onunkinin üzerinde bıraktı. Nazik parmaklar saçlarını düzeltti ve kısa bir an için tahtın varisi olmamayı diledi. Keşke o ve Merrick sadece kendilerini düşünen iki normal insan olsalardı. Bir ulusa karşı sorumlulukları olmamasını. Kaybettiği ailesi için araması gereken bir adalet olmamasını.

Sert hava üzerlerinden geçerken ona karşı titredi. Adamın elleri kadının omuzlarını kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. "Daha sıcak olan kulübelerimize gitmeliyiz."

Başını sallayarak onun arkasından gitti.

Bir kapının önünde durdu, kapıyı açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. "Kaptan durumumuzun tamamen farkında olduğu için, artık göstermelik olarak bir kamarayı paylaşmamıza gerek yok. Bana ihtiyacın olursa yan tarafta olacağım."

Küçük bir hayal kırıklığı göğsünü sıktı, ama hızlı bir gülümseme sundu ve kabine girdi. Kapı arkasından kapandığında kapıya yaslandı ve gözlerini kapattı. Elleri sert ahşabın üzerinde gezindi ve sırtında kıymıkların battığını hissetti.

Gözlerini açtı ve seyrek döşenmiş odaya göz gezdirdi. Küçük bir yatak, yanında dik duran bir fiçî ve yarı yanmış bir mum. Mumun yan tarafında, deri bir bağla bağlanmış, rustik kulübede yeri yokmuş gibi görünen küçük bir kuru çiçek demeti duruyordu.

İç çekerek kapıdan uzaklaştı ve kamarayı geçerek yatağa doğru ilerledi. Kenara oturdu ve botlarını ayağından çıkardı. Yatağın altındaki çekmeceleri karıştırdıktan sonra bir gecelik buldu. Giysilerini vücudundan sıyırdı ve temiz kokulu gömleği giydi. Sonra yorganın altına girdi ve yastığa sarıldı.

Sabah olduğunda, her kamarayı aramak zorunda kalsa bile sabun ve çamaşır bezi bulacaktı. Harika kokulu banyoların hayalini kurmaya başlamıştı ve saçlarını güzelce yıkamak için başının tamamını bir küvet suyun içine daldırabilecekti.

Tavana bakarak uzanırken, Merrick'i yan kabinde hayal etmeye çalıştı. Onun ne yaptığını merak ediyor ve yanındaki varlığını özliyordu.

Yere yığıldı ve onun yerine kapısına baktı. En azından tavandan daha ilginçti. Kapının açıldığını ve onun içeri girdiğini hayal edebiliyordu.

Ya da sadece uyuyabilir ve okuldan yeni çıkmış, ilk dans davetini yeni almış bir kız gibi davranmayı bırakabilirdi. Hayal kurmaya hakkı varmış gibi davranmayı.

Onları ayıran uçurum çok büyüktü. Onun kraliçe, onun da bir İngiliz lordu olmasından çok daha fazlasıydı. Görev, onur, intikam, milliyet. Tüm bu şeyler, belirli bir noktaya musallat olmaya mahkûm azaplı ruhlar gibi etrafta uçuşuyordu.

Keşke kadın basit bir İngiliz bayan ya da adam mütevazı bir Leaudorian çiftçisi olsaydı. Ama bunların hiçbiri değillerdi ve çok fazla insan onlara oldukları kişi oldukları için güveniyordu. Dahası, bir ulusu yönetme konusundaki korkularını geride bırakıp sorumluluklarını kabul etmesinin zamanı gelmişti.

Tekrar döndü, bu sefer yüzü duvara dönüktü. Gözlerini kapadı ve uyumayı diledi. Sonunda eve döndüğü gerçeği dışında her şeyi unutmak için.

On Altıncı Bölüm

Simon sadece birkaç saatlik bir uykudan sonra uyandı. Geminin sallanıp durması hoş bir ninni olmuştu ama şimdi uyanık ve tazeydi. Bacaklarını ranzanın kenarından sarkıtarak ayağa kalktı ve gözlerindeki puslu tabakayı temizlemek için gözlerini sildi.

Su ve leğen istedi ve kaptanın kamarasına gitmeden önce giyinmek ve yıkanmak için sadece birkaç dakikasını ayırdı. Kapıyı çaldı ve içeriden içeri girmesi için çağrı geldi.

Kaptan odanın karşısındaki küçük masadan, "Kahvaltı için tam zamanında geldiniz," dedi.

Simon eğilerek içeri girdi ve küçük odaya göz gezdirdi. Raflarda neredeyse her santimlik alanı kitaplar süslüyordu ve hepsi de denizcilikle ilgili değildi. Kaptan çok okumuştı. Simon yaklaştıkça kaptanın kahvaltı etmek için okuduğu kitabı bir kenara bıraktığını fark etti.

Kaptan karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi.

Simon kendisine söyleneni yaptı ve sandalyeye yerleşti, hâlâ etrafını inceliyordu. Dışarıdan bakıldığında kaptanın pek de düzenli olmayan bir odası varmış gibi görünse de, yakından incelendiğinde kamaradaki pek çok eşyanın son derece özenli bir şekilde yerleştirildiği görülüyordu. Eğer bir şey varsa, kaptan çok az odadan muzdaripti.

Yatak kusursuz bir şekilde yapılmış, battaniyeler şiltenin üzerine sıkıca çekilmişti. Görünürdeki tek giysi yatağın ucunda duran, mükemmel bir şekilde katlanmış bir gömlekti.

Kaptanın, gemi demirliken bile evini gemide tuttuğu sonucuna vardı. Kamarası, kişiliğini Dover'da sahip olduğu mülayim, sıradan kulübeden çok daha fazla yansıtıyordu.

Kamara, bir gemide kesinlikle ihtiyaç olmayan bir dizi kişisel eşya ile doluydu. Gazeteler, kitaplar, tablolar, hatta Simon'ın kaptanın büyük olasılıkla üzerinde çalıştığına bahse girdiği bir eskiz defteri.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" diye sordu kaptan, düşüncelerini yarıp geçerek.

Başını salladı ve kaptanın kendisine uzattığı tereyağlı ekmek dilimini minnetle aldı. "Leaudor'a varmamıza ne kadar var?" diye sordu bir lokma ekmeğin etrafında.

Kaptan ayağa kalktı ve ağzını sildikten sonra peçetesini yere attı. Sandalyesini geriye iterek Simon'a kendisini takip etmesini işaret etti.

Yaşlı adam çeşitli harita ve çizelgelerin bulunduğu bir kaideye doğru ilerledi. Yığını karıştırdı ve Leaudor'un yanı sıra Belçika'nın kıyı şeridini de gösteren bir harita çıkardı.

Boğazını temizledikten sonra Leaudor'un batı kıyısını işaret etti. "Burası Leaudor'a gireceğimiz yer."

Simon başıyla onayladı ve kaptanın devam etmesini bekledi.

"Güney ve doğu limanlarının hepsi kapatıldı ve ülke neredeyse izole edildi. Kuzeye doğru yelken açabilsek de, limana yanaşma ve prensesin fark edilmeden karaya çıkma şansı çok az."

Simon kaşlarını çatı. "Yani öneriniz batı kıyısına yanaşmak mı?"

Kaptan kıkırdadı. "Tam olarak değil lordum. Batı tarafında hiç liman yok. Tüm kıyı şeridi kayalık, seyrek nüfuslu ve akıntılar tehlikeli." Durakladı ve gözlerini Simon'a dikti. "Limana yanaşmayacağız. Kıyı şeridinde demir atacağız ve adamlarım sizi karaya çıkaracak. Tercihen geceleyin, fark edilmeyeceğiniz bir saatte."

Kaptanın sesi bilgili geliyordu ve bu da Simon'a onları Leaudor'a mümkün olan en güvenli şekilde götüreceğine dair güven veriyordu. "Planı beğendim," dedi sonunda. "Görünüşe göre her şeyi göz önünde bulundurmuşsun. Isabella'yı... Ekselanslarını planınızdan haberdar edeceğim."

Kaptan ciddi bir sesle, "İkinize de iyi yolculuklar dilerim," dedi. "Prensесin önünde zor bir görev var. Montagne'ın büyük bir desteği var ve Leaudor halkı onun taç giymesini bekliyor. Eğer prensesin söyledikleri doğruysa, onun tahta geçmesine kolay kolay izin vermeyecektir."

Kaptanın sözleri Simon'ın kulaklarında uğursuzca çınladı. Zaten bilmediği bir şey değildi ama yüksek sesle dile getirildiğini duymak omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi. Isabella'yla birlikte Leaudor'a vardıklarında artık İngiliz kraliyetinin ya da yasalarının koruması altında olmayacaklardı. Yakalanırlarsa ona yardım etmek için çok az şey yapabilirdi.

"İzninizle Kaptan, niyetinizi Ekselanslarına bildireceğim."

Kaptan başıyla onayladı. "Hava şartları uygun olursa, yarın akşam batı kıyısında demir atmayı planlıyorum."

Simon kaptanın kamarasından çıktı ve Isabella'nınkine doğru yürüdü. Kapısının önünde bir an durakladı, acaba Isabella'yı bıraksa daha iyi olmaz mıydı?

Dinlenmek. Hayır, mümkün olan en kısa zamanda tam olarak ne olacağını bilmek isteyecektir.

Kapıyı usulca çaldı ve yanıt vermesini bekledi. Neredeyse anında kapı açıldı ve kadın karşısında durdu. Dizlerinin üstüne kadar inen gecelik gömleği, bir omzunun üzerinden dikkatsizce atılmış uzun, dağınık saçlarıyla muhteşem bir manzara sunuyordu.

Ve onu gördüğüne sevinmiş görünüyordu.

Kapıdan uzaklaştı ve içeri girmesi için eliyle işaret etti. Adam eşikten adımını atar atmaz, kadın kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

"Giyinirken bana biraz izin verirseniz," dedi ve duvara sabitlenmiş bir paravanın arkasına geçti.

Kadının geceliği perdenin üstünden atmasını izledi ve onu perdenin arkasında çıplak hayal ederken çenesini sıktı. Neden kendine işkence ediyordu? Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve en azından rahatsızlığının boyutunu gizlemeyi umarak yatağın kenarına oturdu.

Saniyeler sonra, temiz bir gömlek ve pantolon giymiş olarak paravanın arkasından yeniden görüldü. Elleriyle pantolonunun paçalarını düzeltti ve odayı geçerek adamın oturduğu yere geldi.

"Bu sabah nasılsın?" diye sordu.

Kadının sesinde bir gerginlik sezdi ve onun varlığından kendisinin etkilendiği kadar onun da etkilenip etkilenmediğini merak etti. Başını zihinsel olarak sallayarak düşüncelerini elindeki konuya yöneltti.

"Kaptanla konuştum. Yarın akşama kadar Leaudor'da olmalıyız."

Kaptanın kendisine söylediği her şeyi hızlıca anlattı ve sonra onun sözlerini özümsemesini izledi.

"Sağlam bir plan," diye itiraf etti, konsantre bir şekilde dudağının altını çiğneyerek. "Kıyıya nereden çıktığımıza bağlı olarak manastıra gitmek için fazla uzağa gitmemize de gerek yok."

"Önce manastırı mı ziyaret etmek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Onun aceleyle saraya gideceğini düşünmüştü.

"Önce Peder Ling'i görmeliyim. Jacques'ın kutsal emanetleri geri alma konusunda başarılı olup olmadığını bana söyleyebilir. Ayrıca ailemin ölümünden bu yana tam olarak neler olup bittiğini de anlatabilir," dedi derin bir nefes aldıktan sonra.

"Manastır saraydan ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Atla çok uzak değil," diye cevap verdi. "Manastır batı kıyısında yer almaktadır. Keşişlerin mağaraların bekçileri olduğu söylenir, bu yüzden

Giriş manastırdan çok uzakta değil. Saray daha içeride, Soleil Dağı'nın tepesinde."

Dağlar, mağaralar, hepsi kulağa zor geliyordu, tehlikeli olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. İçini bir kuşkunun kemirdiğini hissetti. O ve Isabella, ailesine karşı yapılan yanlışları düzeltmek için nasıl bilinmeyen sayıda güce karşı çıkabilir, neredeyse bütün bir ulusu karşısına alabilirdi?

Kaptana göre Montagne büyük bir destek toplamıştı ve Isabella'nın iddiaları kulak ardı edilebilirdi. Ve bir İngiliz'in ona yardım ediyor olması, Montagne'ın ortaya attığı komplo teorisine daha fazla inanılmasını sağlayabilirdi.

Kirk'ün Bonaparte'ın herhangi bir kaçış girişimini engellemede başarılı olması için hararetle dua etti. Eğer gerçekten de böyle bir şey söz konusuysa, Elba'dan ayrılamaması Leaudor'daki Bonaparte sempatizanları için zorluklara işaret edebilirdi.

"Bana yardım etmeyi kabul ettiğin için pişman mısın?" diye sordu usulca.

"Hayır," dedi hızla, başını sallayarak. "Hiç de değil, bu benim görevim," demek için acele etti. Kelimeleri çıkarmak için bocalarken dili ona karşı isyan ediyor gibiydi.

Yüzü düştü, sonra onun yanında kaskatı kesildi. Ayağa kalkarak, birlikte geçirdikleri ilk günlerden beri görmediği o okunmaz gözlerle ona baktı. "Evet, görevinde ihmalkâr davranmamalısın."

Bir şey onu rahatsız ediyordu ama ne olduğunu bilse lanet ederdi. Belki de ülkesine yaklaştıkça daha da endişeleniyordu.

"Ailenin ölümünden sorumlu olanları bulacağız," dedi onu bir kez daha rahatlatmak için. Hiç şüphesiz duymak istediği şey buydu, azalan güvenini destekleyecek bir şey.

Ama yüz ifadesi değişmedi. "Evet, biliyorum," dedi hafif kırılmış bir ses tonuyla.

Tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve telaşlı bir şekilde saçlarını savuruyordu. Kızgınlık gözlerini yakıyordu ve belki de adalet arayışında yetersiz olduğunu ima ettiğini düşündüğünü fark etti. Onu kızdıracağından emin olduğu daha basmakalıp sözler söylemek yerine ağzını kapadı ve sessiz kaldı.

Kapı çalındı ve hemen ayağa kalktı ama Isabella ondan önce kapıya geldi. Genç bir adam elinde bir kahvaltı tepsisiyle ayağa kalktı ve tepsiyi Isabella'ya uzattı.

Gülümseyerek teşekkür etti ve tepsiyi yatağa taşıdı. "Bir şeyler yedin mi?" diye sordu ekmek, peynir ve dumanı tüten

Etli börek.

"Evet, daha önce kaptanla birlikte."

Bir kaşını kaldırdı. "Kaptan planını sunarken hazır bulunabilmem için beni  a ırmanız gerekmez miydi?"

O buyurgan ses tonu geri dönmüştü ve bu onu fena halde rahatsız ediyordu. Sadece aralarındaki uçsuz bucaksız mesafeyi tüm ayrıntılarıyla ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda aralarında şimdiye kadar var olmayan bir so uklu u da temsil ediyordu.

"Gelecekte böyle bir hata yapmayaca ımdan emin olabilirsiniz, Majesteleri."

Gözlerinde bir kırgınlık parıltısı belirdi ama bir saniye içinde kayboldu. Anında pişmanlık duydu ama kabul etmek istemese de kadının tavrı onu incitmişt . "Artık kamarama dönmeliyim," dedi alçak bir sesle.

Kadın bir ş y söyleyemeden kapıdan çıkıp gitti. Belki de güvertenin üstüne çıkmak kafasını toplarlardı.

* * *

Simon günün geri Isabella'nın kulübesinden olabildiğince uzak durdu. Hava keskin, deniz meltemi sertti ama soğukluk zihninin odaklanmasını sağlıyordu.

Güneşin ufukta batışını, mavi tuvalin yerini çoktan almış olan pembe ve mor tonlara karşı altın rengini yansıtışını izledi. Alacakaranlıkta, kararan gökyüzünde beliren ilk yıldızları seçebiliyordu. Yakında ay doğacak ve gece çökecekti. Belirsiz bir yarından önceki son gece.

Isabella'nın huysuzlu unun sebebi her neyse, gemiden ayrılmadan önce bunu düzeltmek istiyordu. Birlikte çok fazla ş y yaşamışlardı ve görevlerinin bir sonraki aya ına çıktıklarında da aralarında aynı güven ve kolay uyumun olmasını istiyordu.

Elleri geminin yan k peştesini kavrarken kendini bir dalgaya karşı dengeledi. İlk kez başarı fikri onu tatmin etmiyordu. Çünkü Isabella'ya yönelik tehditleri bertaraf ettiğinde, Isabella kraliçe olacak ve o da İngiltere'ye dönecekti. Onu tekrar görme ihtimali bile zayıftı.

Sadece bu gece vardı.

Omuzlarını dikleşt rerek döndü ve Isabella'nın kulübesine doğru yürüdü. Kapının önünde uzun saniyeler boyunca durdu.

Ya kapıyı çalacak ya da içeri girecekti. Kararlılığı cesaretini körükledi ve tek bir hareketle kapıyı açarak kadının çağrısını beklemeden içeri adım attı.

Kadını odanın öbür , lavabonun önünde dururken görünce ağzı açık kaldı. Onu duyunca döndü, en az onun kadar şaşırmıştı. Yıkanmakta olduğu bezi bıraktı ve adamın bakışlarına karşılık verdi.

Uzun saçları dalga dalga beline dökülüyor ve hareketleriyle birlikte sallanıyordu. İnce, çıplak bacakları tişörtünün altından baştan çıkarıcı bir şekilde kayıyor, tişörtün ayrılmasıyla göğüslerinin kabarıklığı belli belirsiz görünüyordu. Bakışları daha aşağıya inmeye cesaret edemedi. Kadının yüzüne kilitlendi ve habersizce içeri daldığı için kendini aptal gibi hissetti.

"Özür dilerim," dedi sonunda işbirliği yapmak istemiyor gibi görünen dilinin ucuyla.

Ama o dönüp gidemeden, kadın uzanıp gömleğinin yakalarını elleriyle kavradı ve yavaşça omuzlarına doğru çekerek göğüslerini onun hevesli bakışlarına açtı. Gözleri onunkilerle kilitlendi ve adam gözlerinin derinliklerinde güvensizlik, gerginlik ve arzu okudu. Sonra gömleğinden sıyrıldı ve ayaklarının dibindeki havuza düşmesine izin verdi.

On Yedinci Bölüm

Isabella, cesaretinin onu terk etmemesi için dua ederek Merrick'in önünde titreyerek durdu. Merrick'in gözleri Isabella'nın vücudunda gezinirken parladı ve obsidyen rengine dönüştü.

Sonra da adamın dönüp gitmemesi için dua etti.

Ama adam yaklaştı, gözlerindeki bariz arzu onu hem korkutuyor hem de tahrik ediyordu. Tam önünde durdu, aralarında sadece birkaç santim vardı.

Kendini bu adama böylesine utanmazca bıraktığı için aptaldı ama bedeni onun için acıyordu, ruhu onun için acıyordu. Ve kalbinin derinliklerinde, başka bir erkek için asla böyle hissetmeyeceğini biliyordu. Sonunda evleneceği ve miras bırakacağı adam için bile.

Yarının ne getireceğinin hiçbir garantisi yoktu ve o yakınlığı deneyimlemek, aralarındaki bağı sağlamlaştırmak istiyordu. Bir gece için başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmak istiyordu. Görevlerinin değil. Leaudor'da onu bekleyen belirsizliğin değil.

Yavaşça başını eğdi ve dudaklarını sıcak, nefessiz bir öpücükle yakaladı. Kadın ona karşı eridi, vücudunun kıvrımlarını onun sert gövdesine göre şekillendirdi.

Çok az bir mesafe uzaklaştı, nefesi hâlâ kızın yüzünde sıcak sıcak esiyordu. "Isabella... emin misin?"

Bunun üzerine kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Onun dokunuşu vücudunun her yerinde en lezzetli hisleri uyandırdı. Ellerini sırtının kıvrımlarında ve kalçalarının üzerinde gezdirdi, sonra yanlarına ve göğüslerine doğru ilerledi.

Avuçlarının içine alarak baş ve işaret parmakları arasında yuvarladı. Dudaklarından bir inilti koptu ve aynı hızla ağzı tarafından yutuldu.

Yüzüne minik öpücükler yağdırırken ellerini yanaklarını çerçevelemek için kaldırdı. Sonra parmaklarını saçlarına daldırarak kulaklarının arkasındaki dalları düzeltti. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Gülümsedi, onun sözleriyle ısınmıştı. Geri çekilerek gömleğini pantolonundan çıkarmaya başladı, ancak gömleği çıkınca durakladı. "Hamileliği önlemenin yolları olduğunu duymuştum... Bu yollar hakkında bilginiz var mı?"

Onun tepkisini beklerken yüzündeki utanç ifadesi gerildi. Affedilmeyecek kadar ileri gittiğinin farkındaydı ama bulunduğu konumda ne naif olmayı ne de gayrimeşru bir çocukla tahta çıkmayı göze alabilirdi.

Göğsünün derinliklerinden bir kıkırdama sesi geldi. "Gerçekten de öyle. Korkarım uzun zaman oldu ama bu bir erkeğin unutabileceği bir şey değil."

Gülünç bir gülümseme yanaklarındaki gerginliği azalttı. Başka bir kadınla birlikte olmasının üzerinden bu kadar uzun zaman geçmiş olması fikri ona muazzam bir tatmin veriyordu.

Parmakları geçici olarak pantolonunun bağcıklarını çözdü, sonra başparmaklarını beline geçirdi ve iki yana kaydırды. Pantolonunu bacaklarından aşağı indirmeye başlarken gözlerinin içine baktı.

Merakını dizginleyemeyen kadın, adamın erkekliği pantolonundan sıyrılınca bakışlarını kaçırdı. Sarayı süsleyen çıplak heykellere pek benzemiyordu. Çok daha büyüktü.

Nefesi göğsünde sıkıştı ve hava almak için mücadele etti. Onu vücuduna almanın mekaniğini hayal ederken yüzü kavruluyordu.

Bacaklarını pantolonundan kurtarmak için geri adım attı ve sonra ona yakın durmak için geri döndü. Gömleğinin kumaşını elinde topladı ve hızla başının üzerine çekip bir kenara fırlattı.

Daha önce hiç Merrick'in çıplak hali kadar görkemli bir şey görmemişti. Bu, sanatçıların heykelini yapmak, resmini çizmek, görüntülemek için savaştığı bir adamdı.

Uzun bacakları hafifçe ayrılmıştı, elleri yanlarındaydı ve kadın onu içine çekiyordu. Bakışları adamın kalçalarında ve sıkıca çizilmiş karnında gezindi. Kaslı, geniş bir göğse açılan orta kısmın etrafında bir gram bile et parçası yoktu.

İnce bir tutam saç, göğsünün çukurunda kıvrılıyor ve kasıklarına doğru inen ince bir çizgiye dönüşüyordu. Karşı koyamayarak ellerini göğsünün ve karnının çukur ve çıkıntılarında gezdirdi, parmak uçlarının altındaki ten hissini sevdi. Pürüzsüz, avuçlarının altında sadece hafif pürüzlü, sağlam ve tamamen erkek gibi hissettiriyordu.

Ve sonunda cesareti arttıkça, elini adamın sert shaftının etrafına dolamak için daldırdı.

Yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladığında aldığı hızlı nefes, ona işleri tamamen berbat etmediğini söyledi ve devam etmesi için cesaret verdi.

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu yatağa doğru geri götürdü. "Sen bir sürtüksün," diye homurdandı vücudunun her santimetresinde ürpertiler uyandıran bir sesle.

Bir elini boynunun arkasına, diğerini kalçasına koyarak onu yatağa indirdi ve aşağıya doğru takip etti. Eli kalçasından ayrıldı ve karnının pürüzsüz teninde, ardından göğüslerinde gezindi.

Onu öperken, dili ağzının köşeleriyle alay etti, ta ki o da kendi diliyle karşılık verene, onunkiyle buluşup duyumsal bir uyum içinde düello edene kadar.

Adamın eli bacaklarının arasına daldı ve buklelerine hafifçe dokunduğunda nefesi kesildi. Bacakları bilinçsiz bir davetle ayrıldı. Adam bundan faydalanarak başparmağını kızın teninin kıvrımları arasına bastırdı ve hassas çıkıntısını buldu.

Vücudunda şimşek çakmasını andıran hisler yükselirken neredeyse yataktan fırlayacak, adamın omuzlarını kavrayacaktı. Arayan parmaklara karşı bacaklarını sıkıca sıkarak inledi ve acı içinde kıvrıldı.

"Rahatla," diye mırıldanarak elini başının arkasından çekti.

Dizlerini bacaklarının her iki yanına yerleştirerek onu altına hapsetti. Ayağa kalktı ve ona baktı, gözleri arzu ile yanıyordu.

Her iki eli de göğüslerini örtmek için dışarı çıktı ve onları avuçlarının hatlarına göre şekillendirdi. Uçlarını parmaklarının arasında yuvarladı ve kadın gözlerini kapatarak adamın okşamasına doğru eğildi.

Sonra elleri göğüslerini bırakıp kollarını yakaladı ve başının üzerinde salladı. Omuzlarını yatağa bastırırken öne doğru eğildi ve parmak uçlarını bileklerinden dirseğinin iç kısmındaki hassas deriye ve ötesine kadar takip etti.

Kadın kollarını ona dokunmak için aşağıya indirdiğinde, adam hemen kollarını tekrar başının üzerine yerleştirdi. Kadın tamamen onun merhametine kalmıştı.

Yavaşça dudaklarını gergin bir tepe noktasına indirdi ve dudaklarının arasında emdi. Nefes nefese kaldı ve kollarını onun elinden kurtarmak için mücadele etti. Adam kıkırdadı ve dikkatini diğer göğsüne çevirdi.

Dilini hafifçe oynatarak sert meme ucunu yaladı. Kadının bahsetmeye bile tahammül edemediği kısımları, patlayacağından korkana kadar dayanılmaz bir şekilde gerildi.

Adam göğüslerine saldırmaya devam ederken kadın onun altında kıvrandı. Islak dili, kız çığlık atıp hepsini ağzına almak isteyene kadar uçların üzerinde gezindi.

Sonra o yaptı. Ve kadın hayatının en yoğun heyecanını yaşadı. Oda etrafında dönüyordu ve sonunda ellerinden birini serbest bırakabildi. Adamın saçının arkasını kavrayarak onu kendine doğru çekti ve duyularına yaptığı şeytani saldırıyı durdurmasına izin vermedi.

Daha fazla dayanamadığında, neredeyse hırlayarak adamın başını çekti. Ayağa kalkabildiği kadar kalktı ve adamın ağzını kendi ağzına doğru zorladı.

Simon sahip olduğu her şeyle onun yoğunluğuna karşılık verdi. Daha önce hiç bu kadar duyarlı bir kadınla sevişmemişti. Kadın cesurdu, cüretkârdı ve Simon'ın atılımlarına aynı güçle karşılık veriyordu. Kısacası, muhteşemdi.

Tırnakları sırtında geziniyor, onu açıkça kendisininmiş gibi işaretliyordu. Ağzını onunkinin üzerine bastırarak daha fazlasına olan ihtiyacına karşılık verdi. Mükemmel bir ritimle dalgalanan bedenleri arasında hiç boşluk kalmamıştı. Ve adam henüz onun içine girmemişti bile.

Ateşli bakışları onu kavurdu. Dişleriyle çenesini, dudaklarını ve dilini ısırdı. Sonra başını eğdi ve dişlerini onun boynuna geçirdi. "Tanrım, Isabella," diye soluk soluğa bağırdı, umutsuzca öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Onu itti ve tek bir yumuşak hareketle, üzerine oturması için onu yuvarladı. Şiş dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Muhteşem, mükemmel göğüsleri yasak meyve gibi önünde sallanıyordu. Umutsuzca tekrar tatmak istediği meyveler.

Pembe uçları dik ve sertti, emmek için mükemmeldi. Eğildi ve büzüşmüş aureolü diliyle daire içine aldı, sonra dişlerini meme ucuna batırdı. Kadın neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

"Buraya gel," diye mırıldandı, ellerini beline doladı ve göğüslerini ağzından birkaç santim ötede sallanacak şekilde konumlandırırdı.

İki olgun, etli şeftali onun üzerinde sallanıyordu ve o ikisini de yutmaya niyetliydi. Onları diliyle yaladı, sonra sırayla ağzına alıp emdi, dişlerini hassas tomurcukların üzerinde gezdirdi.

Leğen kemiğini ona doğru bastırdı ve adam onun içine gömülmek asla geri çekilmemek için çıldırıyordu.

"Isabella," diye soluk soluğa bağırdı.

"Ne?" diye yanıtladı acı dolu bir sesle.

"Yavaş gidemem... nazik olamam. Seni incitmek istemiyorum."

Onun bakire olduğundan emindi ve daha önce hiç biriyle yatmamıştı. Bakire. Bu ona bir kayanın gücüyle çarptı. Vicdanı onu çekiştiriyor ve dırdır ediyordu.

Geleceğin Leaudor Kraliçesi'nin bekâretini almak üzereydi. "Nazik olmanı istemiyorum," dedi dişlerini sıkarak.

Tekrar onun üzerine yuvarlandı ve bacaklarını ayırdı. "Isabella, emin misin? Daha fazla kendimi tutamayacağım. İstedığinin bu olduğundan emin olmalısın. Bana durmamı söyle, duracağım."

Alnından boncuk boncuk ter akıyordu ve eğer şimdi onun içine girmezse, tohumlarını daha içine girmeden karnına akıtacağını biliyordu. Ama yine de bekledi, onun gözlerinin içine baktı, herhangi bir direnç, gerçekleşmek üzere olan şeyi istemediğine dair herhangi bir işaret aradı.

Buna karşılık sırtını dikleştirdi ve bacaklarını adamın beline sıkıca doladı. "Yarın ölebilirim," diye fısıldadı. "Tahta çıkmak için hayatta kalsam bile, başka hiçbir erkeğin ilkim olmasını istemem."

Vahşi bir hırıltıyla kızın girişini buldu ve tek bir hamlede kızın derinliklerine gömüldü.

Kadın kaskatı kesildi ve bir an için onu incittiğinden korktu. Ama sonra onun yüzündeki coşkuya baktı ve durumun böyle olmadığını anladı. Kız ona karşı kıpırdandı, adam ona karşı tekrar sallanmadan önce bile onu teşvik etti.

Kadının belini elleriyle kavrayarak geri çekildi ve tekrar daldı, şimdiye kadar yaşadığı en tarifsiz zevki hissetti. Kendini onun ruhuna yerleştirmeye çalışırken göğsü sıkılaştı.

Onun altında vahşileşmişti, her hamleyi karşılamak için yükseliyor, başını ahlaksızca geriye atıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti.

Vücudu kavislenip gerilirken dudaklarından yumuşak bir feryat kaçtı. Gözleri sıkıca kapandı ve daha fazla zevk sesi çıkarken ağzı açıldı. Onun etrafında sarsıldı, kılıfının kadifemsi yumuşaklığı onu okşadı, kavradı.

Kadının doruğa ulaşmasının ardından yumuşak bir spiral çizerek uçuşunun kenarından düşüşünü izlerken kendi zirvesine yaklaşıyordu.

Yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi ama tohumunun serbest kalmak için acele ettiğini hissettiğinde kendini ondan kopardı. Onu sıkıca kavrayarak karnına doğru nabız attı, dudaklarını ağzıyla yuttu, onun sevinç çılgınlıklarını yuttu ve kendi zafer çılgınlıklarını boğdu.

Kız onun altında sakinleşince, adam onu tutuşunu gevşetti ve yüzündeki nemli saçları düzeltti. Onu şefkatle öptü, birkaç saniye önceki çılgınca aciliyetlerinden bir değişiklikti. Kız ona sıkıca sarıldı ve adamın göğsü kızın uyandırdığı duygu dalgasıyla daraldı.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu mutlu bir ses tonuyla.

Güldü. "Gerçekten de öyle değil ve bunun için minnettarım. Böyle bir deneyimi düzenli olarak yaşayamazdım." Ama bunu söylerken bile gerçek dışı konuştuğunu biliyordu. Onunla yakınlaşmaktan asla bıkmazdı ve aralarındaki ilişkinin her zaman bu kadar mükemmel olacağından emindi.

Onun göğsüne yaslanarak esnedi. "Bu gerçekten çok kötü. Bu kadar harika bir şeye alışabilirdim."

Kız ona sıcacık bir kedi yavrusu gibi sarılırken gülümsedi, bir tabak sütün ardından memnun ve doygun. Bundan sonra ne olursa olsun, bu geceye değer verecek ve çiftleşmelerinin anısını kalbine yakın tutacaktı.

* * *

Isabella gözlerini açtı, coşkulu sersemliğinden çıkmaya isteksizdi. Merrick'in kolları dış dünyaya karşı koruyucu bir bariyer gibi onu sıkıca sarmıştı. Eğer söz hakkı olsaydı, birkaç saat daha onları rahatsız etmeyecek bir bariyer.

Hafifçe geri çekildi ve onun yüzüne baktı. Uykusunda ne kadar sakin ve aldatıcı bir şekilde yumuşak görünüyordu, şakağındaki saçları yakışıklı yüzünün üzerine düşüyordu. Elini kaldırarak saç tutamını düzeltti ve kulağının arkasına sıkıştırdı.

Yaptıklarından bir an bile pişmanlık duymadı. Gerçekten muhteşem bir şeyi paylaşmışlardı ve onun için sadece bir görev olsa da olmasa da, birlikteliklerinden etkilenmediğine inanmıyordu.

Onu uyandırmanın mükemmel yolunu hayal ederken hıncı bir sırıtış dudaklarını büktü. Hesaplarına göre, Leaudor kıyılarına varmadan önce birkaç saatleri daha vardı ve her birini en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyordu.

Adamın vücudundan aşağı kaydı ve erkekliğini avucunun içine aldı. Dikkatle okşamaya başladı, sonra içgüdüsel olarak ağzını indirdi ve dilini çıkardı. Adamın anında uyandığını, ellerinin hemen saçlarına dolandığını hissetti.

Başını hafifçe çevirdiğinde, onun kendisine baktığını gördü, gözleri arzuyla doluydu. "Demek uyandın," diye alay etti.

"Sanki sen bunu yaparken ben uyuyabilmişim gibi," dedi hırıltılı bir sesle.

"Devam etmemi ister misiniz?" diye sordu, bir kaşını cüretkârca ona doğru kaldırarak.

"Eğer yapmazsan, ölebilirim. Eğer yaparsan, yine de ölebilirim."

"O halde," diye fısıldadı başını tekrar aşağı eğerek. Adamın sertleşmiş ve kendisine doğru uzanan aletini gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ne yapacağından hiç emin olmaması onu en ufak bir şekilde engellemedi, parmaklarını tabanın etrafına sardı ve ona karşı yükseldiğinde gülümsedi. İlk başta biraz tereddütle dudaklarını ucun etrafına kapattı, ama sonra onun inlediğini duydu ve hızla güven kazandı.

Kadın nazikçe emmeye devam ederken adam onun altında kıvrandı. Eliyle başının arkasını sıkıca kavradı ve içine doğru eğildi. Sonunda ondan uzaklaştı ve onu sıkıca kendine doğru çekti.

Hızlı bir hareketle onu altına aldı, karnı yatağa yapıştı. Ilık ve ıslak dili, sırtının alt kısmından başının altına kadar omurgasının çizgisini takip etti. Adam nemli bir iz bırakırken kadın ürperdi. Sonra, onun daha önceki hareketini taklit ederek, dişlerini boynuna geçirdi, hassas eti emdi ve ısırdı.

Ellerini çarşafın içine soktu, ellerini avuçlarının içinde kıvrarak inlemeye başladı. Onu görememesi, bir sonraki adımda ne yapacağına dair hiçbir fikri olmaması onu yavaşça imkânsız bir zirveye çıkarıyordu.

Bacaklarının adamın sert elleri altında açıldığını hissetti ve ardından adamın sıcak nefesinin kalçalarının üzerinde gezindiğini hissetti. Elleri oradaki dolgun eti yoğurdu ve ona daha iyi erişim sağlamak için dizlerinin üzerinde yükseldi.

Bacaklarının arasındaki ağır ciddi bir şekilde başlamıştı ve eğer yakında ona dokunmazsa, delirebilirdi. Yüzünü adamın üzerinde uyuduğu yastığa gömdü, adam parmaklarıyla ona eziyet ederken bile onun erkeksi kokusunu içine çekti.

En hassas noktasına masaj yaptıktan sonra iki parmağını içine sokarak yastığa doğru çığlık atmasını sağladı. Şaşkınlık içinde, adamın shaftının girişini yokladığını hissetti ve hemen arkasından ona binişinin görüntüleriyle doldu. Böylesine erotik bir fikre tepki veremeden, adam onun içindeydi, derin, sert, varlığının en derin girintilerine.

Yoğun zevk dalgaları üzerine çökerken nefes almak için mücadele etti. Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Ona doğru sallandı, sonra elleriyle kendini yastıktan yukarı itti.

Adam tekrar ileri atılırken kadın başını geriye attı. Adam onun üzerine eğildi, derinlere gömülmüştü ve itişlerini tamamen durdurdu. Elleri sırtında ve altında gezinerek göğüslerini avuçladı. İnce ayarlı bir enstrüman gibi meme uçlarını kopardı ve kadın ona karşı vahşileşti, hareketlerine devam etmesi için vücuduyla ona yalvardı.

"Lütfen..." diye nefes nefese kalmayı başardı.

Göğüslerini son bir kez çekiştirdikten sonra gevşedi ve tekrar tekrar içine girdi. Zirveye yaklaştığında, ona karşı olabildiğince sert bir şekilde geri itti. Sonra tamamen unutulmuşluğa devrilirken sonsuz gibi görünen bir iç çekti.

Görüşü bulanıklaştı ve bilincini kaybedebileceğinden korktu. Ama adam yine de durmadı. Serbest bırakılmasının hemen ardından, ilkinden daha hızlı ikinci bir tırmanışa başladı ve durması için ona yalvardı. Bir kez daha tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında asılı kalırken durmaması için yalvardı.

Ve son bir hamleyle onu tamamen kendine ait kıldı. Adını inledi ve hareketlerinin gücüyle onu yerinden kaldırarak yatağa doğru ilerledi.

Adam ona karşı ürperirken sıcak tohumu sırtına çarptı. Gözlerini kapadı, adamın vücudunun onunkinin üzerinde verdiği lezzetli hissin, terlerinin birbirine karışmasının, adamın ılık tuzlu kokusunun bir koza gibi etrafını sarmasının tadını çıkarıyordu.

"Yarın ölürsem, mutlu bir adam olarak öleceğim," diye mırıldandı kulağına.

Başını yukarı kaldırdı ve ona baktı. "Yarın ölmeyeceksin çünkü buna izin vermeyeceğim."

"Bu bir emir mi, Majesteleri?"

"Gerçekten de öyle," dedi başını sallayarak. "Ve eğer bana itaatsizlik etmeyi düşünürsen, bil ki üzerimde ölmek gibi alçakça bir şey yaparsan hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacağım."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Odadaki tek ses yumuşak nefes alış verişleri ve dudaklarının şefkatle öpüşürken çıkardığı hafif öpüşme sesiydi.

"Sizin üzerinizde ölmeye hiç niyetim yok, Prens."

Sevgiyle gülümsedi ve eliyle yanağını kavradı. "Seni kaybetmeye dayanamazdım."

İfadesini açıklamadı ya da bu fikrin saçmalığı üzerinde durmadı. Çünkü gerçekten de her şey bittiğinde onu kaybedecekti. Ama en azından iyi ve hayatta olacaktı. Onu bir daha asla göremeyeceği anlamına gelse bile bununla yaşayabilirdi. Ya da onun kollarında olamayacaktı.

Memnuniyetle iç çekti ve melankolisine rağmen onun kollarında rahatladı. Kendini daha hafif, neredeyse mutlu hissediyordu. Bastırılmış acı ve ıstırabının çoğu erimiş bir patlamayla serbest kalmıştı ve kendini enerjik hissediyordu. Leaudor'da onu bekleyen her şeyi üstlenmeye hazırды.

On Sekizinci Bölüm

20 Şubat 1815

Leaudor

Çapa atılırken gemi hafif dalgalarla yuvarlandı ve sallandı. Dakikalar sonra, sandal suya indirilirken Isabella endişeyle gerildi ve Merrick'in elini daha sıkı tuttu.

Uzakta, kayalık kıyı şeridine çarpan suyun sesini duyabiliyordu ama gecenin karanlığında kıyı şeridinin dış hatlarını seçemiyordu. Onu korkutan da buydu. Onları kıyıya çıkaran adamlar kesinlikle denizci olmalarına rağmen, tamamen karanlıkta manevra yapıyorlardı. Tek bir yanlış hareket, tek bir yön hatası, onları birçok kaya çıkıntısına çarpabilir ve akıntıya kapılabilirlerdi.

Birkaç dakika içinde, altı ay sonra ilk kez kendi topraklarına geri adım atacağı gerçeğine konsantre olmaya çalıştı. Merrick'e bir bakış attığında tavırlarında herhangi bir stres göremedi. Bir saat önce birlikte kulübeden ayrıldıklarından beri çok az konuşmuşlar, tamamen Leaudor'a varışlarına odaklanmışlardı.

Ama birbirlerinin kollarında geçirdikleri saatleri o kadar kolay unutamıyordu. Bu, hayatının en tatmin edici ve samimi deneyimiydi.

"Dayanın!" diye bağırdı adamlardan biri büyük bir dalgayı aşarken. Karşıdan gelen dalganın önünde kalmaya çalışarak çılgınca kürek çektiler. Su etraflarına sıçradı ve teknenin içini ıslattı.

Merrick kollarını ona sıkıca sardı ve tehlikeli bir şekilde sallanırken ayaklarını dibe dayadı. Yoğun sis boğucu bir battaniye gibi üzerlerine çökmüş, hiçbir şey görmelerini imkânsız hale getirmişti.

Buz gibi soğuk sırtına bıçak gibi saplanırken, bir başka dalga üzerlerinde patladığında şok içinde soluk soluğa kaldı.

Bir başka dalganın üzerlerine çökmesiyle adamlardan birinin denize düşmesini dehşet içinde izledi.

Öndeki adam Merrick'e, " al," diye bağırdı.

Hiç tereddüt etmeden yana kaydı ve küreği eline aldı, kıyıya yaklaştıkça öfkeyle çekmeye başladı. Elleri teknenin kenarlarına dolandı ve sanki hayatı buna bağılmış gibi tutundu. Öyle de oldu.

Birkaç metre ötede adam çırpınmaya başladı ve denizci arkadaşlarından biri ona bir kürek uzatarak kendisini tekneye geri çekmesini sağladı.

"Kıyıya ulaşamayabiliriz," diye mırıldandı ikinci kaptan.

Arkalarına baktı ve teknenin arka tarafında devasa bir dalganın yükseldiğini görünce gözlerini kırıştırdı. Ağzı uyarmak için açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonra dalga üzerine yüzlerce arabanın ağırlığı gibi çöktü.

Kendini ağırlıksız bir bez bebek gibi teknedeki fırlatılmış hissetti. Köpüklü, öfkeli suyun altına çekildi, yüzeyi kırmak ve nefes almak için mücadele etti.

Kalçası bir kayaya çarpınca acı içinde kıvrandı. Başı sudan kurtuldu ve bir kez daha suyun altına sürüklenmeden önce nefes nefese kaldı.

Sonra Merrick onun önünde belirdi, onu yakaladı ve yüzeye çıkardı. Başlarını suyun üzerinde tuttular ve adam hemen güçlü bir kulaç atmaya başladı, bir koluyla onu kendine doğru tutuyordu.

Birkaç kez onun elinden kurtuldu, ancak bir kez daha ona doğru çekildi. Ciğerlerinden dağlar gibi su fışkırırken öksürdü ve balgam çıkardı. Ama yine de kıyıya doğru devam ettiler.

Sonunda ayaklarının altında dibi hissetti ve botlarıyla dibe battı. Merrick'in elinden kurtulup kendini sahile doğru zorladı. Çok üşümüştü, uyuşmuştu ama neredeyse eve dönmek üzereydi. Bu düşünce ona kendini kıyıya kadar olan mesafeye itmek için gerekli enerjiyi verdi.

Su sadece dizlerine kadar indiğinde dalgalar sakinleşti ve neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Merrick onu yukarı çekti ve kalan yolu yarı yarıya taşıdı. Ama kıyı şeridine iyice baktığında kalbi duracak gibi oldu.

Kayalık uçurum devasa bir ölüm fermanı gibi görünüyordu. Tepeye nasıl tırmanacaklardı ki? Çok küçük kumsal şeridine göz attı ama alternatif bir rota göremedi.

"Sen iyi misin?" Merrick soluk soluğa nefes almaya çalışırken sordu.

"Evet," diye kekeledi, soğuk dişlerinin yok etmeye kararlı iki dev gibi birbirine çarpmasına neden olmuştu. "Mürettebata ne oldu?" Korku kapladı içini

ve güvende olmaları için dua etti.

"Senin peşinden dalmadan önce onlara gemiye dönmelerini söyledim," dedi. "Teknenin karaya çıkabileceğini sanmıyorum."

Rahatlayarak i  çekti. " imdi ne yapacağız? Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu dik uçurumu işaret ederek.

"Tırmanıyoruz."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum," diye mırıldandı.

"Ama önce ısınmamız gerek."

" ok güzel bir fikir. Şimdi bunu nasıl yapmamızı  neriyorsun?"

Etrafına baktı, kumsal yarım ay tarafından zar zor aydınlatılmıştı. Sonra uçurumun dibine doğru yürüdü ve birkaç büyük dalgaların karaya attığı odun parçası aldı. Onları ayaklarının dibine bir yığın halinde dizdi. "Umarım yeterince kurudurlar ve kıvılcım  akmak için uygun bir ta  bulabilirim."

Dar kum  eridine endişeyle baktı ama denizden görülmelerinin neredeyse imkânsız olduğunu hemen fark etti. Uçurum, ateş yakmak ve kurulanmak için mükemmel bir mahremiyet sağlıyordu.

Birkaç denemeden sonra odundan küçük bir duman yükseldi ve hemen üflemeye ba ladı. Kısa süre sonra küçük bir alev titreyerek odunu yalamaya ba ladı.

Sağladığı herhangi bir sıcaklık için çaresizce ellerini üzerine uzattı. Sonra haritayı hatırladı.

Tela la pantolonundan keseyi çıkardı ve çekerek açtı. Mürekkebin akmaması için dua ederek ıslanmış par  meni yavaşça çıkardı.

Onu ateşin yanına yaydı ve lo  ı ıkta dikkatle inceledi. Rahatlamıştı, yıpranmış görünmüyordu. Onu aldı ve kuruması için ateşten güvenli bir mesafede tuttu.

Ateş uyu ukluğunun bir kısmını üzerinden attığında, ciddi bir şekilde titremeye ba ladı. Di leri takırdıyor, bu sırada tüm çenesi sarsılıyordu. Elleriyle kollarını ovu turarak uzuvlarına sıcaklık a ılamaya çalıştı.

Merrick onun arkasına geçti ve g   l  kollarıyla onu sararak göğüsüne doğru çekti. Onu sıkıca tuttu ve sıcaklığı içine sızarak vücudunu sardı ve her g zeneğine sızdı.

Başını adamın göğüsüne yasladı ve muhtemelen geçirecekleri son samimi anın tadını çıkararak gözlerini kapattı.

"Yola çıkmalıyız," dedi sesinde pişmanlık vardı. "Yakında  afak sökecek."

Onun haklı olduğunu bilerek geri çekildi. Ateşi söndürmesine ve kanıtlarını gizlemesine yardım ettikten sonra dikkatlerini önlerindeki kaya duvarına çevirdiler.

Kendini yukarı kaldırdı ve basamakları test ettikten sonra ona kendisini takip etmesini işaret etti. "Yavaş ilerlersek ve ayaklarımızı nereye koyduğumuza dikkat edersek başarabiliriz. Çok dik değil ve tutunup üzerine çıkabileceğimiz birkaç kaya var."

Kararlılıkla onun yolunu izledi, elleriyle soğuk kayaları kavradı ve kendini yukarı çekti. Her adımda, tutunacak yerlerin gücünü dikkatle ölçüyor ve kaymaması için dua ediyordu.

Merrick onun üzerinde istikrarlı bir şekilde ilerlerken üzerine kir ve çakıl taşları yağıyordu. Ağzındaki kumları üfledi ve dişlerini sıkarak ona ayak uydurmaya çalıştı. Daha yükseğe tırmandıkça, aşağıya bakmayı reddederek tüm dikkatini ona odakladı.

Birdenbire bir kaya parçası yüzüne tüm gücüyle çarptı. Nefes nefese kalıp başını kaldırdığında, Merrick'in ayağını kaybettiğini ve şimdi kendisinden sadece birkaç metre ötede tehlikeli bir şekilde sallanmakta olduğunu gördü.

Gürültülü bir homurtuyla kendini kollarıyla yukarı çekti ve yeniden tutundu. Zirveye yaklaştıkça kaya daha kaygan, daha pürüzsüz hale geliyor ve iyi tutunacak daha az yer sunuyordu.

Sonra bacağını kenara atıp kendini kalan mesafeye çekerken gözden kayboldu. Ve kadın aşağı bakma hatasını yaptı.

Altına çarpan okyanus baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Yerden nasıl bu kadar uzaklaşabilmişti? Eğer şimdi düşerse, ölümü kesin olacaktı.

Alnından boncuk boncuk ter akıyor ve avuçlarını ıslatıyordu. Boğazını pençeleyen panikle savaşıırken nefes alışları sık kesik kesik geliyordu. Bir eli kaydı ve çaresizce tutunmak için hızla kayaya tutundu.

Alnını kayaya dayadı ve gözlerini kapatarak kendini yeniden kontrol etmeye çalıştı.

"Isabella," diye seslendi Merrick. "Devam etmelisin." Ses tonu sertti. Tartışmaya yer vermiyordu ve Isabella onun dehşetini hissedebildiğini biliyordu.

Kadın ona baktı ve adam elini ona doğru uzattı.

"Sadece birkaç metre daha," dedi. "Seni yukarı çekeceğim. Sadece elimi tut."

Ondan bir mil uzakta da olabilirdi. Elinin ne kadar yakın olduğunu fark etse bile, ona ulaşmak imkânsız görünüyordu. Ayakları sanki tuğlalarla kaplanmış gibi hissediyordu. Tutunduğu kayaları bırakmaya korkuyordu çünkü avuçları çok nemliydi.

"Isabella, gitmelisin," dedi daha sert bir sesle. "Aileni öldüren piçlerin seni burada bulmasını mı istiyorsun? Seni öldürmelerini bu kadar kolaylaştırmak mı? Ya da belki de onlar için bu işi yapmak istiyorsun."

Bir öfke dalgası onu sarstı ve kendini yukarı kaldıracak başka bir taş bulmak için ayağını yukarı çekti. Adamın eli yaklaştı ve kadın elini uzatmak için dişlerini birbirine geçirdi.

Bir adım daha. Sadece bir adım daha. Ayağı kaydı ve kayalara tutunarak kendini tekrar yukarı kaldırdı, ayaklarıyla herhangi bir şekilde tutunmak için uzandı. Sonra eli onunkine dokundu. Ona doğru bir hamle yaptı ama ıskaladı. Parmaklarını esnetti ve uzatabildiği kadar uzattı.

Güçlü eli bileğinin etrafında kıvrıldı ve onu zahmetsizce kendisine doğru çekti. Kadın tepede yere yığıldı, kalbi yüz atın toynaklarının gücüyle çarpıyordu.

Derin nefesler aldı ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu, sesi onun için ne kadar korktuğunu anlamasına yetecek kadar titriyordu. "Kendine zarar verdin mi?"

Başını salladı ve yavaşça ayağa kalkarak onun yanında durdu. "Teşekkür ."

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu elini onun elinin içine alarak.

Etrafına bakındı ama karanlıkta hiçbir şey seçemedi. "Eğer kaptan hesaplamalarında haklıysa, manastırdan sadece birkaç mil uzaktayız. Ama kuzeye mi yoksa güneye mi gitmemiz gerektiğinden emin değilim."

Karanlığa lanet okurken bile bunun onların kurtuluşu olduğunu biliyordu. "Belki de yola çıkmadan önce şafağa kadar beklemeliyiz. Saklanacak güvenli bir yer bulalım. Bizi yanlış yöne götürmekten nefret ederim."

". Doğuya doğru gidelim," dedi başıyla o yönü işaret ederek. "Saklanacak bir yer bulup şafağa kadar bekleyeceğiz."

İlerlerken, midesine bir heyecan yerleşti ve kelebeklerle dolu bir ağ gibi etrafta fokurdadı. Artık evindeydi. Yere diz çöküp ellerini Leaudorian toprağında gezdirmek için aptalca bir istek duydu. Ailesinin ölümünü takip eden aylarda, anavatanına yeni bir takdir kazanmıştı. Ve başına gelen felaketi düzeltmek için derin bir bağlılık duymuştu.

Büyük bir ağaç kovuğu buldular ve dibine sokulup şafağı beklediler. Otuz dakika sonra doğu gökyüzü aydınlanmaya başladı. Isabella loş ışıktaki çevrelerini inceledi ve tanıdık bir yer işareti aradı. Kuzeye döndü ve manastırı gölgeleyen dağ silsilesini bulmak için ufku taradı.

Gökyüzüne doğru yükselen tepeleri gördüğünde göğsünde bir gurur kabarması hissetti. Gerçekten de müthiş bir manzaraydı.

Sonra güneye döndü ve güneşin ilk ışıkları Soleil Dağı'na vururken nefesini tuttu. Gülümserken bile gözleri yaşardı. Bu mesafeden göremese de, sarayın Leaudor'un en kalabalık kasabası olan Bourgis köyüne bakan dağın tepesinde yer aldığını biliyordu.

Merrick'in koluna dokunan eli hayallerini yıktı ve onu harekete geçirdi. "Kuzeye gidiyoruz," dedi kararlı bir şekilde. "Manastır uzakta değil. Bir saatten kısa bir sürede orada oluruz."

On Dokuzuncu Bölüm

Çimenli bir tepeyi aştıklarında manastır uzakta belirdi. Isabella durdu ve işaret etti. "İşte orada."

Simon onun yanında durdu ve etkileyici yapıyı inceledi. Hayır, etkileyici değil, hayranlık uyandırıcıydı.

Devasa taş bina granit kayalıklara karşı duruyordu. Gerçekten de sanki onların içine inşa edilmiş görünüyordu. Daha önce gördüğü hiçbir yapıya benzemiyordu. Kesinlikle İngiliz manastırlarına ya da manastırlarına benzemiyordu. Bu nedenle, Fransızlara da benzemediğinden oldukça emindi.

Sanki onun şaşkınlığını hissetmiş gibi gülümsedi. "Burada, Leaudor'da pek çok etkiye sahibiz. Ve sadece Fransızca ya da İngilizce değil. Keşişlerimizin çoğu burada yaşamak ve hizmet etmek için doğudan geliyor. Kendi dinlerini, bizim ulusal dinimizi uyguluyorlar."

"Hristiyanlığa inanmıyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bir avuç dinsiz olduğumuzu öğrenince dehşete mi düştün?"

"Büyüleyici buluyorum," diye yanıtladı. "Uzun zamandır doğuyla ilgileniyorum."

Hizmetten emekli olduğumda Çin'e seyahat etmek niyetindeyim."

Uzun bir duraklama oldu ve Isabella onun emekliliğini bekleyen daha az arzu edilen diğer görevleri düşündüğünü biliyordu.

"İngiltere'nin müttefikleri arasında neden pek ciddiye alınmadığımızı anlıyorsunuz," dedi kuru bir sesle. "Bizler sadece kâfiriz. Ama bu durum yüzyıllardır barış ve uyum içinde yaşamamızı, çevremizdeki kaostan rahatsız olmamamızı sağladı."

Bir sonraki tepeyi aştıklarında kısa bir süre durdu ve Isabella'ya elini uzattı. Manastırın kapısının önünde en az yarım mil uzunluğunda bir insan kuyruğu vardı. Arabalar, yaya insanlar, çocuklar, yaşlılar, çok çeşitli vatandaşlar etrafta dolaşıyordu.

Yanında bir yemin etti.

"Aşağıda neler oluyor?" diye sordu.

"Kutsama için sıraya girmişler," diye açıkladı. "Rahipler her sabah hastaları ve ihtiyacı olanları kutsarlar. Ben unutmışum. Sıra zaman zaman oldukça uzuyor."

"İçeri girmenin başka bir yolunu bildiğini sanmıyorum," dedi suratsızca.

Başını iki yana salladı. "Kapılar dışında manastıra erişmek mümkün değil."

"O zaman fark edilmeden sırayı nasıl geçeceğiz? Burada tanınan bir yüz olduğunuzu varsayıyorum."

Düşünceli bir ifade birkaç uzun saniye boyunca yüzünü sıkıştırdı. "Leaudorian aksanın nasıl?" diye sordu, dönüp ona bakarak.

"değil," dedi onun aksanını mükemmel bir şekilde taklit ederek.

"Şimdi tek ihtiyacımız olan bir pelerin ya da çarşaf," diyerek manastıra doğru döndü.

Uzaktaki birkaç küçük kulübeye doğru ilerlerken onun arkasına düştü. "Planın nedir?"

"İki yıl önce korkunç bir grip salgını yaşadık. Burada insanlar hala bu kelimedden ölesiye korkuyor. Kendimi bir pelerine saracağım ve inandırıcı bir şekilde öksüreceğim, sen de beni sıranın en önüne götürebilirsin, yol boyunca grip kelimesini ağzından düşürmeyeceksin. Sizi temin ederim, sanki biri onları makasla kesmiş gibi ayrılacaklardır."

"Umarım haklısındır."

İkinci kulübede, kuruması için asılmış çarşaflar buldular. Çabucak bir çarşaf indirdi ve yüzünü tamamen gizleyerek ona sarındı.

"Bu kulübeyi unutma," dedi ona. "Aldığımız şeyin karşılığını onlara ödeyeceğim."

"Acele edelim," diye ısrar etti, dirseğinden tutup onu ana yola doğru götürdü.

"Gömleğin," konuştu.

"Ne olmuş ona?" diye sordu yere bakarak.

"Bir köylüye ait olamayacak kadar güzel." Koşarak giysilerin asılı olduğu yere gitti ve hızla bir tunik yırttı. Ona doğru itti. "Giy şunu."

Adam onun emirlerini yerine getirirken, kadın botundan bıçağını çıkardı ve adamın pantolonunun sağ paçasında bir delik açtı. Sonra aşağı uzanıp bir avuç toprak aldı ve pantolonunun paçalarına sürdü. Tekrar ayağa kalkarak yanaklarına toz bulaştırdı.

"İşte," dedi onaylayarak. "Tarladan yeni gelmiş gibi görünüyorsun."

"Gidelim o zaman."

Aceleyle yola geri döndüler. yaklaştıkça hızları yavaşladı ve kadın çok hasta bir insanın duruşunu takındı. Sıranın en arkasına yaklaştıklarında ağır bir şekilde ona yaslandı ve öksürdü.

Sırada yanlarından geçip giden birkaç kişi ona şüpheyile baktı.

Simon alçak sesle, "Grip," diye açıkladı.

Dehşet dolu bakışlar anlıktı ve Isabella'nın tahmin ettiği gibi, sıra anında ayrılarak onlara ön tarafa doğru açık bir yol açtı.

Neredeyse varmışlardı ki arkalarından toynakların gürültüsü duyuldu. Yer ayaklarının altında sarsıldı. Adam bu gürültünün ne olduğunu görmek için döndüğünde kızın dirseğindeki tutuşu sıkılaştı.

"Leaudor'un gelecekteki Kralı Jacques Montagne'a yol açın," diye seslendi bir ses.

Isabella onun yanında kaskatı kesildi ve başını kaldırdığında gözlerinde nefret parlıyordu.

"Şimdi olmaz," diye alçak bir sesle uyardı.

Montagne'a kalabalık bir muhafız birliği eşlik ediyordu ve eğer Isabella intikamını şimdi almayı seçerse, bu her ikisi için de kesin ölüm anlamına gelecekti.

Adam atının üzerinde bir o yana bir bu yana koşturarak yolda toplanan insanlara baktı. Ufak tefek bir adamdı, fare gibi bir yüzü, ince bıyıkları ve boncuk gibi gözleri vardı. Muhafızlarının önünde atını sürerken gördüğü ilgiden hoşlanıyor gibiydi.

"Günaydın, sevgili halkım," diye seslendi.

Kalabalık tezahürat yaptı ve o geçerken ona dokunmak için ellerini uzattı.

Simon, Montagne yaklaştıkça Isabella'nın her geçen dakika daha da tedirgin olduğunu anlayabiliyordu. Montagne atını çektiğinde o da gerildi. önlerinde durdu ve kaşlarını çatı.

"Onun nesi var?" diye sordu, yüzü hâlâ çarşafıla örtülü olan Isabella'yı göstererek.

"Grip," dedi Simon kısaca, daha fazlasını söylerse aksanının onu ele vereceğinden korkuyordu.

Montagne'ın beti benzi attı ve hemen atını birkaç adım geriye çekti. "Yüce Tanrım, çıkar onu buradan."

İşaret üzerine Isabella öksürük krizine girdi ve Montagne atının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde döndü. Adamlarına işaret etti. "Daha sonra geri geleceğiz."

Onlar yolun aşağısında gözden kaybolurken, Simon onu kapıya kadar olan mesafeye sürükledi. Sıradaki insanlar, girişteki iki keşişe yakın duran sadece ikisi kalana kadar geri çekildiler.

Tam sağ tarafta duran keşiş Isabella'yı kutsamaya başlayacakken, Isabella yüzünü saran örtüyü çözdü ve öne doğru eğildi. "Benim, Prenses Isabella," diye fısıldadı.

O daha fazla bir şey söyleyemeden keşiş döndü ve ona içeri girmesini işaret etti. Yumuşak ve kasvetli bir sesle, "Sizi bekliyorduk Ekselansları," dedi.

Isabella onu takip etmeye çalışırken Simon elini uzattı. "Bu hoşuma gitmiyor," dedi, içini huzursuz bir his kaplamıştı. "Senin geleceğini nereden biliyorlardı?"

"Her şeyi biliyorlar," dedi basitçe. "Gelin, bize zarar vermezler."

şaşkınlık içindeki adam, kadının kendisini kapıdan içeri götürmesine izin verdi. İçeri girdiklerinde üç keşişten oluşan bir grup etraflarını sarmış ve onları ağır bir taş kapıdan geçirmiş.

Odada ayak sesleri yankılanıyordu ve taşlar etraflarında serin bir his uyandırıyordu. Duvarların kenarlarında meşaleler yanıyordu ama tavanlar o kadar yüksekti ki içerisi hâlâ loş görünüyordu.

Labirent gibi koridorlarda aceleyle ilerlerken vücutları duvarlar uzun gölgeler oluşturuyordu.

Ve aniden salon kocaman bir odaya açıldı. Simon odanın genişliği karşısında şaşkınlıkla etrafına baktı. Duvarlar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Tepede sütunlu bir yürüyüş yolu vardı ve ileri geri koşuşturan keşişlerin küçük hatlarını zar zor seçebiliyordu. Odanın arka tarafının tamamı, İngiltere'deki katedrallerin yanında soluk kalacak kadar güzel vitraylardan yapılmıştı.

Yüzlerce mum titreyerek tüm odayı altın bir ışıltıyla yıkıyordu. Eğer kirişlerden aniden bir grup melek fırlasa, hiç şaşırmazdı. Tüm manastır öylesine uhrevi bir havaya bürünmüştü ki, kısık bir tondan daha yüksek bir sesle konuşmaya bile isteksizdi.

Bir keşiş, yanında iki kişi daha, ellerini Isabella'ya uzatarak odanın ortasına doğru aceleyle ilerledi. "Sizi bekliyorduk, Majesteleri," dedi keşiş, önceki keşişin sözlerini yineleyerek.

"Sizi tekrar görmek çok güzel Peder Ling," dedi boğuk bir sesle.

Keşiş geri çevirdi ve Simon Doğu kökenli bir adamın kendisine baktığını görünce şaşırdı. Ama sonra Isabella onların etkisinin çoğunun Doğu'dan geldiğini söyledi.

Tamamen kel olan adam, Simon'ın iki metrelik boyundan on beş santim daha kısaydı ama heybetli duruşu onu çok daha uzun gösteriyordu. Simon'ın dövüş becerileri konusunda eğitimli bir adamla ilgili önyargılı imajına kesinlikle uymuyordu.

Isabella onun ellerini tuttu ve iki yanağından öptü. "Bilmem gereken çok şey var," dedi.

"Zamanı gelince, ," diyerek onun jestine karşılık verdi.

Simon'a döndü ve gözlerinin etrafındaki çizgileri bir gülümseme kırıştırdı. Simon'ın elini iki elinin arasına aldı. "Sizi birçok kez imgelemlerimde gördüm Lord Merrick. Prensese yardım ettiğiniz için size minnettarım. Hepimiz onun sağ salim dönüşüne seviniyoruz."

Simon başını salladı, cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Bu adam onun kim olduğunu nereden biliyordu?

Keşiş arkasını döndü ve Isabella'ya, "Benimle yr," dedi.

Simon'a takip etmesini işaret etti ve o da arkalarına düştü. Uzak uca vardıklarında keşiş duvarda durdu ve Isabella'ya döndü. "Harita sende mi?"

"Biliyorum," dedi.

Onaylarcasına başını salladı. "O zaman seni görevin için hazırlayacağız."

Peder Ling vitrayların önünde duran heykellerden birine uzandı ve elini büktü. Simon'un şaşkınlığı içinde camın bir kısmı dışa doğru döndü ve ötesinde bir geçit ortaya ıktı.

"Burada güvende olacaksın," dedi keşiş Simon'a, sanki onun tereddütlerini sezmiş gibi.

Peder Ling içeri girdi ve Isabella da onu takip etti. Onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermek istemeyen Simon aceleyle peşlerinden gitti. Dar bir koridorda hızla ilerlediler. Sonra bir basamak indiler ve daha da küçük bir geçide girdiler. Sonunda kalın ahşap bir kapı duruyordu.

Keşiş cüppesinin içine uzandı ve bir anahtar çıkardı. Anahtarı kilide sokarak kapıyı açtı ve onları içeri buyur etti.

Isabella içeriye gördüğünde nefesi kesildi. Simon da daha az etkilenmemişti. Tüm oda tropik bir bahçeye benziyordu. Çok sayıdaki çiçekten yayılan ağır parfüm havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu. Ama ne

Onu en çok etkileyen şey sıcaklıktı. Bahar günlerinin en görkemlisi gibi hissediyordu.

Beyaz mermer sütunlar odanın ortasında duruyordu ve büyük bir banyo odası gibi görünen yerin girişini işaret ediyordu. Üç keşiş yan tarafta durmuş, belli ki talimat bekliyorlardı.

Akan suyun sesi onu sol duvardan aşağıya, banyo odasına doğru kıvrılan bir oluğa dökülen küçük bir şelaleye götürdü. Odanın debdebesi bir manastırdan çok bir saray için uygun görünüyordu.

Peder Ling dönüp Isabella'nın yüzüne baktı. "Lord Merrick yolculuğunuzda size eşlik edecek mi?"

Döndü ve soru sorarcasına ona baktı. Adam başını salladı ve kadının yüz ifadesi rahatladı. Peder Ling'e döndü. "Evet."

"O halde ikiniz de hazırlanmalısınız. Sizi temizlenmeniz için yalnız bırakacağım.

Daha sonra ikinizi de kutsayacağım." "Teşekkür ederim," dedi onun elini kendi eliyle kavrayarak.

Önünde eğildi ve hızla kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

O gider gitmez, kenarda duran üç keşiş öne doğru hareketlendi. "Eğer bu tarafa gelerseniz," dedi içlerinden biri onlara işaret ederken.

O ve Isabella mermer sütunların arasından geçerek büyük su havuzunun bulunduğu odaya girdiler. Havuz, her yanından aşağıya inen basamaklarla mükemmel bir kare . Bir başka şelale de arka taraftan doğrudan havuza su veriyordu.

Rahipler soyunmalarını işaret ettiler ve Isabella tereddüt etmedi. Gömleğini silkti ve pantolonunu bacaklarından aşağı indirmeye başladı. Simon da aynı şekilde kendi giysilerini çıkarmaya başladı ve bu hareketin ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Pantolonunu ayağından çıkarmak için eğildi ve tekrar ayağa kalktığında Isabella görkemli bir şekilde çıplak olarak karşısında duruyordu. Nefesini içine çekerek, ona tepki vererek kendini utandırmak istemediğinden kıpırdamadan durdu.

Suya adımını attı, parmakları yüzeyde ilerlerken yumuşak dalgacıklar oluşturdu. Saçları sırtının alt kısmına doğru sarkıyor, yuvarlak kalçalarının üzerinde erotik bir şekilde sallanıyordu.

Keşiş onu takip etmesini işaret etti, o da suya girdi ve sıcak su dizlerine vurdukça neredeyse zevkten inleyecekti. Endişeli bir şekilde

Tüm vücudunu suya batırarak, Isabella'nın yanında beline kadar suyun içinde durana kadar son basamakları da hızla indi.

Şaşkınlık içinde keşişler onları takip etti, cüppeleri suyun içinde dönüyordu.

Sabun ve çamaşır bezlerinin yanı sıra durulama için bir de ibrik taşıyorlardı.

"Sadece saçlarını yıkamak istiyorlar," fısıldadı Isabella ona ve Isabella onun alarımını okuyup okumadığını merak ederek gülümsedi. Isabella'yla banyo yapmak cennete en yakın an olsa da, özel hayatıyla ilgili hiçbir arzusu yoktu. Bir grup kutsal adam tarafından yıkanan parçalar.

Rahipler önlerinde durduklarında, Isabella başını önlerinde eğdi. Onu örnek alarak o da başını eğdi. Kısa süre sonra ılık su başından aşağıya ve sırtına doğru akmaya başladı. Keşiş parmaklarını Simon'ın saçlarında gezdirirken, tatlı sabun kokusu burun deliklerini doldurdu. Birkaç dakika sonra, sabun saçlarından arındırılırken suyun ılık akışını tekrar hissetti.

Keşişler geldikleri gibi hızla sudan çıktılar, onu ve Isabella'yı geride bıraktılar.

"Paletleriniz hazırlanacak ve birazdan yemek servis edilecek," dedi biri Isabella'ya. "Banyonuzu tamamladıktan sonra yan odada yemek yiyebilir ve dinlenebilirsiniz. Yolculuğunuz gelgitten bir saat önce başlayacak."

Onlar gittikten sonra Simon, önünde duran ve vücudundan aşağıya doğru sular akan Isabella'ya döndü. Okyanusa bakan gözleri arayışla ona bakıyordu ve nemli saçları vücuduna yapışmış, neredeyse göğüslerini örtüyordu. Saç dallarının arasından sadece uçları görünüyordu.

Yavaşça uzanıp adamın elini tuttu ve göğsünün üzerine uzanması için geri çekti. Onun sessiz yakarışını anlayan adam aralarındaki küçük mesafeyi kapattı ve çıplak bedenini onunkine bastırdı. Başını eğdi ve onu açlıkla öptü.

Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru çekti ve parmaklarını göğüs kafesinin üzerinde ve göğüslerinin kabarıklığının altında hafifçe gezdirdi. "Senin kadar güzel bir kadın görmedim."

Isabella titreyerek adamın sözlerinin güzel bir şarap gibi üzerinde dönmesine izin verdi. Kalan son saatlerini boşa harcamaktan hoşnut olmayan Isabella, adamın başını doğru çekti ve sonra suyun derinliklerine daldı. Adam da onunla birlikte boyunlarına kadar havuza girdi.

Ona hınzırca sırıttı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla kapadı. Onu suyun altına çekerek, ağzını onunkinin üzerine sıkıca kapattı. Elleri

Göğüslerini avuçladı ve başparmaklarını meme uçlarında gezdirdi.

Tekrar yüzeye çıktılar, yukarı doğru sıçrarken vücutlarından aşağı su akıyordu. "Seni istiyorum," diye hırladı.

Onun şehvetli sözleri karşısında arzusu kabardı. Tanrım, o da onu istiyordu. "O zaman al beni," diye fısıldadı.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendini yukarı doğru kaldırılmış, adamın elleri kalçalarını avuçlamış, bacaklarından aşağı inip onları açarken buldu.

Bacaklarını adamın beline doladı ve ayaklarını adamın sırtının alt kısmına kilitledi. Kıvrımlarını ayırmak için parmaklarını kullanarak yukarı doğru itti ve derin bir hamleyle içine girdi.

Başını geriye atarak dolgunluk hissi karşısında nefesini tuttu. Adam ona karşı tekrar tekrar sallandı.

Elleri adamın saçlarına dolandı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Adamın elleri kadının sırtını kavradı ve onu kendine doğru daha sıkı bastırdı. Birbirlerine karşı çılgınca hareket ettiler. Ellerini onun sırtında, göğsünde gezdiriyor, vücudunun her nüansını ezberlemeye çalışıyordu.

Serbest kalışına doğru yavaş ve zarif bir tırmanışa başladığında, adam başını eğdi ve meme ucunu dişlerinin arasına aldı. Kollarını adamın başının etrafına sararak onu göğüslerine hapsetti. Ona karşı çılgınca dalgalanmaya başladı, ona ayak uydurmak için daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyordu. "Oh Tanrım," diye nefes nefese kaldı. Ve sonra dünyası onun etrafında tehlikeli bir şekilde eğildi. Gözlerini kapadı ve vücudunu onunkine doğru kavislendirdi.

Adamın kendisini terk ettiğini hissetti ve ardından ılık tohumunun bacaklarının arasındaki suya karıştığını hissetti. Öne doğru eğildi ve başını adamın göğsüne yasladı, sonra yavaşça adamın önünde titrek bacakları üzerinde durana kadar onun boyundan aşağı kaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, henüz tutarlı kelimeler oluşturmıyordu.

Kenara çekilip bir bez ve biraz sabun aldı. Kadının durduğu yere dönerek vücudunu nazikçe yıkamaya başladı. Adam bezi kızın tenine sürerken kız ona doğru gevşekçe uzandı. İşini bitirdiğinde onu kollarına aldı ve banyodan çıkan basamakları tırmandı.

Adam onu yan odaya taşıırken ona sarıldı, onun gücünü hissetmek hoşuna gidiyordu. Onu ateşin yandığı ocağın önündeki küçük banka oturttu. Bir havlu almak için onu yeterince uzun süre bıraktı ve onu kurulamak için geri döndü.

Adam dikkatini saçlarına verdiğinde dizlerini göğsüne doğru çekti, havluyu ıslak buklelerine sürttü ve masaj yaptı.

Çok geçmeden, ateşin sıcaklığı tüm kaslarına nüfuz etti ve durgun bir şekilde onun içinde sürüklendi. Adam ilgisini sürdürürken gözleri düştü ve memnuniyetle iç çekti.

Üç keşiş döndüğünde başını kaldırdı, hepsi de kollarında farklı bir şey taşıyordu. Biri yemek tepsisi, biri giysi gibi görünen bir şey, üçüncüsü ise bir şişe şarap taşıyordu.

"Prensesin de hoşuna gidecekse, siz ve Lord Hazretleri için yiyecek ve giyeceklerimiz var."

Eşyaları uzak duvarı kaplayan iki ipek palete yerleştirdiler, ardından tepsileri paletlerin yanındaki kısa bacaklı masanın üzerine koydular. Oturmaları için iki yastık masanın üzerine konduktan sonra keşişler odadan çekildi.

Hemen ayağa kalktı ve giysileri almak için yatağa gitti. Kendisi için getirdikleri giysilerin yaklaşan yolculuğu için kullanışlı olması onu rahatlatmıştı. Basit bir çift pamuklu pantolon ve bol bir tunik. Merrick için de pantolon ve düz bir gömlek getirmişlerdi. Her ikisi için de hafif botlar tedarik edilmişti.

Dönerek giysileri ona fırlattı ve pantolonunu giymeye başladı. İkisi de giyindikten sonra onu yemeklerin bulunduğu masaya doğru yönlendirdi.

Yastıkların üzerine bağdaş kurarak karşılıklı oturdular. Yemeklerin kokusu burun deliklerinden süzülürken midesi guruldamaya başladı. Tüm sevdikleri bir araya getirilmişti. Erikli puding, şekerli hurma, ördek kızartması, ekmek, peynir ve nefis kokulu çorba.

Merrick eğlenen bir sesle, "Şimdi krallar gibi yemenin ne demek olduğunu anlıyorum," dedi.

İkisine de birer kadeh şarap doldurdu ve yemeğin tadını çıkarmak için arkasına yaslandı. Onlar yemek yerken Peder Ling içeri girdi ve odayı geçerek durdu. Kolay bir zarafetle aralarında diz çöktü. "Umarım her şey hoşunuza gitmiştir."

"Öyle," diye yanıtladı.

Yüz ifadesi ciddileşti ve dikkatle ona baktı. "Fazla vaktiniz yok, Majesteleri. Jacques Montagne'ın bir an önce taç giymesini isteyenler var. Böyle bir eylemi engelleyen tek şey kutsal emanetleri getirememesi."

"Mağaraları mı arıyordu?" diye sordu.

"Adamları gece gündüz kayalıkları arıyor ama şu ana kadar başarısız oldular," dedi dudaklarını hafifçe bükerek. "Harita olmadan, o

başarı şansı yok. Ancak Leaudorian halkı yeni bir hükümdar için sonsuza kadar beklemeyecektir. Eski yöntemlerin ortadan kaldırılmasından çok söz ediliyor."

"Hayır!" Ayağa kalktı ve telaş içinde volta attı. "Lanet olsun ona.

Cehenneme kadar yolu var." Peder Ling sessiz kaldı ve patlamasından

pişmanlık duydu. "Özür dilerim,

Baba."

"Özür dilemenize gerek yok, Majesteleri. Jacques Montagne'ın size ve ailenize yaptıklarının fazlasıyla farkındayım."

"Bu şeylerden nasıl haberdar oluyorsunuz?" Merrick sesine şüphe karışmış bir şekilde konuştu.

Peder Ling asil bir tavırla ona döndü. "Pek çok şey biliyorum lordum. Örneğin, son derece sorunlu bir adam olduğunuzu. Kardeşinizin ölümüyle ilgili cevaplanmamış pek çok sorunuz var. Yıllardır sizi rahatsız eden sorular."

Ayağa kalktı ve elini Merrick'in omzuna koydu. "Yakında, oğlum. Yakında, bilmen gereken her şeyi öğreneceksin. O zamana kadar en güvendiğin kişilere karşı dikkatli ol."

Tekrar Isabella'ya baktı ve ellerini uzattı. "Şimdi dinlen. Zamanı geldiğinde senin için geleceğim."

Simon odadan çıkan yaşlı adama ağzı bir karış açık baktı. Dönüp Isabella'ya baktı. "Bunları nereden biliyordu? Ve her şeyi bileceğim derken ne demek istedi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama onun sözlerine kulak vermen senin için iyi olur. Peder Ling asla yanılmaz."

Simon gözlerini ovuşturdu, yorgunluk baş ağrısının başlangıcını işaret ediyordu. Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordu. Üzerinde hiçbir kontrolü olmayan ve onu şaşırtan bir dünyaya.

Keşişin sözleri onu derinden etkilemişti. Kardeşinin ölümüyle ilgili kafasındaki soruların acı verici bir hatırlatıcısıydı. Ezici üzüntü ve öfkeyle başa çıkmaya çalışırken uzun zaman önce gömdüğü sorular.

Isabella'nın tüm ülkesi pek bir anlam ifade etmiyordu ve kendini bir tür hastalıklı peri masalına doğru daha da sürüklenirken hissediyordu. Ama o her şeyi çok ciddiye alıyor gibiydi. Daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzememesi şaşırtıcı mıydı?

Dikkatini tekrar yemeğine vererek artık tatsız olan eti çiğnedi ve büyük bir yudum şarap içti.

Karşısında duran Isabella çatalının üzerinden ona baktı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır, bunların hepsi oldukça farklı," diye açıklama yaptı.

Ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, sanırım öyle. Özellikle de çok pratik bir İngiliz için."

Onun alaylarına gülümsedi ve geleceğin Leaudor Kraliçesi'nin karşısında oturup onu ne kadar çok sevdiğini düşünerek hayret etti.

Çatalını düşürdü ve çatal yüksek sesle tabağa çarptı. Midesi sıkıştı ve gözlerini kapattı. Şok edici değildi. Geriye dönüp baktığında ona aşık olduğu tek bir an olduğundan emin değildi ama kadın yavaş yavaş kalbine ve ruhuna girmişti. Ve şimdi bunu zihninde söylediğine göre, içi dehşetle dolmuştu.

Konuşmak için ağzını açtı ve aynı hızla tekrar kapattı. Kelimeler boğazında düğümlendi. Başka bir insana asla yüksek sesle dile getirmediği şeyleri ona nasıl söyleyebilirdi? Ruhunu açığa vurma fikri bile onu neredeyse süründürüyordu. Neredeyse ona veda etme fikri kadar kötüydü.

Her şey bittiğinde ona nasıl veda edebilirdi ki? Vücutlarının ne kadar mükemmel uyduğunu, ona ne kadar neşe getirdiğini, gülümsemesini, ruhunu ve ateşini unutun. Yüz yıl bile yaşasa, onunla bir daha karşılaşma umudu yoktu.

"Merrick, iyi olduğuna emin misin?"

Kadının endişeli sesi adamın zihnini saran yoğun sisi delip geçti.

Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi ve çatalını

geri aldı. "Evet, her şey yolunda."

Ama her şey öyle değildi. Birkaç saat içinde, sonun başlangıcı başlayacaktı.

Yirminci Bölüm

Ne Merrick ne de Isabella kendileri için hazırlanmış paletlerin üzerinde dinlenmelerine rağmen uyumamışlardı. Yaklaşan mağara yolculuğu yüzünden gözlerini kapatamayacak kadar gergindi. Sonunda ipek yastığının üzerinde bağdaş kurdu ve meditasyon yaparak rahatlamaya çalıştı.

Gerginlik ve endişeye karşı savaşıırken zihni dalgalanıyordu. Annesi, babası ve iki erkek kardeşinin görüntülerine . Birdenbire annesinin kahkahalarını duymaya, babasının gülümsemesini görmeye, Davide'nin çizimlerine yoğunlaşmasını izlemeye başladı. Hafızasında sadece Stephane uzakta kalmıştı, bu yüzden onu kendisine yaklaştırmak için daha da uzandı, ama gözünde canlandırabildiği tek görüntü Jacques'ın tuttuğu kanlı eldi.

Bu korkunç görüntüyü zihninden uzaklaştırarak onun yerine babasına odaklandı. Babasının bıraktığı yerden devralmaya hazırlanırken onun bilgeliğine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Karşısında duruyordu, yüz ifadesi ona özgü olmayan bir ciddiyetteydi. Şu anki görüntüsüyle ilişkili anıyı hatırlamaya çalışırken kaşları çatıldı.

Bir mirası devretme zamanı geldiğinde, eşyaların önemli olmadığını hatırlamak gerekir. Yazılı söz en değerli katkıdır. Diğer her şey yok olduktan çok sonra bile yazılı söz yaşamaya devam eder. Kağıt solup yıprandığında bile, kelimeler çocuklarımız için tekrar tekrar yazılmak üzere kalplerimizde ve anılarımızda varlığını sürdürür.

Gözleri birden açıldı, nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. Babasının sesinin yankısını hâlâ duyabiliyordu ve çılgınca etrafına bakındı. Bakışları, oturduğu yerden onu dikkatle izleyen Merrick'e takıldı. "İyi misin?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Evet," dedi, ama sesi hâlâ titriyordu. "Sadece babamın söylediği bir şeyi hatırlıyordum." Ama babasının ona bu sözleri söylediğini hiç hatırlamıyordu. Unutmuş olabilir miydi?

Bir keşiş odaya girip karşısında dikilince bu olayı aklının bir köşesine itti. "Vakit geldi, Majesteleri. Peder Ling sizi kutsal odada bekliyor."

Ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. Merrick'e baktı ve o da ona güven verici bir şekilde gülümsedi. Keşiş odadan çıkarken takip etti,

Merrick onun yanına çöktü. Uzanıp onun elini sıktı ve sonra fısıldadı, "O mağaraya girip kutsal emanetleri aldıktan sonra çıkıp Montagne'ın peşinden gitmeye ne dersin?"

Gülümsedi, onun şaka yapma çabası karşısında endişesi azaldı.

Peder Ling'in Leaudor'un ulusal sembolü olan güneşin karmaşık bir ahşap oymasının arkasında durduğu küçük bir tören odasına girdiler. Diğer rahipler toplanmış ve Peder Ling'in iki yanında iki sıra halinde duruyorlardı.

ilerlemesini işaret etti ve kadın keşişin önündeki ipek yastığın üzerine diz çöktü. Adamın yanındaki keşişten bir madalyon alıp kızın boynuna takmasını izledi.

"Bu, babanızın kendisinden önceki tüm Leaudorian kral ve kraliçeleri gibi arayışında taktığı madalyon. Üzerine kutsamalarımı sunuyorum. Yolculuğunuzda sizi güvende tutsun."

Elleri, kendisini babasına biraz daha yakın hissetmesini sağlayan ağır bronz halkanın etrafında kıvrıldı.

"Tanrı'nın yanına gidin Prenses Isabella ve kraliçe olarak dönün."

Onun elini tuttu ve önünde durması için çekti. Rahipler önce yumuşak sonra daha yüksek sesle ilahi söylemeye başladılar. Kelimeleri anlamasa da, babasının çevirilerinden ne dediklerini biliyordu. Dualarını sundular ve Tanrı'nın onu koruması için yalvardılar. Doğanın dört kutsal unsurundan onunla bir olmalarını ve ona sığınak sunmalarını istediler.

Uğultu bir kez daha hafiflerken gözlerini kapattı ve törenin güzelliğinin onu yıkamasına izin verdi. Gözlerini tekrar açtığında kendini canlanmış, güçlü ve kaderini gerçekleştirmeye hazır hissetti.

Peder Ling elini onun omzuna koydu. "Arayışında başarılı olmak için sabır, cesaret, inanç ve bilgeliğe ihtiyacın olacak. Dördünü de bulman için dua ediyorum." Sonra ona küçük bir kese uzattı. "Haritayı bunun içinde sakla. Onu sudan koruyacaktır."

Merrick'i kutsamak için onun ötesine geçti. Merrick Peder Ling'in önünde saygıyla başını eğerken keşiş de onun üzerinde benzer bir ritüel gerçekleştirdi.

İşini bitirdiğinde Isabella'ya döndü. "Peder Gregori sizi yeraltı tünelinden sahile götürecektir. Suyun yükselmesine sadece bir saat var."

Hızla bir ulusun kaderini elinde tutan pratik Isabella'ya dönüştü, çizmesindeki hançeri yokladı, kendinden emin bir şekilde

ona kolayca erişebiliyordu. Derin bir nefes alarak Merrick'e baktı ve "Gidelim," dedi.

* * *

Toprak tünelden güneşe çıktıklarında Simon gözlerini kıstı. Gözlerini gölgeleyerek çevrelerini hızlıca gözden geçirdi. Birinden yeni çıktıkları iki büyük kayalığın arasındaki küçük bir kumsaldaydılar.

Keşiş, "Tanrı seninle olsun," dedi ve Isabella'nın önünde eğildi. Sonra da kaya çıkıntısının arkasında zar zor görülebilen tünel açıklığına geri dönerek gözden kayboldu.

"Şimdi nereye?" diye sordu. Durduğu yerden sadece bir seçenekleri vardı ve o da diğer uçurumdu.

"Yüzmeye gidiyoruz," dedi yüzünü buruşturarak ve suya girdi. Adam da onu ayak bileği derinliğindeki suya kadar takip etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Haritaya göre, mağaranın girişi uçurumun en dış kenarında. Oraya ulaşmak için dalgaların arasından geçmeliyiz ve gelgitten önce oraya varmalıyız."

"Sular yükseldiğinde ne olur?" diye sordu ama kadın cevap vermedi, zaten birkaç metre önündeydi.

Ona yetişmek için acele etti, buz gibi su kalçalarına kadar geliyordu. Kadın karşıdaki uçuruma doğru çapraz bir çizgi çizdi. Suyun içinde, uçurumun kenarını görebilecek kadar uzaklaştıklarında, aniden sağa döndü ve suyun içinden kaya yüzeyine doğru ilerlemeye başladı.

Su şimdi göğüs hizasındaydı ve giderek derinleşiyordu. Eğer su dibe değemeyeceği kadar yükselirse, bu onun için felaket anlamına gelirdi. Akıntı güçlüydü ve onu uçuruma savurabilirdi. Buna bir de buz gibi sıcaklığın el ve ayaklarını hızla uyuşturması ekleniyordu. Bir an önce sudan çıkmaları ya da donmaları gerekiyordu.

"İşte! orada," dedi heyecanla, duvarı işaret ederek.

Elinin yönünü takip etti ve kayada küçük bir açıklık gördü. Kadın girişe doğru acele etmek için çabaladı. En az onun kadar acele etmek isteyen adam onu kucağına aldı ve ayaklarının altındaki kumu kazarak onları ileriye doğru itti.

Girişe ulaştılar ve Isabella ona elini uzattı. "Tünel boyunca kısa bir mesafe yüzmemiz gerekecek ama tünel çabucak açılıyor."

Gözleri endişeyle parladı ve eli belirgin bir şekilde titredi. "En azından ben öyle olduğumu düşünüyorum."

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedi sakince, sesine bir miktar güven aşılamaaya çalışarak.

Derin bir nefes aldı ve hızla suyun altına dalarak mağaranın içine doğru ilerledi. Buzlu yüzeyin altına dalıp geçitte yüzmeye başlamadan önce ona bir anlık bir avans verdi.

Elleri duvarlarda kayarken geçit etrafını sarmış gibiydi. Göğsünde kabaran panikle savaştı ve geçişi sağlamaya odaklandı.

Tam nefesini bir saniye daha tutamayacağını hissettiğinde, duvarlar ellerinin altında kayboldu ve güçlü kulaçlarla kendini yukarı çekti. Birkaç saniye sonra yüzeye çıktı ve Isabella'nın birkaç metre ötede hava almak için çıktığını gördü.

Büyük mağaranın etrafına baktı ve genişliği karşısında hayrete düştü. Çapı aşırı büyük değildi ama yüksekliği muazzamdı, neredeyse uçurumun kendisi kadar uzanıyordu. Bölgeden çıkış için belirgin bir yol bulamadı ve bunun bilinmeyene doğru bir başka uzun yüzme anlamına gelmediğini umdu.

"Şimdi nereye?" diye sordu.

"Bekliyoruz," diye cevap verdi, onun yanında suda ilerleyerek.

Soru sorarcasına ona baktı. "Neyi bekleyeceğiz? Bu suyun içinde donacağız."

Duvarın yarısına kadar uzanan başka bir açıklığı işaret etti. "Gelgit yükselene kadar mağaranın içindeki ana tünele . Su seviyesi çıkıntıya tırmanmamıza yetecek kadar yükselene kadar su üstünde kalacağız."

Şaşkınlık içinde ona baktı. Kendisinin soğuğa dayanabileceğinden emin olsa da, onun dayanabileceğinden emin değildi. Kız ondan çok daha küçüktü. Onu sıcak tutmak için bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Ona doğru yüzerek yaklaştı ve buz gibi tenini kendi teninde hissederek onu kollarının arasına aldı. Ellerini onun kollarında aşağı yukarı gezdirerek uzuvlarına biraz sıcaklık aşılamaaya çalıştı.

"İyi olacağım, Merrick," dedi. "Madalyon beni sıcak tutacaktır."

Ona şüpheyle baktı. "Sembolizm seni hayatta tutmaz. Bu sözde yolculuğun önemini anlayamıyorum. Hangi amaca hizmet ediyor? Verasetle ilgili yasalar yeterli değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım dışarıdan bakanlara aptalca gelebilir ama burada işler böyle yürüyor. Yolculuk büyük ölçüde sembolik sanırım. Bu bir

Potansiyel hükümdarın liyakatini ölçmek için bir yöntem. Bu arayışta herkes başarılı olamadı, hatta birçoğu başarısız oldu, bu yüzden içeri girip birkaç kalıntı almaktan daha fazlası olduğunu düşünmek zorundayım."

"Biri başarısız olduğunda ne olur?" diye sordu.

"Değerlendirmeden çıkarılırlar ve görev sıradaki kişiye verilir."

Görünüşe göre bu yolculuk aslında yeni bir hükümdar atamanın büyük bir parçasıydı. Kulağa garip geliyordu ama bir hükümdarın değerini kanıtlaması fikri ona cazip geliyordu. Kaç kez beceriksiz biri, doğum sırasından başka bir vasfi olmadan tahta geçmişti?

Isabella'nın ülkesi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bunun sadece hayali bir giysi olmadığına, hükümdarlarının sorumluluklarını çok ciddiye alan bir ulus olduğuna daha fazla ikna oldu. "Yani bu bir tür sınav," dedi.

"Evet, aynen öyle. Eğer kabul edilirse, erkek ya da kadın yönetmeye uygun görülür ve taç giyer."

"Mantıklı," diye itiraf etti. "Gelenekleriniz çok güzel." Ve bunda ciddiydi. Tören ciddi ama çok güçlüydü. Dahil edildiği için kendini alçakgönüllü hissetmişti ve taç giyene kadar onu güvende tutma kararlılığını pekiştirmişti. Ama bundan da öte, onun başarılı olduğunu görecekti. Ne pahasına olursa olsun.

Buz gibi sulara girdikten sonra Isabella bacaklarını zar zor hissedebiliyordu. Ama tıpkı babasının madalyonun onun için yaptığını söylediği gibi göğsüne ve kollarına sıcaklık yayılmıştı. Ama gerçek sıcaklıktan çok, babasının varlığını hissedebiliyordu. Hiçbir anlamı yoktu ama açıklayamadığı bir şekilde rahatlamış hissediyordu ve imgelemi sırasında yaşadığı karşılaşma hala üzerinde ağır bir yük oluşturuyordu.

Yukarıya doğru bir bakış, gelgitin doruğa ulaşmasına ve ana mağaraya girebilmelerine daha fazla zaman kalmadığını gösteriyordu. Saraya zaferle dönmeyi hayal ederken duyduğu heyecan ona soğuğun verdiği rahatsızlığı unutturdu.

Merrick duvara doğru yüzdü ve kendini duvara dayadı.

Merrick, "Eğer seni kaldırırsam sanırım şimdi başarabilirsin," diyerek onun düşüncelerini böldü. "En azından o zaman kurumaya başlayabilirsin."

Bir kez daha başını kaldırıp baktı ve başıyla onayladı. Ellerini beline doladı ve onu yukarı kaldırdı. "Omuzlarımın üzerinde dur," diye yönlendirdi.

"Ama seni iteceğim," diye itiraz etti.

"Duvarda bir ayak parmağım var. Sadece çabuk ol."

İsteksizce önce bir botunu sonra diğerini adamın omuzlarına koydu ve ayağa kalkmak için kendini itti. Dengesini sağlaması ve tehlikeli bir şekilde sallanmayı bırakması bir anını aldı ama kendini sabitledi ve ona baktı.

"Uzan," dedi zor nefes alarak.

Yukarı baktı ve çıkıntıya doğru uzanabildiği kadar uzandı. Parmakları kaya boyunca kayd ve kenara tutunmasına sadece bir santim kalmıştı. "Atlayacağım."

Adam cevap vermedi ve kadın dikkatle çıkıntıya odaklandı, adamın her an kayabileceğini biliyordu.

Hedefine konsantre olarak dizlerini hafifçe büktü ve çıkıntıya tutunmak için iki eliyle uzanarak olabildiğince sert bir şekilde zıpladı. Kenarı yakaladı ve vücudu duvara çarparak neredeyse kendini bırakmasına neden olacaktı.

Nefes nefese kolunu dirseği çıkıntının pürüzsüz yüzeyine degecek şekilde uzattı. Sonra kendini yukarı çekti, böylece her iki kolu da tamamen tepede olacaktı. Koltuk altları sivri kenara dayandı ve dinlenmek için bir an durdu.

Bacaklarını salladı, vücudunun geri kalanını yukarı çekebilmek için ayağını yan tarafa takmaya çalıştı. Üç denemeden sonra nihayet botuyla yakaladı ve vücudunun geri kalanını yukarı kaydırmak için olabildiğince sert çekti.

Sonunda tepenin üzerinden yuvarlanmayı ve düz yüzeye çıkmayı başardı. Orada uzandı, nefesini tuttu ve rahatlayarak gözlerini kapattı. Sonra karnının üzerine yuvarlandı ve Merrick'e bakmak için yan tarafa doğru eğildi.

Su öyle yükselmişti ki şimdi ondan birkaç metre uzaktaydı ve birkaç dakika sonra yukarı tırmanabilecekti.

Ayağa kalktı ve giysilerindeki suyu elinden geldiğince sıktı ve uzuvlarındaki hissi yeniden kazanmak için hoplayıp zıpladı. Bakışları ana mağaranın girişine yöneldi ama tek gördüğü küçük, çok karanlık bir delikti.

Yukarıya, mağaranın tepesindeki güneş ışığının içeri girdiği açıklıklara bakarken, içeride herhangi bir ışığa güvenip güvenemeyeceğini merak etti. Midesinde kelebekler dans ediyordu. Bilinmeyen çok şey vardı ve karanlık, nemli bir mağara fikri onu pek de neşelendirmiyordu.

Merrick'in homurtularını duydu ve onu sudan çıkarmak için yardıma koştu. Bir hamleyle kenardan yuvarlandı ve onun dizlerinin dibine indi. Ona doğru sırtıttı. "Yine karşılaştık."

Kendini tutamayarak diz çöktü, dudaklarını indirdi onu usulca ve uzun uzun öptü.

"İşte bir adamı bir yolu da budur," dedi kadın uzaklaşırken.

Gülümsedi ve ayağa kalkarak ona yardım etmesi için elini uzattı. "Bu kesinlikle işin sabır kısmını halletti," dedi alaycı bir ifadeyle.

Onun elini tuttu ve yanında durmak için kendini yukarı çekti. " mı?" diye sordu girişi işaret ederek.

Başını salladı ve endişeyle

yutkundu. "Gidelim mi o zaman?"

Bölüm Yirmi Bir

Karanlıktı. O kadar karanlıktı ki yüzünün önündeki elini seçemiyordu. Merrick'in arkasından yaklaştığını hissedebiliyordu ve dar koridorda elleri ve dizleri üzerinde ilerlerken onun varlığıyla rahatladı.

Isabella bir eliyle duvarı yokladı ve diğer elini düz bir şekilde önde tutarak yolu engelleyen bir şey olmadığından emin olmak için ileri geri salladı.

Keskin bir virajı dönerlerken gözlerini hızla kırıştırdı. Uzakta soluk bir ışık gördü. O kadar silikti ki, önce hayal gördüğünü sandı. Ama hızını arttırdıkça ışık daha da parlaklaştı.

Aydınlığın kaynağına ulaşmak için sabırsızlanarak daha hızlı koşmaya başladı. Kısa süre sonra tüm geçit ışıkla yıkandı ve birkaç metre ileride açıklığın genişlediğini görebildi.

Sonuna ulaştı ve tünelden sürünerek büyük bir mağaraya çıktı. Hayretle gördüğü ışık kaynağı, odanın ortasında daire şeklinde yerleştirilmiş bir dizi meşaleydi.

Merrick onun arkasından çıktı ve odaya göz gezdirdi. Birlikte meşalelere doğru yürüdüler. Her biri yaklaşık iki metre uzunluğundaydı ve tel bir beşikle tutuluyordu. Dairenin ortasında bir güneş oyması vardı.

Haritasını çıkardı ve dikkatlice açtı. Sembolleri inceledi ve parşömen üzerindeki mevcut konumlarını belirledi. Haritadan başını kaldırıp odadan çıkan birkaç geçit tespit ettiğinde kaşları çatıldı. Haritaya göre, bunlardan biri onu bir sonraki odaya götürecekti ama hangisi olduğu belli değildi.

"Sorun nedir?" Merrick omzunun üzerinden haritaya bakarak sordu.

"Hangi geçitten gideceğimden emin değilim," diye mırıldandı. Boşta kalan eliyle şakağına masaj yaptı ve kendini düşünmeye zorladı.

Odanın etrafında üç çıkış vardı. İlkinde kolayca girebilecekleri büyük bir açıklık vardı. İkincisi biraz daha küçüktü ama bir dizi aplikle aydınlatılıyordu. Üçüncüsü, eğer buna gerçek bir geçit denebilirse, Merrick'in sığamayacağından korktuğu kadar küçüktü ve tamamen karanlıktı. Böyle bir tünele girme düşüncesi onu boğulma hissine sürükledi.

"Görünüşe göre biri çoktan bir tane yakmış," diyerek ortadaki patikayı işaret etti.

Yine kaşlarını çattı. "Kesinlikle. Beni rahatsız eden de bu. Zaten hazırlanmış bir geçitte yürümenin zorluğu nedir?"

Keşişin sözleri aklına geldi. Sabır, cesaret, inanç... İşte buydu! Sırada cesaret vardı. "İşte," dedi tünellerin en küçüğünü işaret ederek. "İşte bu."

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Sence hangi geçitten aşağı inmek en çok cesaret gerektiriyordu?" diye sordu.

Üçünü hızlıca gözden geçirdikten sonra başını salladı. "Sanırım haklısın. En azından öyle olduğunu umuyorum. Sıkışıp kalmak istemem."

Meşalelerden birini alıp ona verdi, sonra da kendisi için bir tane daha aldı. "Hadi devam edelim."

Haritayı katladı ve çantasına geri koydu. Karanlık tünele doğru yürüdüler ve kadın içeriye bakmak için diz çöktü.

"Önce benim gitmemi ister misiniz?" diye teklif etti.

Bir an düşündü ve başını salladı. "Hayır, doğru hissetmezdim.

Bunun benim görevim olması gerekiyordu. Buna layık olduğumu kanıtlamalıyım."

Boşta kalan eliyle kendini yere destekleyerek deliğe doğru ilerledi. Hızlı hareket edemese de istikrarlı bir şekilde ilerleyebiliyordu. Meşale titreyerek etraflarındaki sıkışık alanı ısıttı ve giysilerinin daha hızlı kurduğunu hissedebiliyordu.

Sürünerek ilerledikçe tünel daralıyordu. "Başarabilecek misin?" diye Merrick'e seslendi.

Adam karşılığında homurdandı ve kadın onun koca bedeninin bu kadar küçük bir alana sıkıştığını hayal ederek gülümsedi.

Yaklaşık bir saat süren işkenceli yolculuğun tünelden çıkıp başka bir mağaranın zeminine yuvarlandı. "Dikkatli ol," diye uyardı ama Merrick'in arkasından yuvarlandığını ve nefesinin altında küfrettiğini duydu.

Etrafını aydınlatmak için el fenerini kaldırdı ve sadece az önce çıktıklarına benzer bir odaya girdiklerini . Bir şeyler görebilmek için meşaleyi sağa sola sallayarak ilerledi.

"Bu tarafa," diye seslendi Merrick.

Döndü ve hızla adamın durduğu yere doğru yürüdü. Duvarda asılı duran bir meşaleyi yaktı ve bir diğerini yakmak için birkaç adım daha yürüdü.

Kısa süre sonra oda bir düzine meşalenin ışııyla parladı.

Bir kez daha haritayı açtı ve dikkatle inceledi. Haritada, şu anda içinde bulundukları oda bir ay ile tanımlanmıştı. Mantıklı. Son oda güneşti. Bu çok daha karanlık oda ise aydı. Ay'dan sağa doğru bir çizgi çizilmişti. Önce sola, sonra sağa baktı. Her ikisinde de bu yönlere giden geçitler vardı.

El fenerini taşıyarak doğru tünele yöneldi. Geçit dar olmasına rağmen ikisi de rahatlıkla ayakta durup yürüyebiliyordu, bu da ilerlemeyi çok daha hızlı hale getiriyordu. Tünelden çıkıp daha geniş bir açık alana adım attığında durdu ve Merrick'in ona yetişmesini bekledi.

El fenerini yavaşça sağdan sola doğru hareket ettirirken, toynak vuruşlarına benzeyen bir ses duydu. Sonra bunun kanat çırpma sesi olduğunu fark etti. Yüzlerce yarasa başının üzerinden geçip Merrick'in az önce çıktığı tünele doluşmadan önce eğilecek zamanı bile olmamıştı.

Elini göğsünün üzerine koyarak kalbinin gumbürtüsünü durdurmaya çalıştı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Şüphesiz bir yıl ondan korkmuştu.

Merrick bir kolunu ona doladı ve güven verici bir şekilde sıktı. "İyi gidiyorsun."

Gülümsedi ve küçük odaya doğru ilerleyerek etrafta yakacak meşale aradı. En uca yaklaştığında, buranın düşündüğü kadar küçük bir yer olmadığını fark ederek şaşırdı. Gerçekten de devasa bir mağaraydı. Sadece küçük bir çıkıntının üzerindeydiler ve mağaranın geri kalanıyla aralarında büyük bir boşluk vardı.

Kenara yaklaştığında karanlığın içine baktı. Bir taşı tekmeleyerek dibe vurmasını bekledi. Ama duyduğu tek şey sessizlikti. Yutkunarak kenardan uzaklaştı.

Merrick uçuşuna bakarak, "Görünüşe göre iki seçeneğiniz var," dedi.

Ona doğru ilerledi ve neye baktığına baktı. İniş boyunca uzanan iki köprü vardı. İkisi de karşı taraftaki bir tünele açılıyordu. Ama diğer köprüden hiçbirine ulaşamıyordu. Büyük bir taş çıkıntı, iki geçidi birbirinden ayırarak boşluğun üzerinden dışarıya doğru çıkıntı yapıyordu.

Görünüşe göre yapması gereken başka bir seçim vardı. Haritaya baktı ama bunun bir yardımcı olmayacağını zaten biliyordu. Bu daha çok genel bir rehberdi.

onu doğru yolda tutacaktı. Yapılacak her türlü seçimi tek başına yapacaktı.

Merrick, "Bu güvenli değil," konuştu.

Haritayı bir kenara bıraktı ve diğer tarafa giden cılız ip köprüye doğru yürüdü. Bakışları diğer seçeneğe yöneldi. Doğal bir taş köprü boşluğun yarısından fazlasını kaplıyordu ve bittiği yerde yolu tamamlamak için sağlam kütükler döşenmişti.

Kesinlikle ikisinden daha güvenli.

Taş köprüyü incelemek için yürüdü ama bir şüphe duygusu onu rahatsız etti. *İnanç*. Keşif inanca ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Hızla döndü ve Merrick'e çarptı. "Halat köprüyü alıyoruz."

"Delirdin mi sen?" diye sordu. "Kendini öldürteceksin."

"İnanç, Merrick. Peder Ling inançlı olmam gerektiğini söyledi."

"İnanç körü körüne ölüme gitmek değildir," diye karşılık verdi. "İnanç saçmalıktır. Başka hiçbir şeyi olmayan insanlar içindir."

Ona sıkıntılı bir bakış attı ve yanağını okşamak için uzandı. "Çok alaycı konuşuyorsun."

"İnanç sadece kendini kaçınılmaz bir hayal kırıklığına hazırlamaktır," dedi acı bir şekilde. "Yararsız bir özelliktir."

Cevap vermeye başladı ama adam sözünü kesti. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Isabella. Bu senin hayatına değmez."

"İnancın nerede, Merrick? Bir zamanlar, belki de uzun zaman önce sahip değil miydin? O katı sorumluluk ve görev duvarının altında mı gömülü? Her zaman en kötüsünü mü bekliyorsun?"

"Hiç yok," dedi kısaca. "Ve eğer en kötüsünü beklersem, asla hayal kırıklığına uğramam."

"Bana inancın yok mu?" Sözcüklerin havada sallanmasına izin verdi ve bakışlarının gücüyle onu kıstırdı.

"I-" Sözünü kesti ve başka tarafa baktı. Kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sana inanıyorum, Isabella. Eğer bu sana inandığım anlamına geliyorsa, inanıyorum. İnanığım tek kişi sensin ve bunu başarabilecek biri varsa o da sensin."

Onun bu itirafı karşısında yüzündeki geniş gülümsemeyi engelleyemedi. "Eğer bana güveniyorsanız, hayatımı ya da ülkenin geleceğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı bilin."

Halat köprüye ve basamak görevi gören birkaç tahta kalasa döndü ve iç geçirdi. "Çılgınca görüldüğünü biliyorum ama böyle olmam gerektiğini biliyorum."

gitmem gerekiyordu. Bana güven, Merrick. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Önce ben gidiyorum," dedi kararlı bir şekilde, onu yolundan iterek.

Sol eliyle ipi kavrayıp sağ eliyle meşaleyi tutarak ilk kalasın üzerine yavaşça adım attı. Son derece dikkatli bir şekilde diğer ayağını uzattı ve bir sonrakine adım attı. Köprü onun ağırlığı altında sallandı ve o da sabitlemek için bir an hareketsiz durdu.

Adamın tekrar ilerleyişini izledi ve onun kendisi için gösterdiği endişe karşısında göğsü sıkıştı. Ona inanıyordu. Başka hiçbir inancı yokken ona inanmıştı. Hayatındaki diğer herkes onu hayal kırıklığına uğratmışken. Tanrım, bu adam onun için her şeyden daha değerliydi. Düşüncelerinde kısa bir süre durdu, mahcubiyet onu sarmıştı. Onun kendisi için tüm taçlardan daha önemli olduğunu söylemek üzereydi. Bu görevden, ailesinin intikamını almaktan daha fazla.

Ama böyle şeyler düşünmesine izin veremezdi. Zayıf düşemezdi. İntikam onu buraya kadar getirmişti ve Jacques ölene ya da hapse girene ve kendisi tahta çıkana kadar da onu ayakta tutacaktı. Başka hiçbir duyguya yer yoktu.

Merrick'in güvenli bir şekilde diğer tarafa geçtiğini görmek için yukarı baktı ve üzerinde hissettiği korkunç ağırlığı hafifleterek rahatladı. Şimdi sıra ondaydı.

"El fenerini yere bırak," diye seslendi. "için iki elini de kullan. El kullanabiliriz. Sadece yavaş ve sakın olun ve acele etmeyin."

Yolunu aydınlatması için el fenerini bir kenara bıraktıktan sonra ipi eline aldı ve ilk tahtanın üzerine çıktı. Alnından ter boşandı ve nefes almaktan bile korkarak alt dudağını içine çekti. Gözlerini kapatarak ikinci adım için ayağını uzattı.

"Gözlerini aç," diye emretti. "Bana odaklan ve aşağı bakma. Bunu yapabilirsin."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve uzaklara, elinde meşaleyle adamın durduğu yere baktı. Kararlılıkla dişlerini sıkarak tekrar ileri doğru adım attı. Yolun yarısına gelmişti ki ayağı küçük tahtadan kaydı. Bir çılgılık atarak yana doğru kaydı ve köprüden aşağı yuvarlandı.

"Isabella!" diye bağırdığını duydu aşağı doğru fırlarken.

Elleriyle uzandı ve ipi yakaladı. Aşağı kayarken elini yaktı ama sonunda eli bir sonraki tahtaya çarptığında durdu.

Bir eliyle tutunarak tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Bacakları altından sallanıyor ve kolundaki kaslar tüm ağırlığını taşımaktan çığlık atıyordu. Çaresizlikten doğan bir güçle, iki eliyle ipi kavrayacak kadar kendini yukarı çekti.

"Ben iyiyim," diye seslendi ama iyi olmaktan başka bir şey değildi. Ölümünden birkaç santim uzaktaydı ve ellerinin kaydığını hissedebiliyordu.

"Isabella, beni dinle," dedi kararlı bir sesle. "İpi tutmak için ellerini kullan ve bana doğru gel. El ele tutuş, birini bırak ve onunla ilerle."

"Yapamam," dedi bir sesle. Bırakırsa düşeceği kesindi.

"Başka seçeneğin yok," diye bağırdı. "Bunu yapmalısın yoksa öleceksin. Ya da seni almak için köprüye gelmek zorunda kalacağım ve o zaman ikimiz de öleceğiz çünkü ikimizin de ağırlığını taşıyamaz."

"Oh Tanrım."

"İnancın nerede Isabella?" diye alay etti. "İnançtan bahsettin ve sana inanıp inanmadığımı sordun. Evet, var ve bunu yapabileceğini biliyorum. Şimdi sana soruyorum, bana olan inancın nerede? Bunu yapabilirsin."

Çileden çıkarıcı bir şekilde haklı olmak için neden hep bu anı seçmek zorundaydı? Eğer onun yanında dursaydı, doğrudan karnına bir yumruk atar ve yeni keşfettiği inancıyla ne yapabileceğini söylerdi.

Ama o haklıydı ve lanet olsun, onun da inancı vardı. Kendine ve babasına olan inancı. O yapabiliyorsa, o da yapabilirdi. Ve ona rehberlik ediyordu.

Düşüp ölmemesi için dua ederek sol elini bıraktı ve halatı kavrayarak hızla öne doğru savruldu. İşte, o kadar da kötü değildi. Sağ elini bıraktı ve bir adım daha ileri savruldu.

Şimdiye kadar orada olması gerekmez miydi? Ama uçurumun kenarı bir mil uzakta görünüyordu.

", Isabella, kımılma. Şimdi duramazsın."

"Dırdır, dırdır," diye mırıldandı. Sesi bir balık karısına benziyordu. Ama sözleri onu harekete geçirdi ve yoluna devam etti.

Bir eli diğerinin önündeydi. Altında hiçbir şey olmadığı gerçeğini görmezden geldi ve şimdi sadece birkaç metre önünde görebildiği Merrick'in eline odaklandı.

"Bir kez daha," dedi, sesi çok daha yakından geliyordu.

Yüksek sesle homurdanarak kendini ileri attı ama ipi tutarken eli kaydı. Adamın eli bileğinin etrafına dolanırken diğer eli

ipten düştü ve sadece adamın eli onu tutarken asılı kaldı.

"ve diğeri elimi tut," dedi ısrarla.

Adamın elinin kendisine doğru uzandığını görmek için başını kaldırdı ve avucunu avucuna vurdu. Adam santim santim yukarı çekti, ta ki sonunda karnı kenarın üzerinden kayana kadar.

Onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı, yüzü saçlarına gömüldü. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

Uzaklaştı ve ağzını onunkine bastırarak derin derin içti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Adam cevap vermedi, onun uçucu öpücüğüne karşılık vermeye çok niyetliydi. Nefes nefese kaldıkları birkaç dakika boyunca ateşli öpüştiler. Sonra alnını onunkine bastırdı ve tatlı bir rahatlamayla gözlerini kapattı. Hayatta olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyordu. Sonunda ayrıldılar ve adam onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Eğer Peder Ling haklıysa, geçmeniz gereken sadece bir test daha var," dedi.

Bilgelik.

Bu kelime aklına geldi ve irkildi. Bilgelik babasının sahip olduğu bir şeydi ve kesinlikle kimsenin ona atfedebileceği bir şey değildi.

Merrick'in kararsızlığını görmesini istemediği için haritayı çıkardı ve parmağıyla rotayı çizdi. "Buna göre, köprüyü geçtikten sonra sola, sonra sağa, sonra tekrar sağa gideceğiz."

"Gerçek bir labirent," diye mırıldandı.

Attığı meşalesini aldı ve onun elini kendi elinin içine aldı. Her nasılsa birkaç dakika içinde arayış sadece onun değil, onların da arayışı haline gelmişti. Ve birdenbire bunu tek başına yapmasının o kadar da önemi kalmamıştı.

Onun elini sıktı. "Devam etmeye hazır mısın?"

Başıyla onayladı ve sola doğru ilerleyerek başka bir tünele girdiler. Daha önce olduğu gibi açık bir alana girmek yerine, tünel bir mesafe sonra ikiye ayrıldı ve sağ kanadı kullandılar. İkinci geçit bitmez tükenmez görünüyordu ve yürüyüşe başladığından beri ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Bir sonraki gelgitten önce sadece sekiz saatleri vardı ve mağaralardan çıkış yolunu kaçırmak istemiyordu.

Tünel tekrar dallandı ve sağa doğru ilerlediler. Bilgelik. Sadece bir test kalmıştı. Midesi kocaman bir düğüm halinde sıkıştı. Son testi geçebilecek miydi? Babasının mirasına layık mıydı?

Ayak sesleri uzun patikada ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu. Nefes alışverişlerinin sesi bile kireçtaşı duvarlarda büyümüş gibiydi.

Ve sonra onu gördü. Uzak bir noktadan yayılan yumuşak bir parıltı. Durdu, eli Merrick'inkinden ayrıldı. Merrick döndü, yüzünde meşalenin aydınlattığı meraklı bir ifade vardı.

Elini uzatarak kızın çenesini kavradı ve başparmağını yanağına sürttü. "Bunu yapabilirsin."

"Bunu yapmalıyım," diye fısıldadı.

Tekrar ilerlemeye başladı, onun önünde ilerliyordu. Tünelin sonuna geldiğinde, mağaranın eşiğinde durakladı. Dev sarkıtlar dikitlerle dönüşümlü olarak küçük odanın ortasında güzel, mücevher gibi sütunlar oluşturuyordu.

İçeri adımını attı, tavanı görmek için başını arkaya eğdi ve huşu içinde dönüp durdu. Tavan, yıldızların aydınlattığı bir gece gibi parıltıyor, kristal oluşumlar milyonlarca elmas gibi bir araya geliyordu.

Bakışları yere düştü ve sonra onu gördü. Odanın ortasında, meşalelerle çevrili, içinde Kraliyet Zümrütü ve Mücevherli Asa'nın bulunduğu camlı bir kutu duruyordu. Başardı!

Yumruğunu muzaffer bir edayla sallayarak Merrick'e onu takip etmesini işaret etti. Sergiye saygıyla ve titreyen ellerle yaklaştı.

Ancak yaklaştığında bunun kutsal emanetleri almak kadar basit olmadığını gördü. Camın içinde kutu benzeri bir yapıyla tamamen kaplanmışlardı. Açmak için yol aramak üzere kenarlarını inceledi ama bulamadı.

Kutsal emanetlere o kadar odaklanmıştı ki neredeyse kutsal emanetlerin yanında duran ve içinde deri bir bağla bağlanmış basit bir parşömen bulunan aynı cam kutuyu gözden kaçıracaktı. Kaşlarını çattı ve Merrick'e baktı. "Parşömen ya da mektup diye bir şey duymadım."

"Belki de dikkat dağıtmak içindir," diye önerdi.

Kutuların üzerinde durduğu pürüzsüz, düz yüzeyi inceledi ve masaya benzeyen büyük kayaya kısa bir süre yaslandı. Belli ki zümrüt ve asayı geri almanın tek yolu camı kırmaktı.

Merrick onun yanında eliyle taşın yüzeyini sildi. "Burada ne yazıyor?" diye sordu, bir dizi harfî işaret ederek.

Daha net görebilmeleri için kazınmış harflerin üzerindeki kir tabakalarını silmesine yardım etti. Sonra inledi. "Latince gibi görünüyor ve itiraf ediyorum, çalışmalarımda ihmal ettiğim alanlardan biri de bu."

Gülümsedi ve onu kenara itti. "Şanslısın ki Cambridge'de Latince okudum." Gravürlerin üzerinde durdu, kelimeleri çözmeye çalışırken kaşları çatıldı.

"Tam olarak emin olamıyorum ama sanırım 'akıllıca seçin' gibi bir şey yazıyor."

"Kutsal emanetleri rahatsız ettiğim için korkunç bir ölüm öngörmediği sürece, onları alma konusunda kendimi rahat hissediyorum," dedi sırtarak.

Mağaranın zeminine göz gezdirerek camı kırabileceği bir şey aradı. Gözleri birkaç metre ötede duran büyük bir taş takıldı ve onu almak için eğildi.

Çantaya doğru yürürken derin bir nefes aldı. "Kendini koru," diye Merrick'e talimat verdi. Kolunu kaldırdı ve camı kırıp açmaya hazırlandı. Babasının görüntüsü zihninde patladığında eli tam aşağı inmek üzereydi. Kolunu havada durdurdu, neredeyse yaptığı hata yüzünden felç olacaktı.

"Sorun nedir?" Merrick sordu.

"Kutsal emanetleri seçmem gerektiğini sanmıyorum," diye fısıldadı. Gözlerini kapattı ve meditasyon anını yeniden yaşadı.

"Diğer her şey yok olduktan çok sonra bile, yazılı sözcükler yaşamaya devam eder," diye yüksek sesle alıntı yaptı.

Merrick şaşkınlıkla ona baktı.

"Babamın sözleri," diye yanıtladı, onun kendisini deli sanacağından emindi.

Ama adam onu şaşırttı. "Belki de babanın tavsiyesine kulak vermelisin," dedi yavaşça.

Ne yapması gerektiği konusunda acı içinde zümrüt ve rulo kâğıt arasında bakakaldı. Hayatı boyunca zümrüt ve asanın önemini duymuştu. Nasıl olur da onlarla geri dönmezdi?

Bilgelik.

Babasının sözleri, Peder Ling'in hatırlatması. Her ikisi de ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. Bilgelik, zor bir durumda ne yapacağını bilmektir. Zor kararları nasıl vereceğini bilmektir.

Hızlı bir hareketle taşı yere indirdi ve camı kırdı. Titreyen elleriyle uzandı ve rulo halindeki kâğıdı aldı. Kâğıdı kaldırır kaldırmaz kaya sallanmaya başladı ve zümrütü tutan kaide

ve cam kutunun içindeki asa kayadaki bir delikten içeri battı, kutu boş kaldı ve içinde bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt kalmadı.

Merrick'e baktı ve nefesini uzun bir iç çekişle dışarı verdi. "Umarım haklıyım."

"Öyle olmasaydın bile, Leaudor'u yönetmeye daha layık birini hayal edemiyorum," dedi ve elini onun omzuna koydu.

Göz kapakları yaşlarla doldu ve gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Elindeki parşömeni neredeyse açmaya korkarak inceledi, başarısızlığını haykıracağından korkuyordu. Taş kaideden ve etrafa saçılmış cam parçalarından uzaklaşarak mağaranın uzak tarafına çekildi ve duvara yaslandı. Oturduktan sonra deri kayışı çözmeye başladı.

Merrick onun yanına oturdu ve parşömeni açarken sessiz kaldı. Parşömene hızlıca bir göz attı ve hemen gözleri doldu. Babası tarafından yazılmıştı!

Kendine özgü düzgün yazısıyla şöyle yazmıştı:

Bugün tüm Leaudor sevinmeli çünkü sizden önce pek çok kişinin başarısız olduğu bir işi başardınız. Gerçekten de bir ulusu yönetmek için gerekli tüm niteliklere sahipsiniz. Sabır, cesaret, inanç ve şimdi de bilgelik. Bu sözlerimi üç çocuğumdan okuduğunu bilmiyorum ama hangisi olursa olsun, sizinle gurur duyduğumu, hem de çok gurur duyduğumu bil.

Yanlış seçim yaptığınız için endişelenmeyin, çünkü Leaudorian kraliyetinin gerçek simgeleri, keşişler tarafından nesiller boyu korunan manastırda yatıyor. Bu mektupla değerinizi ve liyakatinizi kanıtlamış olacaksınız. Bu mektubu kıdemli keşişe verdiğinizde taç giyme töreninizde gerçek Kraliyet Zümrütü ve Mücevherli Asa'yı yanınızda taşıyacaksınız. Tüm insanlara Leaudor'un gerçek ve dürüst hükümdarı olduğunuzun kanıtı.

Bu mektubu okuyorsanız, bunun nedeni kral olarak zamanımın geçmiş olmasıdır. Ancak kalben ve ruhen her zaman yanınızda olacağım. Güçlü ve kendinize karşı dürüst olun ve her şeyden önce Leaudorian olduğunuzu unutmayın.

*Sevgili baban,
Fernando Chastaine*

Mektubu bırakarak yüzünü kollarının arasına gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Merrick'in kolları ona dolandı ve ağlarken onu sıkıca tuttu.

Gözyaşları tüneli ıslatırken kontrolsüzce titredi. O gitmişti. Annesi de babası da gitmişti. Kalbi, göğsünün ağır yükten patlayabileceğinden korkana kadar ağrıyordu. Aylar süren keder, korku ve öfke serbest kaldığında boğazından acı dolu, gırtlaktan gelen sesler yükseldi.

Onları bir daha asla göremeyecek, onlara asla sarılamayacak, annesinin rahatlatıcı kollarını etrafında hissedemeyecek, şatoyu çevreleyen dağ çayırırlarında at sırtında babasının peşinden çılgınca koşamayacaktı.

Başarının verdiği heyecan, çektiği acı ve ıstırapın yanında sönük kalıyordu. Evet, liyakatini kanıtlamıştı. Muzaffer bir şekilde manastıra dönecek ve taç giyme töreni planlanacaktı. Ama bedeli ne olacaktı? Kraliçe olmak istemiyordu. Ailesini geri istiyordu.

Siz bir Chastaine'siniz. Başka ne olursan ol, her şeyden önce her zaman bir Chastaine olacaksın.

Babasının hatırlatması, güzel bir anının kanatlarında ona doğru sürüklendi. Annesinin kahkahası mağaralarda yankılandı. Kocasını aile isminden gururla bahsettiğinde hep gülmüştü. Basit bir çiftçinin soyadının tüm Leaudor'da en çok saygı duyulan soyadı haline gelmesindeki ironiyi anlatırdı.

Isabella'nın babasına göre bu, onu daha özel kılıyor ve gurur duyması için daha fazla neden yaratıyordu. Bu gururu devam ettirecekti. Ve genç bir çiftçinin ülkesinde bir fark yaratma hayalini.

Başını kaldırarak yanaklarındaki yaşları sildi ve kararlı bir şekilde önüne baktı. "Geri dönmeliyiz," dedi mağaranın zeminindeki koltuğundan kalkarken.

Merrick onun yanında durmuş, yüzünde nazik bir endişe ifadesi belirmişti. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi kararlılıkla. Ve anne babasının ölümünden beri ilk kez buna inanmıştı. Mektubu yavaşça elinde katladı, kısa bir süre kalbine doğru tuttu ve sonra pantolonunun içine soktu.

Onu geldikleri tünele kadar takip etti ve adımlarını ip köprüye kadar geri izlediler. Bu kez köprüyü yavaş ve ölçülü adımlarla geçti, daha önceki felç edici korkuyu yaşamasına izin vermedi.

Gelgitin yükselmesine ne kadar zaman kaldığından emin olamayınca ay odasına doğru hızını artırdı. Sadece bir anlık tereddütle, ana güneş odasına giden tünelin karanlık, dar sürünme boşluğuna daldı.

Neredeyse bitkin bir halde tökezleyerek başladıkları iyi aydınlatılmış mağaraya geri döndü. Merrick onun peşinden sürünerek çıktı ve hızlı adımlarla

Suya açılan geçit.

Dizleri sıyrılmış ve avuç içleri acımıştı, kalan son tünelden aşağı sürünerek indi. Aniden durdu ve Merrick'in ona çarpmasına neden oldu. Boğuk bir küfür savurdu.

"Şşşt!" diye tısladı.

Nefesini tuttu, zihninin ona oyun oynuyor olması için dua etti. Ama hayır, işte yine oradaydı. *Sesler*.

Yirmi İkinci Bölüm

Simon tekrar küfretti. "Haydi," dedi aceleyle, hızla tünele geri dönerek. Tünelden çıkıp güneş odasına girdiler ve çabucak ayağa kalktılar.

Zihni hızla çalışarak güneş oymasını çevreleyen meşaleleri söndürmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Isabella ona yetişmek için acele ederek sordu.

Açıklamasına hiç ara vermeden devam etti. "Eğer odayı karartırsak, tek görecekları iki ışıklı geçit olacak. Umarım bir adım öne geçmemize yetecek kadar uzun süre bizim geçeceğimiz yolu görmezden gelirler."

Kalan meşaleleri söndürmesine yardım ettikten sonra tünelin girişine doğru koştular. Bir sonsuzluk sonra ay odasına girdiler ve doğruca köprülere giden tünele koştular.

Zihni onların hareket ettiğinden bile daha hızlı çalışıyordu. Olasılıkları formüle ediyor, atıyor, hesaplıyordu. Herhangi bir olasılık olup olmadığını bile bilmiyordu. Kesin tek şey geldikleri gibi gidemeyecekleriydi.

Köprülerin önündeki çıkıntıya doğru tökezlediklerinde, adam onun kolunu yakaladı ve durdurdu. "Son odadan başka bir çıkış yolu var mı? Baban hiç bir şeyden bahsetti mi?"

Gözleri fener ışığında parlıyordu, derinliklerinde korku ve konsantrasyon karışımı bir his vardı. "Bilmiyorum," dedi acı dolu bir sesle.

"O zaman bilinmeyen sayıda saldırganı nasıl defedebileceğimizi düşün," diye mırıldandı ve kızın koluna girip onu köprüye doğru çekti.

Isabella'nın felaketle burun buruna gelmesinden sonra üçüncü kez başarabilmeleri için dua ederek köprüden geçmeye başladı. Olabildiğince hızlı hareket etmesine rağmen, sallanan köprüden geçmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu. Son tahtadan indiğinde meşaleyi kaldırdı ve ona karşıya geçmesini işaret etti.

Kadın hızla hareket ediyordu ama adam onun yüzündeki dehşeti görebiliyordu. "Sadece biraz daha ileriye," diye fısıldadı ama kadının onu duyabileceğinden şüpheliydi.

Sonunda köprüden atlayıp onun yanına indiğinde, aşağı uzandı ve çizmesinden hançerini çıkardı. Hızlı bir hareketle ipleri keserek köprünün ucunun diğer tarafa çarpmasına neden oldu.

Hançerini yerine koydu ve adamın gözlerinin içine baktı. "Şimdi dua et de başka bir çıkış yolu bulalım."

Sırtından aşağı terler süzüldü ve yıllar sonra ilk kez korku onu sararak neredeyse felç edecekti. Ya alternatif bir çıkış yolu bulamazlarsa? Sadece görevinde başarısız olmakla kalmayacak, aynı zamanda kendisinin ve Isabella'nın hayatlarını da kaybedecekti. Kendisine en yakın olanları sonsuza dek hayal kırıklığına uğratacakmış gibi görünüyordu. Isabella'yı da hayal kırıklığına uğratacak mıydı?

Bu olasılık üzerinde durmak istemediğinden, önündeki geçitlerin sırasını hatırlamaya odaklandı. Sol, sağ, sonra tekrar sağ.

Sonunda son odaya girdiler ve o da hemen aramaya başladı. Her yarığı, her kuytuyu, umutsuzca başka bir geçit olduğunu umarak. Isabella diğer çalışıyordu, ellerini kayanın üzerinde gezdiriyor, taşları kenara çekiyordu.

Cam vitrinlerin üzerine yerleştirildiği taş levhayı çevreleyen meşalelere baktı. Ne kadar süre baktığını bilmiyordu ama aniden fark etti. Alevler titriyor ve sallanıyordu. Sadece rahatsız edilmemiş bir ateşin hareketiyle dans etmiyorlardı.

"Isabella, buraya gel," dedi heyecanla.

Onun durduğu yere doğru koştu. "Bir şey mi buldun?"

Meşaleleri işaret etti. "Bir yerden bir hava akımı esiyor ve bu da burada bir yerde bir açıklık olduğu anlamına geliyor."

Elinin yönünü takip etti, işaret şeyi görünce gözleri büyüdü. Alevler ters yönde esiyordu ve ikisi de aynı anda arkalarındaki alanı görmek için döndüler.

"Şuradan geliyor olmalı," dedi ve ilerlemeye başladı.

Taş yığınının doğru koşullar ve herhangi bir açıklık olup olmadığını araştırdılar. Yığının sağlamlığını test ettikten sonra bir dayanak buldu ve kendini yukarı kaldırdı. Ellerini her çatlağın üzerinde gezdirerek hava almaya çalıştı. Tepeye yaklaştığında, akıntı için hiçbir kaynak bulamadığı için her şeyi hayal edip etmediklerini merak etti.

Sonra en tepede bunu hissetti. Serin, sabit, saçlarını karıştırarak yüzüne doğru esti. "Buldum!" diye fısıldadı yüksek sesle.

Isabella dipte durmuş ona bakıyordu, yüzü heyecandan parlıyordu. "İçinden geçebileceğimiz kadar büyük mü?"

"Henüz bilmiyorum. Bana bir dakika verin."

Havayı hissettiği kayaları kazdı ve kısa sürede yumruğu büyüklüğünde bir delik açtı. Küçük bir ışık huzmesi içeride parladı ve bir zafer dalgası hissetti.

"Isabella, beni dinle," dedi aceleyle. "Tünelin girişine git ve ben çıkabileceğimiz kadar büyük bir delik açarken herhangi bir ses var mı diye dinle."

"Sana yardım etmem gerekmez mi?" diye sordu.

"İkimiz de burada olamayız yoksa mağaradaki her kimse haberimiz olmadan içeri girebilir. Dinleyin ve bir şey duyarsanız beni uyarın. Umarım onlar buraya gelene kadar biz çoktan gitmiş oluruz."

Başını salladı ve tünele doğru koştu. Kayalara geri döndü ve öfkeyle kazmaya başladı. Yeterince geniş olup olmadığını görmek için belli aralıklarla başını ve omuzlarını açıklığa soktu ama her seferinde daha da hüsrana uğradı. Altındaki yamaçtan aşağı kayalar yağıyor, o delikten daha fazlasını çektikçe dibe yığılıyordu.

Şimdi başarısız olamazdı. Ona bu kadar çok kişi bağlıyken olmazdı. Babasını hayal kırıklığına uğrattığı gibi değil. Bir daha asla, babası öldüğünde yemin etmişti. Asla kimseyi o zamanki gibi hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Ülkesi ona bağlıydı. Leaudor ona bağlıydı. Ama en , Isabella ona bağlıydı.

Daha fazla kaya aşağıdaki zemine düşerken, sonunda Isabella'yla birlikte sığabilecekleri kadar büyük bir delik açtı. Isabella'ya seslendi ve Isabella koşarak onun durduğu yere tırmandı.

Sonra Isabella'nın az önce çıktığı tünelden gelen uzak seslerin yankılandığını duydu. Mağaralardan bu kadar hızlı geçmeyi nasıl başarmışlardı? Elbette yanlarında erzak ve çok sayıda adam getirmiş olmalıydılar. Muhtemelen dağılmışlar ve sona ulaşma süresini kısaltmak için mümkün olan tüm rotaları kullanmışlardı. Ama aklındaki en önemli soru giriş nasıl bulduklarıydı.

Midesinde huzursuz bir his yuvarlandı ve Peder Ling ile keşişlerin zarar görmemiş olmasını umdu.

Isabella ona baktı, gözleri endişe, korku ve öfkeyle doluydu. Sonra uzandı ve açıklığa doğru ilerlemeden önce onun yüzüne dokundu.

Bir elini uzattı ve onu arkasına itti. Daha fazla tereddüt etmeden açıklığa daldı ve ona kendisini takip etmesini söyledi. Öfke hareketlerini körükledi ve dizlerindeki ve avuçlarındaki acıyı görmezden gelerek hızla süründü. Takipçilerinden sadece birkaç dakika ilerideydiler ve o pes etmeyecekti. Isabella'yı hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Işık ileride daha da parlaklaşarak bir dış kaynağa hızla yaklaştıklarının sinyalini veriyordu. Ama tünel onları nereye götürecekti? Ve sonra bir ses duydu.

donuk bir kükreme. Işığa yaklaştıkça ses daha da yükseldi ve ne olabileceğini çözmeye çalışırken kaşları çatıldı.

Soğuk bir hava akımı yüzüne tüm gücüyle çarptı ve su püskürdüğünü hissetti. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra farkına vardı. Bir şelalenin arkasından çıkmışlardı.

Çabucak dışarı çıktı ve Isabella'ya yardım etmek için döndü. Tünel, su püskürmesinin arkasındaki küçük ve gizli bir alana açılıyordu.

Suyun aşağı doğru akarak açıklığın üzerinde sağlam bir duvar oluşturduğu yere doğru aceleyle ilerlediler. "Burada kalın," diye talimat verdi ve şelalenin arkasındaki duvar boyunca kaydılar.

İkisinin ayakta durması için zar zor yer olan bir çıkıntının üzerine çıktı. Bir vadinin yukarısında ve bir uçurumun tam ortasında duruyordu. Boynunu büktü ve şelalenin kaynağını bulmak için yukarı doğru baktı.

Uçurumun epey yukarısında, su yan taraftan aşağıya doğru akan nehre dökülüyordu. Ve tek çıkış yolları aşağıdaydı. Şelalenin arkasına yaslandı ve Isabella'ya dışarı çıkmasını işaret etti.

Sırtını kaygan granite yapıştırarak duvar boyunca yavaşça kaydılar. Başını çevirip her yöne baktı ve ona geri döndüğünde onun da kendisiyle aynı sonuca vardığını anladı. Atlamak zorunda kalacaklardı. Ve hayatta kalamayabilirlerdi.

"Isabella," diye gergin bir sesle başladı. "Söylemem gereken bir şey var."

Ona duygularının derinliğini anlatmadan ölüme gidemezdi, gidemezdi.

Uzun zaman önce bir daha asla kimseye onu incitecek gücü vermeyeceğine yemin etmişti. Kendini kapatarak, hissetmesine izin vermeyerek, hayal kırıklığına eşlik eden çığ acıdan uzak bir yaşam sürmeyi başarmıştı. Ama bu sözleri, böylesine küçük, zararsız sözleri söyleyerek, tüm gücünü bir başkasına teslim ediyordu.

Burada durmuş, geleceği olmayan bir kadına ruhunu açmaya hazırlanıyordu ama bunu yapmazsa hayatının geri kalanında bu pişmanlıkla yaşayacağını biliyordu. Ve zaten çok uzun zamandır böyle bir pişmanlıkla yaşıyordu.

"Ne oldu, Merrick?"

Yumuşak sesi çalkantılı düşüncelerine karıştı ve dikkatini yeniden onun güzel yüzüne verdi.

"Bu atlayıştan sağ çıkamayabiliriz-" Aklından geçenleri henüz dile getiremeden sözünü kesti.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve tekrar açtığında kararlılık gözlerinin derinliklerinde parlıyordu.

"Hayatta kalacağız," dedi kararlılıkla. "Bana zarar gelmesine izin vermezsin."

Göğsü genişledi, kendisine böylesine sarsılmaz bir inancı olan bu kadına söylemek istediği her şeyle şişti.

Bakışlarını başka yöne çevirdi, bakışları aşağıdaki suya indi.

"Bana bak," diye fısıldadı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kız tekrar ona baktı ve adam başını eğerek dudaklarını uzun süreli bir öpücükle yakaladı. Kızın ağzı onunkinin altından ayrıldı ve adam onun tatlılığının tadına baktı, o kadar ruhuna işlemişti ki bunu asla unutamayacağından emindi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, kelimeleri neredeyse ağzının içinde kayboluyordu.

Kadın dondu kaldı. Belirgin şokundan faydalanan adam onun elini tuttu ve kenardan atlayarak onları aşağıya, azgın suya doğru döndürdü.

Soğuk su Isabella'nın etrafında patlayarak onu altına çekti. Etrafını anlamaya ve başını suyun üstüne çıkarmaya çabalarken, adamın sözleri kafasında yankılanıyordu. *Seni seviyorum.*

Bunu gerçekten söylemiş miydi, yoksa kadın hayal mi etmişti? Ve gerçekten ciddi miydi, yoksa son sözleri olabileceğini düşünen bir adam tarafından mı söylenmişti? Belki de durumun korkunç gerçekliğini hafifletmek için bir şey, herhangi bir şey söyleme çabasıydı.

Akıntı vücudunu bir bez bebek gibi savurdu ve zihninde en kötü korkuları gerçekleştirdi. Ölecekti.

Farkına varır varmaz vücudunu bir öfke dalgası kapladı. Ölmeyecekti. Ayağı nehrin dibini sürüklerken, kendini yukarı doğru itti ve hızla yukarı fırladı.

Suyun yüzeyini kırdı, nefes nefese kaldı ve çırpındı, su üstünde kalmak için umutsuzca mücadele etti. Önünde Merrick'in akıntıda sallanarak ilerlediğini gördü ve hayatta olduğu için rahatlamaktan neredeyse eriyordu. En azından şimdilik.

Vücudunu akıntıya direnmeyecek şekilde konumlandırarak onun peşinden nehirde hızla ilerledi. Akıntı yavaşladığında ve yediği amansız dayak hafiflediğinde neredeyse ona yetişmişti.

Merrick onu karşılamak için akıntıya karşı yüzdü ve kollarını sıkıca ona doladı. "Başardık," dedi muzaffer bir edayla.

Kollarını ona doladı ve rahatlamasının her zerresini ortaya çıkaran uzun, ateşli bir öpücükle ağzını yakaladı. "Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Bizi boğacaksın."

Delicesine mutlu ve minnettar bir kahkaha attı.

Nehrin kıyısına kadar yüzdüler ve kendilerini yorgun bir şekilde sudan çıkarıp yere bıraktılar. Yüzüstü yere yığıldı ve yanağını yumuşak toprağa dayayıp gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, görüşünü bir çift bot doldurdu. Merrick'e ait olmadığını bildiği botlar.

Isabella'nın soğuk ve ıslak bedenini hastalıklı bir kıyamet hissi kapladı. Gözleri botların üzerinde ve bacaklarında gezindi, sonunda üzerinde duran adamın gözlerine baktı.

Potansiyel düşmanı daha iyi görebilmek için gözlerini batan güneşe karşı kısarak baktı. "Yardım ister misiniz, Majesteleri?"

Rahatlayarak eridi. Kirk.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kirk? Ne haltlar dönüyordu? Isabella elini uzatıp Kirk'ün onu yanına çekmesine izin verince Simon ayağa fırladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu saçlarındaki suyu sıkarken.

"Evet, burada ne yapıyorsun?" Simon sordu.

"Kurtarılmaya ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm ama görüyorum ki her zamanki gibi Merrick bu işi halletmiş." Ona çekici bir şekilde gülümsedi ve göz kırptı. "Sana eşlik etmemi ister misin? At bile getirdim."

"Burada ne yapıyorsun Kirk?" Simon yine sessiz bir sesle sordu, tedirginliği giderek artıyordu. Daha önce hiç yaşamadığı bir dehşet onu sardı.

Kirk şaşkınlıkla ona baktı. "Bunun çok açık olduğunu düşünürdüm. Size yardım etmek için buradayım."

"Peki ya Bonaparte? Naibi uyardınız mı? Viyana'ya haber gönderdiniz mi?"

Kirk başını salladı. "Buna gerek yoktu. Teorinizin doğru olmadığını tespit edebildim. Kaçması imkânsız olduğu gibi, buna kalkışması da aptallık olur."

"Ama naibi uyardın mı?" Simon ısrar etti. Kirk

onun gözlerinin içine baktı. "Hayır."

Simon dudaklarını sıktı. Bütün bu sahnede bir şeyler ona iyi gelmiyordu. İçgüdüleri ona her yönden bağırıyor, ama huzursuzluğuna bir neden bulamıyordu. Kirk'ün burada olmaması gerektiği dışında.

"Görevinizde başarılı oldunuz mu, Majesteleri?" Kirk, Isabella'ya dönerek sordu. "Kutsal emanetleri ele geçirebildiniz mi?"

Başını eğdi ve Kirk'e yan gözle baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ve sonra çirkin gerçek Simon'ın tam karnına çarptı.

O daha cevap veremeden Simon onu geri çekip önüne geçti. "Kutsal emanetler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu hafifçe.

Kirk bir kaşını kaldırdı. "Sorularla doluyuz, değil mi Merrick? Sana yardım ettiğim için teşekkür bile alacak mıyım?"

"Cevap ver bana," diye emretti. "Kutsal emanetleri nereden biliyorsun? Ne prenses ne de ben size onlardan hiç bahsetmedik."

Kirk'ün gözlerindeki neşeli ışık tamamen söndü. "Ses tonunu beğenmedim Merrick," dedi sertçe.

"Neden buradasın?" Simon usulca sordu.

"Bu sorunun cevabını zaten verdim." "Beni tatmin edecek kadar değil."

"Benden ne istiyorsun?" Kirk tersledi. "Bu işte ne kadar derinsin, Kirk?"

Simon, Kirk'ün gözlerinde parlayan öfkeyi izledi. Yüzü gerildi ve Simon şüphelerinde haklı olduğunu anladı. Kardeşi ve babası öldüğünde bile hissetmediği bir ıstırap ona saldırdı ve neredeyse nefesini kesecekti.

Kirk soğuk bir sesle, "Görüyorum ki vermişsin," dedi. "Bunu inkâr etmene gerek yok."

Simon gözlerini kapadı. "Neden, Kirk.

Neden?" "Neler oluyor?" Isabella sordu.

Kirk ceketinin cebinden bir silah çıkardı ve onlara doğrulttu. "Neler oluyor Majesteleri, ya kutsal emanetleri bana teslim edersiniz ya da sizi vurmakta tereddüt etmem."

Simon, Kirk'ün bir hain olduğunu anlayamamakla mücadele ediyordu. Başından beri bu işin içinde miydi? Isabella'nın ailesinin ölümüyle bir ilgisi var mıydı? Boğazından aşağı kaynar sular döküldü. Bu adama güvenmişti. Onu kardeşi gibi saymıştı. Kör bir aptal olmuştu.

"Bütün bunlardan ne kazanacağını bilmiyorum," diye tısladı Isabella. "Ama bir İngiliz hainin ülkemin gidişatını belirlemesine izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti. Silahını tehditkâr bir şekilde sallayarak yaklaştı. "Şimdi kutsal emanetleri teslim et."

"Onlarda yok," diye araya girdi Simon. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Başarısız oldum," dedi. "Kutsal emanetleri geri alamadım." Kirk ona şüpheyile baktı.

"İnanılmaz büyüklükte bir zümrüt ve mücevherli bir asa gibi bir şeyim varmış gibi mi görünüyor?" diye sordu tiksintiyle.

Doğru söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışır gibi hem ona hem de Simon'a baktı. "Önemli değil. Yeni kral yakında taç giyecek.

emanetler."

Silahını onlara doğru salladı. "Yürümeye başlayın. Prensesi gördüğüne çok sevinecek birini tanıyorum."

Simon bir kolunu Isabella'ya doladı ve onu ileri doğru itti. Kirk'ün ihaneti aklını karıştırmıştı. Bu mümkün görünmüyordu ama yine de işaretler oradaydı. Gerçeği görmeyi reddetmişti.

Kız sıkıntılı gözlerle ona baktı ve o da kızın omzunu sıktı. Bundan kurtulacaklardı. Sadece bir plan yapması gerekiyordu. Ama Kirk'ün ihanetinin boyutunu öğrenmeden önce değil.

"Bu iş nereye kadar uzanıyor Kirk? Kraliyetten gelen emirlere göre mi hareket ediyorsun?" Midesine hastalıklı bir his yayıldı. "Majesteleri mi? Dük'ün bununla bir ilgisi var mı?"

Kirk homurdandı. "Rahat ol, Merrick. Sevgili ülkenizin bu olayla hiçbir ilgisi yok. Naibin Isabella'nın İngiltere'de olduğundan haberi bile yoktu. Majesteleri de bilmiyordu. Bundan emin oldum."

Tanrı'ya şükür. Eğer doğru bildiği her şey yalandan başka bir şey değilse, son umut kırıntısı da yok olacaktı.

"Yani Isabella'nın hayatına yönelik tüm girişimlerden sen mi sorumluydun?" diye sordu, öfkesi yeniden kabarmıştı.

Kirk, "Ben sadece onun nerede olduğuna dair bilgi verdim," diye cevap verdi. "Gerisi benim elimde değildi."

"Bunu neden yapıyorsun, Kirk? Sana ne teklif ettiler?"

"Kapa çeneni ve yürümeye devam et," diye hırladı. "Yapmam gereken bir toplantı var."

Yürürlerken Simon'ın zihni kendisine verilen her şeyi anlamlandırmak için dönüp duruyordu. Kirk belli ki Montagne için çalışıyordu. Yoksa çalışıyor muydu? Aklına korkunç bir düşünce geldi. Ya Isabella Bonaparte'ın kaçtığı konusunda haklıysa?

Kirk, Montagne için çalışmadı. Fransızlar için çalışıyordu. Ama Leaudor'la nasıl bir bağlantısı vardı? Bonaparte ile Leaudor arasında bir bağlantı olduğu şimdi her zamankinden daha açıktı ama yine de parçaları bir araya getiremiyordu.

Ve onları içinde bulundukları durumdan nasıl kurtaracaktı? Önüne bakan Isabella'ya baktı, gözleri öfkeyle bulutlanmıştı. Kirk onun olağanüstü dövüş yeteneklerinden haberdar değildi ve bu onların lehine olabilirdi. Isabella'nın ne istediğini anlamasını sağlayabilirse, Kirk'ü etkisiz hale getirmek için sadece bir açık kapıya ihtiyaçları olacaktı.

Kirk, "Dur," diye emretti ve ikisi de durdu.

Önlerinde yürüdü ve silahıyla aşağıya doğru işaret etti. "Şu ağaca yaslanın. Biz burada bekleyeceğiz."

Simon ağacın yanına çömelirken yavaş bir hareketle etrafı dikkatle inceledi. Isabella onun yanına çöktü ve bakışları kısa bir süre için birleşti. Başını hızlı bir hareketle Kirk'e doğru eğdi ve sonra mesajını almasını isteyerek tekrar ona baktı.

Gözleri kısa bir süre için açıldı ve hafifçe, neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı.

Kirk durmuş, sanki Montagne'ın bir anda ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi gözleri sürekli ileri geri gidip geliyordu. Onlara geri döndü, elindeki silahı hâlâ onlara doğrultmuştu.

Simon, Kirk'ün dilini çözmeyi umarak, "Gelmiş geçmiş en aptal insan ben ," diye söze başladı. "Çünkü bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Kirk alaycı bir şekilde güldü. "Çünkü sen kralı ve ülkeyi dünyanın geri kalanından kurtarmakla meşguldün."

Sesi öylesine acıyla çınliyordu ki Simon bunun Kirk'ün hesaplaştığı kişisel bir hesap olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Bizi Montagne'a teslim edeceğinize göre ve onun bizi hayatta tutacağına dair en ufak bir fikrim olmadığına göre-"

"Montagne?" Kirk kaşlarını kaldırarak sordu. "O sadece bir piyon." "O zaman kim...?" Sesi . Kim olduğu önemli değildi. Önemli olan Önemli olan Isabella'yla birlikte kaçmak için yeterli zamanı kazanmasıydı. "Hangi amaca hizmet ediyorsun ve Leaudorian siyasetine nasıl bulaştın?"

Kirk alaycı bir tavırla, "Herkesin bir davası olduğunu varsaymak tam sana göre," dedi. "Bana doğrudan fayda sağlayan şeyler dışında bir davam yok. Herkes zenginlik ve asalet içinde doğmuyor. Bazılarımız elimizden gelenin en iyisini yapmak ve önümüze çıkan fırsatları değerlendirmek zorundayız."

"Bunun *parayla* ilgili olduğunu mu söylüyorsun?" Simon kuşkuyla sordu.

"Tam da onsuz yapamayan biri gibi konuştun," diye acı acı karşılık verdi. "Ve eğer sen olmasaydın, yıllar önce en çılgın hayallerimin ötesinde başarılı olurum."

Onun bu çıkışı Simon'ı şaşırttı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen," diye tısladı Kirk. "Uzun zamandır varlığımın baş belasısın. Senden kurtulmak için her şeyi denedim ama veba gibi ısrar ettin."

"Anlamıyorum. Ne yaptın sen?" Geriye dönüp baktığında kolay bir dostluktan başka bir şey olmadığını fark etti. Ucuz yok. Hayır.

ya da açıklanamayan kazalar. Neden bahsediyor olabilir?

Kirk söylenmeye devam etti, öfkesi arttıkça yüzü kızarıyordu. "Kont olursan teşkilattan istifa edeceğini düşünmüştüm. Ama yine de kalmaya devam ettin ve sanki tüm dünyanın kaderi senin ellerindeymiş gibi davrandın."

Simon donakaldı, dehşet onu sardı. Herhalde bunu ima ... Bu olasılığı düşünmeye bile dayanamıyordu. Kirk durakladı, Simon'ın bariz ıstırabını görünce yüz hatlarında acıya benzer bir şey belirdi. "Kardeşinin gerçekten intihar ettiğini düşünmüyorsundur herhalde," dedi. tiksintiyle. "Gerçekten mi Merrick? Ben de senin yeteneklerini çok kıskanıyordum." Isabella'nın nefesi kesildi, eli Simon'inkine uzandı.

"Edward'ı sen mi öldürdün?" diye mırıldanmayı başardı.

"Evet. Aslında oldukça kolay oldu. Sizin varis olmanızla birlikte acenteliği bırakıp Hertfordshire'a döneceğinizi düşünmüştüm."

Kirk'ün sesi neredeyse yalvarmaya dönüştü. "O ölmeyi hak etti. Eminim bunu görebiliyorsunuzdur. Senden her şeyini aldı. Benden de. Bunu senin için yaptım, Merrick. Böylece hakkın olana sahip olacaktın. Teşkilattan emekli olup kont olasın diye. Böylece sen ve ben olduğumuz gibi kalabilecektik."

Yüzü sertleşti. "Ama sen reddettin ve ben de daha sert önlemler almak zorunda kaldım. Keşke yapman gerektiği gibi yapsaydın."

"bunu benim için yaptığını söyleme," diye tükürdü Simon.

Vahşi ve sıcak öfke, patlayacağından korkana kadar içinde kabardı. Kirk'ün Edward'ı öldürmüş olması anlaşılmasa da bir şeydi. Kardeşinin neden intihar ettiğini bilmeden geçirdiği onca yıl. Öfke, keder ve ezici üzüntü. Hepsi Kirk yüzünden.

Ve babasını. Kirk onu sanki tetiği çekip vurmuş gibi öldürmüştü. Edward'ın ölümüne duyduğu üzüntü onu erken bir mezara itmişti.

Birdenbire Simon'ın emekli olmasıyla ilgili tüm ince ipuçları anlam kazandı. Kirk defalarca onu ajanstan ayrılması için ikna etmeye çalışmıştı. Yıllarca ona Simon diye hitap etmiş olmasına rağmen, unvanı devraldığında ona Merrick diye hitap etmekte ısrar etmişti. Bu ona yeni görevini hatırlatıyordu. Yeni görevlerini. Ve Kirk'ün onun istifa etmesini ve Kirk'ün ihanetinin önünü açmasını umduğunu temsil ediyordu.

"Seni *piç kurusu*." Kirk'ün üzerine atılıp ellerini sefil boynuna dolama dürtüsünü zar zor kontrol ederek öfkeyle kükredi. Kirk sanki yanlış bir şey yapmamış gibi Simon'a bakmaya devam edince öfkesi kontrolden çıkma tehlikesi geçirdi. Simon yaklaşmakta olan öfke patlamasını bastırmak için yumruklarını sıktı.

"Kırsaldaki malikânene çekilip kontların yaptığı şeyi yapmış olsaydın, burada durmuş ölümünün koşullarını düşünüyor olmazdık," dedi Kirk bıkkın bir ifadeyle. "Senin ölmeni hiç istemedim. Tek amacım prenesti."

"Montagne sana ne teklif etti?" Isabella sordu.

Ona kötücül bir bakış fırlattı. "Bunun Montagne'la bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Ona çok fazla kredi veriyorsunuz. O sadece kendisine emredileni yaptı."

"O zaman neden?" Simon . "Kardeşimin hayatına değdiğini düşündüğün şeyin ne bilmeyi hak ediyorum."

Kirk dudağını bükerek, "Leaudor yapbozun sadece küçük bir parçası," dedi. "Daha büyük hedefe yardımcı olacak bir araç. Yine de ödemeyi aldığım sürece ne olacağı umurumda değil."

"Yani bunca yıldır İngiltere'ye karşı komplo mu kuruyordunuz?"

"Bunca yıldır kendi çıkarlarımı en iyi şekilde korudum," diye düzeltti.

"Peki kendi bencil amaçların için kaç kişiyi öldürdün?" "Saymayı unuttum," dedi umursamazca.

"Montagne değilse seni kim işe aldı?" Simon talep etti.

"Evet, sanırım bilmek istersiniz," dedi sırtarak. "Kral Fernando öldürüldükten ve prenses ortadan kaybolduktan sonra, Bonaparte'a sadık bir grup bana yaklaştı ve prensesi onlara teslim edersem bana büyük miktarda para vaat ettiler. Onu Leaudor'a geri götürmeyi kabul ettiğinizde, istemeden de olsa işleri benim için çok daha kolay hale getirdiniz. Ben sadece arkama yaslanıp işimi yapmana izin verdim ve şimdi devreye girip prensesi onlara teslim ediyor ve zor kazandığım servetimi topluyorum."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi - memnun, kendinden emin bir gülümseme - sanki yaratıcılığını alkışlıyormuş gibi.

Isabella'nın ince eli Simon'ın kolunu daha sıkı kavradı. Sonra onun yanındaki tüneğinden kalktı.

Kirk silahını ona doğru sallayarak, "Geri çekil Prenses," diye emretti.

"Bahtsız bir kadından korkmuyorsunuzdur herhalde," dedi kaşlarını kaldırarak. "Rahatlamak için bir yere ihtiyacım var."

"Otur dedim."

"Korkarım durum oldukça vahim bir hal almaya başladı," dedi mahcup bir yüz ifadesiyle.

"Emrettiğim şeyi yapmazsanız durum daha da vahim bir hal almak üzere," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Şimşek hızıyla bacağına döndürerek tabancayı adamın elinden aldı. Silah bir gümbürtüyle yere düşerken yüzünde şok ifadesi belirdi.

Simon saniyeler içinde ayağa kalktı. Kirk, Simon ona ulaşmadan kolunu kaldırdı ve Isabella'ya acımasızca ters bir yumruk atarak onu sendeletti. Isabella hemen ayağa kalkmayınca Simon'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Omzunu Kirk'ün göbeğine çarptı ve ikisini de sarsan bir güçle onu toprağa çarptı. İçinde kaynayan öfkeyi serbest bırakarak yumruğunu Kirk'ün çenesine indirdi. Onu yakasından tutup kaldıran Simon tekrar yumrukladı ve Kirk'ün hırpalanmış burnundan kan fışkırdı.

Kirk onun göğsüne bir tekme attı ve Simon geriye doğru düştü. Kirk onun üzerine atladı ve iki adam birbirlerine vurdukça yaprakların ve sopalardan arasında yuvarlanıp durdular.

Simon içindeki tüm nefreti ve intikam arzusunu bu çabaya döktü. Kirk'ün üzerine yuvarlandı ve bir elini Kirk'ün boynuna doladı, diğer eliyle de Kirk'ün yüzünü yumrukladı.

Ama Kirk hayatı için savaşıyordu ve bu kadar kolay alt edilemeyecekti. Bacağına kaldırdı ve Simon'ın kasiğine bir darbe indirdi. Karnında bir acı patladı ve Kirk onu iterken geriye doğru uçu.

Yerde geriye doğru debelenerek nefesini tutmaya ve saldırıya geri dönmek için aklını toplamaya çalıştı. Acının sisi arasından görebildiğinde, korku öfkesinin önüne geçti.

Kirk, kanlar içinde ve hırpalanmış bir halde, baygın Isabella'nın arkasında diz çökmüş, hançerini boğazına dayamıştı. "Eğer biraz daha yaklaşırsan, boğazını keserim," diye haykırdı.

Kirk'ün sesi bir kez daha yalvarmaya dönüştü. "Sana ihtiyacım yok, Merrick. Onların istediği prenses ve kutsal emanetler. Hayatında bir kez olsun arkanı dön. İngiltere'ye dön. Burada olanları unut. Kimsenin bilmesine gerek yok. O senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Bırak onu gitsin."

Simon ölümcül bir sesle, "İşte burada yanılıyorsun," dedi.

Simon geri çekildi ve parmakları Kirk'ün düşürdüğü tabancaya değdi. Bunun tek şansı olduğunu bilerek elini soğuk metalin etrafına doladı ve rahatça kavrayana kadar yavaşça kendine doğru çekti.

Tek bir yumuşak hareketle elini döndürdü, Kirk'ün kafasına nişan aldı ve hiç tereddüt etmeden ateş etti. Barutun keskin kokusu havayı doldurdu. Kirk Isabella'dan uzağa düştü, hançer elinden kaydı.

Simon, Kirk'ün cansız bedenini görmezden gelerek koştu ve Isabella'nın yanına diz çöktü. Başındaki saçları nazıkçe düzeltti ve şakağında oluşmaya başlayan çürüğü gördü.

Kirk'ün buluşacağı kişi gelmeden önce kaybedecek zamanı olmadığını bildiğinden, onu kollarının arasına aldı. Kirk'e bir bakış bile atmadan aceleyle manastıra doğru ilerledi.

Bir duygu seli onu alt etmekle tehdit ediyordu ama Isabella'yı güvenli bir yere götürmeye kararlı bir şekilde akıntıyı durdurdu. Ama öfkesi onu delirmekten korkana kadar yiyip bitirdi. Gözyaşları gözlerini yaktı ve onları tutmak için dişlerini sıktı.

Manastırın önündeki tepeyi aştığında, kollarıyla onu koruyarak yere çöktü. Kendisine ve Isabella'ya yönelik herhangi bir tehdit olup olmadığına bakmak için araziye inceledi. Şansı yaver giderse, Montagne'ın adamları Kirk'le buluşmasına kadar ona eşlik edeceklerdi.

Ama şans değildi.

At sırtındaki küçük bir muhafız birliği, kılıçlarını çekmiş bir halde kapılarda devriye geziyordu. İçeri girmek karşılaşacağı en büyük zorluk olabilirdi. Ancak tüm kariyeri zorluklarla doluydu ve şimdi daha kolay olmasını beklemiyordu.

Isabella'nın yüzüne baktı, uzun süren bilinçsizlik halinden duyduğu endişe giderek artıyordu. Bir kez daha ayağa kalkarak, tepenin sırtının hemen altında, manastırın yan tarafına bakana kadar yürüdü. Yol boyunca çalıların ve ağaçların arkasına saklanarak aceleyle ilerledi. Manastıra aşılma bir bariyer görevi gören büyük taş duvara ulaştığında, Isabella'yı yere yatırdı ve rahatça yerleştirdi.

Ayağa kalkarak kendini duvara yasladı ve bıçağını aradı. Köşeye doğru ilerledi ve etrafına baktı. Üç muhafız saydı. Biri yaya, ikisi at sırtında.

Başını geriye atarak duvara yasladı ve seçeneklerini değerlendirdi. At sırtındaki en yakın muhafızı yan tarafa çekebilirse

onu şaşırtabilir ve çabucak yok edebilirdi.

Köşeye doğru geri çekilerek toplayabildiği en acınası feryadı çıkardı. Eğer durum bu kadar vahim olmasaydı, yeni doğmuş bir bebeğin korkunç taklidine gülebilirdi. Ama işe yaradı. Toynak vuruşlarının sesi yaklaştı ve saldırıya geçmek için kendini hazırladı.

At köşede belirir belirmez hançeri fırlattı ve askerin omzuna sapladı. Askerin eli bıçağa gitti ve eyerin üzerinde yalpaladı. Simon gömleğinden tutup onu yere çekti.

Askerin tepki vermesine fırsat vermeden üzerine atladı ve bir kayayı kafasına indirdi. Asker yere yığıldı ve Simon baygın adamdan hançerini aldı. Sonra da ortağını kontrol etmek için her an ortaya çıkabilecek bir sonraki nöbetçiyi beklemek üzere ayağa fırladı.

Çok geçmeden ikinci at köşede belirdi ama Simon'ın net bir atış yapması gerekmiyordu. Asker Simon'ı ve düşen yoldaşını görünce eyerden atladı ve kılıcını çekti. Simon inleyerek değersiz bıçağına baktı.

Hızlı bir hareketle, bir önceki askerin atılmış kılıcına atladı, yuvarlandı ve hızla ayağa kalktı. Rakibinin etrafında dönerek ihtiyatlı bir şekilde onu ölçüp biçti. Asker daha iriydi ama Simon onun daha hızlı olduğunu umuyordu. Ve daha çaresiz.

"Şimdi vazgeçersen seni öldürmem," dedi Simon.

"Ölecek olan tek kişi sensin, İngiliz."

Üçüncü asker köşede belirmediğinde kendine olan güveni hızla kayboldu. Geri çekilirken, zihni çılginca ikisini de alt etmek için bir plan aradı.

Avlarına yaklaşan yırtıcı hayvanlar gibi, kılıçları tehditkâr bir şekilde parıldayan askerler ilerledi. Aklında, bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Herhangi bir vahşiye rakip olacak kan dondurucu bir çığlık atarak ileri atıldı.

Kılıcı önce birine, sonra diğerine saplanırken metallerin çarpışma sesleri çınladı. Şimdiye kadar öğrendiği tüm dövüş numaralarını repertuarından çıkardı ve hatta birkaç tane de yeni numara uydurdu.

Bir bıçak derisini kesti ve acı kolunun üst kısmını yaktı. Sıcak kanın kolundan aşağı aktığını hissetti ama yarayı görmezden geldi. Kılıcı kendi etini buldu ve kendisine en yakın askerin karnında sivri bir kesik açtı.

Diğer askerden boğuk bir çığlık yükseldi ve Simon onun yere yığılmasını izledi. Isabella intikamcı bir tanrıça gibi adamın başında dikiliyordu, hançeri adamın kanıyla kaplıydı. Asker omzunu kavradı ve ayağa kalkmak için çabaladı. Ama Isabella ona hiç şans tanımadı.

Simon dikkatini hızla kalan son askere çevirdi, Isabella'nın diğerini kontrol altında tuttuğundan emindi.

"Kraliyet ailesinin bir üyesine saldırmanın cezası hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, askerle birlikte birbirlerinin etrafında dönerken.

Aslında ne ceza verildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama görünüşe göre sert bir cezaydı, çünkü adam bembeyaz kesilmişti.

"Belki de teslimiyetinizi yeniden düşünmek istersiniz," dedi avantajını kullanarak.

Asker hırıltılı bir öfkeyle Simon'ın üzerine atılarak ona beklediği fırsatı verdi. Yumruğunu adamın karnına indirdi, sonra da kılıcının kabzasını kafasına indirerek onu baygın bir şekilde yere yığıdı.

Düşen adamla hiç vakit kaybetmeyen Simon, Isabella'ya yardım etmek için koştu. Ama buna hiç ihtiyacı yoktu. İyi yerleştirilmiş bir tekmeyle son askeri de yere serdi. Adam tekrar ayağa kalkmaya çalışmadı.

"Yüzünü göstermenin zamanı gelmişti," diye homurdandı. Ama kız onun mizah girişimine cevap veremedi onu kendine doğru çekti ve sıkıca göğsüne bastırdı.

Geri çekildi ve ona çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kendi başına oldukça iyi gidiyordun."

"Başın ağrıyor mu?" diye sordu, parmaklarının ucuyla morarmış deriyi düzeltirken.

"Daha iyi günlerim de oldu ama kesinlikle hayatta kalacağım. Daha fazla asker gelmeden manastıra gidelim."

Adam onun emrini yerine getirmek için döndü ama kadın kolunu yakaladı. "Merrick?"

Ona döndü ve yüzündeki endişeyi okudu. "Peki ya Kirk?" diye sordu alçak bir sesle.

Çiğ bir acı göğsünde yeniden sivri bir yol açtı. Isabella'nın endişeli bakışlarını görmezden gelerek, "O öldü," dedi.

Onu köşedeki büyük ferforje kapıya kadar götürdü. İçeride duran iki keşiş Isabella'yı görünce kapıyı hemen açtılar.

Tek kelime etmeden onları hızla içeri aldılar ve kapıyı bir kez daha kapattılar. Sonra aceleyle manastıra girdiler ve Peder Ling onları karşılamak için ayağa kalktı.

"Majesteleri, Tanrı'ya şükür sağ salim döndünüz."

"Sanırım benim için bir şeyiniz var," dedi boğuk bir sesle, babasının parşömenini uzatırken.

Yaşlı adamın gözleri yaşlarla doldu ve ellerini onun ellerinin arasına almak için öne doğru uzandı. "Sana Kutsal Zümrüt'ü ve Kraliyet Asası'nı büyük bir sevinçle takdim edeceğim. Gel, seni saraya dönüşüne hazırlamak için acele edelim."

Keşişler her yönden koşuşturuyor, bazıları yiyecek, bazıları giyecek taşıyor ve daha fazlası onu banyo odasına götürüyordu.

Simon olayların gelişmesini hayranlıkla izledi. Isabella yıkandı ve kutsal suyla meshedildi, ardından en güzel elbisesi giydirildi. Sonunda Isabella, dönüşümü tamamlanmış bir halde karşısında durduğunda, şaşkınlığını ifade edecek kelimeleri bulamadı.

Son haftalarını birlikte geçirdiği kadın gitmiş, yerine şaşırtıcı güzellikte bir kraliyet üyesi gelmişti. Uzun saçları dalga dalga beline kadar iniyor, başında mücevherli bir taç bulunuyordu. Elbisesi yeşilin tonlarında saten, ipek ve ağır bir brokarın birleşiminden oluşuyordu. İnce beli, vücuda oturan dar korsaj tarafından açıkça belirtilmişti. Elbise yumuşak dalgalar halinde ayaklarına kadar iniyordu.

Boğazının çukurunda zümrüt bir kolye duruyordu ve kulaklarının küçük loblarından elmas ve zümrüt damla küpeler sarkıyordu. Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı.

Boğazında bir düğüm oluştu ve yapmayı düşünebildiği tek şeyi yaptı. Onun önünde eğildi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Merrick'in karanlık başı önünde eğildiğinde Isabella'nın kalbi sıkışmıştı. Böylesine masum bir hareketle aralarındaki uçurumu genişletmişti. *Seni seviyorum*. Sözleri hâlâ hafızasında yankılanıyor, izleri beynine kazınıyordu.

Karşılığında onu sevdi mi? Gerçekte, hissedebildiği tek duygu intikam ateşiydi. Diğer her şeyi bir kenara itmişti. Onu seviyor muydu? Bilmiyordu. Uyuşturan acıdan başka bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ona ihtiyacı var mıydı? İhtiyacı vardı. Ve bu iki duygunun yakınlığını incelemek istemiyordu. Şimdi değil.

İlerleyerek başını ellerinin arasına aldı ve onu gözleriyle buluşması için yukarı çekti. Ellerini kendi ellerinde tutarak onu odanın karşısındaki pelüş koltuğa götürdü.

Dizleri neredeyse birbirine değecek şekilde karşı karşıya oturduklarında gözleri onu gördü. Rahipler onun için bir takım elbise hazırlamışlardı ve o da bunların içinde tam bir kont gibi görünüyordu. Krem rengi pantolonu kaslı bacaklarını sarıyor, beyaz ipek gömleğinin üzerine uygun bir yelek ilikleniyordu. Oturdukları banktaki pozisyonuna uyum sağlaması için kuyrukları arkaya doğru çekilmiş siyah resmi bir ceket takımı tamamlıyordu.

Adam son derece hoppa görünüyordu ve kız onun yanında bırakın bir cümle kurmayı, tutarlı bir düşünce bile oluşturmakta zorlanıyordu.

Şelalenin üzerinden atlamadan hemen önceki anı gündeme getirmeyi düşünürken endişe midesini bulandırdı. Bunun üzerinde durması gerektiğinden bile emin değildi çünkü diğer her şey onun gölgesinde kayboluyor gibiydi ve adaleti sağlamaya çok yakındı. O kadar yakındı ki tadını alabiliyordu.

Sözsüzce ona baktı, gözleri onu inceliyordu. Neredeyse sıkıntılıydılar, karanlık küreleri hüznü mü yansıtıyordu? Onun bakışları altında kıpırdandı ve aklındaki en önemli soruyu sormak için çabaladı.

"Merrick," diye başladı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Daha önce, şelalenin üzerinden atlamak üzereyken..."

Sözünü kesti, cesareti . Neden hiçbir şey söylemiyordu? "Sormak istediğim şey, yani sen-"

Peder Ling'in geri dönüşüyle sözü kesildiğinde neredeyse hayal kırıklığı içinde çılgık atacaktı.

"Majesteleri, vakit geldi." Aceleyle ona ilerledi, cübbesi arkasından dalgalanıyordu.

Merrick ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Kız parmaklarını onun bileğinin üzerine koydu ve zarifçe ayağa kalktı. "Lord Merrick'in bana saraya kadar eşlik etmesini istiyorum."

Onay almak için Merrick'e baktı ama Merrick dümdüz önüne bakıyordu.

"Nasıl isterseniz. Araba kapının içinde sizi bekliyor." Peder Ling'in sesi alçaldı ve başını ona doğru eğdi. "Montagne saraya döndü. Sizin için bir eskort ayarladım. Normalde başarınızı bildirmek için çanları çalardık ama bu durumda gizliliğin son derece önemli olduğunu düşünüyorum."

"Prensesin korunmasını sağlayacak silahlı bir birlik var mı?" Merrick araya girdi.

"Kraliyet Muhafızları Ekselanslarına saraya kadar eşlik etmek için hazır bekliyor." "Ama prensese sadıklar mı?" diye ısrar etti, kolunu sararak Omuzlarına koruyucu bir şekilde sarıldı.

Peder Ling ona sertçe baktı. "Kraliyet Muhafızları ülkenin en onurlu adamlarından oluşur. Müstakbel kraliçeleri için ölmeye hazırdırlar. Prensese kimsenin dokunmayacağından emin olabilirsiniz."

"Peki ailesi öldürüldüğünde bu son derece sadık adamlar neredeydi?" Merrick dikkatle sordu.

Peder Ling sakin bir ifadeyle Merrick'e baktı, gözlerinden onay ve saygı okunuyordu. "Ekselanslarına olan bağlılığınız takdire şayan lordum. Sadece onun iyiliğini düşündüğünüzü görebiliyorum."

"Ben sadece onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Öyle de olacak," dedi keşiş bilgece. "Kendi içgüdülerinizin ötesine güvenmekte zorlandığınızı biliyorum ama Kraliyet Muhafızları prensesin zarar görmesine izin vermeyecektir. Onu ölümüne kadar koruyacaklardır."

Merrick başını salladı, keşişin verdiği güvencelerden tatmin olduğu belliydi. Bir kez daha kolunu Merrick'e uzattı ve Merrick elini onun paltosunun gevrek kumaşının üzerine koydu. Diğer eli onunkinin üzerine kapandı ve sıkı.

"Hazır mısınız?" diye mırıldandı kulağına yakın.

Başını salladı ve Peder Ling'in ardından manastırın önündeki küçük avluya doğru yürüdüler. Derinleşen alacakaranlığa adım attıklarında

Kraliyet arabasının beklediğini görünce gülümsedi. Ailesiyle birlikte kaç kez aynı arabaya binmişti?

Sürücü koltuğunda, yerden yüksekte, tüylü şapkaları rüzgârda sallanan iki adam oturuyordu. At sırtındaki askerler arabanın önünde ve arkasında çift sıra oluşturmuş, dört köşeye de birer asker yerleştirilmişti.

Merrick onu arabaya bindirdikten sonra yanına tırmandı. Peder Ling eğildi ve Isabella'ya baktı. "Dikkatli olun, Majesteleri. Pek çok şey görüldüğü gibi değil."

İlerledikçe midesindeki korkunç düğüm daha da büyüdü. Adamın şifreli sözleri ona bir önsezi hissi veriyordu. Ellerini sinirli bir şekilde önünde kavuşturdu ve endişeyle pencereden dışarı baktı.

Daha önce seyahat ettiklerini hatırladığından daha hızlı hareket ediyorlardı ama sonra bir saldırı tehdidi ortaya çıktı. Askerler kılıçlarını çekmiş, sürekli etraflarındaki manzarayı değerlendiriyorlardı.

Koltuğuna geri oturdu ve kendini rahatlamaya zorladı. "Neredeyse bitti," dedi Merrick.

"Evet," diye cevap verdi. Saraya varmadan önce baş başa kalabilecekleri son fırsatı değerlendirmek için dönüp ona baktı. "Merrick, atlamadan önce söylediklerinde ciddi miydin?"

Konuyu tartışmaya isteksizmiş gibi gözlerini kaçırdı.

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedi aceleyle. Birçok açıdan, daha önceki beyanını doğrulamasaydı daha kolay olurdu.

Bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde, gözleri çelişkili duygularla doluydu. Belirsizlik, kırılganlık. Sanki tüm ruhu onun önüne serilmiş gibiydi.

İlk kez, en iyi çabalarına rağmen hayatındaki her şeyi derinden hisseden bir adam olduğunu fark etti. Ülkesine olan bağlılığı, babasının açtığı yaralar için bir bandaj olsa da, çok güçlüydü. Ve şimdi, eğer önündeki kanıtlara inanacak olursa, *o da kendisi* hakkında aynı derinlikte hissediyordu.

Midesinde bir düğüm büyüdü. Dünyadaki hiçbir şey için bu adamı bilerek incitmezdi ama bazı acılar kaçınılmazdı. İkisinin de farkına vardığı gibi.

Ona bakmaya devam etti, duygularının her zerresi gözlerinde yanıyordu. "Ciddiydim," dedi sonunda.

Böyle bir itirafta bulunup bulunmamak konusunda kendisiyle özel bir savaş mı yürütüyordu?

Onun incelemelerine daha fazla dayanamayarak, sahip olduğu tüm kararlılığı kaybetmeden önce arkasını döndü.

Jacques yakalandıktan sonra kendi kendine söz verdi. Ailesinin intikamı alındığında, bu meseleyi aralarında halledecekti.

Araba durdu ve Merrick gözlerini hızla kırptırdıktan sonra hevesle pencereden dışarı baktı. Kapı açıldı ve Merrick dışarı çıktı. Elini kıza doğru uzattı ve kız yavaşça merdivenlerden indi.

Evindeydi.

Saray, Soleil Dağı'nın koynunda yuvalanmış bir şekilde önünde duruyordu. Gözleri yaşlarla doldu ama onların gelmesine izin vermeyecekti. Henüz değil.

Kendini toparlayarak yüksek bir sesle, "Montagne'ı bana getirin!" diye emretti.

Askerler hızla sarayın kapısına doğru , altısı da ona eşlik etmek için geride kaldı. Merrick'in elini silkti ve ileri atıldı. Büyük Salon'girdi, kararlı adımları son derece cilalı zeminde ses çıkarırken etekleri etrafında sallanıyordu. Saray mensupları, yüksek rütbeli memurlar, lordlar ve leydiler şaşkınlık içinde gözleri onun üzerinde parladı.

Kırmızı halıyı takip ederek yüksek masanın önünde durdu, yumrukları iki yanında düğümlenmişti. "Nerede o?" diye sordu, sesi salonda yankılanıyordu.

Kendi babası tarafından atanan Tarikat Lordu, tokmağı elinden kayarak oturduğu yerden kalktı. "Prenses Isabella," diye nefes nefese kaldı. "Öldüğünüzü sanmıştık."

"Gördüğünüz gibi hayattayım," diye cevap verdi. "Şimdi söyle bana Montagne nerede?"

Salona sessizlik çöktü. Lord Helwedge gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Bilmiyorum, Majesteleri. Birkaç dakika önce ayrıldı. Bir hükümdarın kutsal emanetleri getirmeden taç giyebilmesi için veraset kuralını değiştirip değiştirmeme konusunda oylama yapmak üzereydik."

Öfke içinde kaynıyordu. "Gördüğünüz gibi, tahta geçmek ve babamın mirasını sürdürmek için geri döndüm. Mağaralara girdim ve kutsal emanetleri buldum. Yarın, Leaudor'un yüce kanunlarına göre, kraliçeniz olarak taç giyeceğim."

Odadan bir nefes sesi yükseldi ve kulaklarında heyecanlı bir konuşma uğultusu duyuldu.

Lord Helwedge titreyerek, "Evet, elbette Majesteleri," dedi. Bir elini alnına götürdü ve sonra ağır ağır sandalyesine oturdu.

Dönerek odadakilerle yüzleşti. "Beni iyi dinleyin ve sözlerime kulak verin. Jacques Montagne ile ilişki kuran ya da onu destekleyen herkes hain olarak damgalanacak ve buna göre muamele görecektir."

Lord Helwedge'e bakmak için geri döndü. "Saray ve ordunun geri kalanını da liderlerinin artık Jacques Montagne olmadığı konusunda bilgilendirmenizi bekliyorum."

"Emredersiniz Majesteleri," diyerek bir kez daha ayağa kalktı ve eğildi.

Simon odanın arkasından onu izliyordu. Açıkça görülüyordu ki o kendi elementindeydi ve hükmetmek için doğmuştu. Yemin ettiği hedefine kimsenin müdahale etmesine izin vermiyordu. Kendisinin bile.

Kalbi göğsünde ağırlaşmıştı. Kirk'ün ihaneti ona çok ağır gelmişti. Isabella'ya olan aşkı onu tüketmişti. Kardeşinin düşünceleri ona işkence ediyordu.

Edward'ı Simon öldürmüştü. Kardeşinin ölümünden o sorumluydu. Babasına değerini kanıtlamaya bu kadar düşkün olmasaydı, teşkilata asla katılmazdı. Görünmez yedek olma konusundaki isteksizliği hem Edward'ın hem de babasının ölümüne yol açmıştı.

Bir aileye duyduğu özlem onu harekete geçirmiş ve teselliye hizmetteki yoldaşlıkta bulmuştu. Kirk onun için bir kardeş olmuştu, kendi ailesi içinde özlemine duyduğu türden bir kardeş ve ilişki.

Gözlerini kapattı, suçluluk duygusu kafasının içinde sürekli bir ritim tutturuyordu. Aynı bencillik neredeyse Isabella'nın da hayatına mal oluyordu. Ona olan aşkını itiraf etmekle aptallık etmişti. Ciddi olduğunu söylediğinde Isabella'nın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, mümkün olduğunca az şeye ihtiyaç duyduğu bir zamanda, bu itirafı ona sadece bir yük daha getirmişti.

Yarın onu tahtta sağ salim gördüğünde, sessizce İngiltere'ye dönecek ve çalışmalarına yalnızlık içinde devam edecekti.

"Lord Merrick?" Önünde bir asker duruyordu.

"Evet, ne ?" diye sordu bakarak.

"Ekselansları dinlenebilmeniz için size odanıza kadar eşlik etmemi istedi. Sabah kahvaltıda size eşlik etmekten memnuniyet duyacaktır."

Yavaşça askeri koridorda takip etti. Gülünç olsa da, umudu onunla bir gece daha geçirebilmektir. Ama tabii ki bu mümkün değildi.

Saraydaydılar ve kraliçe olarak taç giymesine saatler kalmıştı. Vedalaşmaya saatler kalmıştı.

* * *

"Majesteleri, Montagne gözaltına alındı."

Isabella odasında dönerek Kraliyet Muhafızları'nın kaptanı ile yüzleşti. "O şimdi nerede?"

"Odasında koruma altında tutuluyor. Talimatınızı bekliyoruz." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Onu derhal odasından çıkarın. Böyle bir lüksü hak etmiyor. Diğer suçlulara yaptığınız gibi onu da hapisane hücreğine koyun.

Yarın kraliçe olduğumda onunla yüzleşeceğim ve cezayı yasalara uygun olarak verin."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi başıyla selam vererek. Döndü ve adımları boş odada yankılanarak taht odasını terk etti.

Adamın gözden kayboluşunu izledi ve kollarını sıkıca kendine sararak geri döndü. Bakışları babasının çok zaman geçirdiği ve annesiyle birlikte öldükleri boş odada dolaştı.

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini kapattı. O günün zihninde tekrar tekrar canlandı. Ağır çekimde annesinin bedeninin cansız bir şekilde babasının yanında yere düştüğünü gördü.

Kendi çılgınlığını ve Davide'nin haykırışını duyunca kafasını kaldırdı. Oda çılgınca etrafında dönüyordu. Jacques'ın memnuniyet gülümsemesini, Stephane'ın zaferle uzattığı kanlı elini görebiliyordu. Kendisinin ve Davide'in etrafını saran muhafızları duyabiliyordu. Şeytani dokunuşlarını hissedebiliyordu.

Gözlerini açtı ve anne babasını en son gördüğü yere baktı, kanlarını hâlâ yerde göreceğinden korkuyordu. Ama mermer yeni bir cilanın parlaklığı altında parlıyordu. Sanki orada hiç bulunmamışlardı.

"İntikamını alacağım," diye fısıldadı, sözleri sessiz odada usulca yankılandı. "Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, baba."

Aldığı tek cevap sağır edici bir sessizlik oldu. İki muhafızın güvenliğini sağladığı girişe doğru yavaşça yürüdü. Kapıyı usulca arkasından kapattı. Askerlerden birine, "Biri bu odayı mühürlesin," dedi. "Artık kullanılmayacak."

Koridordan odasına doğru yürürken omurgası kaskatı kesilmiş, omuzları dikleşmişti. Anne ve babasının anısını dinlendirmişti ve şimdi

Jacques yakalandığında, üzerindeki korkunç ağırlığın dağılmaya başladığını hissetti. Kraliçe olduğunda, anne babası ve kardeşleri için bir anma töreni düzenleyecekti. Onların konumuna uygun bir tören.

Merrick için ayırdığı odanın dışında durakladı, umutsuzca içeri girmek istiyordu. Bir elini kapının üzerine koydu ve sonra yavaşça ahşap yüzeyden aşağı kaymasına izin verdi. Kalbi ağırlaşınca arkasını döndü ve aceleyle kendi odasına indi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Uykusuz geçen bir gecenin ardından Isabella'nın beklentisi onu tamamen sarmıştı. Bugün kraliçe olarak taç giyecek ve babasına verdiği sözü yerine getirecekti.

Gecenin büyük bir bölümünü İngiliz'e karşı hislerini analiz ederek geçirmişti. Adam onun düşüncelerini, rüyalarını tüketmişti. Ama rüyalar şanslı olanlar içindi. Kadere bağlı olmayanlar için.

Birlikte bir gelecekleri olabileceği ihtimalini kısa bir süre bile düşünmedi. Bunu yapmak sadece en kötü türden kalp ağrısına yol açardı. Her ikisinin de her şeyden önce ülkelerine karşı görevleri vardı.

Leaudor yasalarına göre evleneceği erkeğin de Leaudor vatandaşı olması gerekiyordu. Onun ülkesinde doğmamış herhangi bir erkek, doğduğu ülkeye olan sadakatinden vazgeçmek ve Leaudor'a bağlılık yemini etmek zorunda kalacaktı.

Teoride ne kadar kolay bir engel. Ama Merrick'in İngiliz tacına bağlılığını iyi biliyordu. Görev duygusu çok derindi. Buna bir de İngiliz unvanı ve ölmüş babasına karşı soyunu devam ettirme yükümlülüğü eklenmişti. Kendisi için bile olsa tüm bunlardan vazgeçme ihtimali yok gibiydi. O da bunu kabul etmezdi.

Merrick'le ilgili tüm düşünceleri bir kenara iterek yatağından kalktı. Bugün kişisel arzularının araya girmesine izin veremeyeceği kadar çok şey tehlikeydi.

Yatak odasından çıkıp oturma odasına girdiğinde bir grup hizmetçi tarafından hemen kuşatıldı. Onu yıkayan, giydiren ve saçlarını yapan hizmetçiler bir telaş içindeydi. Makyaj masasının önünde oturup son buklelerini tuttururlarken, ellerini elbisesinin pürüzsüz ipeğinin üzerinde gezdirdi.

"Taç giyme töreni ne zaman?" diye sordu geçici olarak sekreteri olarak görevlendirilen bayana.

"Üç saat içinde, Majesteleri."

Üç saat. Törenden önce Merrick'le kahvaltı etmesi için bolca zaman var.

Sekreterine döndü. "Kahvaltımın burada, özel oturma odamda yapılmasını ayarlayın. Lord Merrick'e de gelmesini istediğimi söyleyin."

"Elbette, Majesteleri."

Isabella hizmetçilerini kovdu ve sabırsızlıkla Merrick'in gelmesini bekledi. Birkaç dakika sonra mutfak personelinin üç kişi ellerinde yemek tepsileriyle geldi. Isabella onların yiyecekleri yerleştirmesini izledi ve sonra oturup Merrick'in gelmesini bekledi.

Kapı açıldığında başını kaldırdı ama sekreterinin yeniden ortaya çıktığını görünce umutları suya düştü.

"Lord Merrick'in yerini tespit edemedim, Majesteleri. Odasında değildi."

Sinirli bir şekilde güldü. "Belki de yemek salonunda kahvaltı ediyordur. Ya da belki bahçede yürüyüş yapıyordur. Onu araması için muhafızlardan birini gönderin."

Sekreter gidene kadar bekledi ve sonra bir koltuğa yığıldı. Adam neredeydi? Gergin sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. En kötüsünü düşünmek için hiçbir neden yoktu. Ama aklından çıkmıyor, sessiz kalmayı reddediyordu. İngiltere'ye mi gitmişti? Sözlerinden pişman mıydı? Sözlerinde gerçekten ciddi miydi?

Başındaki ağrı artarken parmaklarıyla şakaklarına masaj yaptı. Merrick burada olup onunla paylaşmazsa başarısına nasıl sevinebilirdi ki?

Kapı çalındığında sandalyeden fırladı. Kapıyı açtığında, nöbet tutan iki muhafızın kılıçlarını koruyucu bir tavırla girişin üzerinde çapraz tuttuklarını gördü. Önünde bir ulak duruyordu ve ona bir mektup uzattı.

"Bu sizin için geldi, Majesteleri."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak gülümsedi ve mesajı ondan aldı. Odasına çekildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Balmumu mührü kırdı ve mektubu açtı, adresin yazılış biçimini görünce gözleri kısıldı.

Interloper

Ait olmadığınız bir yere izinsiz girmeye cüret ediyorsunuz.

Eğer bir İngiliz'in hayatına değer

veriyorsanız, taç giyme töreninden vazgeçip

hemen

Mermer Kayalıkları. Yalnız gel yoksa İngiliz ölür.

İmzasızdı. Şok içinde kelimelere baktı, onları tam olarak anlayamamıştı. Birisi -kim?- Merrick'i kaçırmıştı.

"Bana!" diye bağırdı muhafızlarına.

Kapı hızla açıldı ve iki muhafız kılıçlarını çekmiş halde içeri daldı.

"Montagne'ın hâlâ hücresinde kalıp kalmadığını öğrenin," diye emretti.

"Montagne'ın

Lord Merrick'i bulmak için tüm araziye araştırın. Bulgularınızı derhal bana rapor edin."

Muhafızlar gittikten sonra, önceki akşam soyunmasına yardım eden hizmetçiyi çağırdı. Ona bir çift pantolon ve uygun bir gömlek bulmasını söyledi.

Hizmetçinin dönmesini bekleyerek değerli vaktini boşa harcamamak için elbisesini ve giysilerini hızla üzerinden çıkardı ve sadece talep ettiği giysileri bekledi.

Korku ruhunu kemiriyordu. Merrick'i kaybederse, yaşamaya devam edemezdi. Çok şey kaybetmişti ve elinde kalan tek şey oydu. Yaşamasını ya da ölmesini önemseyen tek kişi.

Onun ölümünün korkunç görüntülerine karşı gözlerini kapattı. Ölüm aklına çok kolay geliyordu, ailesinin cinayetlerinin dehşetine tanık olduktan sonra bunu çok net görebiliyordu.

Bunu kim yapmıştı? Onu saraydan uzaklaştırmak için bir numara mıydı? Eğer öyleyse, Merrick neredeydi?

Kapısı bir kez daha çalındı. "Gel!"

diye bağırdı.

"Majesteleri, Montagne hücresinde güvende ama Lord Merrick'ten hiçbir iz yok. Onu bulmak için bir birlik göndereyim mi?"

"Hayır," dedi sertçe, elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Artık gidebilirsiniz."

Muhafızın hemen ardından hizmetçisi giysilerle döndü. Isabella'nın az giyimli vücudunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ama akıllıca davranarak sessiz kaldı.

"Bırak beni," dedi kaba bir şekilde.

Hizmetçi eğildi ve odadan geri çekildi.

Pantolonunu ve gömleğini saniyeler içinde giydikten sonra ayaklarını bir çift botun içine soktu. Makyaj masasına koşarak saçındaki mücevherli tokaları çıkardı. Saç tellerini kalın bir örgü haline getirdi ve ucunu hızla bağladı.

Çok az zamanı olduğunu bildiğinden kapısını hızla açtı ve koridorda Jacques'ın hücresine doğru aşağıdaki katta yürüdü. muhafızları onu takip etti.

sözsüzce . Büyük ihtimalle ona hiçbir şey söylemeyecekti ama Merrick'in iyiliği için denemek .

Hücreye yaklaştığında Jacques'ın görünüşü onu şaşırttı. Duvara dayalı küçük bankta yığılmış oturuyordu, saçları dağınık ve giysileri karmakarışık. Onu duyunca başını kaldırdı, gözleri donuk ve cansızdı.

"Nerede o?" diye tısladı.

Gözlerini kırptırdı, gözleri onun komutuna tepki vermedi. "Söyle yoksa seni hemen öldürtürüm."

Dengesizce ayağa kalktı ve kadının durduğu parmaklıklara doğru yürüdü. "Kim nerede?"

"Lord Merrick," diye bağırdı, sabrının sonuna gelmişti.

Gözlerindeki şaşkınlık ifadesi yapmacık değildi. Elbette Merrick'i biliyordu. Merrick, Jacques'ı kurtarmak için kaçırılmamış mıydı?

Başını iki yana salladı. "Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Piç!" diye tükürdü. "Ailemi öldürdüğün yetmedi mi?"

Yüzünde acı ve pişmanlığa benzer bir ifade belirdi. "Günahlarım büyük ve zamanım doldu. Yargılanmak için hayatta kalamayacağım. Buna izin vermeyecek."

Gözleri kısıldı ve ona doğru eğildi. "Kimden sen?" Montagne'ın adı geçtiğinde Kirk'ün yaşadığı şaşkınlık zihninde canlandı. Montagne'ın emri altında hareket etmiyor olması mümkün müydü? Ülkesinin kontrolü için yarışan birden fazla hizip mi vardı?

Başını tekrar salladı ve bankın arkasına geçerek yüzünü ellerinin arasına gömmek için eğildi.

"Lanet olsun, konuş benimle!"

Adam onu görmezden geldi ve kadın öfkeyle arkasını dönerek odasına doğru yürümeye başladı. İşbirliği yapmayan bir katille uğraşacak zamanı yoktu. Merrick'in hayatı tehlikedeydi ve onu kurtarmalıydı.

Görünmeden nasıl dışarı çıkacaktı? Muhafızlar dışarı yalnız çıkmasına asla izin vermezdi. Odasının kapısını kapattı ve penceresine doğru ilerleyerek aşağıdaki zemine baktı. Atlamak için çok uzak olsa , çıkıntıdan aşağı inip solaryumun çatısına çıkabilirdi. Oradan da yere inmek için kısa bir mesafe vardı.

Pencereyi iterek açtı, bacağını pervazın üzerine attı ve dışarı eğildi. Dakikalar sonra yere düştü ve gizlice ahırlara doğru süründü.

Ödüllü kırsağı hâlâ orada olabilir miydi? Yoksa Jacques ailesine ait atları ahırdan çıkarmış mıydı?

Eğildi ve ahır sahibinin onu duymaması için dua ederek ahırlara doğru ilerledi. Zora'yı ahırında buldu ve Isabella elini uzattığında at kişneyerek onu selamladı.

Kendini atın sırtına attı ve onu ahırdan dışarı çıkardı. Atın toynakları yere vurarak şaşkın bir seyisin yanından hızla geçtiler.

Dağdan aşağı ve batı kayalıklarına doğru gürlediler. Rüzgâr soğuk esiyordu ama o sadece kalbindeki ağır pişmanlığı hissediyordu. Karşılığında onu basitçe sevmeye izin vermediği için pişmanlık. Kalbini onun ellerine bırakırken gözlerini kaçırdığı için pişmanlık. *Seni seviyorum.*

"İstiyorum," diye fısıldadı, kelimeler ağzından dökülüp rüzgârda kayboldu.

Tanrım, ne kadar aptalmış. Onsuz bir geleceğe tahammül edemiyordu.

Gelecek. Bu kelime umut anlamına geliyordu ve ilk kez bu kadar az umudu vardı. Merrick'i inançsızlığı yüzünden kınamıştı ama şimdi onsuz bir hayat yaşarken, kendi inancının da zayıfladığını hissediyordu. Tanrım, hayatta kalmasına izin ver.

Uçurumdan kısa bir mesafe sonra atı durdurdu ve sırtından kaydı. Bakışlarını arazide gezdirip Merrick'ten ya da onu kaçıranlardan bir iz arayarak hızla ilerledi.

Uçurumun yamacını aştığında onu gördü. Uçurumun tam kenarında diz çökmüş bir şekilde bağlanmış, kolları arkasından çekilmiş ve ağzına bir tıkaç gerilmişti. Rahatlaması onu neredeyse aceleci yapmıştı. Yukarı çekildi ve tehlike işaretleri aramak için bölgeyi dikkatle taradı.

Tek ses, uçurumun altından gelen okyanus sesiydi. Merrick'ten daha fazla uzak duramayarak ileri atıldı. Merrick onu gördüğünde hemen dönmeye başladı, gözleri onu geri çekilmesi için uyarıyordu ama Merrick onu bırakamıyordu.

Onun önünde yere düştü, kalbi neredeyse rahatlamak üzereydi. Çizmesinden hançerini , onu bağlayan ipleri kesmek için arkasına uzandı.

Boğuk itirazları kulaklarına doldu ve arkasına yaslandı. "Elbette, ne kadar aptalım," diye kendi kendini azarladı. Ağzını bezden kurtarmak için uzandı.

"Isabella, ık buradan," diye homurdandı. "Derhal burayı terk et."

"Seni bırakmayacağım," dedi kız şiddetle.

Kollarındaki ipleri kesmek için uzandı ama arkasından bir ses duyunca dondu kaldı.

Yavaş ve metodik el çırpışları uçurumun tepesinde yankılandı ve kadın dönüp arkasına baktı.

Bir kaya yığınının arkasından yürüyen adama bakarken sallanıyor, bacakları altına ökmekle tehdit ediyordu.

"Vay, vay, , küçük kardeşim. Seni tekrar görmek ne güzel."

Yirmi Altıncı Bölüm

Isabella'yı önce şok sonra da coşku sardı. Kardeşi hayattaydı! "Stephane, sen nasıl..." Sözüne kesti, bakışları adamın her ikisi de sapasağlam olan ellerinin üzerinde gezindi. "Anlamıyorum," dedi duygusuzca.

Onu canlı gördüğüne hiç sevinmedi. Aksine, yavaşça ona yaklaşırken gözleri kötücül bir şekilde parlıyordu. Sanki günlerdir uyumamış gibi bitkin görünüyordu.

"Seni hafife almışım, sevgili kardeşim. Böyle bir sorun haline gelmeni hiç beklemiyordum."

Kadın aptal aptal ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Dünya etrafında yavaşça hareket ediyor, şaşkın zihni önündeki sahneyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Dağlara doğru bağılıyor olması gerekirken, bu çarpıcı keşifle ilgili her şey onu rahatsız ediyordu.

"Zavallı Isabella. Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" Küstahça gülümseyerek onun birkaç adım önünde durdu.

Uyarı zilleri kafasının içinde yüksek sesle çalıyordu. Bir şeyler çok yanılttı ama kardeşinin hayatta olduğunu görmek, yalnız olmadığını fark etmek korkunç gerçeği gölgeledi. Bu olamazdı. Karşısında duran şeye inanamıyordu. Jacques'ın garip davranışları, Kirk'ün Jacques'ın Merrick'e ihanetiyle hiçbir ilgisi olmadığı konusundaki kararlılığı.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye fısıldadı hırıltılı bir sesle.

Adam sertçe güldü. "Eminim senin için çok açıktır."

"Neden?" sordu, sesindeki korku o kadar yoğundu ki neredeyse boğulacaktı.

"Neden olduğu gerçekten önemli değil. Önemli olan tek şey tahtı benim almam. Montagne eski yöntemleri bir kenara bırakmak için ihtiyacım olan her şeyi harekete geçirdi, ama sen kutsal emanetlerle ortaya çıkarak bunu mahvettin. Benim olması gereken emanetler," diye bağırdı.

"Bundan o kadar emin olma," dedi yumuşak bir sesle.

Ona garip bir şekilde baktı. "Önemli değil. Artık onları benim için geri alma nezaketini gösterdiğine göre, tahtın gerçek varisi olarak tahta çıkabilirim."

Acı içinde ona baktı, ihanetine dair küçük bir ipucu bulmak için anılarını araştırdı. "Seni sevdim, Stephane. Annem ve babam seni severdi. Babam yaptığın her şeyle *gurur* duyardı. Sen varisleriydin. Neden onları öldürdün?"

Tiksinti burun deliklerini alevlendirdi ve alaycı bir şekilde homurdandı. "Babam görevi tamamlayabileceğime hiç güvenmiyordu. Kalbimin saf olmadığını, niyetimin doğru olmadığını söyledi. Sadece gözlerimle gördüğümü ve iyi bir hükümdarın kalbiyle de gördüğünü söyledi."

Stephane alaycı bir şekilde homurdandı. "Duygusal yaşlı aptal. Eski yöntemlere çok bağlıydı. Senin ya da Davide'nin benim yerime tahta çıkmasına izin veremezdim. Bunu engellemenin tek yolu hepinizden kurtulmaktı. Ama bunu tek başıma yapamazdım, bu yüzden başkalarının yardımını aldım."

Babalarının sesindeki nefreti duyunca göğsü üzüntüyle kabardı. Ancak üzüntüsü yerini öfkeye bırakınca çabucak kayboldu.

Anne ve babasının ölümünden öz ağabeyinin sorumlu olduğunu anlamak onun için çok zordu. Eli hançerin sapını daha sıkı kavradı ve beline kadar çekti.

"Yani beni öldürecek misin?" diye sordu alaycı bir tavırla. Eliyle yaptığı bir hareketle iki asker yokuştan yukarı fırladı. Merrick'in iki yanında durdular, kılıçlarını göğsüne doğrultmuşlardı.

"Ben olsam bunu yapmanızı tavsiye etmezdim," diye çıkıştı Stephane. "İngiliz'in ölmesi utanç olur."

"Öldür onu, Isabella."

Merrick'in sesini duyunca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Stephane'ı canlı görmenin şokuyla onu tamamen unutmuştu. Zihninin gerisinde belirsizlik titreşirken iki adam arasında göz gezdirdi.

Sonra gözlerini yavaşça bir kez daha kardeşine kaldırdı, her gözeneğinden nefret yayılıyordu. "Seni şu anda öldürebilirim," diye tısladı, hançeri ona doğrultarak.

"Ama yapmayacaksın." Adam arkasındaki iki adama başıyla işaret edince Merrick bir saldırı beklentisiyle dönüp baktı. Dehşete kapıldı, askerlerden biri Merrick'in göğsüne bir ayak indirdi ve onu uçuşumun kenarından aşağı yuvarladı.

"Sevgilini kurtarmak için o bıçağa ihtiyacın olabilir," diye alay etti Stephane. "Ya beni öldür ya da onu kurtar. Seçim senin."

Dünya onun etrafında yavaşladı, kardeşinin sesi uzak bir yankıya dönüştü. Her şey buna bağlıydı. Ya yemin ettiği gibi ailesinin intikamını alacak ve kardeşinin kalbine bir bıçak saplayacaktı ya da Merrick'i kurtarıırken onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecekti.

İntikam ya da aşk. İntikam onu çok uzun süre yönetmişti. Aşk yaşamak için tek şansıydı. Ve Merrick'i seviyordu. Onu daha önce hiç kimseyi sevmediği kadar seviyordu.

Hançerin bıçağını dişlerinin arasından geçirerek askerlerin yanından hızla geçti ve uçurumun kenarından aşağı atladı.

Buz gibi sulara daldı, yaşadığı şok neredeyse nefes almasına neden olacaktı. Güçlü kulaçlarla kendini aşağı doğru çekti, gözleri Merrick'i arıyor ve çok geç olmaması için dua ediyordu.

Sonra onu gördü, dipte zıplıyordu, akıntı onu daha da denize doğru itiyordu. Bağlarına karşı mücadele ediyordu, hareketleri iplere bağlı bir kukla gibi sarsıntılıydı.

Hareketini durdurmak için bir elini uzattı ve gözleri kilitlendi. Ayaklarını koyarak, emilmesini önlemek için onları kayalara gömdü. Dudaklarını onunkilerin üzerine kapattı ve ağzına nefes verdi. Sonra ellerini serbest bırakmak için onun etrafına uzandı.

Hızla çalışarak adamın ayaklarındaki ve ellerindeki bağları kesti. İpler çözüldüğünde dipten bir tekme atarak kendini yüzeye doğru itti. Onu takip etmek niyetiyle kollarıyla yukarı doğru itti ama vücudu sıkıca çekildi.

Panik içinde onu neyin tuttuğunu görmek için aşağı baktı. Ayağı kayalara . Hançeri bıraktı ve bileğini çılgınca çekerek eğildi. Merrick'i kurtarmak için acele ederken ayağındaki sıkışıklığı hissetmemişti bile.

Tekmeledi ve çekti, ciğerleri hava için çığlık atıyordu. Okyanus tabanı önünde dönüyor, görüşünü lekeler kaplıyordu. Umutsuzluk onu sardı. Yaşadığı onca şeyden sonra, sonunda ölecek gibi görünüyordu.

Simon ağız dolusu değerli havayı emerek yüzeye fırladı. Daha önce hiç hissetmediği bir rahatlama onu güçten düşürdü. Zayıf bir şekilde etrafına bakınarak Isabella'nın yanında yüzeye çıkmasını bekledi. Onu kollarına almak ve onu ne kadar çok sevdiğini söylemekten başka bir şey istemiyordu.

Onu aramak için dönüp dururken kollarıyla suya vurdu. Korku göğsünü daraltıyor, ciğerlerindeki havayı sıkıyordu. Şimdiye kadar yüzeye çıkmış olmalıydı.

Kalbi göğsünde acıyla çarparken, büyük bir yudum hava aldı ve yüzeyin altına daldı. Hızla aşağıya doğru yüzerek ondan bir iz aradı.

Onu bıraktığı yerdeydi, saç örgüsü ürkütücü bir şekilde başının etrafında uçuşuyordu. Güçsüzce debeleniyor, ayağını boş yere çekiyordu. Adam ona çarptı ve

tıpkı onun için yaptığı gibi, ağzından nefes alarak çok ihtiyaç duyduğu havayı verdi. Ama kadın cevap vermedi. Vücudu ona karşı gevşedi.

Ayağını vücudundan tamamen ayırıp ayırmadığını umursamadan aşağı uzandı ve tüm gücüyle çekti. Önemli olan tek şey onu bir an önce yüzeye çıkarmaktı.

Kadının ayak bileği kurtuldu ve adam onları hızla yüzeye çıkardı, kolu kadının beline sıkıca sarılmıştı. Suyun üzerinde sallanırlarken, eliyle kızın yüzünü kavradı ve ona bağırdı.

"Isabella! Isabella!"

Yüzü kül rengiydi ve daha da kötüsü nefes almıyordu.

Sahip olduğunu bilmediği bir güç ve hızla, uçurumun büyük duvarının yerini küçük bir kumsala bıraktığı kıyı şeridine doğru ilerledi. Saniyeler sonra kızın gevşek bedenini sudan çıkardı ve kumların üzerine yatırdı.

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve saçlarından süzülen suya karıştı. Yaşamak zorundaydı. Onsuz devam edemezdi.

Onu omuzlarından tutarak sarstı, onu uyandırmak için her şeyi yapmaya çalıştı. Onu ters çevirdi ve sırtına vurdu. Kadın hareketsiz kaldığında umutsuzluğu daha da arttı.

Onu kollarının arasına alarak ağzını onunkine yapıştırdı ve ciğerlerine zorla nefes verdi. Ama hâlâ hareket etmiyordu.

Göğsündeki hayatın koptuğunu hissediyordu, acı o kadar büyüktü ki nefes almakta zorlanıyordu. Hayatındaki hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Ne kardeşini kaybetmek, ne babasını kaybetmek, ne de Kirk'ün ihanetinin korkunç bir şekilde ortaya çıkması.

Ağzının içine bir kez daha nefes alarak başını kaldırdı, umutsuzluk kalbine işliyordu. "Hayır!" diye bağırdı, başını gökyüzüne kaldırarak.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam etti, rüzgâr yanaklarına soğuk soğuk vuruyordu. Başını eğerek, içinde biriken büyük hıçkırıklara teslim oldu. Şok içinde onun güzel yüzüne baktı ve sonra yüzünü yavaşça onun göğsüne doğru kaydırды. Başını ona doğru gömdü ve hıçkırıkların boğazından acı içinde akmasına izin verdi.

Sonra hissetti. Kalbinin zayıf ama sabit ritmini. Hayal gördüğünü düşünerek kulağını göğsüne dayadı ve ritmi algılayabilmek için etrafındaki dünyanın durmasını diledi. Ama hayır, işte yine oradaydı. Ölmemişti!

Ama nefes almıyordu.

Hayat veren havaya ihtiyacı olduğunu bilen adam eğildi ve aralıklarla ağzına nefes vermeye başladı. Birkaç saniye sonra kadın ayağa fırladı ve ağzından su fişkırdı.

Ciğerlerindeki ve midesindeki deniz suyunu şiddetli bir şekilde dışarı atarken, vücudu sarsılırken onu sıkıca tuttu. Kendini sudan arındırdığında, zayıf bir şekilde öksürdü ve onun göğsüne yaslandı.

Konuşmak için ağzını açtığını hissetti ama onu susturdu. "Konuşma. Sadece dinlen."

Şakağındaki birkaç tutam saçı sevgiyle düzeltti ve ardından alnına şefkatli öpücükler kondurdu. Kız onun kucağında iyileşirken, adamın acı gözyaşları yerini rahatlatma ve büyük bir sevinç gözyaşlarına bıraktı.

Ciddi bir şekilde ağlayana kadar daha hızlı geldiler. Kadın ona baktı, kendi gözlerinde de yaşlar birikmişti. "Seni kaybettiğimi sandım," dedi kısık sesle, sesi çatlıyordu.

"Neredeyse her şeyini kaybeden bendim," diye fısıldadı. "Benim için kendini feda etseydin buna dayanamazdım."

Kadın doğrulmak için çabaladı ve adam da onu tutuşunu gevşetti. "Söyleyeceğim bir şey var Merrick. Dün söylemem gereken bir şeydi ama inatla intikamımdan ve tahta çıkmaktan başka bir şeye odaklanmayı reddettim."

Kadın bir kez daha öksürük krizine girdi ve adam onu yatıştırmak için elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Kadın soğuktan şiddetle titriyordu.

"Şışt," diye yatıştırdı. "Konuşmaya çalışma."

"Hayır, sana söylemem gereken bir şey var," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Sonra konuşuruz," dedi kararlılıkla, tek istediği onun dinlenmesi ve iyileşmesiydi. Onu sıkıca kendine doğru çekti, umutsuzca sıcaklığını vücuduna aşılamaaya çalıştı.

Yaşadığına kendini inandırmak için ona sarılmaya ihtiyacı vardı. Kadın da aynı şiddetle ona sarıldı, vücudu soğuktan titriyordu. Acil müdahaleye ihtiyacı olduğunu bilen adam ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

Tökezleyerek ilerledi, ayakları ıslak kumda kayıyordu. Mümkün olduğunca çabuk manastıra . Peder Ling onlara yardım edebilirdi.

Elleri adamın boynuna daha sıkı sarıldı ve gözlerini kapattı, böylece adam artık orada yansıyan kederi göremeyecekti. Ama keder kalın bir tül gibi üzerinde asılı duruyordu. Adam kıza daha sıkı sarıldı, kalbi kızın hissettiği acı ve ikisinin de uğradığı korkunç ihanet için sızlıyordu.

Gözleri hâlâ kapalıydı, boğuk bir sesle mırıldandı: "Kardeşim... Stephane... ailemi öldürdü. Davide'i. Tanrım... Nasıl yapabildi? Ona böyle bir şeyi ne yaptırmış olabilir? Babam hakkında söylediği o korkunç şeyler. Hiçbiri mantıklı değil. Neden annemi öldürsün? Neden Davide ya da benim için endişelensin?"

"Bunu öğrenmemizi öneriyorum," dedi acımasızca.

"Evet," dedi yavaşça. "Mümkün olduğunca çabuk saraya gitmeli ve bu çılgınlığa bir son vermeliyiz."

İlerleyişini durdurdu ve dikkatle ona baktı. "Yalnız değilsin, Isabella. Seni yalnız bırakmayacağım. Bunu birlikte yapacağız."

Gözlerini Merrick'e dikti, Merrick onu ruhunun her zerresinde hissedene kadar gözleri Merrick'in gözlerinin içine baktı. "Peki bana neden yardım ediyorsun, Merrick? Bunu İngiltere için mi yapıyorsun yoksa *bana* yardım mı ediyorsun?"

Titrek bacakları üzerinde karşısında durana kadar onun ellerinden kaymasına izin verdi. Sonra onu kendine doğru bastırdı, ağzı onunkinin üzerine eğildi. Küçük aptal. Onu ne kadar sevdiğinden haberi yok muydu? Kalbinin sadece onun için attığını? Onu çılgınca öptü, daha fazla kucaklaşmaya tahammülü yoktu. "İngiltere mi?" diye sordu nefesi kesilerek. "Böyle bir yer duyduğumdan emin değilim."

Kollarını sıkıca ona doladı ve boynunda hissedebiliyordu. Birden İngiltere'den ve görevinden bahsettiği tüm o zamanlar aklına geldi. Onun sertliği, gözlerindeki acı.

"Bunu İngiltere için yaptığım kadar senin için de yapıyorum," dedi yumuşak bir sesle ve bu itirafıyla kendini şaşırttı.

İngiltere'nin korunması davasını üstlendiğinden beri ilk kez başka bir şeye de aynı derecede önem veriyordu. Bir şeye değil. Bir şeye.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu. "Yoksa seni taşımalı mıyım?" "Yürüyebilirim," dedi mırıldanarak.

Bir kez daha ilerlemeye başladılar, içini kemiren şüphe onu rahatsız ediyordu. Yürüdükçe midesindeki düğüm daha da büyüyordu. Görevinde başarısız olma fikri miydi? Hayır, olamazdı. Başarısızlığa izin veremezdi. Kuşkulara boyun eğmeyecek kadar çok yol kat etmişti. Leaudor'daki sonuç ne olursa olsun İngiltere'nin korunmasını sağlayacaktı.

Peki onu rahatsız eden neydi? Göğsünü korkuyla sıkın, ellerini titreten neydi?

Sessizce yürüdüler, manastıra yaklaşıyorlardı. Sonra bir tonluk taş bloklar gibi ona çarptı.

Onu sevdiğini hiç söylememişti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Isabella ve Merrick, manastırdan gelen gizli geçidin çıktığı sahili koruyan sık çalılıkların arasından geçtiler. Tünelden geçebileceklerini umuyordu çünkü kapıya gitmenin intihar olacağını biliyordu.

Bir çalı kümesini daha kenara ittiklerinde, manzara kumsalın kumlu toprağına doğru alçaldı. Peder Ling'in sahilde durduğunu görünce şaşırmaması gerekirdi ama şaşırmıştı.

Yaklaşmalarını izledi, cübbesi esintide dalgalanıyordu. Onlara doğru hiçbir harekette bulunmadı ama onları selamlamadan önce yanına gelmelerini bekledi.

Isabella'nın ellerine uzanırken gözlerini hüznü kapladı. "Prens Stephane'ı gördünüz."

Konuşamayınca başını salladı.

Tünelin girişini gizleyen kaya çıkıntısını işaret etti. "Gelin. Konuşmamız gereken çok şey var."

O ve Merrick manastırın içine girene kadar keşışı uzun tünelde takip . Ana salona girdiklerinde Peder Ling Merrick'e döndü. "Kardeşlerim ihtiyaçlarınızı karşılayacaklar. Prensesle konuşmam gerekiyor."

Isabella'yı şaşırtacak şekilde umursamaz bir tavırla konuşmuştu. Merrick'i hiçbir zaman konuşmalarının dışında tutmaya çalışmamıştı ve şimdi bu durum onu şaşırtmıştı.

Merrick sadece başını salladı ve ona eşlik etmek için bekleyen iki keşişe döndü.

Peder Ling ona ilerlemesini işaret etti ve onun özel odası olduğunu düşündüğü küçük bir odaya girdiler. Odanın ortasındaki ipek paletin üzerine yorgun bir şekilde uzandı ve önünde bağdaş kurarak oturmasını bekledi.

Zihni çılgınca bir düzen içinde yüzüyor, yaptığı her hareketle başı zonkluyordu. Kendi topraklarına ayak bastığından beri o kadar çok şey olmuştu ki. Acaba tuhaf bir kâbusa mı girmişti ve eğer girdiyse ne zaman uyanacaktı?

Peder Ling her şeyi bilen gözleriyle onu inceledi. "Acınız için üzgünüm, Majesteleri."

Boğazındaki düğüm daha da büyüdü. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Babanızın Prens Stephane hakkında endişeleri vardı," dedi ciddiyetle.

"Ne kadar zamandır?" diye sordu, Stephane'ı olduğu gibi görmeyen tek kişinin kendisi olduğuna inanmak istemiyordu.

"Bir süre için."

Nefesini uzun bir nefes halinde üfledi. "Anlamıyorum."

"Senin ve Davide'nin güvenliği için endişeleniyordu," diye ekledi Peder Ling, onu yakından izleyerek.

Ağzını açtı ve hızla kapattı. "Babam Stephane'ın böyle korkunç bir şey yapabileceğinden mi şüpheleniyordu?" Sessiz bir inkârla başını salladı. "Neden?" *Korkunçtan* da fazlasını yapmış olmasına rağmen. Yaptığı vahşeti tek bir kelime nasıl anlatabilirdi ki? Ama herhangi biri bundan şüphelenmiş olabilirdi. Hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Babanız hastaydı, Majesteleri. Sizin ya da Davide'nin bilmesini istemedi. Başta istemedi."

"Hasta mı? Ne kadar hasta?"

"Tacın görevlerini daha uzun süre yerine getiremeyeceğini bilecek kadar hasta," dedi Peder Ling sessizce. "Stephane'ı kutsal emaneti gizlice araması için buraya gönderdi. Kral Fernando'nun umudu Stephane'ın başarılı olması ve kuşklarına rağmen onun yerine tahta geçmesiydi."

"Ama anlamıyorum..."

"Başarısız oldu," dedi Peder Ling. "Kutsal emanetleri seçti."

Isabella şok içinde keşişe baktı. Stephane'ın bu maceraya atılıp başarısız olması aklının alabileceğinden çok daha fazlaydı. Ama her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Stephane'ı bu kadar çaresiz yapan başka ne olabilirdi?

Nasıl olsa kendisine ait olacak bir tacı elde etmek için bu kadar çaba sarf etmesinin delilik olduğunu düşünmüştü. Onun göz ardı edileceğini hiç düşünmemişti. Bu da babalarından sonraki hükümdarın kendisi ya da Davide olacağı anlamına geliyordu.

Bir ömür boyu hükmetmekten başka bir şey için hazırlanmayan Stephane. Bu onu mahvetmiş olmalı.

"Baban genç prensin içinde büyüyen karanlığı gördü," dedi Peder Ling ciddiyetle. "Huzursuzluk, kötü kararlar vermek için acele etmek. Baban yanıldığını ummuştu ama sonunda Prens Stephane görevinde başarısız olunca haklı olduğu kanıtlandı."

"Başarısızlığından sonra, prenze ulaşamaz oldu. Günlerce inzivaya çekildi, kimseyle görüşmeyi reddetti. Baban ailenin geri kalanının güvenliğini sağlamak için bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Ama harekete geçmeden önce..."

Sözünü kesti. "Gerisini biliyorsun," dedi sessizce.

Isabella parmaklarını yumruk yaptı ve parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı. Keşke bilseydi. Ailesinin ölümünü engelleyebilirdi.

Peder Ling yumuşak bir sesle, "Kaderde olan bir şeyi engelleyemezsiniz," dedi.

Ona baktı, yaşlı ve bilge gözlerindeki bilgi yanıyordu. "Söyle bana baba, kaderinde ne var? Kraliçe mi olacağım?"

Ona üzüntüyle baktı. "Bu tür konuları bilsem bile geleceği açıklayamayacağımı biliyorsun."

Yere baktı, üzüntü, yorgunluk, umutsuzluk ruhunun her köşesini istila ederek üzerine çökmüştü.

"Seni en çok ne rahatsız ediyor çocuğum?" diye sordu.

Kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğu sorusu kalbine girdiğinde irkildi. Merrick. Bu denklemde onun yeri neydi? Ona duygularından henüz bahsetmemişti. Duygularını kendi içinde sıralamayı bitirmemişti.

"Onu seviyorum baba," dedi basitçe. "O iyi bir adam."

Gözlerini bir kez daha onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Evet, ama bu yeterli mi?"

Keşişin ifadesi yumuşadı. "Gerçekten sormak istediğiniz şey nedir?"

İç çekti ve elleriyle yüzünü kapatıp yavaş, dairesel hareketlerle gözlerini ovuşturdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi çaresizce.

"Bence biliyorsun," dedi nazıkçe.

Başını kaldırdı ve soru sorarcasına ona baktı.

"Sen neysen osun, o da neyse o," dedi Peder Ling, yüzünde esrarengiz bir ifadeyle. "Sen yarım bir adam istemezsin. O da yarım bir kadınla mutlu olmaz."

Kaşları çatıldı ve şaşkınlıkla dudaklarını büzdü. Bilmeceleri çözemeyecek kadar yorgundu.

Odanın kapısı çalındı ve başka bir keşiş görüldü. "Peder, yüzbaşı isteğiniz üzerine burada."

"Ahh iyi," dedi Peder Ling, başını onaylarcasına sallayarak. "Kaptana kısa süre içinde ona katılacağımızı söyle."

Isabella'ya döndü. "Prens Stephane'ın tahta geçmesini engellemek istiyorsak acele etmeliyiz. Taç giyme törenine bir saat var."

"Stephane taç giyme törenini çoktan planladı mı?" diye sordu, paletin üzerinde dik oturarak.

Peder Ling başını salladı. "İşte bu yüzden Kraliyet Muhafızları'nın kaptanını buraya çağırdım. Çabuk hareket etmeliyiz."

"Ama görevde başarisiz oldu!" diye haykırdı. "Kutsal emanetleri getirmezse nasıl taç giyebilir?"

"Çaresizlik her zaman bir yol açar," diye yanıtladı Peder Ling. "Tarikat'tan pek çok kişiyi kendi yöneltti. Verasetle ilgili yasaların iptali için oy kullanacaklar."

"Cesedimi çiğnemeniz gerekecek," diye yemin etti ve ayağa kalktı.

Keşişin dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Gelin o zaman. Kaptanla konuşacak çok şeyimiz var."

* * *

Simon ana salonda sabırsızca volta atarak Isabella ve Peder Ling'in yeniden ortaya çıkmasını bekledi. Kendini tamamen çelişkili hissediyordu, bu yabancı bir duyguydu. Ağabeyinin intiharını beri böyle bir duygu karmaşası yaşamamıştı.

Onu sevdiğini söylediği için pişman değildi. Duymak istemediği bir şey olsa bile. Ama onu özgür bırakacağını düşündüğü şey, bunun yerine kalbine daha ağır bir yük bindirmişti. Onun duygularına karşılık vermediğini hiç düşünmemişti ve şimdi bu ihtimali göz önünde bulundurunca, hayal kırıklığının yavaş yavaş kalbine doğru ilerlediğini fark etti.

Isabella ve Peder Ling askeri üniformalı bir adam tarafından takip edilerek odaya girerken başını kaldırdı. Isabella'ya doğru yürümeye başladı ama kendini . Bunun yerine onların ortada toplanmalarını bekledi.

"Lord Merrick, için özür dilerim," dedi Peder Ling başını eğerek. "Korkarım Ekselansları için oldukça üzücü haberlerim var. Duyması gereken haberler."

Simon gerildi ve Isabella'nın gergin yüz hatlarına araştırarak baktı. Keşiş ne haber vermişti? Kadının alına kazınmış olan acı iç organlarını durmaksızın sıkıyordu. Uzanıp ona sarılmak, yüzündeki endişe çizgilerini yatıştırmak istedi.

Keşif askerin öne çıkmasını işaret etti. "Majesteleri, bu Yüzbaşı Lucien Montforte, Kraliyet Muhafızları'nın kaptanı."

Yüzbaşı Isabella'nın önünde diz çöktü ve kılıcını ayaklarının dibine bıraktı. Sonra ona baktı ve kalbinin üzerine bir yumruk koydu. "Hizmet etmek için buradayım, Majesteleri."

Cesurca çabalamasına rağmen gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Simon, adamın omzuna dokunmak için uzandığında onun duygularıyla mücadelesini izledi.

"Teşekkür ederim," dedi titrek bir sesle.

"Prens Stephane'ın taç giyme töreni bir saat içinde yapılacak," diye konuştu Peder Ling. "Onu durdurmalıyız."

"Ona meydan okumalıyım," dedi Isabella sessizce.

Peder Ling ciddi bir sesle, "Evet, öyle yapmalısınız," dedi.

Simon onlara baktı, kadının söyledikleri karşısında kafası iyice karışmıştı. "Ona meydan okumak mı?" Bu hiç hoşuna gitmemişti. Tabancalarını ateşleyerek içeri dalmalarını gerektiren bir planı tercih ederdi.

Isabella başını salladı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Ondan benimle dövüşerek iddiasını kanıtlamasını isteyeceğim," dedi. "Kazanan hepsini alır. Haklı olan kazansın."

Kaşlarını çattı. Hayır, hiç hoşuna gitmemişti. Kulağa tam anlamıyla ortaçağdan kalma geliyordu. "Peki ya kaybedersen?"

"Fikir, iyiliğin kötülüğü yeneceği, dolayısıyla kazananın haklı olan olduğu yönündedir."

"Haklı olan galip gelsin," diye yineledi Peder Ling.

Simon inanamayarak, "Bu çok saçma," dedi. Korku onu tamamen boğmakla tehdit ediyordu. Isabella'nın hain ağabeyine onurlu bir şekilde meydan okuması fikri kanını dondurmuyordu.

"Anlamamı beklemiyorum," dedi, ona birden fazla kez söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Yapma," diye araya girdi. "Bu benim senin geleneklerini anlamamla ilgili değil. Bu gerçeklikle ilgili. Kardeşinden kurallara göre oynamasını bekleyemezsin. Onurlu davranmayacaktır. Kral olarak taç giymesinin önündeki tek tehdit olan seni bir tehdit olmaktan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Aileni ve Davide'yi çoktan öldürdü. Seni öldürmek için gözünü bile kırpmayacaktır. O piçi kendim öldürüp bu işi bitirmeyi tercih ederim," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra.

"Bunu kendim yapmalıyım," dedi kararlılıkla. "Ne kadar yardım etmek isterseniz de, denerken ölsem bile bu kendi başıma yapmam gereken bir şey."

Kadının sözleri adamın tüylerini diken diken etti.

Elini onun elinin üzerine koydu ve hüzünle gülümsedi. "Kirk sana ihanet ettiğinde neler hissetmiş olabileceğini şimdi anlıyorum. Stephane'ın ihanetini öğrendiğim zamanki kadar korkunç bir acı hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Bu acı hiç geçecek mi bilmiyorum."

Onun elini sıktı, kendisinden istediği şeyi sindirirken göğsü sıkışıyordu. "Hayatını tehlikeye atmana seyirci kalmamı istemek, kendi kalbimi söküp atmamı istemektir. İkisini de yapamam."

Peder Ling elini Simon'ın koluna koydu. "Her şey yoluna girecek oğlum. İnancılı olmalısınız."

Keşişe, onun gözlerindeki bilgiye baktı. Sonra tekrar Isabella'ya baktı. Ona daha önce söylediği sözleri hatırlayınca -ona güvendiğini söylemişti- kendi kendine lanet okudu. Gerçekten de yakayı ele vermişti. Mağaralarda ona olan inancını dile getirmişken, onun seçimine karşı çıkamazdı. "Sana güveniyorum Isabella," dedi alçak bir sesle.

Simon'ın açıklamaları karşısında biraz fazla kendini beğenmiş görünen Peder Ling'e baktı. "Stephane'ın taç giymesini nasıl engelleyeceğimize dair bir planınız var mı?"

"Düşüncelerinizi duymak isterim," dedi keşiş sakın bir sesle.

İki adam uzun bir süre birbirlerine baktılar. Keşiş Simon'a Isabella'yı koruması için bir yol gösteriyordu. Keşişi başıyla onayladıktan sonra dikkatini elindeki konuya verdi. "Taç giyme töreni nerede yapılacak?" Simon sordu.

"Kasaba meydanında. Kasaba halkı çağrılacak, böylece onların desteğini alabilecek," diye yanıtladı Peder Ling.

Simon düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu ve Isabella'ya baktı. Solgundu ama gözlerinde kararlılık parlıyordu. Onun konuşmasını beklerken bakışları onunkileri aradı.

"Ne kadar büyük bir birliğe komuta ediyorsunuz?" sordu kaptana.

"Yüz adam Kraliyet Muhafızlarını oluşturur. Tek görevimiz kraliyet ailesinin güvenliğini sağlamaktır."

"Peki Prens Stephane'a sadık kaç kişi var?" Simon sordu.

Kaptanın gözleri çelikleşti. "Adamlarım beni takip ediyor. Ben Prenses Isabella'yı takip ediyorum."

Merrick adamın sadakatinden etkilenerek başını salladı. "Büyük bir dikkat dağıtma planı yapabilir misin baba?"

Keşiş gülümsedi. "Bundan emin olabilirsin."

"Yüzbaşı, adamlarınıza Stephane'ı gerçek varismiş gibi korumalarını söyleyin. Sadece Prenses Isabella ortaya çıktığında bağlılığınızı belli edin. O zaman ne pahasına olursa olsun onu korumaya bakın."

Kaptan başını salladı. "Halledilecek."

Isabella'ya döndü. "Eğer kardeşine meydan okumaya kararlıysan, bunu diğer tüm tehditler bertaraf edildikten sonra yapmalısın. Kraliyet muhafızları olasılıkları dengelemekten sorumlu olacak."

"Başarısız olmayacağım," dedi, sesini kararlılık kaplamıştı.

"Başarısız olmayacağını biliyorum," dedi adam yumuşak bir sesle.

Diğerlerine baktı. "Fazla zamanımız yok."

Yüzbaşı Isabella'yı selamladı ve odadan aceleyle çıktı. Peder Ling diğer rahipleri toplamak için kaptanın peşinden gitti. Geriye sadece o ve Isabella kalmıştı.

Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve onu kendine doğru çekti. Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Önündeki görev çok büyüktü ve her ne kadar onun yeteneklerine inancı olsa da, deliliğin insanı güçlendiren bir yönü vardı. Kardeşini yenmek kolay olmayacaktı.

"Sana teşekkür ederim, Merrick," dedi yumuşak bir sesle.

Sinir damarlarında dolaştı. Hayal kırıklığı. "İstediğim senin teşekkürün değil, Isabella."

Başka tarafa baktı, yüzünü ondan çevirdi, ifadesi belirsizdi.

Suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu. Yaklaşan mücadelesine odaklanmalıydı, onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmemeliydi.

"Söylediklerimi unut," diye mırıldandı. "Tüm enerjini yaklaşan mücadeleye yönlendirmelisin."

Kadına odadan çıkmasını işaret etti ve Peder Ling'in peşinden gittiler. Kadının yüzündeki rahatlama ifadesi Peder Ling'in ruh halini daha da kararttı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kasaba meydanının ortasındaki platforma ulaşmaları imkânsızdı. Muhafızlar çevreyi sarmış, kalabalıktan herhangi birinin gelmesini zorlaştırıyordu. Kalabalığın arasına karışmış birkaç asker vardı ve hepsi de taç giyme töreni için toplanan köylüleri dikkatle izliyordu.

Isabella endişeyle Merrick'in yanında durmuş, keşişlerin planladığı dikkat dağıtıcı şeyi bekliyordu. Kraliyet Muhafızları'nın hazır olda beklediği platformu inceledi. En önde Stephane duruyordu, yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Babasının taç giyme töreninde giydiği tören cübbesinin aynısını giydiğini görünce öfke onu sarstı. Merrick'in eli kolunun üzerine kapandı ve sinirlerini yatıştırdı.

Stephane'in arkasında omuz omuza duran Tarikat üyelerini gördüğünde gözleri kısıldı.

Isabella kaskatı kesildi. Eski yöntemlerin ortadan kalkılan etmek için mi oradaydılar? Elinden gelse yapmazdı. Endişeyle etrafına bakındı, keşişlerin planladığı dikkat dağıtıcı şeyin ne zaman gerçekleşeceğini merak ediyordu.

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldandı Merrick onun yanında.

"Hemşerilerim. Leaudor'un tüm vatandaşları. Toplanın ve beni dinleyin."

Stephane konuşurken Isabella dönüp yüzünü platforma çevirdi. Kollarını kaldırmış, kalabalığı susturmaya çalışıyordu.

"Acı haberlerim ve anlatacak bir hikâyem var. Birkaç ay önce Kral Fernando ve Kraliçe Marie-Claire acımasızca öldürüldü. Annem ve babam," dedi boğuk bir sesle. "Suikastçılar beni de öldürmeye çalıştı ama ben kaçtım. Ülkemizi kargaşaya sürükleyen sorumluları bulup cezalandırmak için bunca ay saklandım. Ve," dedi son kelimeyi uzatarak. "Şok ve dehşet içinde, bu iğrenç komplonun arkasında sevgili kız kardeşim Prenses Isabella'nın olduğunu öğrendim."

Kalabalık bağırışlar, sorular ve inançsızlık haykırıışlarıyla çılgına döndü.

Isabella yumruklarını sıktı ve umutsuzca onu saran kızgın öfkeyi kontrol etmeye çalıştı. Yanında, Merrick'in kolu onu sıkıca sarmıştı ve Isabella onun ani bir tepkiyi kontrol altına almaya çalıştığını biliyordu.

"Leaudor'u İngilizlere teslim etmek için Prens Naibi ile bir plan yaptı. Nitekim kardeşim Prens Davide onu durdurmak için İngiltere'ye gittiğinde, İngiliz topraklarına ayak basar basmaz öldürüldü."

Kalabalık öfkeleni, birçoğu İngiltere'ye hakaretler yağdırdı, diğerleri ise ihanetinden dolayı Prenses Isabella'yı lanetledi.

Stephane yine ellerini havaya kaldırdı. "Korkmayın, çünkü bugün hepinizin intikamı alındı. Anlaşmalarını mühürlemek üzere sarayın dışında İngiliz ortağıyla buluştuğunda, mermer kayalıklardan düşerek öldü. Ben, Leaudorian tahtının yasal varisi olarak, tacı almak için buradayım. Kardeşlerimiz Fransızlarla bir araya geleceğiz ve İngiltere'ye bize karşı yaptığı haksızlıkları ödeteceğiz."

Isabella'nın nefesi kesildi. Bu bir felaketti. Sadece tüm ülkeyi ona karşı kışkırtmakla kalmamış, şimdi de onları İngiltere'ye karşı savaşa sokmayı teklif etmişti. Bonaparte'ın egoist zafer heveslerinin bir piyonu.

"Tahtı ele geçirmek için kutsal emanetlerimizi kayalıklardan çaldı. Leaudorian tarihinde yeni bir güne başlayabilmemiz için Tarikat'ı bir araya getirdim. Modası geçmiş geleneklerden kurtulalım. Yeni bir çağa doğru yol alırken beni destekleyecek ve kralınız olarak kabul edecek misiniz?"

Kalabalık, yumruklarını havaya kaldırarak ve bir dizi ıslık çalarak onaylarını haykırdı.

"Daha fazla bekleyemeyiz," diye tısladı Isabella. "Kalabalık sözümü asla kabul etmeyecek."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz bir patlama etrafı sarstı. İnsanlar her yöne doğru akın ederken çığlıklar havayı doldurdu. Isabella toplanma alanının uzak köşesinden yükselen bir duman bulutu görmek için döndü.

Merrick sıırttı. "Peder Ling'e güvenebileceğimizi biliyordum."

Platformu kaplayan askerler harekete geçerek dumanın havayı doldurduğu yere doğru akın ettiler. Elllerine geçen fırsatı değerlendiren Merrick ve Isabella, platformdan kaçan insanların akınına karşı ileri atıldılar.

Kraliyet Muhafızları, Merrick Isabella'nın üzerine basması için ellerini indirene kadar Stephane'ın yanında kıpırdamadan durdular. Onu platforma doğru fırlattı. Kaptan bir emir verdi ve hızla ona doğru yaklaşıp kılıçlarını çekerek etrafını sardılar.

Bir an için Stephane'ın yüzüne memnun bir ifade yerleşti, ta ki askerler onu tutuklamadıklarını, koruduklarını belirtmek için dışa dönene kadar.

Etraflarındaki ıgıllar kesildi ve insanlar sakinleşti. Sonra prenseslerini tanıdıkça heyecanlı bir vızılı yükseldi. Sanki birazdan olacakların önemini anlamışlar gibi birer birer köy merkezine doğru süzıldüler.

"Bu prenses," diye bağırdı biri.

Bir yükseldi ve köylüler daha da yaklaştı.

"Haini yakalayın!" Stephane bağırdı. Verdiği emrin saçmalığını fark etmiş olacak ki etrafına çılgınca baktı. Onu yakalayacak kimse yoktu.

Kalabalığın içinden tedirgin bir titreme geçti.

Isabella başını dik tutarak sakin bir şekilde Stephane'a baktı. Yanında duran Merrick, ona zarar vermeye çalışacak herkesle arasında tehditkâr bir bariyer oluşturuyordu. Onun varlığı, etrafını saran askerlerin yapamadığı bir şekilde Isabella'yı canlandırıyordu.

Kendisini korumak için çekilen kılıçları savuşturarak öne doğru adım attı. "Dürüstlerin yasalarında belirtildiği gibi size meydan okuyorum."

Stephane ona inanamayarak baktı ve sonra kahkahayı bastı. "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Neden korkuyorsun?" diye sordu, sesi sessiz kalabalığın üzerinde yankılanıyordu. "Bugün pek çok iddiada bulundunuz. Eğer haklıysanız, Tanrı sizin yanınızda olacak ve siz galip geleceksiniz."

Kalabalık mırıldandı, köylülerin içinden bir onay akımı geçti.

Stephane sert bir kahkaha attı. "Eski yöntemler artık yok. Tarikat onları ortadan kaldırmak için oy kullandı." Kalabalığa döndü. "Acı da olsa gerçek şu ki, kız kardeşim anne babamızı öldürdü. Ve küçük kardeşimizi."

Kalabalıktan toplu bir soluk yükseldi. Öfkeli mırıltılar hemen ardından geldi ve köylüler platforma daha da yaklaştı. Muhafızlar ilerleyerek Isabella'yı bir kez daha avuçlarının içine aldılar.

Peder Ling asıl bir tavırla platforma çıktı ve sessizlik için ellerini kaldırdı. Leaudorianlar Peder Ling'e saygı duyuyorlardı ve şimdi onun ne söyleyeceğini çılgınca merak ediyorlardı. Patlamayı araştırdıktan sonra platforma dönmeye çalışan bir grup askeri görmezden gelerek daha da yaklaştılar.

"İhanet hakkında çok şey söylendi," dedi Peder Ling sakince. "Leaudor halkı kimin adil olup kimin olmadığını bilmeyi hak ediyor. Prens Isabella'nın meydan okumasını reddediyor musunuz Prens Stephane? İddialarınızı kanıtlama fırsatından vazgeçiyor musunuz?"

"Tarikat hainin kim olduğunu biliyorken iddialarımı kanıtlamama gerek yok," diye konuştu Stephane, nefesi hızlı hızlı kesiliyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve yüzünü endişeyle ovuşturdu. "Eski yöntemlerin öldüğünü ilan ettiler. Ben gerçek kralım."

"Görevde başarısız oldu," diye açıkladı Isabella. "Tarikat ne ilan ederse etsin, bunu yönetmeye ehil olmayan bir adamın yönetimi altında yaptılar."

"Bunu nereden biliyorsun?" Stephane boğuk bir sesle konuştu, gözlerinde vahşi bir öfke vardı.

"Yanlış seçim yaptın," dedi sakince. "Son odada. Bu yüzden görevde başarısız oldun. Babam haklıydı. İyi bir hükümdar kalbiyle de görmelidir. Sadece gözleriyle değil."

"Önemli değil," diye tısladı. "Ben kral olacağım."

"Bir meydan okuma yayınladım," dedi. "Kabul edecek misiniz yoksa Leaudorian halkına gerçek hainin kim olduğunu gösterecek misiniz?"

Yakalandığını anladığında gözlerinde panik parladı. Eğer reddederse, saklayacak bir şeyi varmış gibi görünecekti. Kabul etmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Stephane'in arkasında, Tarikat üyeleri tedirgin bakışlar attılar. Önlerindeki sahneye tanıklık ederken ifadelerinde şüphe açıkça görülüyordu.

"Hangi hakla böyle bir meydan okuma yapıyorsunuz?" Lord Helwedge konuştu.

Döndü ve bakışlarını toplanan Tarikat üyelerine dikti. "Bu ülkenin gerçek hükümdarı olarak benim hakkım," dedi buz gibi bir sesle. "Hangi hakla yasalarımızı değiştiriyorsunuz?"

Kadının bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve bakışları diğer üyelerin üzerinde gezindi. Hiçbiri öne çıkmadı ve onun bakışlarına karşılık vermedi.

Lord Helwedge endişeyle boğazını temizleyerek, "Belki de kararımızda biraz aceleci davrandık," dedi.

Peder Ling öne çıktı. "Prenses, kanunlarımızda kendisine tanındığı şekilde bir meydan okuma yaptı. Onu reddetmek mi istiyorsunuz?"

Lord Helwedge yutkunduktan sonra Stephane'a baktı. "Önünüze konan meydan okumayı kabul ediyor musunuz?"

"Buna göz yumamazsınız," diye bağırdı Stephane. "Yaptığı ihanetin yanına kâr kalmasına izin veremezsiniz."

Lord Helwedge geri çekilerek, "Haklı olan galip gelsin," dedi.

Stephane ona döndü, gözlerinde nefret yanıyordu. "Böyle aptalca bir meydan okuma yaptığına pişman olacaksın," diye tısladı.

"Çemberi oluşturun," diye seslendi Peder Ling.

Tarikat üyeleri platformun arka tarafındaki yerlerinden ciddiyetle çıkarak Stephane ve onun etrafında bir daire oluşturdular.

Çemberin ötesinden Merrick bakışlarıyla onu sabitledi, gözleri ona gücünü ödünç veriyordu. Derin bir nefes aldı ve başıyla onu onayladı. Başarılı olacaktı. Her şey onun başarısına bağlıydı.

Peder Ling öne çıktı ve Stephane'ı kutsadıktan sonra çemberden geri çekildi. Stephane'ın yüzü, rahibin hafifçe eğilmesi ve bunun gözlemcilere verdiği mesaj karşısında kıpkırmızı oldu.

Birbirlerinin etrafında temkinli bir şekilde döndüler. Isabella, Peder Ling'in ona öğrettiği her şeyi düşündü. Eski gelenekleri özümseyerek, iyi bir öğrenci olmuştu. Ama öğrendiği dersler hiçbir zaman şu anki kadar önemli olmamıştı.

Stephane önce bacağını savurarak saldırdı. Eliyle kolayca engelledi ve ayağıyla hızla adamın kaburgalarına bir darbe indirdi. Üzerinde zıplayan Ayak parmaklarının ucunda, başka bir açıklık aramak için onun etrafında dans etti.

Sola dönmüş gibi yaptı, sonra doğruldu ve önce sol, sonra sağ elini savurdu. Kadın başını geriye atarak her iki hamleden de etkili bir şekilde sıyrıldı ama adamın bacağı, omzuna isabetli bir tekme atarak kavis çizdi.

Tökezleyerek geri çekildi, yana doğru hareket etti ve duruşuna devam etti. "Antrenmansız mısın kardeşim?" diye alay etti. "Zayıf bir kadın gibi tekmeliyorsun. Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin."

Gözleri kısıldı ve öfkeyle yumruğunu onun yüzüne doğru savurdu. Kadın bir eliyle adamın bileğini yakaladı ve dizini karnına indirerek adamın momentumundan faydalanıp onu ileri taşıdı. Adam acı içinde homurdandı ve kadın bacağını aşağı kaydırarak adamın ayaklarını altından çekti. Adam bir gümbürtüyle yere düştü ve hızla ondan uzağa yuvarlandı.

Yavaşça ayağa kalktı, karnını ovuşturdu. Tekrar daire çizdiler, her biri diğerini ölçüyordu. Kadın, adamın tepki vermesini sağlamak için birkaç yumruk atıyormuş gibi yaptı. Ellerini indirdiğinde, avuç içini öne doğru fırlatarak çenesine vurdu.

Başını geriye attı ve ağzını silmek için elinin tersini kaldırdı. Dudağına kan bulaşmıştı ve şaşkınlıkla elindeki kırmızı ize baktı.

Geleneksel dövüş taklitlerini bir kenara bırakarak bir kükremeye ona saldırdı. Kollarıyla onu sardı ve yere düşürdü.

Acı tepesinde. Nefesi uzun bir vınlamayla onu terk etti.

Nefes nefese kalarak dizini adamın bacaklarının arasına sıkıştırdı. Adam acıyla inledi ve ondan uzağa yuvarlandı. Nefes almak için fırsattan yararlanarak ayağa fırladı.

Stephane ayağa kalktı, yüzü hâlâ acı içindeydi. Kadın bir darbe daha indirmek için yaklaştığında, Stephane yumruğunu yüzüne indirdi ve kadını çemberi oluşturan adamlara doğru savurdu. Onu düşmeden yakaladılar ve ringin içine geri ittiler.

Şimdi kendi ağzından da kan akıyordu ama silmeye zahmet etmedi. Bir dizi yumruk ve tekme savururken kardeşini geri iterek bir hamle patlaması yaşadı. Adamlara doğru bastırırken, ayak bileğini yakaladı ve onu havaya çekti.

Kadın acı dolu bir gümbürtüyle yere düştü ve adam atladı, elinde aniden bir bıçak belirdi. Adam bıçağı aşağı doğru saplarken bileğini yakaladı, niyeti bıçağı kalbine saplamaktı.

Merrick haklıydı. Stephane onunla onurlu bir şekilde savaşmayacaktı. Amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Kalbini hançerin bıçağı yerine hüznün deldi. Kardeşi -çocukluk sırdaşı ve koruyucusu, uğruna derin yaslar tuttuğu bir insan- onu hiç düşünmeden öldürebilirdi.

Bıçağın etine inmesini engellemek için mücadele ederken yüzünden ter boşanıyordu. Ama adam da onun hayatını sonlandırmaya en az onun hayatta kalmaya çalıştığı kadar kararlıydı. Gözleri birleşti ve o an zamanda donmuş gibiydi. Okyanus yeşili gözlerinin derinliklerinde, tıpkı kendi gözleri gibi, tanıdığı adama benzer bir şeyler aradı. Ama ona bakan tek şey delilikti.

Geriye çekildi ve başını onunkine çarptı. Acı kafatasında patladı, ama Stephane üzerinde de aynı derecede yıkıcı bir etkisi oldu. Bıçak yere çarptı ve gözünden kan akarak yuvarlandı.

Hâlâ yerde yatarken yıldırım hızıyla döndü ve adamın kafasının yan tarafına bir tekme . Yukarı sıçradı, diğer ayağı yukarı çıkarken onu çenesinin altından yakaladı. Adamın vücudu kavislendi ve tekmenin şiddetiyle sırtüstü devrildi.

Aşağı uzandı ve bıçağı kavradı, hayatını sonlandırmanın cazibesi o kadar güçlüydü ki neredeyse bıçağı kalbine saplayacaktı. Duygularını sıkı bir şekilde dizginleyerek adamın üzerine atladı ve ön kolunu çenesinin altına sıkıştırarak boğazına bastırdı, böylece nefes alamadı.

Bıçağın ucunu adamın göğsüne dayadı ve vücuduna sarıldı. "Bana Fransızlarla yaptığınız anlaşmayı anlatın. Bonaparte'ın kaçmasını sağlamak için onlarla şeytani bir pazarlığa mı girdiniz?"

Bir kahkaha atmaya çalıştıysa da sesi boğazında düğümlendi. "Ben böyle bir pazarlığa girmedim. Destekçilerinin... onu serbest bırakmak için paraya ihtiyacı vardı. Leaudor'un yönetici ailesinin bazı üyelerinin ortadan kaldırılmasına yardım etmeleri karşılığında bu parayı sağladım. Sonrasında ne yapacakları benim için önemli değil."

"Kaçışı ne zaman planlanıyor?" diye sordu.

Şeytani, muzaffer bir gülümseme takındı. "Çok geç kaldınız."

"Seni öldürmeliyim," diye fısıldadı, bıçağı tutuşunu gevşeterek. "Yaşamayı hak etmiyorsun."

"O zaman yap," diye alay etti, boğazındaki baskı azalırken derin bir nefes çekti. "Benim sefil hayatıma son ver. Tahtı en az benim kadar çok istediğini biliyorsun. Beni öldür ve taht senin olsun."

Başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı. "Ben senin gibi değilim. Kişisel kazanç için öldürmeye istekli değilim." Geri adım attı, öfkesi bir anda onu terk etti. Bu anın hayalini kurmuştu. Ailesinin ölümünün intikamını almayı. Pek çok kez sorumlu kişinin hayatına son vermeyi hayal etmişti ama şimdi her şey elinin altındayken bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Bu onu Stephane'dan daha iyi biri yapmazdı.

"Zafer kazandığımı iddia ediyorum," dedi sakince. "Çünkü seni öldürebilirdim. Ama ben senin yaptıklarınla yaşamayı istiyorum. Hapishanede çürümeni istiyorum. Geceleri uyumadan önce son düşüncelerinin, sana ait olmayan bir şeyi almak için öldürdüğün anne ve baban olmasını istiyorum."

"Öldür beni," dedi başını kaldırarak. "Hapse girmeyeceğim."

"Başka seçeneğiniz yok," diye cevap verdi. "Buradaki herkes yaptıklarınızı duydu."

Kraliyet muhafızları Stephane'ı yakalamak için ileri atılırken bıçağı ayaklarının dibine bıraktı. Güçlü kollar omuzlarını sardı ve Merrick'in yanında durduğunu görmek için başını kaldırdı, gözleri endişeyle kararmıştı.

Ağızındaki kanı elinin tersiyle sildi ve bastırdığı nefesini uzun, acı dolu bir iç çekişle dışarı verdi. "Her şey bitti."

Merrick sessizce, "Evet," dedi.

Peder Ling bir kez daha ellerini kaldırdı ve tüm dikkatler ona çevrildi. Alçak sesle konuştu ve herkes duymak için zorlandı. "Önünüzde şu şekilde duruyorum"

Prenses Isabella'nın tahta çıkmak için gerekenleri tamamladığına tanıklık etti.

"Mağaralara yolculuk etti ve zaferle döndü. Kraliçe ve gerçek varis olmaya gerçekten layık. Kalbi saf ve ulusumuzu sarsan ihanetlerden arınmış durumda."

Isabella'nın yüzüne döndü. "Eğer tacı başına koyabilmem için diz çökersen, hükümdarlığını kutsayacağım ve seni Leaudor Kraliçesi ilan edeceğim."

Bir an tereddüt etti, olayın büyüklüğü onu eziyordu. Bunu başarmıştı. Annesinin ve babasının intikamını almıştı. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzüldü ve kalabalık gözünün önünde bulanıklaştı.

Merrick onu ileri doğru itti, eli onu sabitliyordu. Titrek bacakları üzerinde Peder Ling'in önünde diz çöktü ve başını eğdi.

Peder Ling kalabalığa hitap etmek için döndü. "Beni dinleyin, Leaudor halkı. Bugün erdemli olanlar galip geldi. Prenses Isabella bundan böyle Kraliçe Isabella olarak anılacak. Uzun süre hüküm sürebilir."

Yanındaki bir rahip parlak kesimli bir taç çıkardı ve Peder Ling onu nazikçe Isabella'nın başına yerleştirdi. Sonra ona elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Sonra onun önünde eğildi. "Size Kraliçe Isabella Genevieve Elizabeth Chastaine'i takdim ediyorum."

Kalabalık alkışlarla patladı.

Peder Ling Merrick'e, "Onu mümkün olduğunca çabuk saraya götürmelisin," dedi.

Merrick başını salladı ve koruyucu bir kolla onu sardı. Onu yavaşça platformun kenarına doğru götürdü. Stephane'ın yanından geçerlerken nefret yüz hatlarını çirkin bir maskeye dönüştürdü. Bir hareket telaşıyla onu tutan askerden ayrıldı ve pantolonundan küçük bir tabanca çıkardı.

Dünya Isabella'nın etrafında yavaşladı. Stephane'ın silahını kaldırıp ona ve Merrick'e doğrultmasını dehşet içinde izledi. Gürültülü bir çatırtı havayı ikiye böldü ve Merrick onu iterken düştüğünü hissetti. Acı kolunu dağladı ve Merrick'in yüksek sesle küfrettiğini duydu.

Kolunu kavradı ve sıcak ve yapışkan bir şey hissetti. Elini çekti ve şaşkınlık içinde kendi kanına baktı.

Bir el silah sesi daha duyuldu ve başını çevirdiğinde Stephane'ın birkaç metre öteye düştüğünü, göğsünde hızla yayılan kırmızı bir leke olduğunu gördü.

Hayır! Hayır!

Ayağa kalkmak için mücadele etti, acı onu çevreleyen kafa karışıklığı sisini delip geçti.

"Kıpırdamadan yat," diye emretti Merrick.

"Hayır, onunla daha önce konuşmalıyım... ölmeden önce," diye itiraz ederek kendini yukarı itti.

Kan akışını durdurmak için kolunu tutarak Stephane'ın yattığı yere doğru tökezledi. Teni kireç gibiydi, yüzü ter içindeydi. Göğsündeki yaradan akan kan platformun üzerinde birikiyordu.

Cam gibi gözlerini ona çevirdi, derinliklerinde çok fazla acı yansıyor. Öksürdü, vücudu hareketle birlikte sarsıldı. Ağzının kenarından bir damla kan sızdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Konuşma," dedi gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken.

Tekrar öksürdü, ağzından daha fazla kan döküldü. "Keşke bana inansaydı," dedi hırıltılı bir sesle. "Onu memnun etmek için her şeyi yapardım."

Hıçkırığını bastırmak için bir elini ağzına bastırdı. "Oh, Stephane."

"Başarısız olduğumda... şaşırmadı bile. Gözlerini gördüm." Stephane'ın sesi . Gözyaşları yanağından aşağı süzülerek etrafını saran kana karıştı. "Bunun için ondan nefret ettim."

Isabella artık boğazında biriken hıçkırıkları tutmaya çalışmıyordu. Ağabeyinin son nefesini verişini izlerken yüreğinden çiğ, gırtlaktan gelen bir ıstırap koptu.

Göğsü yükseldi ve sonra kekeleydi, durakladı, sonra bir daha yükselmek üzere son bir kez düştü. Cansız gözlerle kalabalığa bakarken başı yana doğru eğildi.

Titreyen eliyle uzandı ve nazikçe gözlerini kapattı. "Tanrı sana merhamet etsin," diye fısıldadı.

Güçlü, rahatlatıcı kollar omuzlarına dolandı ve onu ayakta durur pozisyona çekti. Merrick onu Stephane'dan uzaklaştırdı ama o son bir kez daha arkasına baktı.

"Gel, Isabella," dedi Merrick nazikçe. "Acil ihtiyacın var."

Kendisinin platformdan kalabalığın kenarına yerleştirilmiş kraliyet arabasına götürülmesine izin verdi. Köylüler yanından geçerken eğilerek ayrıldılar, ama o onları tanımadı, şoku, ıstırapı ve kalp kırıklığı o kadar büyüktü ki.

Merrick arabaya binmesi için yardım etti ve sonra yanına kayd1. "Artık her şey bitti Isabella. Artık kimse sana zarar veremez."

Gözlerini kırıştırdı ve onun sevgili yüzüne odaklandı. Acıyor muydu? Şu anda olduğundan daha fazla acı çekebileceğini düşünmüyordu. Kolundaki zonklamayı görmezden gelerek ona sokuldu. Saraya gitmek için kısa bir yol vardı. Onun kollarında geçireceğı değerli birkaç dakikanın tadını çıkaracaktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Isabella özel odasında oturuyordu, etrafı karmakarışık. Kraliyet Muhafızları sarayın etrafını sarmış ve Tarikat üyelerinin geri dönmesini yasaklamıştı. Hizmetkârlar Merrick'in bağırarak verdiği emirler doğrultusunda su ve sargı bezi taşıyarak ileri geri koşturuyorlardı.

Çok sert görünüyordu, duruma tamamen hâkimdi ama dikkatini ona odakladığında tavrı tamamen değişti.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti.

Gömleğinin kolunu yavaşça yarasından çekti. Kanı yıkamaya başlarken, "Sadece bir sıyrık," dedi.

Kraliyet hekimini çağırma tekliflerini geri çevirerek, onun bakımıyla bizzat ilgilenmekte ısrar etmişti. Dokunuşu onu ısıtmış, hiçbir doktorun yapamayacağı şekilde rahatlatmıştı.

Adam koluna bir sargı sararken hafifçe irkildi.

"İyi misin?" diye sordu ve onun sadece yarasını sormadığını biliyordu.

Başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Gözleri endişeyle parlıyordu ve eğilip dudaklarını en yumuşak öpücüklerle yakaladı. En ufak bir kışkırtmayla kızın milyonlarca parçaya ayrılacağını farkında gibiydi.

Dudakları tüy gibi hafifçe onunkilerin üzerinde gezindi, sonra da yanağına doğru süzülen bir damla gözyaşını yakaladı.

"Majesteleri, size haber getirdim," diye duyurdu Lucien Montforte kapı aralığından.

Kadın başını kaldırdığında Merrick eğildi. Kadın ona işaret etti ve Merrick onun yanına, kanepeye oturdu.

"Jacques Montagne hücresinde ölü bulundu."

Isabella şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve Jacques'ın daha önce onun yaşayamayacağı yönündeki tahminini hatırladı. "Nasıl?" diye sordu.

"İntihar. Kendini astı."

Başını iki yana salladı. Ya suçluluk duygusuyla yaşayamamıştı ya da Stephane'ın taht mücadelesinde başarılı olamadığını fark etmişti.

"Hepsi bu kadar değil, Majesteleri. Hücresinde bir itiraf mektubu bulduk. Ölü bulunmadan bir saat önce mürekkep ve kağıt istemişti."

"Ne yazıyor?" Merrick konuştu.

"Bonaparte'ı serbest bırakma planı gerçek. Mektupta ayrıntılı planlar ve tarihler var," diye yanıtladı kaptan.

"O mektuba ihtiyacım var," dedi Merrick acımasızca.

Kaptan kâğıdı uzattı ve Merrick ayağa kalkarak kâğıdı kaptanın uzattığı elden aldı.

Isabella onun nazik koruyucusundan, ülkesini savunmayı aklının en tepesine koymuş bir adama dönüşümünü izledi. Mektubu incelerken kaptanla alçak sesle konuşuyordu. Onları dinlemeli, onlarla birlikte plan yapmalıydı. Kraliçe olarak, kendi ulusunun korunması düşüncelerinin ön saflarında yer almalıdır.

Onun yerine, tüm varlığı Peder Ling'in sözlerine odaklanmıştı. *O neyse o. Sen de olduğun kişisin. Yarım bir adamla mutlu olamazsın.*

Gözlerini kapattı, kalbi bir sürü hayır diye bağıırıyordu. Peder Ling haklıydı. O zaman anlayamadığı şey şimdi çok açıktı.

Gözlerini açtı ve parmaklarını yumruk yaptı. Hayatındaki hiçbir şey, ne ailesinin ölümü, ne Stephane'ın ihaneti, onu şimdi yapması gereken şeye hazırlamamıştı. "İngiltere'ye dönmelisin," dedi yumuşak bir sesle, titremesini sesinden uzak tutmaya dikkat ederek.

Merrick ona döndü, gözleri pişmanlıkla doluydu. "Evet. Bonaparte'ın planladığı kaçış İngiltere için felaket anlamına gelebilir. Eğer engellenmezse Fransa için de. Bildiklerimi naibe iletmeliyim. Castlereigh'e."

Başını salladı, konuşarak kendine ihanet etmekten çok korkuyordu. "Ama geri döneceğim, Isabella."

Ona baktı, kararlılık yüz hatlarına katı bir şekilde yerleşmişti. Onun doğruyu söylediğini biliyordu. Ona yalan söylemeyecek, ihanet etmeyecekti. Bu da *ona* yalan söylemesini daha da zorlaştırıyordu.

Onu kendisi yapan şeyden vazgeçmesine izin veremezdi. Kendisi için bile olsa. Onun hakkında en çok hayranlık duyduğu her şey kaybedilmiş olacaktı. İngiltere'den ayrılma kararından pişman olmadan önce ne kadar süre var olacaktı? Hayatının arayışından vazgeçmeden önce?

Yarım bir adam. Hayır, onun tüm varlığından daha azını kabul edemezdi. Ve onun yarısı her zaman İngiltere'ye ait olacaktı.

"Hayır," dedi.

Simon ona baktı, doğru duymadığından emindi ama göğsündeki acı dolu gümbürtü ona duyduğunu söylüyordu.

"Geri dönmemi istemiyorsun."

Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söyledi.

Gözlerini kaçırdı, sonra kendini sıkıca toparladı ve onunla tekrar yüzleşti. "Benim görevim Leaudor'a olduğu gibi senin görevin de İngiltere'ye karşı. İkimiz de bu amaçtan ödün veremeyiz. Biz... biz asla olamayız," dedi sessizce.

Söylediklerinin büyüklüğüyle mücadele etti. Birkaç dakika öncesine kadar, sevdiği biriyle birlikte olmak için her şeyinden vazgeçebileceğini kendisi de bilmiyordu ama onu terk etme ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında, sadece geri dönmesi gerektiğini biliyordu. *Onsuz yapamazdı*. Ne olursa olsun.

"Bana bak, Isabella. *Bana* bak," dedi Isabella'nın bakışları kısa bir süreliğine yüzünde gezindiğinde. "Gözlerimin içine bak ve beni istemediğini söyle. Bizi istemediğini. Beni sevmediğini... söyle."

Onun duygularına hiç karşılık vermemişti. Adam beyanını onayladığında gözlerini kaçırmıştı. Bilmek zorundaydı. Çok mu yanılıyordu? Başka bir insanı sevmenin gerçek derinliğini ve kapsamını nihayet anladığını düşünürken ne kadar yanıldığını mı fark etmişti?

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Seni sevmiyorum, Merrick."

Ve işte oradaydı. En büyük korkusu gerçekleşmişti.

Sanki biri karnına yumruk atmış gibi tüm hava ciğerlerini terk etti. Eski acılar geçmişten akın akın geldi. Yeterince iyi değilim. Değmez.

"Sana karşı belli bir sevgi beslediğimi kabul ediyorum," diye kekeledi. "Ve Leaudor'un size büyük bir minnet borcu var."

"Dur," diye ısırdı, elini kaldırarak. "Minnettarlığını kendine sakla. Bunu istemiyorum. Duymam gereken her şeyi duydum."

Yüzünde yanıldığına, korkunç bir kâbusun ortasında olduğuna dair bir işaret aradı. Her zamanki canlı, okyanus gibi gözleri donuk bir şekilde ona bakıyordu, gözlerinde dikkat çekici bir şekilde sempati gibi bir şey yansıyordu.

Tanrım, ne kadar aptaldı. Ona *acıyordu*.

"Eğer sizi memnun edecekse, Majesteleri, İngiltere'ye geri dönmek için acil bir geçiş sağlamak istiyorum."

Sanki bütün bir geceyi aşkla geçirmemişler gibi, sanki ruhunun diğer yarısını oluşturan kadınla konuşmuyormuş gibi sert ve resmi konuşuyordu.

"Yüzbaşı Montforte hemen ilgilenecek," dedi, sesi adamın ıstırabından güçlkle seçilebiliyordu.

Babası. Kardeşi. Kirk. Hiçbirinin önemi yoktu, ihanetleri, hayal kırıklıkları bunun yanında soluk kalıyordu.

Döndü, artık ona bakamıyordu. Ölçülü adımlarla yavaşça uzaklaştı. Odasından çıktı. Koridordan aşağıya. Sarayın dışına. Onun hayatından .

Otuzuncu Bölüm

Londra, İngiltere

Ekim 1815

Bitmişti.

Bonaparte yeniden ele geçirilmişti. Savaş bitmişti. İngiltere tekrar güvendeydi. Şimdilik. Bir sonraki çılgın plana kadar. Bir ülke diğerine hükmetmeye çalışana kadar.

Bu barışın ne kadar süreceğini kimse tahmin edemezdi. Her zaman atlatılması gereken komplolar, önlenmesi gereken suikastlar ve toplanması gereken bilgiler vardı. Yürütülecek soruşturmalar. Bu hiç bitmeyen bir döngüydü. Ve o çok yorulmuştu.

Simon Londra'daki adresinin önünde durmuş, evim dediği boş konağa bakıyordu.

"Başka bir şey var mı lordum?" diye seslendi arabanın sürücüsü Simon'a.

İrkilerek harekete geçen Simon çantalarını toplamak için eğildi. Şoföre başıyla selam verdi ve kapıya doğru yürümeye başladı. Gökyüzüne baktı. Yakında yağmur yağacak, sonbahar havası daha da canlanacaktı.

İçeri adımını atar atmaz çantalarını fuayeye bıraktı ve paltosunu silkti. Timmons telaşla içeri girdi, yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

"Evinize hoş geldiniz lordum."

Simon'ın çantalarını almak için eğildi ve Simon'ı bir kez daha yalnız bırakarak aceleyle merdivenleri çıktı.

Simon çalışma odasına girdiğinde ocakta yanan ateşi görünce memnun oldu. Bir içki doldurdu ve iliklerine kadar işlemiş olan soğuktan kurtulmak için alevlerin önünde durdu.

Tekrar eve döndüğü için hiç sevinç duymuyordu. Sadece ezici bir yorgunluk. Leaudorian topraklarındaki son gününden beri neşe hissetmemişti.

Isabella.

Yeni bir acı dalgası ona saldırdı ve kadının sözlerini tekrar duyunca irkildi.

Seni sevmiyorum.

Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? Ondan uzaklaştıktan sonraki aylar boyunca kendine yüzlerce kez sorduğu bir soruydu bu.

Kendine eziyet etmenin bir yararı yoktu. Isabella'nın ona ihtiyacı yoktu. Yönetmesi gereken bir ülkesi vardı. Hedefine ulaştığında onun için taşıdığı tüm değer hızla yok olmuştu. Ama onu hâlâ sevmiyor olsaydı, acısı bu kadar taze, bu kadar çığ ve bu kadar *yeni* olmazdı.

Ateşten uzaklaştı, bakışları pencerenin üzerinde gezindi. Yağmur yağıyordu. Ruh hali için mükemmel bir eşlikçiydi. Ayaklarını sürüyerek büfeye gitti ve bir içki daha doldurdu.

Alkollü içkilere kendini kaptırmayalı uzun zaman olmuştu ama kadehleriyle geçireceği bir akşam mükemmel bir eve dönüş gibi görünüyordu. Belki o zaman geçen yılı unutabilirdi. Kraliçe Isabella Genevieve Elizabeth Chastaine ile tanıştığını unutabilirdi.

* * *

Saatler geçti. İçkiler bulanıklaştı. Acısı da öyle. Simon koltuğuna yığıldı ve bir bardak daha konyak içerken gözlerini sönmekte olan ateşe dikti. Bir tane daha doldurmaya başladı, sonra elindeki boş sürahiye tiksintiyle baktı.

"Timmons!" diye bağırdı.

Başka bir şişeye ihtiyacı vardı. Bir şekilde bunun içindekiler kaybolmuştu.

Timmons kapı aralığından, "Lordum, bir ziyaretçiniz var," dedi.

Simon elini umursamaz bir tavırla sallayarak, "O zaman gönder gitsinler," diye homurdandı.

Timmons duraksadı ve Simon kararsız gözlerini ona dikti. "Kim bu lanet olası?" diye sordu.

Timmons yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Bilmiyorum lordum," diye cevap verdi. "Tuhaf görünümlü bir adam. Bir keşiş gibi giyinmiş."

Simon sandalyesinde doğruldu. "Keşiş mi dediniz?" Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Peder Ling olabilir miydi? Isabella'ya bir şey mi olmuştu? Keşişin Londra'da olması için hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordu.

"Onu hemen içeri gönderin," diye emretti.

Timmons giderken sandalyesinden kalktı ve aceleyle buruşuk giysilerini düzeltti. Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirerek

Kendini daha şık göstermek için. Avucunu çenesine sürterken sert kirli sakallar elini aşındırdı. Günlerdir tıraş olmamıştı.

Birkaç dakika sonra Peder Ling, kahverengi cübbesi ıslak bir şekilde vücuduna yapışmış halde çalışma odasına girdi. Kukuletası geri çekilmişti ve normalde dingin olan yüz hatları yorgunluk izleri taşıyordu.

Simon onu karşılamak için odayı geçti. "Peder Ling, bu bir sürpriz," dedi keşişin koluna girip onu ateşe doğru yönlendirirken.

"Bayan Turnbull, Peder Ling'e sıcak çay hazırlasın," diye Timmons'a talimat verdi.

"Sizi iyi bulduğuma sevindim Lord Merrick," dedi Peder Ling ateşin başında ellerini ısıtırken.

Simon kuru bir sesle, "Sanki ortada bir şüphe varmış gibi konuşuyorsun," dedi.

"Bunlar sıkıntılı zamanlar oldu," dedi keşiş ciddiyetle. "Geçtiğimiz aylarda çok risk aldınız."

"Majesteleri nasıl?" Simon araya girdi. Son birkaç ayı tartışmaya hiç niyeti yoktu. Daha çok keşişin neden burada olduğu ve Isabella'nın iyi olup olmadığıyla ilgileniyordu.

"O... iyi," dedi Peder Ling yavaşça.

"Seni buraya getiren nedir?" Zihninde dönüp duran yüzlerce sorudan sadece birini dile getirdi.

"Bir yanlış düzeltmeye geldim."

Simon'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Bayan Turnbull elinde bir tepsi sıcak içeceklerle telaşla içeri girerken döndü. "Lütfen oturun," dedi Simon, Peder Ling'e ateşe en yakın koltukta dinlenmesini işaret ederek.

Bayan Turnbull rahibin eline bir fincan tutuşturdu ve ona meraklı bir bakış atarak odadan çıktı ve iki adamı yalnız bıraktı.

"Ciddi bir yanlış değerlendirme yaptım," dedi Peder Ling sessizce, dudaklarına götürdüğü fincanın üzerinden Simon'ı inceleyerek. Devam etmeden önce bir yudum aldı. "Ne senin ne de Kraliçe Isabella'nın yarım bir insan olarak mutlu olamayacağınızdan ya da eşinizin sadece yarısıyla yetineceğinizden korktum. O zamanlar göremediğim şey, ikinizin de ancak birlikte olduğunuzda bir bütün olduğunuzdu."

Simon'ın zihni bu şifreli ifadeyi anlamak için koşuşturdu. "Anladığımdan emin değilim."

"Isabella seni gönderdi çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyordu. O zamanlar ben de öyle düşünüyordum." Yüz hatlarından pişmanlık süzülüyordu. "Birbirinize olan sevginizin derinliğini hafife almışım."

"O beni sevmiyor," dedi Simon kesin bir ifadeyle. "Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum Peder Ling, ama Isabella ben ayrılmadan önce duygularını bana açıkça ifade etti."

Peder Ling'in yüzü yumuşadı. "Ahh ama öyle, oğlum. Güneş doğudan doğup batıdan batmıyor mu? Onun sevgisi de öyle." Fincanına baktı. "O da en az senin kadar mutsuz. Buraya geldim çünkü ölmekte olan iki ruh görüyorum. Bir bütünün ancak birlikte olduklarında yaşayabilecek iki yarısı."

Simon'ın kulaklarında bir uğultu başladı ve onu yeniden saran ezici acı selini kontrol altına almaya çalıştıkça daha da yükseldi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, son altı aydır Isabella'yı aklından çıkaramamıştı. Kendisine onun kendisini sevmediğini söylemesinin bir önemi yoktu. Onu kullanmış ve dünün çöpü gibi bir kenara atmıştı. Gözlerini kapatırsa, yasemin ve içsel gücün karışımı olan yumuşak kadınsı kokusunu hâlâ duyabiliyordu. Onun dokunuşunu, teninin satenimsi pürüzsüzlüğünü, saçlarının ipeksi dalgalarını hissedebiliyordu.

Başını salladı ve duygularını kontrol altında tutmaya dikkat ederek Peder Ling'e baktı. "Tek yapması gereken o kelimeyi söylemektir ve ben onun yanından asla ayrılmazdım."

Peder Ling fincanını bir kenara bıraktı ve öne doğru eğildi, her zamanki sakinliği yerini heyecana bırakmıştı. "O gün öldü. Eski halinin bir kabuğuna dönüştü. Seni uzaklara gönderdi, aşkı hakkında yalan söyledi, böylece onunla seni sen yapan her şey arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaktın."

Simon'ın inanmazlığı arttıkça yüzü buruştu. "Gitmemi *sağlamak* için bana yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Söyleyin bana, Lord Merrick. Eğer o gün size aşkını itiraf etmiş olsaydı, onu terk eder miydiniz?"

"Elbette geri gelirdim," dedi öfkeyle. Peder Ling'in oturduğu sandalyenin önünde volta atmaya başladı, öfkesi her geçen dakika artıyordu. "Bana güvenmesi gerekirdi, lanet olsun. Kendi kararımı vermeme izin vermeliydi. Bunun yerine ikimizi de perişan etti."

"Evet, öyle yaptı," diye itiraf etti Peder Ling. "Korkarım yapmamam gerekirken ona rehberlik ettiğim için kısmen hatalıyım."

Keşişin ifadesi kasvetliydi ve Simon onun durumuna bir parça sempati duydu.

"Eminim o anda en iyi olduğunuzu düşündüğünüz şeyi yapmışsınızdır."

Keşiş alaycı bir tavrıyla, "Sonuç acı olduğunda iyi niyet teselli değildir," dedi.

"O nasıl?" Simon usulca sordu. Onun hakkında her şeyi bilmeye, kilometrelerce öteye uzanabilmeye ve yakınında olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

"O güçlü bir kadın. Ama sizin için üzüyor," dedi Peder Ling sessizce. "Ülkemiz onun liderliği altında çoktan zenginleşti ama o mutsuz."

Simon nefesini üfledi. "Bana bunları anlatmak için bunca yolu gelmeni takdir ediyorum ama *neden* geldiğinden emin değilim. Eğer beni gerçekten istediye..." Sözcüklerin üzerinde tökezledi. "Eğer beni isteseydi, kendisi gelmez miydi? Kişisel bir mektup göndermez miydi? Senin burada olduğunu biliyor mu?"

Keşiş hüzünle gülümsedi. "Hâlâ doğru olanı yaptığını düşünüyor ve üzüntüsü her geçen gün artsa da, kendi arzularını sizin ve ülkeniz için en iyi olduğunu düşündüğü şeyin önüne koymayı reddediyor."

"O zaman benden ne istiyorsun?" Simon sordu.

"Hatalı olduğunu anlamasını sağlamak senin elinde," dedi basitçe. "Böyle bir fırsatı düşündüğünden daha erken yakalayacaksın. Bu şansı değerlendirmek senin elinde. Ben sadece sana bunu yapman için motivasyon vermek istedim."

Simon dişlerini sıktı. "Hayır, yapamazsın. Yine mi bu şifreli kehanet? Bunca yolu burnumun dibinde bir havuç sallandırmak için gelip de son saniyede onu elimden kapamazsın."

Keşiş gülümsedi. "Sabır bir erdemdir, oğlum. Ve ödüllendirilir. Sana söylediklerim üzerinde düşün ki zamanı geldiğinde doğru kararı verebilesin."

Ayağa kalktı ve Simon'un ellerini sıkmak için öne doğru yürüdü. "Tanrı'yla birlikte git ve seçtiğin yol ne olursa olsun uzun ve başarılı bir yaşam sür." Durdu ve Simon'ın gözlerinin içine delici bir şekilde baktı. "Umarım yollarımız tekrar kesişir. Yakında."

Ellerini Simon'ın ellerinden çekerken gözleri parlıyordu. "Ben artık gidiyorum."

Keşiş odadan çıkmaya başlarken Simon, "Bekle," diye seslendi. "Saat geç oldu. En azından size bu gece dinlenebileceğiniz bir yer önerebilir miyim?"

Peder Ling durdu ve Simon'a döndü. "Çok cömertsiniz lordum, ama güzel ülkenizden oldukça keyif aldığımı fark ettim. Seyahat ederken görülecek pek çok ilginç manzara var. Bu gece yıldızların altında dinleneceğim."

Keşiş bir cüppe girdabının içinde kaybolurken Simon başını salladı. Bu adam şiddete ilham vermek için yeterliydi.

Sandalyesine çöktü ve ellerini yüzüne sürdü. Artık uyuması için hiçbir umut yoktu. Isabella'nın düşünceleri onu tüketiyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu. Ona ihtiyaı vardı. Onu tamamlayabilecek tek kişi oydu. Ve yine de...

Gerçekten de onu ülkesi ve sevdiği kadın arasında bir seçim yapmasını engellemek için mi göndermişti? İçinde bir öfke kıvılcımı canlandı. Kendi kararını vermesine izin verecek kadar ona nasıl gvenmemişti?

Aşık bir insan her zaman bu kadar net göremez.

Peder Ling'in sesi zihnine fısıldadı. Simon doğruldu ve sesin kaynağını aramaya başladı. Keşiş henüz ayrılmamış mıydı?

Duymak için kendini zorladı ama ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Aklını kaçırıyordu. Neden olmasın? Kalbini çoktan kaybetmişti. Akıl sağlığının da çok geride olmadığına emindi.

Aşk başlı başına bir deliliktir.

"Kes şunu," diye mırıldandı Simon. Peder Ling'in yumuşak kahkahasının yankısını duyunca başını salladı.

Belli ki bir içkiyi fazla kaçırmış.

"Sabah uyandığımda tüm bunların bir rüya olduğunu göreceğim." Keşişin yanıtını bekledi ama sessizlik hüküm sürdü.

Tiksintiyle gözlerini ovuşturdu, bir saniyeliğine bile olsa inanmasına izin verdiği için öfkeliydi. Yarın kendini gerçekten çok aptal hissedecekti.

* * *

Simon odanın uzak köşesindeki bir masada oturmuş, Ardmore Dükü'n bekliyordu. Buluşma saatini yanlış anlayıp anlamadığını merak ederek saatini kontrol etti. maun masaya vururken gözleriyle odayı tarayarak ltfunu aradı.

Bu sabah uyandığında Timmons, Dkn White's'ta kendisiyle yemek yemesi için gönderdiği daveti getirmişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Simon'a başka bir görev verilecekti.

Yaklaşık bir yıl önceki benzer bir toplantıyı hatırlayınca dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Leaudor'daki vahşeti ilk öğrendiğinde ve hayatını sonsuza dek değiştirecek bir yola çıktığında.

Ayak sesleri yaklaştı ve Simon başını kaldırdığında Dük'ün masanın karşısında durduğunu gördü. Simon'dan birkaç yaş büyük olmasına rağmen, Ekselansları hâlâ heybetli bir figürdü. Uzun boyluydu ve şakaklarının etrafı hafifçe kırılmıştı. Geniş omuzları ve fıçı gibi göğsü, heybetli duruşuna katkıda bulunuyordu.

"Merrick," dedi başını sallayarak.

Simon ayağa kalktı ve nazik bir selam verdi. ". "

İki adam oturdu ve dük bir uşağa işaret etti. "Bir içki ister misiniz?" diye sordu Simon'a, uşak isteklerini yerine getirmek için beklerken.

Simon'ın midesinden bir bulantı dalgası geçti ve alnından boncuk boncuk terler aktı. Ruhlardan söz etmek bile yüzünün kızarmasına yetmişti. Bir elini kaldırdı. "Benim için bir şey yok, teşekkürler."

Dük uşağa el salladıktan sonra Simon'a dik dik baktı. "Doğrudan toplantımızın konusuna geleceğim. Majesteleri geçen yılki ilerlemenizi takip etti ve hizmetinizden çok etkilendi. Öyle ki size Malbane Dükü unvanını bahsediyor."

Simon şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. Bu toplantıdan beklediği şey bu değildi. "Ekselansları çok cömert davranıyor."

Dük koltuğunda geriye yaslandı. "Naip Leaudor'daki durumu büyük bir ilgiyle inceledi. Onların bizim için bir müttefik olarak değerini hafife almış olabileceğini düşünüyor. Böyle bir dikkatsizliği bir an önce düzeltmek istiyor."

Simon başını salladı. "Leaudor İngiltere için çok değerli bir müttefik olur," dedi yavaşça.

Başlı biraz daha fazla ağrıyordu ve artık bunun suçunu bir önceki akşam içtiği konyağa atamazdı. Cezalandırılıyordu. Ne için olduğunu bilmiyordu ama belli ki Isabella'yı, Leaudor'u unutabilme fikri... Bu bir fanteziydi.

"Evet, Majesteleri tamamen aynı fikirde. Bu yüzden bir tür siyasi birlik önermek istiyor. İsterseniz ülkelerimiz arasında bir evlilik de diyebilirsiniz."

Simon başını kaldırdı ve midesindeki düğüm büyüdü.

"Kraliçe henüz evlenmediği için, naip bir İngilizle evlenmesini önermek istiyor."

Simon gözlerini kapadı ve çenesini sıktı. Isabella'nın başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesinin kendisine bu kadar acı vermesine izin vermek gerçekten saçmaydı. Eninde sonunda evleneceğini biliyordu. Üretmesi gereken varisler vardı. Büyüyecek bir hanedan.

Yüz hatlarını gevşetmeye çalıştı. "Kraliçe Isabella o kadar kolay yönlendirilemez," dedi hafifçe. "Naibin seçtiği biriyle evlenmeye ikna edileceğinden şüpheliyim."

Dük başını salladı. "Naip kraliçenin ününü duymuş. Gerçekten de çok güçlü bir kadın. Olağanüstü. Ama sormaktan zarar gelmez, değil mi?"

Simon yavaşça başını salladı.

Dük gülümsedi. "Muhteşem. Aynı fikirde olacağınızı biliyordum." Simon kaşlarını kaldırdı. "Katılmak mı?"

"Gerçekten de öyle. Naip, Leaudor Kraliçesi Isabella ile Malbane Dükü arasında bir evlilik önermek istiyor." Simon'ı incelerken gözleri neşeyle parlıyordu.

Isabella'yla evlenmek mi? Dük şaşkınlık içinde ona baktı.

"Gördüğüm kadarıyla sizi gafıl avladım."

Simon bakmaya devam etti, tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneği neredeyse tamamen kaybolmuştu. Peder Ling. Şimdi ziyareti anlam kazanmıştı. Kurnaz yaşlı keşiş. Nereden biliyordu? Simon başını iki yana salladı. Böyle saçma bir soruyu sormanın bile anlamı yoktu.

Dikkatini tekrar Ardmore'a odakladı. "Majestelerinin saygısı beni onurlandırdı ama Leaudor Kraliçesi Isa ile evlenecek olsaydım benden Leaudor'a bağlılık yemini etmem beklenirdi. İngiltere'ye değil, ona hizmet edeceğim."

Dük gülümsedi. "Geçtiğimiz yıllarda İngiltere'ye çok iyi hizmet ettiniz. Gerçekten de daha sadık bir kâhyası olmamıştı. Ekselansları, Majesteleriyle evlenmenizin İngiltere'nin yararına olacağına tamamen inanıyor. Ve oradaki varlığınızla bizim çıkarlarımıza hizmet etmeye devam edeceğinize."

Öne doğru eğildi ve ifadesi ciddileşti. "Mutsuzsun Merrick. Kendi ihtiyaçlarını karşılamamanın zamanı geldi. Ekselanslarına bu yüzden önerdim... yani bu evliliği Ekselansları önerdi," diye düzeltti cümlelerin ortasında.

Anlayış belirdi. "Evlenmek için Ekselanslarına dilekçe verdin." Dük oturduğu yerde kıpırdandı, sonra bakışlarını Simon'a dikti. "Evet, ettim."

"O kadar şeffaf mıyım?" Simon zoraki bir kahkahayla sordu.

"Leaudor'dan döndüğünüzde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım," dedi dük sessizce. "Eskisi gibi bir adam değildin. Bunun çoğunun Kirkland'ın ihanetiyle ilgili olduğunu biliyorum. Onu kardeşin olarak görüyordun. Ama başka bir şey daha vardı. Kıtaya seyahat etmeni istemedim. Bu yüzden

Aslında, hizmetlerinize bu kadar acil ihtiyacımız olmasaydı, sizi derhal cezalandırır ve malikanenize gönderirdim."

Simon sessizce oturdu ve masaya baktı. Ne söyleyebilirdi ki? Başka bir ülkenin kraliçesiyle evlenmek için hükümdarının onayını alıyordu, bunu yapması emredilmişti. Sevdığı bir kadın, aksi yöndeki ifadelerine rağmen onu seviyor olabilirdi.

Aylarca süren ıssızlığın ardından, alışılmadık bir umut ışığı göğsünde sabit bir ritim tutturuyordu. Peder Ling'in haklı olma ihtimalini göze almaya cesaret edebilir miydi? Ne söyleyeceğinden, neye karar vereceğinden emin olamadan bir elini saçlarında gezdirdi.

Dük, "Bunun bir şok olduğunu görebiliyorum," diye mırıldandı.

"Majestelerine karşı biraz sevgi beslediğinizi ve onun da buna bir dereceye kadar karşılık verdiğini düşünmüştüm. Siyasi bir evliliğin peşine düşmekle hata mı ettim?" Simon dikkatle Dük'e baktı, onun bu bilgiye nasıl ulaştığını merak ediyordu. "Hayır," dedi sonunda. ". Ben... onu seviyorum," dedi. beceriksizce bitirdi.

Dük kaşlarını kaldırarak, "O halde neyi bekliyorsunuz?" diye sordu. "Majesteleri teklifi uzun süre uzatmayacaktır. En iyi ajanlarından birini kaybetme ihtimali onu oldukça kızdırdı ama bir müttefik kazanma fikri tüm itirazlarını bastırdı."

Neyi bekliyordu ki? Son sekiz yıldır hizmet ettiği ülkesine sadakatsizliğini kanıtlamadan, ölçüsüzce sevdiği kadınla evlenme şansını yakalamıştı.

Eğer Peder Ling haklıysa... ve Isabella onu gerçekten seviyorsa. Ama haklı mıydı? Simon başını salladı ve parmaklarını yumruk yaptı.

"Ne diyorsun, Merrick? Yoksa Malbane mi demeliyim? İngiltere için son bir iyilik yapmaya hazır mısın?"

Bölüm Otuz Bir

Leaudor Ekim

1815

"Majesteleri, bir İngiliz birliği az önce geldi ve sizinle görüşmeyi bekliyor."

Sekreteri anonsu yaparken Isabella şaşkınlıkla döndü. Kaşlarını çattı. Böyle bir ziyaretçi beklemiyordu. "Bu birliğe kim liderlik ediyor?" diye sordu.

"Majesteleri, Malbane Dükü."

Isabella kalbinde ağır bir hayal kırıklığıyla özel balkonundaki manzarasına geri döndü. "Ekselanslarına onu birazdan kabul edeceğimi söyleyin. İçecek bir şeyler almasını sağlayın ve onu özel oturma odama yerleştirin."

"Evet, Majesteleri."

Isabella sekreterinin odadan çıkışını dinledikten sonra uzun bir iç geçirdi. Zaman Merrick'i kaybetmenin acısını azaltmamıştı. Acısını hâlâ dün gibi hissediyordu. Ama onu neredeyse yok edecek olan şey, o lanet sözleri söylerken gözlerindeki ıstırap dolu bakıştı.

Seni sevmiyorum.

Keşke onları geri alabilseydi. Son altı ayı silip atabilseydi. Bunun yerine hayatındaki uzun ihanetler listesine bir yenisini eklemişti.

"İngiltere ne isteyebilir ki?" diye mırıldandı küskünce. En çok istediği şey zaten onlarda vardı.

Eteklerini savurarak döndü ve odasından çıktı, dudakları sıkı sıkıya kenetlenmişti. Malbane Dükü her ne istiyorsa, onu İngiltere'ye geri göndermeden önce davasını çabucak sunması tavsiye edilirdi. Diplomasi havasında değildi.

İki muhafız yanına geldi ve ona koridorda oturma odasına kadar eşlik etti. Kapının önünde durdu ve kapıyı açıp içeri süzülmeden önce bir nefes aldı.

Odanın karşısında bir adam duruyordu. Çok tanıdık görünen bir adam. Doğrudan ona baktı ve dünya onun etrafında durdu.

Merrick mi?

Oda altında çılgınca eğildi ve bir an için bayılmak gibi son derece aptalca bir şey yapacağından korktu.

Merrick'e kimin eşlik ettiğini bulmak için odaya göz gezdirdi ama muhafızlardan başka kimse yoktu. Korumalarına el salladı ve onlar da odadan geri çekildiler.

"Isabella," dedi Merrick selamlarken, sesi alçak ve temkinliydi.

Kendini ona doğru fırlatmamak ve kollarına atılmamak için kendini tutması gerekiyordu.

"Merrick. Burada ne işin var? Malbane Dükü'nün benimle görüşmek istediği söylendi."

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "İnsanın ülkesi için hayatını riske atmasının ödülleri var sanırım. Naip Majesteleri tarafından Malbane Dükü unvanıyla ödüllendirildim."

"Tebrikler."

Ona bakmaya devam etti, aralarındaki garip sessizlikten nefret ediyordu. Burada durmuş ve sanki adam kendi saflarında yeni terfi etmiş bir askermiş gibi sertçe tebriklerini sunmuş muydu?

Sonunda boğazını temizledi ve göğüs cebinden resmi görünümlü bir belge çıkardı. Makamına uygun olarak giyinmişti; resmi pantolon ve yelek, sıkıca bağlanmış kravat, cilalı Hessianlar. Adam tam bir devlet adamı gibi görünüyordu ama Merrick, birlikte çok zaman geçirdiği Merrick'i özlemişti. Yırtık pırtık pantolonu, yırtık pırtık gömleği, botları çalındığında çıplak olan ayakları.

Dış görünüşünün ötesine baktığında, onun ne kadar bitkin göründüğünü görünce şok oldu. Hatırladığından daha zayıftı ve gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler vardı. Yorgun bakışlı gözler. Ama onun aç bakışlarına göre, adam hiç bu kadar iyi görünmemişti.

"Majesteleri İngiltere Naip Prensi'nden bir teklifle geldim," diye resmen başladı Merrick. "Ülkelerimiz arasında bir birlikteliğin hükümetlerimize ve halklarımıza fayda sağlayacağına inanıyor. Böyle bir ittifakı mühürlemek için de bir evlilik öneriyor." Doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Kraliçe Isabella Genevieve Elizabeth Chastaine ile bir İngiliz soylusu arasında."

Kan yanaklarına hücum etti ve dondu kaldı. Bu durum ne kadar acımasızdı? Merrick, İngiliz aristokrasisinin yüksek rütbeli bir üyesiyle evlenmesini ayarlamak için mi gelmişti? Naibin küstahlığına duyduğu öfke, ilk şaşkınlığının hemen ardından geldi.

"Peki naibiniz İngiltere'nin iyiliği için kiminle evlenmemi öneriyor?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Ben."

Ağzı bir karış açık kaldı ve bakışları adamın yüzüne kaydı, adam bu basit açıklamayı yaparken gözlerinde parlayan ani kırılganlığı okudu.

"Anlamıyorum," diye başladı güçlkle.

Bir nefes ötede durana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. Gözlerini kapadı ve onun kokusunu içine çekti. Elleri ona dokunmak, rüya görmediğine kendini ikna etmek için kaşınıyordu. Boş bir yatağa uyandığı onca gecedden sonra, onun burada, önünde durup evlenme teklif etmesini kabullenemiyordu.

Uzandı ve ellerini onun omuzlarına koydu. Sonra bir eliyle çenesini kavradı ve yüzünü hafifçe eğerek kendisine bakmasını sağladı. "Bilmem gereken bir şey var Isabella. Öğrenmek için Londra'dan buraya kadar geldiğim bir şey."

Gözlerini kırptırdı ve bitirmesini bekledi.

"Beni seviyor musun, Isabella? Bu sefer bana doğruyu söyle. Ülkelerimizin, görevlerimizin, benim için en iyisi olduğunu düşündüğün şeylerin bu sefer araya girmesine izin verme. Şu anda sadece sen ve ben varız. Bu soruya vereceğin cevaptan başka hiçbir şeyin önemi yok."

Umut, ıstırap, korku, beklenti. Hepsi adamın gözlerinde ışıltı ışıltı yanıyordu. Artık bu adama yalan söyleyemezdi. Hayatında hiç kimseyi sevmediği kadar çok sevdiği bu adama.

Küçük bir çığlık atarak kendini onun kollarına attı ve yüzünü göğsüne gömdü. Onu sıkıca kavradı. Adamın şimdi onu tuttuğu kadar sıkı. Adam onun saçlarını okşadı ve başının tepesine öpücükler kondurdu.

"Cevabını duymak isterim," diye mırıldandı saçlarına karşı.

Uzaklaştı, gözlerinde oluşan nem adamın görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. "Seni seviyorum, Merrick. İfade edebileceğimden çok daha fazla."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gözlerinde rahatlama titreşti. "Ve seni seviyorum, Isabella."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken onları uzak tutma savaşını kaybetti. Bir tanesini parmaklarıyla uzaklaştırdı, parmakları kızın yüzünde son derece nazikti.

"Beni neden gönderdin?" diye sordu.

Kalbi sıkışmıştı. "Benim için her şeyden vazgeçmene dayanamazdım." Hâlâ böyle bir olasılığa dayanamıyordu.

"Benim her şeyim *olduğunun* farkında değil misin?"

Eli kızın boynunun arkasına kaydı ve hızlı bir hareketle onu kendine çekerek dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı.

Bu nazik, sevgi dolu bir öpücük değildi. Bir kadına hasret kalmış bir adamın öpücüğüydü. Yeniden birleşmiş ruhların öpücüğü.

Kollarını adamın boynuna sıkıca doladı, dudakları adamın baskısı karşısında eridi. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırıldı. Elleri saçlarına dolandı, sırtını boydan boya dolaştı ve tek bir kusursuz şekil oluşturan kadar onu vücuduna daha da yaklaştırdı.

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim," diye homurdandı hafifçe uzaklaşırken.

Umutlu ama bir o kadar da korkulu gözlerle ona baktı. Asıl endişeleri hâlâ oradaydı. Çözülmemişti. Onun için hayatından vazgeçmesine nasıl izin verebilirdi? Naibi nasıl izin verebilirdi?

"Nedir bu evlilik muhabbeti?" diye sordu adam elini tutup onu kanepeye doğru götürürken. Sesine bir hafiflik katmaya çalışıyordu ama kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Oturdu ve onu kucağına tünemesi için çekti. "Naip siyasi bir evlilik önerdi. Ülkelerimiz arasında bir birliktelik. İyi niyetin bir ifadesi."

"Şimdi mi?" Artık endişesini sesinden uzak tutamıyordu. "Ve kurban etmeyi seçtiği kişi sen mi oldun?"

"Fedakârlık mı? Başka biri seçilmiş olsaydı kanlı bir savaş başlatırdım."

Ona baktı, bakışları onun en mahrem yerine ulaşıyor, derinlere iniyor, korkularını ortaya çıkarıyordu. "Seni endişelendiren şey nedir, Isabella?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve etini sıkıca ısırıldı. "Tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun, Merrick? Naibin tarafından bir piyon olarak kullanılmana izin veremem. Senin mutsuz olmana dayanamam. Hayatını ülkeni koruyarak kazandın ve bunu çok da iyi yapıyorsun."

Ona şefkatle gülümsedi, gözleri anlayışla parlıyordu. "İçini ferah tut, aşkım. Burada olmak istemeseydim, olmazdım. Naip beni kaybetme ihtimalinden dolayı oldukça sinirliydi. Gerçek şu ki Isabella, sensiz mutlu olamam ve seni de mutlu edebileceğimi düşünmek isterim."

Çenesini kavradı ve delici bir şekilde gözlerinin içine baktı.

"Birlikte olmak istersek yapmak zorunda kalacağımı düşündüğün bir seçim yüzünden acı çekiyorsun ama ortada bir seçim yok. Hiçbir zaman da olmadı. Seni sevdiğimi fark ettiğim andan itibaren, seninle birlikte olmak için elimden gelen her şeyi yapmaktan başka bir seçeneğim yoktu."

Boğazını düğümleyen duygulara karşı yutkundu. Gözyaşlarını geri çağıramayınca, bir kez daha yanaklarından aşağı süzıldüler. Böylesine güçlü sözler duyacağını hiç hayal etmemişti. Kalbine bir sevinç dalgası gönderen sözler.

Umutsuzluktan öte bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ve burada, onun için her şey demek olan adam oturmuş, ona duymaya cesaret edemediği şeyler söylüyordu.

"Benimle evlenir misin, Isabella?" Ona dikkatle baktı, aşkının gücü tavrının her nüansında belirgindi.

Sorusu karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Gözyaşları yüzünden aşağı daha hızlı aktı.

"Evet," dedi fısıltıyı zor geçen bir sesle. Titreyen eliyle uzanıp adamın yanağını okşadı. "Ah, evet."

Genişçe sırttı, kalbi aylardır olmadığı kadar hafiflemişti.

Gülümsedi ve avucunu öpmek için ağzını onun eline doğru çevirdi. "Bu hayatımda duyduğum en harika kelime."

Gözlerini kapadı ve başını onun omzuna koydu. "Seni incittiğim için özür dilerim, Merrick. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Hayatımın geri kalanını seni mutlu etmek için harcayacağım. Yemin ederim."

Kollarını sıkıca ona doladı, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı. "Birbirimizi mutlu edeceğiz, aşkım. Ve hikayemizi çocuklarımıza anlatacağız ki onlar da kendi çocuklarına anlatabilsinler."

Başını kaldırdı ve alnını onunkine bastırdı, böylece göze geldiler. Mutluluğu bulduğunu bilen bir kadının gülümsedi.

"Geleceğimiz harikulade olacak ve çocuklarımız, anne ve babalarının kaderlerini gerçekleştirmek için iki ülke arasında nasıl savaştıklarını duymaktan asla bıkmayacaklar."

"İngiltere'den döndüğünde Peder Ling' teşekkür edecek çok şeyim var," dedi dudaklarının kenarından bir öpücük daha çalarken.

Kadın geri çekildi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Peder Ling kırk yılı aşkın süredir Leaudor'dan ayrılmadı. Doğu'daki istirahatgâhına dönene kadar asla ayrılmayacağı konusunda oldukça kararlı."

Merrick gözlerini kırptırdı ve bakışlarını daralttı. "Leaudor'dan hiç ayrılmadın mı? Emin misiniz?"

"Oldukça eminim. Her sabah dua etmek ve meditasyon yapmak için buraya gelir. Daha sonra bahçede kahvaltı ediyoruz."

Başını eğdi ve yan gözle ona baktı. "Neden böyle bir soru sordun?"

"Sebebi yok," diye mırıldandı elini saçlarında gezdirirken. "Belli ki bozuk bir konyak içmişim."

Gülümseyerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve eğilerek onu bir kez daha öptü. "Bundan sonra sadece en iyi içkileri stokladığımızdan emin olacağım."

* * *

Sarayın dışında, dağın aşağısında, Bourgis köyünde Peder Ling, Soleil Dağı'nın koynunda yer alan kaleye bakıyordu. Cübbesi esintiyle dalgalanıyor ve yüzünü alışılmadık bir gülümseme aydınlatıyordu.

Gözlerini gökyüzüne dikti ve yavaşça başını salladı. "Kızın doğru bir seçim yaptı, eski dostum. Leaudor bir kez daha gelişecek."

Uzaktan bir yankı duyuldu ve etrafta dolaşan köylüler durup duymak için gerindiler. Omuz silkip işlerine devam ettiler ama birçoğu daha sonra Kral Fernando'nun derin kahkahasının vadide çınladığını duyduklarına yemin edecekti.

YAZAR HAKKINDA

Maya Banks, çağdaş romantizm, erotik romantizm, romantik gerilim ve İskoç tarihi romanları dahil olmak üzere birçok türde 1 numaralı *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarıdır. Kocas, üç çocuğu ve çeşitli kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve ailesiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor. Doğma büyüme güneyli bir kız olan Maya, Mason Dixon'ın altındaki yaşamı seviyor ve daha da önemlisi, güneyli karakterleri ve ortamları hikayelerinde canlandırmayı seviyor.

Kitap yayınlarıyla ilgili güncel haberler için Maya'nın web sitesini veya Facebook sayfasını ziyaret edin.

www.mayabanks.com

www.facebook.com/authormayabanks

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.